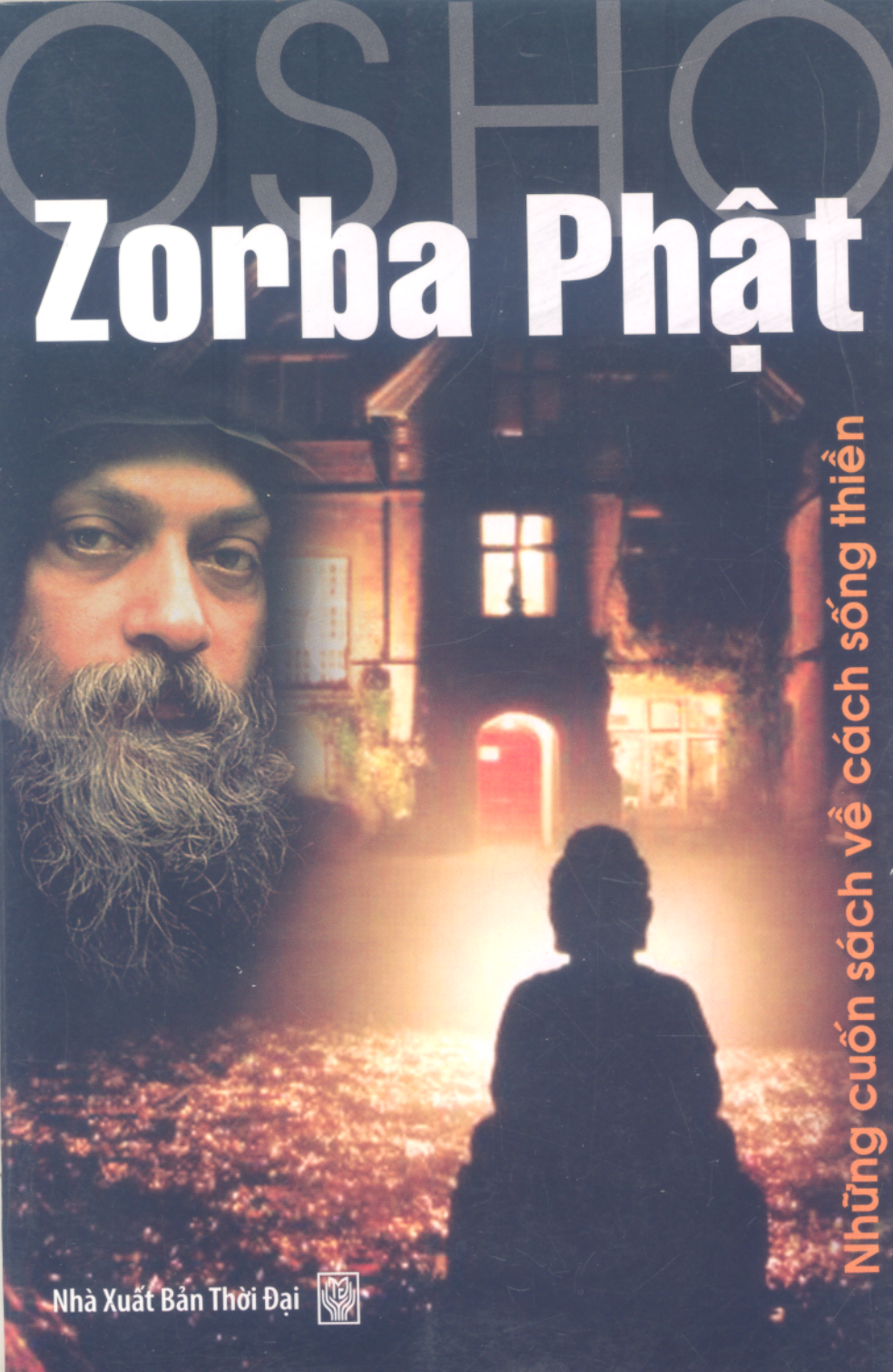

Zorba Phật

Những cuốn sách về cách sống thiền

Nhà Xuất Bản Thời Đại

ZORBA PHẬT

OSHO

**ZORBA
THE BUDDHA**

Darshan Diary

OSHO

ZORBA PHẬT

Người dịch: Nguyễn Đình Hách

Nhà xuất bản Thời Đại

MỤC LỤC

Lời nói đầu	11
Chương I: 1 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại thính đường Trang Tử	15
Chương II: 2 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại thính đường Trang Tử	35
Chương III: 3 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại thính đường Trang Tử	47
Chương IV: 4 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại thính đường Trang Tử	59
Chương V: 5 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại thính đường Trang Tử	77
Chương VI: 6 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại thính đường Trang Tử	95
Chương VII: 7 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại thính đường Trang Tử	113
Chương VIII: 8 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại thính đường Trang Tử	127
Chương IX: 19 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại	143

thính đường Trang Tử

Chương X: 10 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại
thính đường Trang Tử 157

Chương XI: 11 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại
thính đường Trang Tử 173

Chương XII: 12 tháng giêng năm 1979, buổi tối
tại thính đường Trang Tử 191

Chương XIII: 13 tháng giêng năm 1979, buổi tối
tại thính đường Trang Tử 207

Chương XIV: 14 tháng giêng năm 1979, buổi tối
tại thính đường Trang Tử 219

Chương XV: 15 tháng giêng năm 1979, buổi tối
tại thính đường Trang Tử 225

Chương XVI: 16 tháng giêng năm 1979, buổi tối
tại thính đường Trang Tử 239

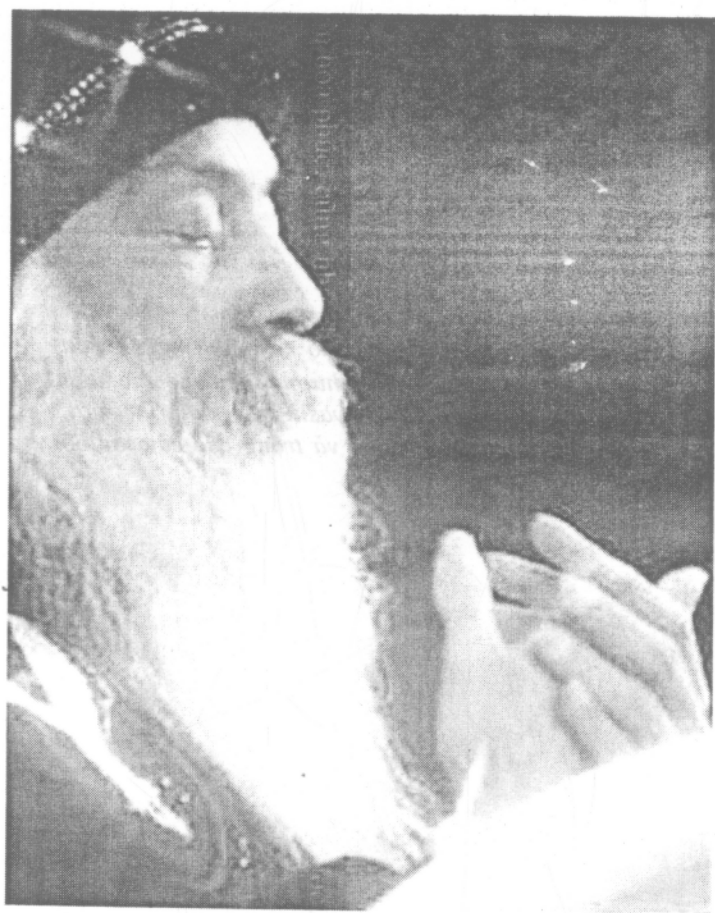
Chương XVII: 17 tháng giêng năm 1979, buổi tối
tại thính đường Trang Tử 249

Chương XVIII: 18 tháng giêng năm 1979, buổi tối
tại thính đường Trang Tử 267

Chương XIX: 19 tháng giêng năm 1979, buổi tối
tại thính đường Trang Tử 283

Chương XX: 20 tháng giêng năm 1979, buổi tối
tại thính đường Trang Tử 299

Chương XXI: 21 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại thánh đường Trang Tử	315
Chương XXII: 22 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại thánh đường Trang Tử	329
Chương XXIII: 23 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại thánh đường Trang Tử	347
Chương XXIV: 26 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại thánh đường Trang Tử	353
Chương XXV: 27 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại thánh đường Trang Tử	367
Chương XXVI: 28 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại thánh đường Trang Tử	383
Chương XXVII: 29 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại thánh đường Trang Tử	397
Chương XXVIII: 30 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại thánh đường Trang Tử	411
Chương XXIX: 31 tháng giêng năm 1979, buổi tối tại thánh đường Trang Tử	427

Vào năm 1978, Osho đã tạo ra thành ngữ Zorba Phật. Cái tên đã trở thành thương hiệu cho các hoạt động kinh doanh của sannyasin trên khắp thế giới, ví dụ, trong các nhà hàng và trong các câu lạc bộ khiêu vũ.

Lời giới thiệu

Các bạn đã đọc cuốn *Zorba Hy Lạp* của Kazantzakis chưa: Hãy đọc nó!...

Cho phép tôi tạo ra thành ngữ “Chủ nghĩa khoái lạc tinh thần”, bởi vì bạn thường nghĩ chủ nghĩa khoái lạc là rất trần tục. “Ăn, uống, vui chơi hường lạc” – đó là chủ nghĩa khoái lạc trần tục. Chủ nghĩa khoái lạc tinh thần cũng giống như vậy, và thậm chí còn nhiều hơn. Cũng có “Ăn, uống, vui chơi hường lạc” và cộng thêm *Thượng đế*. Ăn, uống, vui đùa dưới cái tên linh thiêng, dưới cái tên *Thượng đế* của bạn, Đức Cha của bạn trên thiên đường.

Ăn, uống, vui chơi hường lạc - biến chúng thành cầu nguyện của bạn. Hãy để cho ăn, uống, vui chơi hường lạc của bạn thành một dạng nghi lễ, một dạng cầu nguyện - cứ chỉ vui vẻ rằng “ta ổn thỏa, ta hạnh phúc, rằng người đã cho ta sự sống. Ta hạnh phúc rằng ta là ta, toàn bộ lòng biết ơn của ta hiến dâng cho người”.

Chủ nghĩa khoái lạc tinh thần luôn luôn có, khi mà tôn giáo là sống động. Khi tôn giáo trở nên khô cứng giáo điều, chủ nghĩa khoái lạc hoàn toàn biến mất và tôn giáo trở thành tương phản, trái ngược với những

điều mà mọi người có thể yêu thích. Thế thì khi tôn giáo không ngừng tìm kiếm những con đường và những phương tiện để làm cách nào trở nên buồn rầu, làm cách nào trở nên phiền muộn, làm cách nào tiêu diệt mọi con đường của vui sướng say mê. Thế thì nó trở thành khổ hạnh.

Zorba là một trong những người tôi yêu. Tôi yêu những con người kỳ lạ. Zorba là nhân vật rất kỳ lạ - thậm chí không phải là con người thực, mà chỉ là hư cấu, nhưng với tôi ông ta trở thành gần như thực, bởi vì ông ta đại diện cho Epicurus, Charvaka và tất cả những người duy vật trên thế gian. Ông ta không chỉ đại diện cho họ mà còn đại diện theo cách tốt nhất.

Có một lần Zorba nói với ông chủ của mình: "Thưa ông chủ, ngài có mọi thứ nhưng ngài vẫn bị lỡ cuộc sống, bởi vì ngài không có một chút điên khùng trong ngài. Nếu ngài có thể có một chút điên khùng thì ngài sẽ biết cuộc đời là gì".

Tôi có thể hiểu ông ta; không chỉ riêng ông ta mà tôi có thể hiểu tất cả những Zorba của mọi thời đại với "một chút điên khùng của họ". Nhưng tôi không tin một chút trong bất kỳ thứ gì. Tôi là điên khùng nhất trong điều kiện con người có thể, hoàn toàn điên khùng. Nếu bạn chỉ một chút điên khùng, tất nhiên bạn sẽ hiểu chỉ một chút cuộc đời, nhưng như thế còn tốt hơn là không biết tí gì.

Zorba, Zorba nghèo khó, Zorba thất học, chỉ là người lao động... ông ta hẳn phải có tầm vóc to lớn, khỏe mạnh và một chút điên khùng. Nhưng ông ta đã

có lời khuyên tuyệt vời cho bậc thầy của mình: “Hãy là một chút điên khùng”, ông ta nói. Tôi nói một chút điên khùng không đủ mà phải là hoàn toàn điên khùng! Nhưng bạn có thể cho phép mình hoàn toàn điên khùng chỉ trong thiền, ngược lại bạn sẽ là lập dị. Bạn sẽ không có khả năng thiếu hủi nó mà ngược lại nó sẽ thiếu hủi bạn. Nếu bạn không biết thiền là gì thì bạn sẽ bị thiếu cháy. Do vậy tôi đã hình thành nên tên mới: Zorba Phật.

Zorba Phật là sự tổng hợp của tôi. Tôi yêu Kazantzakis bởi việc ông ấy đã sáng tạo ra một tác phẩm nghệ thuật vĩ đại, nhưng tôi cũng cảm thấy hối tiếc cho ông ấy bởi vì ông ấy vẫn còn trong bóng tối. Kazantzakis, ngài cần bậc thầy, một chút thiền; ngược lại ngài sẽ không bao giờ biết cuộc sống là gì.

Tôi đang nói cho người của tôi sống cuộc đời một mình. Không cần thiết phải trì hoãn. Hãy tự nhiên. Tôi muốn Phật, Phật Gautam và Zorba Hy Lạp gần với nhau hơn – trở thành một. Sannyasin^() của tôi phải là “Zorba Phật”. Mang trần tục và thiên đường đến gần nhau hơn; hãy để cho Thượng đế và thế giới của người có thể cùng nhau. Hãy để cho cơ thể và linh hồn của bạn là một bài ca được ca lên cùng nhau, cơ thể và linh hồn nhảy múa và hòa cùng nhau.*

Tôi là người vật chất – tinh thần.

^(*) Chỉ những người đang trên đường tìm kiếm giác ngộ - các môn đệ.

Các sannyasin của tôi phải coi cuộc đời là rất vui vẻ hoan lạc - Thế thì bạn có thể có cả hai thế giới cùng nhau. Bạn có thể có bánh ngọt và cũng có thể ăn nó. Và đó là nghệ thuật thực sự. Thế giới này và thế giới kia, âm thanh và tĩnh lặng, tình yêu và thiền, cùng với mọi người và với một mình. Tất cả những điều đó phải sống cùng nhau một cách đồng bộ; chỉ có vậy bạn sẽ biết độ sâu nhất và độ cao nhất của bản thể bạn.

Chương I

**1 tháng 1 năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

*[Nhân viên phụ trách truyền thông của Ashram hỏi:
Thưa Osho, thông điệp của thầy cho nhân loại nhân dịp
năm mới là gì?]*

Thông điệp của tôi là đơn giản. Thông điệp của tôi là con người mới, Homo Novus. Khái niệm cũ về con người là thể này hoặc thể kia; vật chất hoặc tinh thần, đạo đức hoặc đồi bại, tội đồ hoặc thánh nhân. Điều đó cơ bản dựa trên sự chia, sự tách. Điều đó đã tạo ra một nhân loại tâm thần phân liệt. Toàn bộ quá khứ của loài người là bệnh hoạn, ốm yếu, điên khùng. Trong ba nghìn năm, năm nghìn cuộc chiến tranh đã nổ ra. Đây là điều tuyệt đối điên khùng không thể tin được. Đây là điều ngu ngốc, không thông minh, bất nhân tính.

Khi bạn chia con người thành hai, bạn tạo ra đau khổ và địa ngục cho họ. Họ chưa bao giờ có thể là khỏe mạnh và chưa bao giờ có thể là toàn bộ, một nửa bị từ chối sẽ liên tục trả thù. Nó sẽ không ngừng tìm ra những giải pháp và những phương tiện để đánh bại phần bạn đã được áp đặt lên chính bạn. Bạn sẽ trở thành cuộc tranh luận, trở thành nội chiến. Trường hợp đó đã từng xảy ra trong quá khứ.

Trong quá khứ, chúng ta không có khả năng tạo ra con người thực sự mà chỉ là người máy. Người máy nhìn giống con người nhưng hoàn toàn què quặt, hoàn toàn tê liệt. Con người đó không được phép nở hoa trong tính toàn bộ của mình. Con người đó là một nửa, và bởi vì là một nửa cho nên họ luôn căng thẳng và đau khổ; họ không thể hoan hỉ, sướng vui. Chỉ con người

trong toàn bộ thì mới có thể đắm say vui sướng. Vui mừng lễ hội là hương thơm của tính toàn bộ.

Chỉ có cây sống trong toàn bộ thì sẽ nở hoa. Con người còn chưa nở hoa.

Quá khứ quá tối tăm và buồn thảm. Đó đã từng là đêm đen của tâm hồn. Và bởi vì nó là hà khắc cho nên nó buộc phải là hung hăng. Nếu một cái gì đó bị kìm nén thì con người trở nên hung hăng, mất hết mọi phẩm chất nhẹ nhàng. Cho đến bây giờ nó vẫn luôn là vậy. Chúng ta đã đến nơi mà cái cũ phải bị bỏ đi và cái mới phải được bảo trước. Con người mới sẽ không là thể này hoặc thể kia; con người mới phải là cả hai. Con người mới sẽ là thể tục và linh thiêng, trần tục và thanh tao. Con người mới sẽ chấp nhận tính toàn bộ của mình và sẽ sống với điều đó mà không có sự chia, tách bên trong. Tính cao đẹp của con người mới sẽ không đối nghịch với tính xấu xa, đạo đức của con người mới sẽ không đối nghịch với đồi bại; con người mới sẽ biết không có sự đối nghịch nào. Con người mới sẽ vượt lên lưỡng cực, sẽ không bị tâm thần phân liệt. Với con người mới sẽ xuất hiện thể giới mới, bởi vì con người mới sẽ nhận thức được con đường khác về phẩm chất và người đó sẽ sống cuộc đời hoàn toàn khác, chưa từng được sống trước đó. Người đó sẽ trở thành người huyền môn, nhà thơ, nhà khoa học hoàn toàn khác. Người đó sẽ không chọn và chính người đó sẽ là con người không lựa chọn.

Đó là điều tôi thuyết giảng: homo novus, con người mới mà không phải người máy. Người máy không phải

là hiện tượng tự nhiên. Người máy được tạo ra bởi xã hội - bởi linh mục, bởi nhà chính trị, bởi nhà mô phạm. Người máy được tạo ra, được sản xuất ra. Mỗi đứa trẻ xuất hiện như là con người: toàn bộ, tổng thể, sống động, không có bất kỳ sự chia tách nào. Ngay lập tức xã hội bắt đầu bóp nghẹt nó, làm ngột ngạt nó, cắt nó thành nhiều mảnh, nói nó phải làm gì và không làm gì. Tính toàn bộ của nó nhanh chóng biến mất. Nó trở thành tội phạm đối với tính toàn bộ của mình. Nó từ chối quyết liệt những gì là tự nhiên và bởi chính sự từ chối đó mà nó trở thành không sáng tạo. Bây giờ nó sẽ chỉ là mảnh vỡ và mảnh vỡ thì không thể nhảy múa, không thể ca hát, mảnh vỡ luôn là tự sát, bởi mảnh vỡ không thể biết cuộc sống là gì. Người máy không thể quả quyết bởi chính nó. Những người khác đã sẵn lòng vì nó - cha mẹ nó, các thầy giáo, những lãnh tụ, những linh mục; họ đã hết lòng chờ đợi. Họ quyết tâm, họ ra lệnh; nó chỉ đơn giản là làm theo. Người máy là nô lệ.

Tôi thuyết giảng tự do. Bây giờ con người phải phá hủy toàn bộ cảnh nô lệ và phải thoát ra khỏi dạng tù tội - không thể là nô lệ nữa. Con người phải trở thành cá thể. Con người phải nổi dậy. Và bất kỳ khi nào con người cũng có thể nổi dậy... Tình cờ có vài người đã thoát khỏi cảnh chuyên chế bạo ngược của quá khứ, nhưng chỉ là tình cờ - Jesus ở đây và ở đó, Phật ở đây và ở đó. Họ là những ngoại lệ. Thậm chí những người như Phật và Jesus cũng không thể sống toàn bộ. Họ đã cố nhưng toàn bộ xã hội đã chống lại.

Quan niệm của tôi về con người mới sẽ là Zorba của Hy Lạp và Phật Gautma, con người mới sẽ là **Zorba Phật**. Con người đó sẽ đầy khoái cảm, vừa tinh thần, vừa vật chất, tuyệt đối vật chất, khoái cảm bởi cơ thể, bởi các giác quan, yêu thích thân mình và tất cả những điều thân thể có thể tạo ra, và còn có thức tỉnh tuyệt vời, sự chứng kiến sâu sắc. Con người đó sẽ cùng là Christ và Epicurus [Epicurus là nhà huyền môn Hy Lạp: 342 – 270 BC].

Ý tưởng của con người cũ là từ bỏ; ý tưởng của con người mới sẽ là vui mừng lễ hội. Và con người mới này đang xuất hiện hàng ngày, anh ta đang đến hàng ngày. Mọi người đã không nhận biết anh ta. Thực tế anh ta đã lộ ra. Con người cũ đang hấp hối, con người cũ đang trên giường chờ chết. Tôi không thương tiếc cho điều đó và tôi nói xin đừng thương tiếc. Cái chết đó là tốt, bởi vì từ cái chết đó con người mới sẽ khẳng định. Sự ra đi của con người cũ sẽ là sự khởi đầu của con người mới. Con người mới chỉ có thể xuất hiện nếu con người cũ đã hoàn toàn ra đi.

Hãy giúp con người cũ chết và giúp con người mới được sinh ra! Và nên nhớ, con người cũ có tất cả mọi sự tôn trọng, toàn bộ quá khứ sẽ là sự hỗ trợ của con người cũ và con người mới sẽ là hiện tượng kỳ lạ. Con người mới sẽ quá mới đến mức có thể sẽ không được kính trọng. Mọi nỗ lực sẽ được tạo ra để hủy diệt con người mới. Con người mới có thể không được tôn trọng, nhưng con người mới là tương lai của toàn bộ loài người. Con người mới phải được xuất hiện.

Công việc của tôi là tạo ra trường Phật tính, trường năng lượng, nơi con người mới có thể được sinh ra. Tôi chỉ là bà mẹ giúp con người mới xuất hiện trên thế giới, và thế giới đó sẽ không chấp nhận con người đó. Con người mới sẽ cần nhiều sự hỗ trợ từ những người hiểu, từ những người muốn một cuộc cách mạng nào đó xảy ra. Và thời gian đã chín muồi, chưa bao giờ chín muồi như vậy. Thời điểm đã xuất hiện, chưa bao giờ đúng lúc như vậy. Con người mới có thể khẳng định chính mình, sự đột phá đã trở thành khả năng có thể.

Con người cũ đã quá mục rỗng đến mức cho dù với mọi sự hỗ trợ thì nó cũng không thể sống sót, nó đã đến ngày tận số! Chúng ta có thể trì hoãn, chúng ta có thể liên tục thờ phụng con người cũ nhưng đó chỉ là sự trì hoãn quá trình. Con người mới phải xuất hiện. Chúng ta có thể giúp nó xuất hiện sớm hơn, hoặc chúng ta có thể gây cản trở nó và làm trì hoãn sự xuất hiện của nó. Hãy giúp đỡ nó, đó là điều tốt. Nếu nó xuất hiện sớm hơn thì loài người có thể vẫn còn tương lai, tương lai sáng lạn đó là tương lai của tự do, tương lai của tình yêu, tương lai của niềm vui hạnh phúc.

Tôi thuyết giảng tôn giáo mới. Tôn giáo này không phải là Thiên Chúa giáo, không phải là Do Thái giáo và sẽ không phải là Hindu giáo. Tôn giáo này không có bất kỳ tính từ nào để gán cho nó. Tôn giáo này sẽ chỉ là phẩm chất mộ đạo của cái được là toàn bộ.

Các sannyasin của tôi phải trở thành những tia mặt trời đầu tiên sẽ xuất hiện trên đường chân trời. Đó là công việc vô cùng vĩ đại, đó gần như là công việc không

thể, nhưng bởi vì nó là không thể cho nên nó sẽ thuyết phục tất cả những người có linh hồn còn mang trong họ. Điều đó sẽ tạo ra sự khát khao mãnh liệt trong tất cả những người, mà trong những người đó tiềm ẩn sự phiêu lưu nào đó, những người can đảm, những người dũng cảm, bởi vì điều đó sẽ thực sự tạo ra nhân loại dũng cảm mới.

Tôi thuyết giảng về Phật, tôi thuyết giảng về Christ, tôi thuyết giảng về Krishna, tôi thuyết giảng về Zarathustra sao cho mọi điều tốt nhất và mọi điều tuyệt nhất trong quá khứ có thể được duy trì. Nhưng cũng có một vài ngoại lệ. Toàn bộ nhân loại đã sống trong nô lệ khủng khiếp, sống trong xiềng xích, chia tách, điên cuồng.

Tôi nói thông điệp của tôi là đơn giản, nhưng để làm cho nó xảy ra sẽ là điều rất khó khăn, rất khắc nghiệt. Nhưng càng khó khăn, tính không thể càng cao thì thử thách càng lớn lao. Thời khắc đã điếm bởi vì tôn giáo đã thất bại. Khoa học đã thất bại. Thời khắc đã điếm bởi vì phương Đông đã thất bại, phương Tây đã thất bại. Cần thiết một sự tổng hợp cao cả hơn để Đông và Tây có thể gặp mặt, để tôn giáo và khoa học có thể gặp mặt.

Tôn giáo thất bại bởi vì nó thuộc thế giới bên kia và nó đã bỏ mặc thế giới này. Bạn không thể bỏ mặc thế giới này bởi bỏ mặc thế giới này là bỏ mặc gốc rễ của chính bạn. Khoa học đã thất bại bởi vì nó bỏ mặc thế giới kia, thế giới bên trong và bạn không thể bỏ mặc những bông hoa. Khi bạn bỏ mặc những bông hoa, bỏ mặc cốt lõi sâu thẳm của bản thể thì cuộc đời sẽ mất hết

ý nghĩa. Cây cần rễ cho nên con người cũng cần rễ, mà rễ chỉ có thể ở trong đất. Cây cần bầu trời mở rộng để phát triển, để lá xanh tươi và hàng nghìn bông hoa nở. Chỉ có thể thì cây mới được mãn nguyện, chỉ có thể thì cây mới cảm nhận ý nghĩa, tầm quan trọng và cuộc sống trở nên đáng giá hơn.

Con người là cây. Tôn giáo đã thất bại bởi vì nó chỉ thuyết giảng về những bông hoa. Những bông hoa đó vẫn giữ nguyên là triết học, trừu tượng; chúng chưa bao giờ là hiện thực. Chúng không thể trở thành hiện thực bởi vì chúng không được hỗ trợ bởi thực tại. Khoa học đã thất bại bởi vì nó chỉ quan tâm đến rễ. Rễ là xấu xí và có vẻ như không có sự nở hoa.

Phương Tây đang chịu đựng quá nhiều về khoa học; phương Đông đang chịu đựng quá nhiều về tôn giáo. Bây giờ chúng ta cần loài người mới mà khoa học và tôn giáo trở thành hai khía cạnh của một con người. Và cây cầu sẽ trở thành nghệ thuật. Chính vì vậy tôi nói rằng con người mới sẽ là huyền môn, thi ca và khoa học.

Giữa khoa học và tôn giáo thì chỉ nghệ thuật mới có thể là cầu nối – thi ca, âm nhạc, điêu khắc. Khi chúng ta mang con người này vào tồn tại thì lần đầu tiên trái đất có thể trở nên ý nghĩa. Nó có thể trở thành thiên đường: đây chính là phần chính yếu của Phật, đây chính là thực tại của thiên đường!

Suvira có nghĩa là can đảm. Can đảm là cầu nối duy nhất giữa bóng tối tới ánh sáng, từ từ tới sinh. Can đảm là khả năng tạo ra cầu nối duy nhất có thể đưa bạn tới

vùng chưa biết; và vùng chưa biết đó là linh thiêng, là thần thánh.

Với từ can đảm tôi ngụ ý, can đảm bỏ rơi điều quen thuộc. Đó là can đảm vĩ đại nhất. Dính chặt với điều quen thuộc là sự cảm dỗ ghê gớm nhất. Điều đó quá an toàn, quá ám cúng, quá dễ chịu và bạn đã quen biết suốt thời gian dài. Có vẻ như bạn thuộc về nó, nếu bạn đồng dạng với nó. Bỏ rơi nó có nghĩa là đi qua cái chết; nhưng cái chết là sự khởi đầu của cuộc sống mới. Can đảm là phẩm chất mộ đạo vĩ đại nhất.

**

[Một sannyasin mới nói: tôi đã làm việc rất nhiều trong nhà hát, và tôi nhận thấy có mâu thuẫn về vai trò của kỹ thuật trong khiêu vũ và biểu diễn nghệ thuật.]

Hãy coi đó là vấn đề không có gì nghiêm trọng và hãy thích thú điều đó. Toàn bộ cuộc sống không có gì ngoài hành động. Trái đất là sân khấu quá lớn và chúng ta là những diễn viên đóng những vai khác nhau. Đừng bao giờ trở nên quá nghiêm trọng về bất kỳ điều gì. Hãy coi nó một cách nhẹ nhàng và vui thú với nó! Mọi thứ đều có ích cho sự phát triển nếu bạn coi nó là nhẹ nhàng.

Đừng trở nên quá ám ảnh với kỹ thuật, đừng bị ràng buộc bởi nó. Kỹ thuật là cần thiết nhưng không phải là tất cả. Nghệ thuật là một cái gì đó xa hơn kỹ thuật. Nghệ thuật giống như hương thơm phảng phất quanh bông hoa và bạn không thể nắm nó bởi nó là thứ không thể nắm bắt. Kỹ thuật là vật chất, là thô thiển.

Trở thành kỹ thuật viên là một vấn đề, trở thành nghệ sĩ là vấn đề khác. Sự khác biệt là gì? Cả hai đều dùng kỹ thuật, nhưng nghệ sĩ giữ nguyên nhận biết rằng đó chỉ là kỹ thuật còn kỹ thuật viên trở thành đồng dạng với kỹ thuật và quên rằng anh ta là riêng biệt. Anh ta đã lỡ chính mình trong kỹ thuật, anh ta đã lỡ điều ý nghĩa hơn của anh ta trong điều rất nhỏ nhoi là phương pháp.

Sử dụng kỹ thuật nhưng đừng bị kỹ thuật sử dụng; giữ nguyên cảnh giác, nhận biết. Và thế thì những kỹ thuật của bạn trở nên hữu ích. Chúng sẽ trở thành thiển của bạn. Và bạn đã chọn khía cạnh tuyệt vời, nghiên cứu, vào sâu trong nó nhưng vẫn giữ nguyên là người chứng kiến và thế thì sẽ không còn xung đột, không có xung đột.

Bạn sẽ có thể!

Deva có nghĩa là linh thiêng, premi có nghĩa là người yêu. Tình yêu có thể biểu lộ ở ba khía cạnh: khía cạnh sinh lý, khía cạnh tâm lý, khía cạnh tinh thần.

Khía cạnh sinh lý là thấp nhất. Không có gì sai về điều đó, đó là điều tốt, nhưng con người không nên bị mắc kẹt với nó. Nó phải trở thành bậc đá và con người cần phải bước qua nó. Bằng việc bước qua đó, con thú biến mất và con người sinh ra.

Khi con người có khả năng yêu về mặt tâm lý thì họ đã thực sự là con người; bởi vì hoạt động tình dục là một phần của động vật, không có gì đặc biệt. Tình yêu là hoàn toàn của con người, cho dù tình yêu không tới hồi kết, con người phải vượt qua nó. Bằng việc vượt qua

nó, con người biến mất và thần thánh được sinh ra. Đó là tình yêu tinh thần. Tình yêu đó được biết đến như là sự cầu nguyện. Từ tình dục tới tình yêu, từ tình yêu tới cầu nguyện: đó phải là sự phát triển nội tại.

Cho nên hãy ghi nhớ: những người tinh linh thiêng phải được tìm kiếm. Nó ở bên trong, vẫn còn là hạt mầm ở một nơi nào đó, nhưng tại bất kỳ thời điểm nào nó cũng có thể phát triển.

Deva có nghĩa là thần thánh linh thiêng, asmita có nghĩa cái Ta là, cái Ta là linh thiêng. Và điều này phải trở thành thiền của bạn: ngồi tĩnh lặng, chỉ lặp lại bên trong “Ta là, Ta là” và trở nên rất cảnh giác khi bạn đang lặp lại “Ta là”. Đây là câu thần chú của bạn. Trong khi đi bộ, lặp lại nó một cách im lặng, rất chậm rãi trong thâm tâm, nhưng với sự nhận biết sâu sắc rằng bạn đang thực hiện điều đó một cách không máy móc, không giống như thực hiện bất kỳ điều gì và cũng còn lặp lại nó. Bất kỳ khi nào bạn lặp lại, không có gì khác trong tâm trí bạn, chỉ có cảm nhận về cái “Ta là”. Và bạn sẽ ngạc nhiên, dần dần cái “Ta” sẽ biến mất và chỉ còn lại cái “là”, chỉ là cảm giác của thực tại: đó là thiền định.

Gurdjieff đã từng gọi đó là tự nhớ lại. Nhớ lại chính mình là tất cả; mọi thứ khác chỉ là phương tiện để nhớ lại chính mình. Chúng ta là, nhưng chúng ta không nhận biết rằng chúng ta là chúng ta. Chính vì vậy chúng ta không nhận biết chúng ta là ai, đầu tiên phải là ghi nhớ sâu sắc rằng “Ta là”. Lúc khởi đầu đừng bận tâm về “Ta là ai?”, đầu tiên, con người phải nhớ rằng họ là.

Khi bạn đã bắt đầu nhớ rằng bạn là, rằng chính sự thấm vào, sự liên tục nhớ lại sẽ trả lời câu hỏi mà thậm chí bạn chưa hỏi: “Ta là ai?” câu hỏi khác không cần thiết, câu hỏi này sẽ cần và đây không thực sự là câu hỏi, chỉ là sự nhớ lại.

Không cần niềm tin để thực hiện điều đó, bởi vì bạn là bạn, bạn biết bạn là bạn; bạn không nhận biết nó một cách mãnh liệt, một cách say đắm. Bạn không rót hết năng lượng của bạn vào việc nhận biết điều đó, tất cả là vậy.

Cho nên hãy để cho điều này trở thành thiên của bạn và bất kỳ khi nào bạn có thời gian - ngồi xuống, nằm trên giường, đi bộ - không ngừng nhớ lại trong im lặng “Ta là”. Lúc ban đầu, những gì bạn thực hiện nhìn sẽ rất điên khùng, nhưng ngay sau đó bạn sẽ ngạc nhiên rằng nó mang đến sự thanh thản và niềm vui mà bạn chưa từng biết trước đó, thậm chí là trong giấc mơ.

Sakiya là từ của Sufi; theo nghĩa đen là người hầu rượu. Các Sufi nghĩ rằng thần thánh là người hầu rượu và rằng người hầu rượu mang rượu tuyệt vời đến cho chúng ta, ông ta rót rượu cho chúng ta. Tình yêu của ông ta giống như rượu, nó làm cho chúng ta say sưa và cùng thời điểm đó nó còn làm cho bạn nhận biết nhiều hơn.

Chúng ta nghĩ rằng Thượng đế liên tục mang những món quà đến: những món quà say sưa tuyệt đỉnh và những món quà của nhận biết tuyệt vời. Mỗi thời điểm ngài mang từng chén đến cho chúng ta nhưng chúng ta không nhận biết. Mỗi thời điểm ngài sẵn sàng làm tràn

đầy bản thể chúng ta, nhưng chúng ta không nhận ra. Mỗi thời điểm ngài gõ lên những ô cửa của chúng ta nhưng chúng ta không nghe thấy.

Cho nên Sakiya là thần thánh linh thiêng, đó là phép ẩn dụ Sufi về thần thánh linh thiêng. Và có những điều cần phải nhớ: dạng say sưa cần phải được phát triển nhưng trong cùng thời điểm đó, nhận biết cũng không được mất đi. Đây là nghệ thuật khó khăn nhất trên đời, nhưng khi một lần điều này đạt được thì con người trở thành một phần của vương quốc Thượng đế. Thế thì con người không còn nghèo nàn nữa anh ta được mãn nguyện, tuyệt đối mãn nguyện.

Thiền có hai mặt. Một mặt là say sưa, con người lúc này sẽ bị chìm ngập hoàn toàn; sẽ là tự quên lãng, con người trở thành người say rượu. Mặt khác, khi con người ngập sâu hơn vào trạng thái say sưa này thì nhận biết tinh tế sẽ nảy sinh – anh ta bắt đầu trở thành người chứng kiến điều đó. Thiền có hai cực: say sưa - nhận biết; quên lãng - nhớ lại.

Dễ dàng đạt được một mặt, nhưng đó chỉ là một nửa. Những người mộ đạo là những người theo con đường của tình yêu, họ đạt được một nửa. Họ trở nên say sưa với thần thánh linh thiêng, họ bị hoàn toàn biến mất. Đó là không gian đẹp, nhưng một cái gì đó bị lỡ, vẫn còn tối, ánh sáng vẫn chưa vào. Còn những người theo con đường của Yoga thì sao? Họ trở nên rất cảnh giác, rất nhận biết, rất lưu tâm, họ ở trong trạng thái tự nhớ lại, nhưng lại có một cái gì đó bị lỡ; họ không có tinh chất tuôn chảy trong bản thể họ, họ bị khô hạn.

Nỗ lực của tôi ở đây là tạo ra con người mới - con người sẵn sàng là say sưa và trong thâm tâm, trong sâu thẳm của bản thể, ánh sáng của nhận biết đang bùng cháy. Cho nên tôi đang thuyết giảng cả hai: con đường của tình yêu và con đường của thiền và cả hai phải đạt được sự tổng hợp. Sự tổng hợp đó tiết lộ tính thượng đế trong tổng hoà của con người mới. Mọi người chỉ biết từng phần của tính thượng đế. Thậm chí biết một phần cũng là quá nhiều, nhưng điều đó không có gì để so sánh với toàn bộ.

Nil có nghĩa là ngọc bích, kim cương xanh. Nó biểu tượng cho mắt thứ ba. Khi mắt thứ ba mờ ra, bạn trở nên tràn đầy với ánh sáng xanh cứ như ngọc bích bỗng nhiên vào thực tại bạn, chính xác ở giữa hai mắt. Ánh sáng quá mãnh liệt đến mức nó tràn đầy toàn bộ thân thể và trải nghiệm là trạng thái tĩnh tại tuyệt vời. Màu xanh biểu hiện cho thanh bình, nó quá quý giá và quá tỏa sáng đến mức nó đã được gọi là ngọc bích.

Trung tâm mắt thứ ba là ô cửa tới điều tối thượng. Trên mắt thứ ba là trung tâm cuối cùng, trung tâm thứ bảy: Sahasrar. Khi mắt thứ ba mờ ra, bạn sẵn sàng di chuyển vào trung tâm tối thượng của bản thể bạn. Đây là trung tâm quan trọng nhất đối với người tìm kiếm.

Bạn phải nhận biết điều đó. Cho nên bất kỳ khi nào bạn ngồi tĩnh lặng, chỉ nhắm mắt, cảm nhận không gian giữa hai mắt. Lúc ban đầu, dường như kim cương xanh đang phát ra ánh sáng kỳ diệu, ánh sáng xanh, gần như là ngọn lửa màu xanh. Lúc ban đầu, hãy hình dung, hãy tưởng tượng rồi sự tưởng tượng sẽ nhanh chóng

biến mất và nó sẽ được thay thế bởi thực tại. Và ngày đó sẽ xuất hiện, bạn phải báo cho tôi.

Chandano có nghĩa là gỗ đàn hương. Đó là phép ẩn dụ vô cùng ý nghĩa. Cây đàn hương thu hút những con rắn độc bởi mùi hương tác động cực kỳ mạnh. Rừng cây đàn hương là nơi nguy hiểm, trên cây đàn hương bạn sẽ nhận ra ít nhất là một tá con rắn độc. Chúng không thể rời đó, chúng gần như bị thôi miên bởi hương thơm đó. Những con rắn độc sống trên cây đàn hương nhưng sự tinh khiết và hương thơm của cây đàn hương không hề bị ảnh hưởng. Do vậy nó trở thành phép ẩn dụ tuyệt đẹp đối với người nhận biết.

Người nhận biết trở nên giống như cây đàn hương. Có tất cả các loại rắn: có loại nguy hiểm, có loại tham lam, có loại ghen tức và có loại đố kỵ; tất cả chúng đều ở trên cây, nhưng con người nhận biết không bao giờ bị ảnh hưởng. Hương thơm của người đó vẫn giữ nguyên tinh khiết, không bị đầu độc bởi chúng. Ngược lại, những con rắn trở nên bị thôi miên quá mạnh bởi cây đàn hương đến mức chúng quên tất cả mọi sự độc hại của chúng. Cứ như chúng không còn là những con rắn nữa, không còn gì nguy hiểm nữa.

Nhận biết nảy sinh trong bạn như là sự chuyển hóa, khiến cho thói tham lam, giận dữ mất sự độc hại của nó. Chúng không còn là sự huỷ diệt nữa mà ngược lại, chúng bắt đầu trở thành sáng tạo. Sự độc hại được biến đổi thành mặt hoa.

Hiro có nghĩa là kim cương. Cuộc sống là quý giá, mỗi thời điểm đều quý giá, nhưng mọi người không

ngừng lãng phí nó, thậm chí họ không biết làm gì với thời gian đã được trao cho họ. Họ liên tục giết thời gian, nhưng giết thời gian có nghĩa là giết chính mình, là tự sát bởi thời gian và cuộc sống là đồng nghĩa. Mọi người đang chơi bài và nếu bạn hỏi họ “Các bạn đang làm gì?” họ nói rằng họ đang giết thời gian. Họ không biết họ đang nói gì. Họ đang giết chính họ! Vì mỗi thời điểm bị lỡ là lỡ mãi mãi, bạn sẽ không bao giờ đoạt lại được nó, nó không thể được gọi lại.

Điềm đạo thành Sannyas có nghĩa là bây giờ bạn nhìn cuộc đời mình với con mắt khác, với viễn cảnh khác. Mỗi thời điểm là vô cùng giá trị. Không phải bị giết mà là được sống, không phải là huỷ diệt mà là yêu. Và bạn càng yêu sâu sắc thời điểm hơn thì bạn càng vào nó sâu hơn, càng có khả năng liên hệ với vĩnh hằng, bởi vì vĩnh hằng thấm đẫm mỗi thời điểm, nó theo sau thời điểm. Nếu bạn vào sâu trong nó, thời gian biến mất và vĩnh hằng biểu lộ chính nó.

Nếu bạn đi sâu vào sự sống thì tính thượng đế, điều linh thiêng được biểu lộ cuộc sống biến đi thế rồi cái chết cũng biến đi cùng với cuộc sống. Thế thì bạn có tâm thức bất tử, một cái gì đó vĩnh hằng; và chỉ duy nhất cái vĩnh hằng đó có thể thỏa mãn lòng khát khao của con người. Không gì khác có thể thỏa mãn. Mọi người liên tục chạy theo tiền, quyền lực, danh vọng và thậm chí khi họ đạt được mọi thứ, họ vẫn không bao giờ mãn nguyện. Họ không biết tí gì về tính thượng đế, điều linh thiêng, thực tế họ đã lãng phí mọi khả năng về việc biết

tính thượng đế bằng việc thu thập những thứ rác rưởi, tạp nhạp.

Sống cuộc đời bạn trong toàn bộ, bởi vì tính thượng đế ẩn chứa phía sau mỗi thời điểm. Nếu bạn lặn sâu vào thời điểm bạn sẽ nhận ra tính thượng đế. Cuộc sống như vậy là món quà mà không có cách nào trả giá, chúng ta không có gì để đền đáp lại. Chúng ta đời đời biết ơn và lòng biết ơn phải trở thành nền tảng của chính bạn. Nhưng con người chỉ cảm nhận được lòng biết ơn nếu con người biết giá trị của cuộc sống, không thì làm thế nào cảm nhận được lòng biết ơn?

Trao cho bạn tên Hiro - kim cương - tôi muốn bạn nhớ lại rằng cuộc đời là tuyệt đẹp, là món quà thần thánh trao tặng.

Satyama có nghĩa là sự thật – không phải là khái niệm sự thật, không phải là ý tưởng về sự thật mà là sự thật, những từ tuyệt đối trần trụi, sự trống rỗng tuyệt đối của tất cả sự suy đoán; sự thật thô ráp, chưa bị làm ô uế bởi tâm trí loài người, không-khái niệm hoá.

Chúng ta nghĩ về sự thật, nhưng bất kỳ điều gì chúng ta nghĩ về sự thật thì cũng là nghĩ về, chưa bao giờ là sự thật; không thể. “Về” có nghĩa rằng chúng ta đi quanh quanh và chưa bao giờ thấm vào tâm lõi của nó.

Con người phải ngừng việc chạy quanh này. Ý nghĩ di chuyển theo vòng tròn, sự thật ở trung tâm của vòng tròn mà không phải ở ngoại vi. Con người phải học cách nhảy từ ngoại vi vào trung tâm. Đó không phải là quá trình mà là cú nhảy: nhảy từ tâm trí tới không-tâm trí,

nhảy từ nghi tới vô-nghi. Chỉ khi đó con người mới biết sự thật và biết sự thật là được giải thoát. Jesus nói: Sự thật giải thoát – không phải biết về sự thật, mà biết chính sự thật.

Bạn có thể gọi sự thật là thần thánh linh thiêng, là niết bàn, là giác ngộ, là đạo, hoặc bất kỳ thứ gì bạn sẽ gọi; chỉ có tên là khác so với cùng một hiện tượng vô danh. Và nó bên trong bạn giống như nó bên trong mỗi và mọi con người; đó chính là tâm lõi của chúng ta. Chúng ta không cần nghĩ về điều-đó. Chúng ta phải lặn sâu vào bên trong bản thể chúng ta.

Tâm trí là ngoại vi của chúng ta. Bỏ rơi tâm trí và vào bản thể là con đường tới sự thật.

Veenò là dụng cụ âm nhạc giống như sitar. Cuộc đời giống như nhạc cụ, nhưng rất ít người thử chơi cuộc đời của họ. Rất hiếm người học cách tạo ra âm nhạc trong chính cuộc đời họ và họ không biết rằng chỉ có âm nhạc đó có thể mang bạn tới điều linh thiêng. Con người có thể vẫn giữ nhạc cụ cùng mình trong nhiều cuộc đời mà không chơi nó. Nó chứa đựng âm nhạc tuyệt vời, nhưng âm nhạc đó phải được giải phóng ra.

Jesus là một trong những người đã giải phóng âm nhạc của mình, Phật cũng vậy. Có những người đã chạm dây đàn của nhạc cụ bên trong mình, những người đã chơi với trái tim mình và đã tạo ra giai điệu vĩ đại. Tiếng vọng của nó thậm chí vẫn được nghe cho tới ngày nay. Nhiều thế kỷ đến và đi nhưng một cái gì đó vẫn viếng thăm tâm thức loài người; đó những giai điệu quá tuyệt vời, chúng không thể bị lãng quên.

Mọi người đều có nhạc cụ. Đơn giản là làm thế nào có thể tin nếu chúng ta vẫn sống mà không có âm nhạc.

Chúng ta chưa bao giờ nhìn vào bản thể bên trong chúng ta, chúng ta chưa bao giờ sử dụng tiềm năng, chúng ta vẫn giữ nguyên là những hạt mầm. Những hạt mầm chứa hàng triệu bông hoa, nhưng tất cả điều đó tùy thuộc vào bạn.

Điềm đạo thành sannyas là điềm tạo vào nhận biết về “Ta chứa nhiều hơn ta nhận biết. Bất kỳ Ta là gì thì cũng là phần hời hợt bên ngoài của bất kỳ điều gì mà ta có thể”. Chúng ta ít hơn chúng ta có thể. Chúng ta chỉ là những phần của cái toàn bộ mà chúng ta có thể.

Chương II

**2 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Anand có nghĩa là phúc lạc, Sarmad là tên của bậc thầy Sufi, một trong những bậc thầy Sufi vĩ đại nhất của mọi thời đại. Ông cũng bị sát hại giống như Jesus.

Khi ông ấy bị sát hại, ông ấy nói “Ta là Thượng đế!” Đó là điều ông ấy đã nói đi nói lại và đó là nguyên nhân cái chết của ông ấy.

Một người nào đó nói “Ông đã không học được bài học nào. Ông bị giết, đầu ông sẽ bị rơi chỉ bởi tuyên bố này. Đã vậy, đến lúc chết ông vẫn không ăn năn hối lỗi”.

Ông ấy nói, “Các người đang nói về điều gì? Thậm chí khi đầu tôi rơi, nó vẫn nói như vậy ba lần”. Và câu chuyện đã xảy ra như thế này: đầu của ông ấy bị chém, nó bắt đầu lăn trên những bậc thang, cái đầu hét lên ba lần “Ta là Thượng đế!” đó là câu chuyện rất đẹp...

Trong sự sống hay trong cái chết thì con người thực là như nhau. Thậm chí, cái chết cũng không tạo ra khác biệt gì. Sống và chết cũng không liên quan, với con người thực, họ biết bộ mặt nguyên thủy của mình là luôn như vậy.

Khi con người đã biết sự thật vĩnh hằng thì không còn cái chết. Cơ thể có thể hoặc sẽ bị hủy hoại, bằng cách nào đó, vào một ngày nào đó nhưng có một cái gì đó trong bạn không thể hủy hoại và đó là phúc lạc. Biết điều đó là phúc lạc, biết “Ta là Thượng đế” là phúc lạc. Bằng việc biết “Ta là Thượng đế” bạn đang không từ chối tính thượng đế của bất kỳ ai khác, thực tế bạn còn

tuyên bố tính thượng đế của mọi người. Mọi người được bao gồm trong tuyên bố đó, đó không phải là ích kỷ.

Hãy để điều đó trở thành câu thần chú và trong tĩnh lặng, trong sâu thẳm thâm tâm, bắt đầu cảm nhận “Ta là Thượng đế và mọi người cũng vậy”. Hãy để cho cảm giác đó lan tỏa khắp bản thể bạn. Trở thành Sarmad, trong cuộc sống và trong cả cái chết.

Sarmado. Nó cũng sẽ có nghĩa tương tự. Và điều đó cũng phải trở thành thiền của bạn: “Ta là Thượng đế”. Điều đó không có gì liên quan tới Ta. Trong cảm giác “Ta là Thượng đế” cái Ta bắt đầu tan biến. Thời điểm xuất hiện chỉ khi có tính Thượng đế và cái ta đã biến mất hoàn toàn. Chỉ còn hương thơm, chỉ còn cảm giác vô hình giữ lại; thậm chí bông hoa cũng không còn nữa. Thế thì con người đã trở về nhà. Con người đã vượt lên trên những thực tại thô ráp, con người đã đạt tới cốt lõi tối thượng.

Sự nhấn mạnh về Ta trong “Ta là Thượng đế” không phải ở Ta. Nếu nó là ở Ta thì toàn bộ giá trị đã bị lỗ. Sự nhấn mạnh là ở Thượng đế, dần dần Ta biến thành Thượng đế. Nếu sự nhấn mạnh là ở Ta, vậy thì dần dần Thượng đế biến mất và đó chỉ là bản ngã giả bộ. Cho nên câu thần chú là nguy hiểm: về mặt này là Ta, là thể giới này; về mặt kia là Thượng đế, là thể giới kia; và giữa hai là cây cầu nhỏ của “là”, của “đó là”.

Đầu tiên con người phải cảm nhận nhiều, rất nhiều “là” rất ít cái “Ta”, sau đó con người di chuyển trên cây cầu. Dần dần cái Ta để lại phía sau, sau đó thậm chí cái “là” cũng biến mất và chỉ còn lại tính Thượng đế.

Cái ta giống như là rễ. Cái “là” giống như bông hoa. Tính Thượng đế giống như hương thơm khi con người đã tới nơi, điều tối thượng đã xuất hiện và đó là phúc lạc!

Deva có nghĩa là linh thiêng, maharsh có nghĩa là nhà tiên tri. Sự thật không thể được nghĩ về; nó phải được nhìn thấy. Đó là vấn đề về đạt được viên cảnh mới, về đôi mắt mở rộng mới. Đôi mắt bình thường không thể như vậy, nó chỉ nhìn ra bên ngoài. Ấn giấu ngay phía sau đôi mắt đó là khả năng nhìn vào bên trong. Con người trở thành nhà tiên tri khi họ bắt đầu nhìn vào bên trong. Và nhìn vào bên trong là cách duy nhất để biết chính mình, biết đáng cao cả linh thiêng, biết sự thật. Chúng là những tên khác nhau của cùng một thực tại.

Cho nên, ít nghĩ thôi, dần dần bỏ rơi hết nghĩ, bởi vì chỉ khi ý nghĩ dừng thì con người mới có thể nhìn vào trong. Nghĩ cản trở tầm nhìn. Nghĩ giống như những đám mây. Thậm chí nếu bạn nhìn vào trong bạn sẽ chỉ nhìn thấy những ý nghĩ và ý nghĩ lúc đó không phải bầu trời mà chỉ là những đám mây. Khi những đám mây không còn thì bầu trời quang đãng, tầm nhìn đơn giản và toàn bộ. Điều đó biến con người thành nhà tiên tri. Nhà tiên tri không phải là nhà triết học, ông ta không suy xét về sự thật bởi ông ta biết nó.

Nhìn thấy là biết. Chỉ tin tưởng vào nhìn, không còn gì khác. Trừ khi bạn đã nhìn thấy nếu không thì tất cả những niềm tin của bạn chỉ là vô dụng. Và khi con người đã nhìn thì không cần thiết về niềm tin. Khi con người biết, vấn đề về tin không nảy sinh. Người vô

minh tin, người sáng suốt biết. Trở thành người biết bởi việc trở thành nhà tiên tri.

Madhurima có nghĩa là dịu dàng đáng yêu. Đó là tên ẩn dụ đáng yêu của tình yêu. Tình yêu là ngọt ngào và khi con người đang yêu thì sự ngọt ngào tuôn trào. Khi con người trở thành tình yêu thể thì họ là sự dịu dàng đáng yêu từ đầu đến chân. Trong mỗi quan hệ tình yêu, sự ngọt ngào đáng yêu đến và đi. Khi sự ngọt ngào đáng yêu ra đi thì chỉ còn lại nỗi đắng cay. Quan hệ tình yêu là nhịp điệu giữa ngọt ngào và đắng cay. Mỗi quan hệ tình yêu thực sự là mỗi quan hệ của yêu – ghét đến gần hơn và đi xa hơn.

Nhưng việc trở thành tình yêu là hoàn toàn khác. Bằng việc “Con người trở thành tình yêu” tôi ngụ ý không còn mối quan hệ nữa mà nó đơn giản là trở thành trạng thái. Trong trạng thái đó không còn bất kỳ khả năng nào cho đắng cay nảy sinh. Và duy nhất sự ngọt ngào dịu dàng sẽ được thoả mãn, sẽ được mãn nguyện.

Tình yêu thông thường chỉ cho cái nhìn thoáng qua. Thực tế nó chưa bao giờ thỏa mãn; ngược lại nó làm cho khát khao hơn, thèm muốn hơn. Thay vì tạo ra sự mãn nguyện, nó lại tạo ra ngọn lửa âm ỉ của bất mãn, bởi vì bạn đã nhìn thấy một cái gì đó, nhưng nó lại đến và đi. Bạn đã nhìn thấy ánh sáng nhưng bóng tối lại quay trở lại. Nếu bạn đã không nhìn thấy ánh sáng thì hẳn bạn không gặp quá nhiều rắc rối; bạn hẳn đã thư giãn với bóng tối, bạn hẳn chấp nhận nó như là sự sống. Một vài giọt của tình yêu không thể cho phép bạn chấp nhận bóng tối như là sự thật. Nhưng chúng chỉ là những giọt

sương và con người có thể được mãn nguyện chỉ khi đại dương tình yêu xuất hiện.

Đó là ý nghĩa của madhurima: khi con người trở thành chính tình yêu, tình yêu không thể định địa chỉ, không phải là mối quan hệ mà là trạng thái, là phẩm chất quan trọng của con người.

Saburo có nghĩa là kiên nhẫn vô hạn. Đó là yêu cầu nền tảng của sự phát triển tâm linh. Con người không thể vội vã. Nếu vội vã, sự phát triển là không thể. Tâm trí vội vã là sự phiền nhiễu và tâm trí hiện đại luôn vội vã. Nếu nó lỡ một cái gì đó, nó không kiên nhẫn; nó không thể chờ đợi.

Chính vì vậy, rất nhiều người trên thế gian đang nghĩ về thiền, cầu nguyện điều linh thiêng, nhưng chưa từng đạt được điều gì đáng kể. Lý do đơn giản rằng tại sao điều đó không xuất hiện, mặc dù mọi người khao khát một cách thành thực, đó là vì tâm trí họ không thể chờ đợi. Ý tưởng của họ về thiền gần như là cà phê hòa tan, họ muốn ngay lập tức. Và không phải là nó không thể xuất hiện ngay lập tức mà nó có thể xuất hiện, nhưng không phải vì bạn muốn nó. Đó là rào cản duy nhất. Nếu bạn thư giãn, kiên nhẫn, sẵn sàng chờ đợi lâu dài thì nó cũng có thể xuất hiện ngay lập tức. Bạn càng kiên nhẫn hơn thì khả năng xuất hiện của nó càng nhanh hơn. Bạn càng vội vã thì mục tiêu càng xa vời. Mọi người chạy đua nhưng không bao giờ tới nơi. Mọi người có thể ngồi trong tĩnh lặng thì lại đã tới nơi.

Đây là nghịch lý của người tìm kiếm. Nên nhớ điều đó: Thượng đế không xa, nhưng bạn vội vã cho nên ngài

rất xa. Thượng đế rất gần với bạn, gần hơn bạn với chính bạn, gần hơn bạn với chính nhịp đập trái tim bạn. Nhưng bạn cần phải trong thư giãn hoàn toàn, cứ như thời gian là vô hạn và không có gì vội vã. Nếu nó xuất hiện bất kỳ lúc nào, điều đó là tốt; thậm chí nếu nó không xuất hiện thì cũng đừng lo lắng. Thế thì, nó xuất hiện bất ngờ! Nếu bạn có thể thỏa mãn với kiên nhẫn thì Thượng đế có thể xuất hiện ngay lập tức, ngay bây giờ. Cho nên hãy ghi nhớ điều đó!

Farid là bậc thầy Sufir vĩ đại. Sufir là những người theo con đường tình yêu, vẻ đẹp, âm nhạc, nhảy múa, lễ hội. Họ không phải là những người tu khổ hạnh, họ là những người vui chơi lễ hội.

Tôi cũng thuyết giảng rằng, con đường tới đấng cao cả linh thiêng không phải thông qua từ bỏ mà thông qua vui chơi hội hè. Không cần thiết phải khắc nghiệt với chính mình. Thực tế, bạn càng khắc khe với chính mình thì bạn càng gặp nhiều khó khăn hơn để vươn tới, bởi vì con người khắc nghiệt với chính mình về cơ bản cũng khắc nghiệt với đấng cao cả linh thiêng, bởi vì con người là ai nếu không phải là chính Thượng đế? Hành hạ chính mình bằng bất kỳ cách nào cũng chính là hành hạ Thượng đế, bởi vì không có ai khác ngoài chính bản thân mình. Hành hạ chính mình hoặc hành hạ những người khác thì cũng không có gì khác biệt: bạn đang luôn hành hạ Thượng đế.

Những vị Sufi nói “Yêu”. Những vị Sufi nói “Vui chơi lễ hội là món quà của cuộc đời! Hãy là người sáng tạo”. Tôn giáo thực sự buộc phải là sáng tạo. Chỉ có tôn

giáo giả mới thuyết giảng hủy diệt, mới thuyết giảng mọi người bạo lực - với những người khác và cũng với chính mình - thuyết giảng mọi người những phương pháp để trở thành ác tà và bạo dâm. Tôn giáo giả tạo ra bệnh tật; tôn giáo thực sự cho bạn tỉnh toàn bộ, sự sáng suốt. Tình yêu là con đường của bạn và nhảy múa là phương pháp của bạn: đây là điều cần phải được ghi nhớ. Con đường ca hát và nhảy múa của bạn dẫn tới Thượng đế!

*
**

[Một sannyasin mới nói: tôi không biết thiền là làm gì. Tôi đã ngồi im lặng].

Rất tốt. Chỉ ngồi tĩnh lặng ít nhất một giờ mỗi ngày, không làm gì; đó là thiền. Nếu con người có thể thu xếp không làm gì trong một giờ, thế là đủ. Trong những thời điểm này, khi bạn đang không làm gì, bạn hoàn toàn tĩnh lặng; Thượng đế thấm vào bạn. Khi bạn đang không làm một cái gì, vậy thì ngài bắt đầu làm một cái gì đó trong bạn; khi bạn bận rộn, ngài không có cơ hội để làm việc với bạn. Khi bạn không bận rộn, khi bạn sẵn sàng với ngài, cởi mở, và thế thì những điều huyền diệu có thể xuất hiện với bạn.

Mọi người đều được quyền sống cùng những điều huyền diệu, nhưng chúng ta đã không cho phép chúng xuất hiện. Chúng ta sống cuộc đời theo cách quá khổ sở, quá ngu ngốc, quá lỗi bịch đến mức mọi người liên tục sống trong đau khổ mà không có lý do gì. Mọi danh tiếng thuộc về họ, mọi vẻ đẹp của tồn tại thuộc về họ và

Thượng đế sẵn sàng rót phúc lành vô hạn, nhưng ngài không thể tìm ra con đường để tiếp cận mọi người, để vào họ. Mọi người không cho phép, thậm chí là một lối nhỏ; họ hoàn toàn khép kín.

Cho nên việc đó là điều hoàn toàn tốt. Chỉ đơn giản là ngồi một giờ trong ngày mà không làm bất kỳ điều gì, quá thư giãn bạn không còn là bạn. Đó là thiền: ở trong trạng thái của không-thực tại, của không-làm cứ như con người đã tan biến, đã bốc hơi. Chỉ một cái gì đó hoàn toàn trống rỗng, là cái không, chỉ ngồi đó.

Trở thành không và vào một ngày bạn sẽ nhìn thấy: cái không đó phải là trống rỗng, Thượng đế đã điền đầy nó; nó tràn đầy bởi tính Thượng đế.

[Sau đó sannyasin mới nói: tôi có bạn trai và đôi khi tôi cảm thấy rằng, tôi trở nên không nhận biết khi có sự hiện diện của anh ta.]

Điều đó cũng hoàn toàn tốt. Đôi khi mất sự nhận biết của bạn; đó là tình yêu. Đôi khi quên chính bạn; điều đó cũng tốt. Con người không nên trở thành đơn điệu, buồn tẻ. Con người nên có khả năng chuyển từ cực này tới cực khác. Điều đó làm cho cuộc sống giàu có hơn, nếu không nó lại trở thành buồn tẻ. Con người có thể chán ngấy với thiền và con người cũng có thể chán ngấy với tình yêu, nhưng con người không bao giờ chán ngấy nếu có khả năng chuyển từ thiền tới tình yêu, từ tình yêu tới thiền. Con người chưa bao giờ chán thì không thể buồn

chán được; thế thì chính cuộc sống liên tục được làm mới.

Thiền có nghĩa là được một mình; tình yêu có nghĩa là cùng nhau. Thiền có nghĩa chỉ mình bạn; tình yêu có nghĩa là có người khác. Thiền là ta, mình ta, với ta; tình yêu là mi, mình mi, với mi và đôi khi dịch chuyển chính bạn từ trạng thái Ta tới trạng thái mi. Điều đó sẽ mang đến cho bạn nhiều sự giàu có hơn.

Đừng lo lắng về điều đó. Bất kỳ khi nào bạn cùng với người yêu của mình thì hãy ngụp thật sâu vào anh ta; và điều đó sẽ làm cho thiền của bạn sâu sắc và mãnh liệt hơn, nó sẽ không quấy nhiễu thiền của bạn. Bạn càng vào người khác sâu sắc hơn thì bạn sẽ càng có khả năng vào chính bạn sâu hơn. Liên tục vào người khác sâu hơn và bạn sẽ ngạc nhiên: bạn vào chính mình sâu sắc hơn. Và ngược lại: nếu bạn vào chính bạn sâu hơn, bạn cũng vào người khác sâu hơn. Đây là điều đơn giản nhưng là quy luật rất nền tảng. Cho nên hãy thu xếp cả hai và trở thành sự tổng hợp của tình yêu và thiền.

**

[Một Sannyasin có mang sáu tháng hỏi về việc tham gia nhóm.]

Điều đó sẽ có một chút khó khăn, nhưng tôi nghĩ đừng tham gia nhóm mà thực hiện một số ít buổi thiền cá nhân: xoa bóp, châm cứu, trị liệu bằng xoa bóp. Cả ba phương pháp sẽ đều có ích cho bạn và đứa bé và lần sau sẽ thực hiện theo nhóm. Lần này thì không tốt. Ngay từ

lúc ban đầu, đưa trẻ sẽ bắt đầu hỏi “Ta là ai?” nếu bạn thực hành bài “Giác ngộ mạnh mẽ”! Điều đó sẽ quá mức đối với đứa bé tội nghiệp. Hãy chờ đã!

*
**

[Một cặp sannyasin xin đặt tên cho cộng đồng nhỏ gồm những căn lều bằng tre bên bờ sông, không xa với ashram.]

Đây sẽ là tên: Fana. Fana là từ Sufi; nó có nghĩa là tan biến vào Thượng đế, hòa tan vào Thượng đế. Đó là trạng thái cao cả nhất, nơi bản ngã biến mất và Thượng đế xuất hiện, khi con người tan biến thành Thượng đế và được tái sinh. Fana có nghĩa là chết, về phía bạn, như là bạn - nhỏ bé, rời rạc, tách biệt với tồn tại; và được sinh ra như là toàn bộ - không bản ngã, vô hạn.

Cho nên hãy giúp mọi người tan biến chính họ thành Thượng đế!

Prem có nghĩa là tình yêu, surya có nghĩa là mặt trời - mặt trời tình yêu. Tình yêu có thể có hai dạng biểu cảm: một là mặt trăng, hai là mặt trời. Nhưng đầu tiên, tình yêu phải sống như là mặt trời, chỉ khi đó nó mới có thể sống như là mặt trăng. Những người lỡ điều đầu tiên sẽ không bao giờ đạt được điều thứ hai. Mặt trời có nghĩa là tình yêu nồng nhiệt, sôi nổi, nóng bỏng. Trăng có nghĩa là tình yêu bình thản, không nồng nhiệt.

Mặt trời biểu hiện cho cuộc sống, say mê, khát khao, phiêu lưu, hướng ngoại, trải rộng. Trăng biểu hiện cho

khía cạnh hoàn toàn khác: bình thản, tự chủ, tập trung, lặng lẽ.

Nhiều người hân thích tình yêu bình lặng, thanh thản, nhưng đơn giản là bạn không thể vào nó trừ khi bạn sống với tình yêu cháy bỏng. Cho nên năng lượng mặt trời phải được sử dụng như là bước đi tới năng lượng mặt trăng.

Mặt trăng giống như Phật, mặt trời giống như Zorba Hy Lạp. Nỗ lực của tôi ở đây là cây cầu nối giữa hai năng lượng này. Nhưng đầu tiên con người phải sống với cực đỉnh như mặt trời: thoải mái, nồng nhiệt, sôi nổi, đầy thử thách. Chỉ khi con người đã biết mọi khả năng biểu cảm của nó, chỉ khi đó con người hét lên “Mi đó ư!” với niềm vui sướng, chỉ khi đó con người có thể quay lại hành trình; con người xứng đáng để quay lại. Và khi con người quay trở lại, vòng tròn là hoàn hảo. Thế thì, tĩnh lặng, yên bình và thanh thản có đó. Và tình yêu bình lặng là hiện tượng kỳ diệu. Cho nên bạn phải sống với điều đầu tiên trước.

Bạn có một cái tên quá đẹp! Tình yêu nồng nhiệt, tình yêu dữ dội, tình yêu toàn bộ.

Chương III

**3 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Prem có nghĩa là tình yêu, garima có nghĩa là huy hoàng, tráng lệ, cao quý. Tình yêu là hiện tượng cao quý duy nhất trên thế gian. Chỉ có thông qua tình yêu chúng ta mới có thể trở nên nhận biết về Thượng đế. Những người lỡ tình yêu buộc phải lỡ Thượng đế, bởi vì không có con đường nào để nhận biết sự hiện diện của đáng cao cả linh thiêng ngoại trừ thông qua tình yêu.

Khi bạn nhìn thông qua tình yêu, tồn tại bắt đầu có màu sắc mới, hình ảnh mới, ý nghĩa mới. Sự chuyển hoá xảy ra thông qua con mắt của tình yêu. Đó không phải là vấn đề về bằng chứng logic; Thượng đế không thể được chứng minh và cũng không thể bị bác bỏ. Đó là vấn đề của trái tim đắm đắm. Nếu trái tim bạn tràn đầy tình yêu tuôn chảy thì bạn sẽ bắt đầu cảm thấy sự hiện diện. Tình yêu cho bạn tính cảm thụ cần thiết, sự nhạy cảm cần thiết; nó làm cho bạn cởi mở, làm cho bạn sẵn sàng, cho phép Thượng đế xuất hiện với bạn. Do vậy, về rực rỡ của tình yêu, về huy hoàng cực đỉnh của tình yêu được biểu lộ.

Tình yêu là hiện tượng tự nhiên, nhưng không hiểu vì sao mà chúng ta vẫn cứ kìm nén nó. Ngược lại, chúng ta nuôi dưỡng logic: chúng ta nuôi dưỡng cái đầu mà không phải trái tim. Toàn bộ nền văn minh là định hướng cái đầu; điều đó đã từng trải qua nhiều thời đại. Và bây giờ chúng ta phải đưa ra quyết định then chốt. Nếu con người vẫn giữ nguyên định hướng cái đầu, thế thì ngoại trừ tự sát ra thì không còn khả năng nào khác, không còn hy vọng nào khác. Cái đầu phải tới sự kết

thức của chính nó, nó không thể mang con người ra bên kia. Nó đã kết thúc, nó phải tới bước đường cùng.

Hy vọng duy nhất đối với con người là bắt đầu nhìn vào những con đường của trái tim. Sự thay đổi lớn lao, sự chuyển hướng từ trí tuệ tới trực giác, từ logic tới tình yêu là cần thiết. Được khai tâm thành sannyas có nghĩa là được khai tâm từ thế giới của logic thành thế giới của tình yêu.

Deva có nghĩa là điều linh thiêng, suniti có nghĩa là đức hạnh trong trắng. Trong trắng linh thiêng không phải là một cái gì đó chống lại tội ác: nó siêu việt lên trên mọi lưỡng cực. Lưỡng cực thông thường giữa tội ác và trong trắng cũng bao gồm trong sự siêu việt đó.

Bình thường ra, đức hạnh chống lại tội ác, đạo đức chống lại đồi bại, thánh nhân chống lại tội đồ. Và bởi vì bạn chống lại một cái gì đó, bạn không thể là toàn bộ. Tội đồ không phải bên ngoài thánh nhân, nó là một phần của con người thánh nhân. Chống lại nó, con người sẽ kìm nén nó trong vô thức và con người sẽ sợ đi vào chính bản thể mình bởi vì anh ta sẽ gặp tội đồ ở đó. Chính vì vậy cái gọi là con người mộ đạo hoặc đạo đức trở nên chia tách: trên bề mặt anh ta là một phần và sâu bên trong anh ta là phần đối nghịch. Anh ta sống cuộc đời kép; anh ta không phải là một người mà là hai. Do vậy cái gọi là con người mộ đạo buộc phải là đạo đức giả, điều đó là không thể tránh khỏi.

Để tránh đạo đức giả thì cần thiết phải có tầm nhìn hoàn toàn khác. Chính vì vậy tôi gọi điều đó là sự trong trắng linh thiêng, không phải là sự trong trắng mang tính

con người. Sự trong trắng linh thiêng không phải là một cái gì đó mà là sự nhận biết một cách toàn bộ. Thế thì bạn không phải là đạo đức và cũng không phải đồi bại; bạn là thức tỉnh tinh khiết, chứng kiến tất cả, tốt và xấu, khách quan với cả hai, tách xa với cả hai, không đồng nhất với cả hai.

Trong sự thức tỉnh đó, sự chuyển hoá vĩ đại xuất hiện. Thế thì không phải là bạn phải thực hiện những điều thiện mà bất kỳ điều gì bạn làm cũng là thiện. Thế thì đức hạnh trong trắng không phải là một cái gì đó áp đặt lên bạn mà là dòng chảy tự nhiên. Nó cũng tự nhiên như hương thơm của bông hoa. Bông hoa không phải làm gì để toả hương thơm của nó; đó là điều tự nhiên.

Cho nên tôi chỉ thuyết giảng một điều: nhận biết, thức tỉnh, chứng kiến là những tên khác nhau của cùng một điều mầu chốt. Tôi không thuyết giảng ý thức. Ý thức là con đường cũ, là con đường của đạo đức giả.

Cho nên ghi nhớ điều này, chỉ duy nhất một điều là thực sự trong trắng và điều đó sẽ trở thành nhận biết nếu bạn có thể. Rót toàn bộ năng lượng của bạn vào nhận biết. Sau đó nó sẽ không ngừng phát triển. Đó sẽ là quá trình không bao giờ kết thúc, đó là cuộc hành hương vĩnh cửu. Hãy để cho sannyas trở thành bước đầu tiên tới thẳng điều đó.

Chỉ cần giơ cao tay lên và nhắm mắt lại. Cảm giác như cây, quên cơ thể con người, chỉ là cây. Mưa, gió và cây thích thú nhảy múa trong mưa, trong gió. Để cho cây đung đưa và nhảy múa. Cho phép điều đó, hợp tác cùng nó.

Prem có nghĩa là tình yêu, và Kaaba là tên của nơi chốn linh thiêng của người Hồi giáo. Kaaba là nơi chốn linh thiêng nhất của họ. Kaaba có nghĩa giản dị là ngôi đền, ngôi đền tình yêu. Và không có những ngôi đền khác, tất cả mọi ngôi đền đều già, là thay thế. Con người sống trong tình yêu là sống trong ngôi đền. Anh ta không cần đi bất kỳ nơi đâu - bất kỳ ngôi đền nào, bất kỳ đền thờ nào, bất kỳ nhà thờ nào, bởi vì tất cả những thứ đó đều do con người tạo ra. Tình yêu là do Thượng đế tạo ra.

Có một câu chuyện rất đẹp về nhà huyền môn Sufi tên Mansoor. Bậc thầy của ông ấy đã lo lắng về Mansoor, bởi vì bất kỳ khi nào ông ấy trong trạng thái nhập định, ông ấy sẽ bắt đầu la lên “Anal Haq - ta là Thượng đế”. Trong đất nước Hồi giáo nói “ta là Thượng đế” là điều nguy hiểm. Bậc thầy đã lo lắng. Chính ông ấy là nhà huyền môn nổi tiếng – Junaid là tên của ông ấy. Ông ấy nói với Mansoor “Không nên như vậy. Ông sẽ tạo ra rắc rối cho chính mình, cho tôi và cho những môn đệ khác. Hãy giữ bí mật. Không cần thiết phải la lên”. Mỗi lần như vậy Mansoor hần lại hứa, nhưng bất kỳ khi nào ở trong trạng thái đó ông ấy hần quên hết mọi lời hứa.

Cuối cùng ông ấy nói “Tôi có thể hứa, nhưng khi tôi hướng vào không gian đó, tôi không là tôi nữa, cho nên tôi không thể thực hiện những lời hứa đó. Làm cách nào thầy có thể hy vọng tôi thực hiện những lời hứa khi tôi không còn đó nữa? Đó chính là Chúa trời la hét thông qua tôi! Tôi có thể làm gì?”

Những tin đồn đã lan tới nhà vua, mọi người đã tức giận, vậy nên bậc thầy nói, “Thực hiện một điều: liên tục hành hương tới Kaaba”. Vào những ngày đó có lẽ phải mất ít nhất một năm, hai năm đi bộ, và cũng ít nhất trong hai năm đó, rắc rối hẳn là được tránh khỏi. “Sau đó thì chúng ta sẽ nhìn thấy” bậc thầy nghĩ.

Mansoor nói “Tuyệt đối tốt. Nếu thầy nói như vậy thì tôi sẽ tới Kaaba. Ngay bây giờ tôi sẽ xuất phát”. Junaid rất vui; ông ấy ban phúc cho Mansoor, nhưng điều mà Mansoor đã thực hiện là như thế này: ông ấy đi xung quanh bậc thầy bảy lần và nói “Cuộc hành hương đã hoàn thành; thầy là Kaaba của tôi, bởi vì thầy là tình yêu của tôi! Thầy là ngôi đền của tôi. Tôi đã nhận ra đáng linh thiêng trong thầy, cho nên tôi còn có thể đi đâu được nữa?”.

Đây là câu chuyện đẹp tuyệt vời: bất kỳ ở đâu có tình yêu thì đó là Kaaba; bất kỳ khi nào tình yêu xuất hiện thì Kaaba xuất hiện.

Nên nhớ, tình yêu là ngôi đền duy nhất của Thượng đế. Và ngôi đền của tình yêu không thuộc về bất kỳ môn phái nào, tôn giáo nào. Tình yêu chỉ đơn giản là tình yêu; nó không phải là Hindu hoặc Hồi giáo hoặc Thiên Chúa giáo. Và duy nhất thông qua tình yêu mà con người được bắc cầu với điều tối thượng. Tình yêu dạy bạn làm cách nào trở thành thân thiết, và bằng việc trở nên thân thiết mà vào một ngày bạn đến với điều tối thượng. Thân thiết là con đường dẫn tới điều tối thượng.

Deva có nghĩa là điều linh thiêng, gitam có nghĩa là bài ca – bài ca linh thiêng. Tôn giáo không cần thiết

phải nghiêm trọng, không nên nghiêm trọng. Nghiêm trọng là khủng điên, là bệnh tật. Tôn giáo phải là cuộc chơi, là không nghiêm trọng; chỉ khi đó con người mới có thể lặn sâu. Nghiêm trọng giữ bạn trên bề mặt. Nghiêm trọng chưa bao giờ sâu sắc, không thể như vậy; nó là nông cạn, hời hợt. Chỉ có trong vui chơi thì con người mới thư giãn và đi sâu hơn; thư giãn là ô cửa tới độ sâu. Khi bạn là nghiêm trọng, bạn quá căng thẳng đến nỗi không thể thư giãn.

Vị thánh nghiêm trọng là hình ảnh trái ngược. Nếu ông ta nghiêm trọng, ông ta không phải là thánh; nếu ông ta là thánh, ông ta không thể nghiêm trọng. Nhưng cho đến bao giờ vị thánh lại được nghĩ như vậy: họ không thể cười, họ không thể vui chơi, họ không lành mạnh và trong sạch; họ không thể ca hát. Nhưng những vị thánh thực sự đã luôn là những bài ca trên thế gian. Họ đã là điệu nhảy, họ đã mang nhiều tính lễ hội đến cho tồn tại, họ đã biến toàn bộ những cuộc đời họ thành vui chơi lễ hội. Và đó chính là nỗ lực của tôi ở đây: tạo ra những sannyyasin là những bài ca, những điệu vũ, những vui chơi lễ hội.

Trừ khi bạn có thể vui chơi với cuộc đời, bạn sẽ không biết Thượng đế là gì. Cho nên hãy bỏ rơi mọi dạng nghiêm trọng vì không mức độ nghiêm trọng nào lại cho phép bình ổn trong bạn. Giữ nguyên như đứa trẻ nhỏ, vui chơi, thế thì Thượng đế sẽ không xa bạn là mấy. Ngài rất gần, trong bông hoa, trong cây, trong dòng sông. Tất cả những điều cần đến là ngạc nhiên, trong trắng, đôi mắt vui cười của trẻ thơ; không phải về

ng nghiêm trọng của học giả và của cái gọi là thánh nhân mà là niềm vui của người đang yêu.

Và đó là ý nghĩa của tên bạn: trở thành bài ca. Bằng việc trở thành bài ca, bạn đã trở thành người cầu nguyện, bạn sẽ được nghe. Chỉ những bài ca mới tới được Thượng đế.

Deva có nghĩa là thần thánh linh thiêng, dip có nghĩa là ngọn đèn, ánh sáng - ngọn đèn linh thiêng. Nó ở đó, bên trong bạn, nó cũng ở trong mọi người, nhưng chúng ta chưa bao giờ nhìn vào trong chúng ta. Chúng ta giữ ngọn đèn của chính chúng ta phía sau, do vậy mà chúng ta sống trong bóng tối. Đó là lựa chọn của chúng ta bởi bóng tối không phải là điều tự nhiên. Chúng ta đang sống trong cái bóng của chính chúng ta, ngọn đèn phía sau chúng ta và chúng ta chưa bao giờ ngoảnh lại. Dần dần, chúng ta quá quen với việc nhìn thẳng về phía trước đến mức điều đó trở thành như là sự cố định, nó trở thành một dạng tê liệt khiến chúng ta không thể quay vào trong. Cứ như trong nhiều năm con người không sử dụng cổ để quay lại và nhìn về phía sau, và bây giờ cổ của anh ta trở thành cố định; chính xác là như vậy.

Trở thành sannyasin có nghĩa rằng bạn đang sẵn sàng thay đổi thói quen cũ này. Sannyas là tín hiệu rằng “Ta sẵn sàng thực hiện một cái gì đó để thay đổi hình trạng cũ của ta”, rằng “Ta sẽ không đấu tranh với sự thay đổi”, rằng “Ta sẵn sàng, thậm chí nếu điều đó gây buồn phiền đau khổ” - bởi vì nếu cổ bạn trở nên cứng đờ, thế thì sẽ mất một chút thời gian và nó cũng sẽ gây phiền não. Nhưng đó là cuộc chơi vĩ đại.

Một lần nào đó bạn có thể nhìn xem bạn là gì trong sâu thẳm mình, bạn sẽ ngạc nhiên rằng, bạn được sinh ra như là hoàng đế và bạn lại sống như kẻ ăn mày, rằng bạn có tất cả kho báu của thế gian bên trong mình và bạn lại đang đi ăn xin, rằng bạn đã có mọi phúc lạc, có thể bạn chưa bao giờ tìm lại và không cần phải ước mong thêm nữa. Không gì nhiều hơn có thể được ước mong, không gì nhiều hơn là có thể tất cả mọi điều thì đã xuất hiện trong thực tại sâu thẳm bạn. Nhưng chúng ta sống ở ngoại vi, vô thức với trung tâm.

Cái tên sẽ nhắc nhở bạn nhiều lần rằng, ngọn đèn ở bên trong. Nhìn vào trong, quay vào trong, hướng vào trong.

[Một Sannyasin mới nói: trao cho tôi chìa khoá!]

Nó sẵn sàng được trao cho bạn. Bạn chỉ phải sẵn sàng đón nhận nó. Nó sẽ xuất hiện!

Tất cả những điều bạn cần là nghệ thuật cầu nguyện. Học hỏi điều đó sẽ không khó khăn gì, sẽ rất dễ, rất tự nhiên.

Cầu nguyện không có nghĩa là thủ tục, nghi lễ. Nó chỉ đơn giản là rót trái tim bạn. Có thể là khóc, có thể là cười, có thể là im lặng, hoặc có thể là đối thoại tự bộc phát, cuộc đối thoại trái tim-trái tim với tồn tại. Nhưng đó phải là không nghi thức, phải là thân mật; đó là yêu cầu cơ bản đầu tiên. Đó là điều mà hàng triệu người bị lỡ: họ cầu nguyện, nhưng sự cầu nguyện của họ quá hình thức, không tự nhiên. Đó là nghi lễ mà họ đã được

dạy - cầu nguyện Thiên Chúa giáo, cầu nguyện Hồi giáo. Họ đã được dạy điều đó, họ thực hiện rất hay, họ lặp lại từng chữ, nhưng lại vô nghĩa.

Ý nghĩa chỉ có thể xuất hiện thông qua giao tiếp thân mật, không hình thức, cho nên nếu bạn cảm thấy muốn nói một cái gì đó với Thượng đế thì bạn có thể nói, nhưng lời nói phải là của bạn, không phải của Jesus. Khi Jesus sử dụng những câu nói đó, chúng được bật ra rất tự nhiên. Jesus không lặp lại Moses, ông ấy chỉ đơn giản là rút trái tim mình. Khi ông ấy gọi Thượng đế, ông không gọi là cha mà gọi là abba; điều đó vô cùng đẹp. Cha là nghi lễ hình thức; abba là thân mật không hình thức. Bằng việc dịch abba thành cha, kinh Thánh đã lỡ toàn bộ vẻ đẹp của nó; từ đó đã bị dịch sai. Hoàn toàn khác khi bạn nói "dad - gọi cha theo kiểu âu yếm" và khi bạn nói "father - người cha". Father mang tính chất định chế, nó không thực sự là mối quan hệ. Khi bạn gọi dad, điều đó hoàn toàn khác: đó là mối quan hệ.

Đừng lặp lại những câu nói của Jesus. Hãy nói một cái gì đó của chính bạn, bất kỳ điều gì. Không cần thiết phải lặp đi lặp lại, bởi vì nếu thế nó lại trở thành nghi lễ, hình thức. Có thể bạn đang lặp lại quá khứ của chính bạn, một lần nữa bạn lại bị lỡ giá trị. Cầu nguyện phải là tự nhiên hàng ngày. Và không cố định thời gian - vào buổi sáng, vào buổi tối hoặc vào ban đêm. Đừng bao giờ cố định thời gian, bởi vì khi bạn cố định thời gian, tâm trí bạn có xu hướng trở thành cơ cấu máy móc. Hãy để nó xảy ra khi nó xuất hiện.

Đôi khi vào ban đêm, vào lúc nửa đêm, giấc ngủ còn chưa đến và bỗng nhiên bạn cảm thấy muốn cầu nguyện. Thế thì hãy cười, khóc và đối thoại ngắn với tồn tại. Hoặc đôi khi nhìn mặt trời mọc, những giọt nước mắt bắt đầu rơi, hoặc bạn cảm thấy muốn nhảy múa; hoặc nhìn vào hoa hồng, bạn muốn nói chuyện với nó – đó chính là điều tôi gọi là cầu nguyện. Cầu nguyện là mối quan hệ thơ ca với tồn tại. Nó không có gì liên quan với cái gọi là tôn giáo.

Đó là điều có thể. Tôi có thể nhìn thấy điều đó: có hạt mầm ở đó. Chỉ một chút hành động và bạn sẽ bắt đầu phát triển trong cầu nguyện.

Chương IV

**4 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

[Prempida:] Con người giữ nguyên như cây nến không được thắp sáng trừ khi tình yêu xuất hiện và nhận chìm anh ta, khuất phục anh ta. Duy nhất ánh sáng tình yêu mang bóng tối bên trong đi. Không có tình yêu thì thế giới bên trong hoàn toàn tăm tối; thậm chí không thể có một tia sáng nếu không có tình yêu. Không phải ngẫu nhiên mà mọi người không nhìn vào trong bởi không có gì để nhìn, hoàn toàn tối, tối khủng khiếp và vô cùng hiu quạnh. Trong bóng đêm con người phải đối mặt với tất cả mọi nỗi sợ hãi và ác mộng.

Các hiền nhân đã từng nói từ xa xưa: nhìn vào bản thân, biết chính người. Nhưng không ai nghe vì lý do đặc biệt. Bạn có thể nhìn vào trong chỉ nếu có một cái gì đó đẹp, một cái gì đó làm bạn say mê, một cái gì đó hấp dẫn bạn. Thế giới bên ngoài nhìn hay hơn, cho nên mọi người nhìn ra bên ngoài. Có thể Socrates nói: nhìn vào trong; có thể Phật nói: biết chính người; mọi người nghe nhưng không ai chú ý. Lý do là: bất kỳ khi nào họ nhìn vào trong thì chỉ thấy toàn bóng tối. Phật nói về cái đó là gì vậy? Nó nhìn quá tối tăm!

Thực tế, tâm lý hiện đại nói rằng những người không ngừng quan tâm đến thế giới bên trong là bệnh hoạn, tâm thần, nhút nhát, những người không nhìn quá rón; và họ sử dụng mọi dạng chỉ trích. Tâm lý hiện đại cũng đúng, bởi vì như là bạn, nếu bạn nhìn vào trong bạn sẽ tâm thần. Bạn sẽ có xu hướng tự sát nào đó, bạn sẽ khổ tâm, nếu không tại sao bạn lại nhìn vào một cái gì đó xấu xa, như ác mộng?

Phật đã đúng: biết chính người. Làm thế nào tìm ra được ý nghĩa nào đó của tâm lý hiện đại và tâm lý cổ đại? Điều đó chỉ có thể thông qua tình yêu. Đầu tiên, học làm cách nào để yêu. Tình yêu mang đến ánh sáng, tình yêu mang đến niềm vui, tình yêu mang đến lễ hội. Thế thì không cần thiết phải có ai đó thuyết phục bạn nhìn vào trong mà bạn sẽ tự nhìn vào trong. Cái bên trong trở thành trạng thái quá lâng lâng đến mức cái bên ngoài nhìn rất mờ nhạt, xanh xao. Chỉ khi đó thì sự chuyển hướng mới xảy ra. Chỉ có tình yêu mới có thể trở thành cây cầu để bạn hướng từ ngoài vào trong mà không trở thành thân kinh, bệnh hoạn. Và thế thì ở bên trong là vô cùng giá trị; đó là sự toàn vẹn, thể chất tinh khiết.

Prem có nghĩa là tình yêu, gyan có nghĩa là sự sáng suốt, thấu hiểu – sáng suốt, thấu hiểu xuất hiện thông qua tình yêu. Kiến thức xuất hiện từ cái đầu; sự sáng suốt, thấu hiểu xuất hiện thông qua trái tim. Kiến thức là hiểu biết; sự sáng suốt, thấu hiểu là cảm nhận. Con người không thể am hiểu nếu không có sự giáo dục, nhưng con người có thể sáng suốt, thấu hiểu mà không có bất kỳ sự giáo dục nào.

Sự thấu hiểu, sáng suốt không có gì liên quan tới thông tin, nó có một cái gì đó liên quan tới nhận biết. Thông tin xuất phát từ bên ngoài; nhận biết tuôn ra từ bên trong bạn, đó là suối nguồn bên trong tuôn trào ra. Kiến thức chỉ là sự thông thạo bên ngoài; sự thấu hiểu, sáng suốt là kiến thức thực sự. Kiến thức làm ra vẻ biết; sáng suốt biết. Kiến thức giống như con vẹt, vay mượn, bạn lặp lại những người khác. Nhiều nhất thì trí nhớ bạn

cũng được làm đầy, nhưng sự trống rỗng bên trong vẫn giữ nguyên như trước.

Cho nên có những kẻ ngu ngốc nhưng lại là những người rất thành thạo trên thế gian và điều ngược lại cũng đúng: có những người vô cùng sáng suốt nhưng lại không có bất kỳ kiến thức nào. Cho nên có dạng người ngu dốt biết – người sáng suốt; và cũng có người biết ngu dốt – người am hiểu, thành thạo.

Con người sống bằng trái tim là ngớ ngẩn trong hoàn cảnh rằng họ không biết bất kỳ điều gì từ bên ngoài. Sự ngu ngốc của họ là một dạng trong trắng, nhưng từ sự trong trắng đó có một cái gì đó phát triển. Bởi vì đó là của bạn, nó chuyển hoá bạn, và bởi vì nó là của bạn cho nên nó không thể bị lấy đi khỏi bạn; thậm chí cái chết cũng không có khả năng đánh bại nó.

Prem có nghĩa là tình yêu, bhakta có nghĩa là sự mộ đạo, người mộ đạo. Có ba giai đoạn cho người tìm kiếm. Giai đoạn thứ nhất là người học, sinh viên; sự tiếp cận của anh ta là của nghiên cứu, của tò mò, anh ta muốn thu thập mọi thông tin. Anh ta chỉ có thể tìm thấy những thầy dạy, anh ta sẽ không bao giờ tìm ra bậc thầy. Sự tìm kiếm của anh ta là người thầy dạy, người có thể dạy anh ta, mà không phải bậc thầy, người có thể chuyển hóa anh ta. Sự tìm kiếm của anh ta là người thầy dạy bởi vì anh ta nghĩ rằng sự thật có thể được dạy. Sự thật không thể được dạy, nó chỉ có thể bị mắc, bị nhiễm; nó giống như sự lây nhiễm. Không phải là vấn đề bậc thầy nói với bạn điều gì. Đó là sự giao cảm sâu sắc với bậc thầy, hòa hợp với bậc thầy. Thế thì có một cái gì đó

được chuyển giao, không nói bằng miệng, không hiển hiện, mà là một cái gì đó chắc chắn được chuyển giao, và sự chuyển giao bên ngoài kinh sách đó là sự khởi đầu của cuộc đời mới. Nhưng điều đó không thể xuất hiện đối với người học, sinh viên; ngay từ đầu anh ta đã không khao khát điều đó.

Giai đoạn thứ hai là của môn đệ, nó cao hơn của người học. Anh ta phải được chuyển hóa. Anh ta không chỉ tìm kiếm thông tin mà còn tìm kiếm sự chuyển hóa. Anh ta sẽ tìm kiếm bậc thầy. Anh ta sẽ không quan tâm hoặc không thỏa mãn với những thầy dạy, anh ta sẽ không thỏa mãn với những kinh sách; anh ta sẽ cần hiện tượng sống động sao cho anh ta có thể tham gia. Nhưng đối với môn đệ, mặc dù anh ta từ bỏ, anh ta vẫn giữ nguyên. Tự từ bỏ vẫn là sự từ bỏ của anh ta. Đó là quyết tâm của anh ta, đó là quyết định từ bỏ của anh ta; và khi đó là quyết tâm của bạn, bạn có thể bỏ rơi nó ở bất kỳ thời điểm nào, bạn có thể rút lui. Môn đệ có thể bỏ bậc thầy. Cùng bậc thầy hay không đó là lựa chọn của môn đệ. Nếu anh ta nói đồng ý cùng bậc thầy thì điều đó cũng chính là quyết định của anh ta. Bản ngã của anh ta vẫn còn hoạt động. Anh ta ở trạng thái tốt hơn người theo học, nhưng vẫn chưa hoàn toàn hòa hợp cùng bậc thầy.

Trạng thái thứ ba là của người mộ đạo, của bhakta. Anh ta từ bỏ và sự từ bỏ không phải là quyết tâm của anh ta; anh ta chỉ đơn giản là cho phép nó xuất hiện. Anh ta không thể nói “tôi đã từ bỏ”. Anh ta chỉ đơn giản nói, “từ bỏ đã xuất hiện với tôi”. Sau đó sẽ không có việc quay trở lại, anh ta biến vào bậc thầy; và chỉ khi

bạn biến vào bậc thầy thì bậc thầy mới có thể biến vào bạn. Thế thì những đường biên biến mất: có cuộc gặp mặt, sự hợp nhất thực sự, và trong sự hợp nhất đó là trải nghiệm tuyệt vời nhất – trải nghiệm của satori, samadhi, nhập định, sự thật, thiêng liêng, hoặc bạn có thể gọi đó là bất kỳ điều gì.

Tên bạn có nghĩa: tình yêu mộ đạo. Nên nhớ giai đoạn thứ ba phải đạt được. Nếu môn đệ đi đúng hướng thì anh ta sẽ trở thành người mộ đạo; nếu người theo học đi đúng hướng thì anh ta sẽ trở thành môn đệ. Nếu hướng đi là đúng đắn, chân thật, đích thực thì vào một ngày, cả hai: người theo học và môn đệ sẽ trở thành người mộ đạo.

Trở thành người mộ đạo là nở hoa. Đó là điều thần diệu. Ngay lập tức mọi rắc rối của bạn sẽ biến mất cứ như chúng chưa tồn tại trước đó, cứ như bạn thức tỉnh từ cơn ác mộng của bạn và bây giờ bạn biết đó chỉ là giấc mơ.

Nên nhớ, đó là mục đích: con người phải trở thành người mộ đạo và chỉ khi sự mộ đạo này sinh thì con người mới sẵn sàng đón nhận sự thật. Những người theo học chỉ thu lượm thông tin về sự thật. Người mộ đạo uống nó trong tính toàn bộ của họ.

Nên nhớ, hạnh phúc con người không giá trị gì nhiều. Đó chỉ là thời điểm, đó chỉ là quên ít hay nhiều. Cuộc sống tràn ngập nỗi đau khổ. Trong thời điểm hạnh phúc bạn quên những nỗi đau khổ này nhưng chúng không biến mất. Khi thời điểm hạnh phúc qua đi thì chúng sẽ quay trở lại với sự trả thù và thời điểm hạnh phúc sẽ để

mặc bạn chìm ngập trong thất vọng. Bạn không thể nắm giữ nó, không có cách nào để giữ nó mãi mãi. Bởi chính bản chất của mọi vấn đề rằng, hạnh phúc con người chỉ có thể là thời điểm, bởi vì trong cuộc sống mọi thứ liên tục thay đổi, không gì giữ lại theo thời gian.

Hạnh phúc linh thiêng là hạnh phúc xuất hiện mà không bao giờ ra đi. Nó không thuộc về thời gian, nó là một phần của vĩnh hằng. Và khi bạn thực sự hạnh phúc, không phải là thời điểm, thì phúc lành xuất hiện. Bây giờ con người có thể cảm nhận phúc lành của bản thể sống động, vì cảm nhận đó mà con người cũng có thể ban phúc toàn bộ tồn tại.

Hãy để cho sannyas trở thành sự tìm kiếm hạnh phúc linh thiêng và phúc lành.

Subhoda có nghĩa là thức tỉnh. Đó là kỹ thuật nền tảng mà Phật đã công hiến cho nhân loại.

Thức tỉnh có nghĩa là không làm bất kỳ điều gì một cách máy móc mà thực hiện với toàn bộ nhận biết. Đi bộ thì cũng phải bước đi với sự cảnh giác. Bạn có thể bước đi mà không cảnh giác. Cảnh giác là không cần thiết; có một phần robot trong đầu, nó liên tục thực hiện điều đó. Bạn có thể ăn mà không nhận biết, nó có thể trở thành thói quen. Bạn có thể nghe, bạn có thể nói chuyện, bạn có thể sống toàn bộ cuộc đời bạn mà không nhận biết, nhưng đó là cuộc đời hoàn toàn vô nghĩa. Bạn sẽ không bao giờ tỉnh cờ biết bạn là ai. Bạn sẽ thực hiện rất nhiều điều nhưng bạn sẽ không bao giờ biết người thực hiện này là ai. Nhiều điều sẽ đến và đi trong cuộc đời bạn, nhưng bạn sẽ không bao giờ biết tất cả những

cuộc chơi này trước mặt ai. Bạn sẽ biết bộ phim trên màn hình nhưng bạn sẽ không bao giờ biết người đang nhìn vào bộ phim; và lẽ người đó có nghĩa là lẽ tất cả.

Cách duy nhất không lẽ nó là hành động với nhận biết, cảnh giác, quan sát, luôn trong trạng thái chứng kiến. Bước đi, bạn vẫn là người đang chứng kiến trong sâu thẳm trái tim, giống như tấm gương phản chiếu những gì đang diễn ra. Ắn, bạn là tấm gương. Ngay bây giờ khi lắng nghe tôi, bạn có thể nghe theo hai cách. Một là cách máy móc bởi vì bạn có tai nên bạn có thể nghe. Nhưng đó sẽ chỉ là nghe, không phải là lắng nghe. Bạn có thể nghe một cách ý thức, toàn bộ sự tỉnh táo của bạn có đó phía sau tai. Toàn bộ quá khứ đã trôi qua, không có tương lai: bạn chỉ ở đây tại thời điểm này, hoàn toàn nhận biết với những gì được nói với bạn, uống nó trong tuyệt đối say mê.

Đó là lưu tâm, và đó là chìa khóa cho bạn. Sử dụng nó nhiều nhất trong khả năng bạn có thể; bạn không thể sử dụng nó quá độ. Và bạn càng sử dụng nó nhiều thì bạn sẽ càng nhận ra tính toàn vẹn tuyệt vời đang nảy sinh trong bạn. Một cái gì đó gần như đang bắt đầu ở trung tâm sâu thẳm thực tại bạn; bạn trở nên kết tinh.

Gurdjieff thường nói rằng chỉ con người cảnh giác mới có linh hồn; những người khác chỉ nghĩ rằng họ có linh hồn nhưng sự thực là họ không có. Ông ta đúng. Với đa số thì linh hồn ngủ quá say đến mức gần như không có linh hồn. Nó phải được kích động để thức dậy và đó là ý nghĩa của subhoda.

Deva có nghĩa là linh thiêng, rita có nghĩa là tuyệt đối trống rỗng – trống rỗng linh thiêng. Và đó là điều tuyệt vời nhất có thể xuất hiện với bất kỳ người nào. Khi bản ngã biến đi, con người là trống rỗng. Khi tất cả những ý nghĩ biến đi, con người là trống rỗng. Khi không ước mong còn lại, con người là trống rỗng. Bản ngã, những ước mong, những ký ức, tưởng tượng – tất cả biến đi. Toàn bộ cuốn phim đã biến đi, chỉ còn lại màn hình trắng trống rỗng; đó là trạng thái của thiền. Chỉ trong trạng thái trống rỗng đó đáng linh thiêng mới hạ xuống. Trong sự trống rỗng đó bạn trở thành bụng mẹ, và chỉ trong bụng mẹ đó đáng linh thiêng mới có thể tái sinh.

Vẻ đẹp của phụ nữ là ở chỗ, cô ấy có một cái gì đó giống như bụng mẹ trống rỗng trong sự sống của cô ấy. Sự sống tuôn chảy từ bụng mẹ trống rỗng đó. Đây là hiện tượng tự nhiên; cũng còn có hiện tượng tâm linh song hành cùng nó một cách chính xác. Về mặt tâm linh con người trở nên trống rỗng sao cho họ trở thành bụng mẹ và về mặt tâm linh, thời điểm con người trở thành bụng mẹ thì cũng là lúc con người mang thai đáng linh thiêng, con người lại một lần nữa được sinh ra. Bạn đã biến mất và đáng linh thiêng đã chiếm hữu bạn.

Bạn có một cái tên đẹp; bây giờ bạn phải biến nó thành điều thực sự trong cuộc đời bạn. Nó có thể được nhận ra! Và đó là toàn bộ mục đích công việc của tôi: giúp bạn trở nên hoàn toàn trống rỗng sao cho đáng linh thiêng có thể có không gian trong bạn, nếu không sẽ là quá nhiều rác rưởi, quá nhiều những vật dụng không cần thiết, không còn lại khoảng không gian nào.

Toàn bộ công việc của tôi là tạo ra không gian trong bạn – tất cả đó là sannyas – và khi không gian đó sẵn sàng thì bạn không cần thực hiện bất kỳ điều gì nữa. Không gian quan trọng đó là đủ để kéo Thượng đế vào trong bạn, chính không gian tuyệt vời đó trở thành từ trường, lực hấp dẫn...

Xuất hiện mãi mãi. Mọi sannyasin của tôi, sớm hay muộn phải xuất hiện mãi mãi! Không bao giờ quay trở về!

Đơ hai tay bạn lên, nhắm mắt lại và cảm nhận rằng bạn đang đứng dưới thác nước vĩ đại. Hãy để cho cơ thể bạn hưởng thụ thác nước – sự mát mẻ của nó, niềm vui sướng của nó.

Tên mới có ý nghĩa lớn lao. Tên mới chứa đựng tất cả quá khứ của bạn; nó chính là trung tâm mà toàn bộ quá khứ của bạn được thu xếp xung quanh. Khi tên cũ bị bỏ rơi thì toàn bộ quá khứ biến mất. Sự đứt đoạn được tạo ra và đứt đoạn với quá khứ là bước nhảy vĩ đại, bởi vì sau đó bạn có thể trong hiện tại.

Trong ngôn ngữ Do Thái cổ, từ tên có nghĩa rằng điều đó biến bạn thành duy nhất. Người ta cũng nói rằng trong những kinh Do Thái cổ, Thượng đế biết tên của mọi người. Điều đó đơn giản là Thượng đế biết bạn trong sự duy nhất, không thể khác được. Nếu bạn đang giả vờ thành một người nào đó, Thượng đế sẽ không bao giờ biết bạn. Nếu bạn cố để thành Phật hoặc Christ hoặc thánh Francis thì Thượng đế sẽ không bao giờ biết bạn. Người chỉ biết bạn như là bạn, trong tính tuyệt đối duy nhất của bạn, và cái tên làm cho bạn thành duy nhất.

Khi cái tên được trao cho bạn bởi bậc thầy, nó không đơn giản là cái nhãn, không phải là công dụng mà nó chỉ ra một cái gì đó của tiềm năng trong bạn. Nó có thể trở thành chìa khóa cho công việc bên trong.

Những người Do Thái cũng thường tin rằng con đường duy nhất để biết tên của một ai đó là yêu người đó. Tuyên bố kỳ lạ, nhưng nếu bạn nhớ lại ý nghĩa của từ “tên” – điều đó tạo ra tính cá thể duy nhất – thế thì điều đó là đơn giản. Làm cách nào bạn biết tính duy nhất của con người trừ khi bạn yêu anh ta? Về bề ngoài anh ta chỉ là con số. Về bề ngoài anh ta chỉ là gã thư ký, trưởng ga, giáo viên phổ thông, y tá, bác sĩ, kỹ sư, người này, người kia. Bây giờ, nếu bạn là bác sĩ bạn có thể được thay thế; nếu bạn chết bác sĩ khác sẽ thay thế chỗ của bạn. Thế gian sẽ không nhớ đến bạn như là vị bác sĩ, bạn sẽ không được nhớ đến. Nhưng nếu chúng ta nhìn vào cốt lõi sâu thẳm nhất của bạn như là cá thể thì không ai có thể thay thế bạn. Bạn là duy nhất. Bạn chưa từng là trước đó, bạn sẽ không bao giờ trở lại như vậy. Không có ai đã từng giống bạn và không có ai sẽ giống bạn mà bạn là tuyệt đối duy nhất.

Sự duy nhất này là món quà của Thượng đế và tính duy nhất này chỉ có thể được biết đến trong tình yêu sâu sắc, bởi vì chỉ trong tình yêu bạn mới thư giãn, chỉ trong tình yêu bạn mới đặt áo giáp của bạn bên cạnh. Chỉ trong tình yêu bạn mới cho phép mình là không thể bảo vệ. Chỉ trong tình yêu bạn mới có thể tin rằng người khác sẽ không hại bạn, cho nên bạn mới có thể cho phép

người khác vào trong phần sâu nhất, tinh tế nhất của bản thể bạn.

Mối quan hệ giữa bậc thầy và môn đệ là mối quan hệ tình yêu. Chính vì vậy mà tôi trao cho bạn tên mới và trao tên mới cho mọi sannyasin. Đó là sự thấu hiểu, sáng suốt của tôi cho bạn, đó là tầm nhìn của tôi cho bạn, đó là sự thâm đắm của tôi vào tính duy nhất của bạn.

Anand có nghĩa là phúc lạc, bồ tát có nghĩa là người về cốt lõi là Phật, là Phật trong hạt mầm. Chỉ cần một chút đất màu và lòng dũng cảm chết trong đất màu. Khi hạt mầm chết, cây được sinh ra.

Sangitam có nghĩa là âm nhạc thuần khiết. Con người là nhạc cụ, thực tế không chỉ một nhạc cụ mà là nhiều nhạc cụ. Và nếu chúng ta không biết làm cách nào để chơi những nhạc cụ này thì cuộc đời trở thành câu chuyện của kẻ ngốc, tràn ngập sự ồn ào điên cuồng mà không có ý nghĩa gì. Nó trở thành sự hỗn loạn, chỉ là sự ồn ào vô nghĩa, chỉ là những câu lấp bắp vô nghĩa. Nhưng nếu chúng ta biết chơi những nhạc cụ đó thì niềm vui tuyệt vời sẽ xuất hiện. Nếu con người biết làm cách nào để chơi những nhạc cụ đó một cách hài hòa thì anh ta có thể trở thành đàn nhạc. Và chỉ khi con người là đàn nhạc thì anh ta mới có giá trị để dâng tặng chính mình cho Thượng đế. Đây là điều có thể và cũng không phải là điều quá khó khăn, bởi vì đây là tiềm năng tự nhiên của chúng ta.

Con người sinh ra là bản nhạc vĩ đại, là bài ca tuyệt vời. Nhưng con người cũng còn phải nhớ rằng sinh ra không phải là cuộc sống. Sinh ra chỉ trao bạn cơ hội để

sống hoặc không sống. Nếu bạn sử dụng nó một cách đúng đắn bạn sẽ đạt được cuộc sống. Nếu bạn sử dụng nó không đúng đắn thì bạn sẽ chỉ sống trong buồn chán, đau khổ, kéo lê gánh nặng; không có điệu vũ cho chân bạn, không bài ca trong trái tim bạn, và bạn sẽ không có khả năng dâng tặng bất kỳ điều gì cho Thượng đế.

Cây có thể dâng tặng những bông hoa và hương thơm của nó, chim muông có thể dâng tặng những bài ca của chúng, và con công có thể dâng tặng điệu múa của nó. Con người cũng có một cái gì đó để dâng tặng, và anh ta có một cái gì đó để dâng tặng mà không ai khác có thể dâng tặng - không thú, không chim muông, không cây cối: con người có giai điệu của tâm thức để dâng tặng.

Prashant có nghĩa là bình yên sâu sắc, tĩnh lặng tuyệt vời. Tâm trí tràn ngập âm thanh, nhưng ngay phía sau âm thanh là sự tĩnh lặng. Chúng ta phải đào lên một chút, giống như bạn đào đất; bạn có thể tìm ra những nguồn nước dưới vài lớp đất - chúng luôn có ở đó. Giống như thế này; trong sâu thẳm của tâm hồn có sự tĩnh lặng, tuyệt đối tĩnh lặng; nó chưa bao giờ bị quấy nhiễu - nó không thể bị quấy nhiễu - nhưng vẫn có những lớp của tiếng ồn.

Bạn phải đào sâu và bạn phải rất kiên nhẫn, bởi vì khi bạn bắt đầu đào giếng, đầu tiên bạn tình cờ gặp những rác rưởi, những vỏ hộp và những túi nhựa mà mọi người đã vứt ra đó. Đừng chán nản mà hãy tiếp tục đào.

Thế thì bạn sẽ tình cờ gặp vài tảng đá và đất rất rắn, nhưng đừng sợ hãi. Đừng bắt đầu nghĩ rằng "Đất quá cứng, làm sao ở đó lại có thể có nước?", chỉ liên tục

đào. Bạn sẽ gặp đất nhão và đó là sự khởi đầu của niềm vui. Những tín hiệu đầu tiên xuất hiện đã chỉ ra rằng bạn đang đúng hướng. Liên tục đào. Ngay lập tức, bạn sẽ không tìm ra nước sạch, nước tinh khiết, đầu tiên sẽ là nước bùn, nhưng vẫn tiếp tục đào và bạn sẽ nhanh chóng tìm ra những mạch nước tinh khiết.

Theo cách tương tự con người phải đào cái giếng vào thực tại của chính mình, và tình cờ nhận ra những lớp tương tự, nhưng nếu con người đủ kiên nhẫn thì sẽ nhận ra những mạch nước của cuộc đời.

Đó chính là điều mà Jesus đã nói với người phụ nữ ở giếng. Ông ấy đang khát và ông ấy hỏi người phụ nữ ở giếng “Xin hãy cho tôi một chút nước để uống”. Người phụ nữ nhìn vào ông ấy và nói, “Nhưng tôi thuộc về tầng lớp rất thấp hèn, và mọi người thuộc tầng lớp của ông không chấp nhận nước của chúng tôi. Ông có biết điều đó không?” Jesus nói “Xin hãy tha thứ cho tất cả điều đó - hãy cho tôi nước và tôi cũng sẽ cho bà một ít nước từ giếng của tôi. Nước của bà sẽ làm cho tôi đỡ khát chỉ trong một vài thời điểm, nhưng nước của tôi sẽ giải cơn khát cho bà mãi mãi”. Ông ấy đã nói về cái giếng đó.

Thiền là hệ phương pháp để đào vào bản thể bạn, để tìm ra sự yên tĩnh, bình lặng sâu sắc, và trong ngôi đền của sự yên tĩnh và bình lặng đó có vị thần của tất cả những vị thần. Bạn tình cờ biết đáng linh thiêng chỉ khi bạn biết sự bình lặng sâu sắc, sự yên tĩnh vĩnh hằng này.

[Cặp vợ chồng sannyas đang có mặt. Người phụ nữ nói rằng chồng của cô ấy đã chơi bạc hết tiền và cô ấy không biết làm thế nào bởi vì điều đó gây ra nhiều khó khăn].

[Với người chồng], đừng điều này lại, đơn giản là chấm dứt. Đừng biến điều đó thành rắc rối. Tôi sẽ dạy cho bạn những cách đánh bạc hay hơn! Trò chơi bạn đang chơi với tiền đã là gì đâu? Hãy đánh bạc với cuộc đời và đó là sannyas! Hãy quên điều đó đi. Điều đó có thể được thực hiện bởi bất kỳ con người ngu ngốc nào; điều đó là không thông minh. Tôi sẽ dạy bạn một vài cách thông minh để đánh bạc.

[Với người vợ] đừng lo lắng – anh ta sẽ dùng!

**

[Một sannyasin quay trở về từ phương Tây nói: một cái gì đó về đấu tranh trong tôi đã biến mất, nhưng tôi cũng cảm nhận nhiều về sự tẻ nhạt... thiếu sự hăng hái. Điều này có vẻ không đúng và điều kia cũng có vẻ không đúng. Tôi không cảm thấy còn trái tim nữa].

Không có gì phải lo lắng về điều đó, khoảng thời gian này sẽ trôi qua. Nó luôn xuất hiện, đó là chu kỳ ngắn ngủi. Khi tất cả những điều bạn biết trở thành vô nghĩa, và vào lúc những điều ý nghĩa được biết đến thì khoảng thời gian trống thứ hai sẽ xuất hiện. Không việc gì phải lo lắng.

**

[Sannysin liệt kê danh sách bảy nhóm mà anh ta đã tham gia].

Bạn đã tham gia bất kỳ nhóm nào như là Vipasana hoặc Zazen chưa?... đó sẽ là điều hợp lý trong khoảng thời gian này. Thực hiện Vipassana và sau đó chúng ta sẽ nhìn xem điều gì là cần đến. Và chỉ ở đây; điều đó sẽ qua đi. Ôn thôi!

*
**

[Một sannysin nói, gần đây cô ấy đã có những giấc mơ khủng khiếp. Cô ấy đã tham gia nhiều nhóm].

Thực hiện những điều đó và sau thôi miên hãy nhắc tôi. Những giấc mơ đó sẽ biến mất. Không có gì phải lo lắng về chúng. Thực tế chúng phải luôn có đó; bây giờ, điều đó đơn giản chỉ ra bạn đã có khả năng nhớ lại chúng, thế thôi. Hàng triệu người liên tục mơ nhưng họ không nhớ. Khi nhận biết của bạn trở nên một chút mãnh liệt thì bạn bắt đầu nhớ lại.

Nếu bạn hỏi nhiều người, bạn sẽ nhận thấy nhiều người sẽ nói rằng họ không bao giờ mơ, điều đó là không đúng. Những nhà nghiên cứu khoa học nói rằng mọi người đều mơ, trừ khi con người trở thành Phật. Và không phải một hoặc hai giấc mơ; trong tám tiếng ngủ thì sáu tiếng trong giấc mơ. Chỉ hai tiếng trong trạng thái không mơ, và không phải là hai tiếng liên tục – ít phút ở đây và ít phút ở kia. Sáu tiếng ngủ trong tràn ngập mơ.

Những giấc mơ của bạn phản chiếu cuộc đời bạn. Cuộc đời bạn là ác mộng; cuộc đời của mọi người là ác mộng của những căng thẳng, buồn bực, đau khổ, lo lắng. Tất cả chúng xuất hiện trong giấc mơ và tất cả chúng xuất hiện với sự mãnh liệt ghê gớm, mọi thứ nhỏ bé trở thành khủng khiếp. Tâm trí mơ là tâm trí của trẻ nhỏ. Nếu đứa trẻ nhìn vào con mèo thì nó sẽ tuyên bố với người mẹ “Con đã nhìn thấy sư tử!” đó chính là giấc mơ!

Chương V

**5 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Tình yêu là lớp duy nhất thực. Cầu nguyện không phải là một cái gì đó điều kiện, nó chưa bao giờ là điều kiện; nếu là điều kiện thì nó không bao giờ là cầu nguyện. Cầu nguyện không thể được dạy. Nếu bạn học cách cầu nguyện thì bạn sẽ lỡ toàn bộ khía cạnh của cầu nguyện trong suốt cuộc đời bạn. Đó là lý do mà mọi người được giáo dục không đúng.

Tất cả mọi sự giáo dục tôn giáo đều là giáo dục không đúng, bởi vì tôn giáo không thể được dạy. Nó là một cái gì đó được nắm lấy, bắt lấy, nó là một cái gì đó được hấp thụ. Không ai có thể dạy nó cho bạn, mặc dù bạn có thể học nó; nhưng khi nó được biết đến bởi chính bạn thì nó có vẻ đẹp, có sự thật đích thực trong nó. Cầu nguyện Hindu giáo, cầu nguyện Hồi giáo, cầu nguyện Thiên Chúa giáo không phải là cầu nguyện; chúng chỉ là những điều kiện. Đứa trẻ bị thuyết giảng, bị ép buộc, bị mua chuộc, bị làm cho sợ hãi. Chúng đã học và chúng sẽ liên tục lặp lại bất kỳ điều gì chúng đã được dạy, nhưng đó chỉ là băng ghi âm, là máy quay đĩa trong đầu chúng; trái tim chúng sẽ không cùng những thứ đó. Và chỉ khi trái tim bạn cùng sự cầu nguyện của bạn thì sẽ có sự giao tiếp, giao cảm, nó trở thành cây cầu giữa bạn và toàn bộ.

Không cần thiết gọi toàn bộ là “Thượng đế”, bởi vì từ đó đã trở thành rất xấu xa, nó đã rơi vào những bàn tay sai trái. Chính nó là từ tuyệt đẹp nhưng nó đã bị liên tưởng rất sai - bởi nhà thờ, bởi ngôi đền, bởi nhà thờ Do Thái giáo, và bởi tất cả những kẻ giết người, những kẻ

sát sinh đã xuất hiện dưới cái tên của nó. Tôn giáo đã không chứng tỏ phúc lành mà nó đã chứng tỏ tai họa.

Cho nên nói rằng cầu nguyện là sự giao cảm giữa một phần và toàn bộ, giữa con sống và đại dương. Nhưng mỗi giao cảm đó chỉ có thể là của trái tim chứ không thể là của cái đầu.

Hãy học cách yêu, hãy đắm thắm nhiều hơn với tất cả những điều này: mọi người, thú vật, chim muông, cây cối, núi non, những vì tinh tú. Và nếu bạn có thể liên tục liên hệ với tồn tại thông qua tình yêu thì đó là cầu nguyện, là namaz. Namaz là từ Sufi về cầu nguyện.

**

[Một sannyasin mới hỏi: làm cách nào tôi sẽ biết rằng tôi đang trên hành trình đúng tới giác ngộ? Tôi sẽ cảm thấy điều đó không hoặc...?]

Bạn sẽ cảm nhận điều đó bằng nhiều cách. Nó giống như bạn đang tới khu vườn. Có thể bạn không nhìn thấy nó, có thể nó ở sau rừng núi hoặc những ngôi nhà. Bạn không thể nhìn thấy nó, nhưng khi bạn tới gần khu vườn hơn thì gió sẽ mát hơn. Bạn có thể đoán rằng bạn đang đi chuyển đúng hướng. Khi bạn đến gần hơn gió sẽ ngát thơm; bạn có thể chắc chắn hơn rằng bạn đang đi chuyển đúng hướng. Thậm chí khi bạn đến gần hơn bạn có thể nghe tiếng chim ca hát. Mặc dù bạn không nhìn thấy nó nhưng những chỉ dẫn, những gợi ý lơ mờ bắt đầu xuất hiện.

Toàn bộ con đường tới giác ngộ tràn đầy những trải nghiệm tuyệt vời, và những trải nghiệm đó là những thứ duy nhất giá trị, chúng là hiển nhiên. Chúng đang di chuyển quá tuyệt vời, chúng đang quá tràn đầy đến mức bạn không cần hỏi bất kỳ ai. Bạn biết nó, rằng nó sẽ xảy ra.

Những ý nghĩ bắt đầu biến mất; đó là tín hiệu. Tình yêu bắt đầu tuôn chảy nhiều hơn mà không vì bất kỳ lý do nào, chỉ vì nhà tiên tri nhìn thấy niềm vui của nó. Con người bắt đầu cảm nhận âm nhạc, giai điệu nhiều hơn; sự hòa hợp tuyệt vời được cảm nhận bên trong. Mọi thứ bắt đầu biến thành toàn bộ duy nhất, những mảnh vỡ bắt đầu biến thành sự hợp nhất. Dạng hòa hợp huyền bí bắt đầu xuất hiện bên trong. Bạn không phải là nhiều nhân vật, bạn bắt đầu trở thành duy nhất, thành cá thể; bạn không còn là đám đông nữa. Một cái gì đó bắt đầu bình ổn, hướng tâm; sự kết tinh bắt đầu xuất hiện và bạn lại rất vui mừng hoan hỉ mà không vì lý do nào. Nếu một ai đó hỏi bạn tại sao lại quá vui vẻ bạn không thể trả lời, bởi vì không có lý do nào cả. Con người đang vui mừng hoan hỉ một cách vô lý.

Cuộc đời bắt đầu có ý nghĩa, có niềm vui; nó không còn là thông thường nữa. Thậm chí những điều thông thường cũng không còn là thông thường nữa mà chúng bắt đầu phát ra một cái gì đó phi thường. Chỉ là một bông hồng nhỏ và bạn xúc động, bạn cảm thấy giống như đang nhảy múa. Hoàng hôn và bạn cảm thấy giống như cầu nguyện. Giống như con chim đang bay và những giọt nước mắt của niềm vui bắt đầu tuôn chảy.

Những điều đó không ngừng sâu sắc thêm hàng ngày và ở cực đỉnh, bạn biến mất như là bản ngã. Bạn không thể tìm ra Ta nào bên trong, nhưng lại có ánh sáng tuyệt vời, ánh sáng linh thiêng đang rọi sáng. Khi bạn biến mất, bạn đã đến nơi. Đó là những tiêu chuẩn cực đỉnh. Khi bạn hãy còn chưa là bạn, bạn đã tới nơi. Đó là trải nghiệm rất ngược đời. Lần đầu tiên con người không thể nói “Ta là” ngay cả khi con người đang là.

Sukhma có nghĩa là phúc lạc cực đỉnh. Hạnh phúc từ bên ngoài, do vậy có thể nhận được nó từ bên ngoài. Nguyên nhân của nó là từ bên ngoài, do vậy nó làm cho bạn phụ thuộc vào bên ngoài. Nó tạo ra sự nghiện ngập, cảnh nô lệ, sự lệ thuộc, và cũng tạo ra nỗi sợ hãi ghê gớm bởi vì nó có thể bị lấy đi ở bất kỳ thời điểm nào, nó có thể bị hủy diệt tại bất kỳ thời điểm nào. Nó rất bất bệnh: bạn có thể cướp đoạt nó, nó có thể bị đánh cắp. Và ngọn nguồn, nơi trao hạnh phúc cho bạn cũng có thể rút lại.

Ví dụ, bạn yêu người đàn ông và bạn cảm thấy rất hạnh phúc. Anh ta có thể rút lui và tất cả hạnh phúc của bạn biến mất; không chỉ có vậy, nó để lại cho bạn nỗi bất hạnh lớn lao, nỗi đau đớn khủng khiếp.

Phúc lạc là điều nảy sinh trong sâu thẳm bản thể bạn, nó là ngọn nguồn của thực tại bạn. Nó không phụ thuộc vào bên ngoài do vậy nó không thể bị lấy đi. Không có nỗi sợ về việc bị mất nó, mất nó là điều không thể.

Có hai con đường trong cuộc đời: một là hướng ra bên ngoài để tìm kiếm hạnh phúc, hai là hướng vào bên trong để tìm kiếm phúc lạc. Trở thành sannyasin có

nghĩa rằng, bây giờ bạn tìm kiếm niềm phúc lạc thay vì hạnh phúc, rằng bây giờ bạn sẽ quay vào trong. Sannyas là quyết định quan trọng để hướng vào bản thể của chính bạn, để nhìn thấy suối nguồn bên trong của chính con người. Đó là sự cải tâm, sự đổi hướng một trăm tám mươi độ. Đó là sự cố gắng để đối mặt với chính mình, cố để biết “Ta là ai?”, thời điểm bạn nhìn vào bên trong bản thể mình, sự ngạc nhiên kỳ diệu đang chờ đợi bạn. Có niềm vui tuyệt vời đang chờ đợi bạn, bạn chỉ việc quay vào và hòa vào. Nó là của bạn và không ai có thể lấy nó đi, thậm chí cái chết cũng không thể lấy nó khỏi bạn. Nó là vĩnh hằng.

Niyaso - Đó là từ Sufi. Nó có nghĩa là cầu nguyện; nhưng có sự khác biệt giữa namaz và niyaso. Namaz có nghĩa là cầu nguyện được biểu cảm thông qua lời nói: đó là sự giao tiếp bằng lời nói, đó là cuộc đối thoại ta - người với Thượng đế. Niyaso là cầu nguyện trong im lặng, không lời nói: hoàn toàn im lặng, lòng biết ơn sâu sắc, nhưng không bằng lời nói, chỉ bằng cảm nhận. Không có gì phải được nói, bởi vì điều gì có thể được nói? Và Thượng đế không biết ngôn ngữ nào ngoài sự im lặng, cho nên bất kỳ điều gì chúng ta nói cũng đều vô giá trị. Nó có thể thỏa mãn chúng ta, có thể an ủi chúng ta, nó có thể cho chúng ta cảm hứng tuyệt vời - nhưng thực sự có thể nói gì với Thượng đế? Có gì để nói? Con người chỉ có thể cúi đầu trong im lặng sâu sắc, trong sự biết ơn - đó là niyaso. Đó chính là tâm hồn cầu nguyện.

Những lời nói thể hiện thân thể, thể thì cầu nguyện trở thành hiện thân. Không có những lời nói, khi có sự

im lặng tuyệt đối, nó giống như linh hồn không thân thể, nhưng điều đó sẽ đạt tới Thượng đế nhanh hơn. Những lời nói là nặng nề, chúng không thể bay nhanh trong bầu trời. Những lời nói liên tục bị kéo xuống bởi lực hấp dẫn của trái đất, chúng thuộc về trái đất; nhưng im lặng là một cái gì đó của bên kia. Thời điểm bạn tĩnh lặng, bạn không còn trên mặt đất mà bạn đã ở thiên đường.

Có câu chuyện ngụ ngôn rằng, Adam và Eve đã bị trục xuất khỏi vườn Eden bởi vì họ đã ăn trái cây, câu chuyện này được cho là rất ý nghĩa. Câu chuyện đơn giản rằng họ đã học được những con đường của kiến thức, họ đã trở thành lời nói; họ đã đạt được tâm trí. Họ mất sự tĩnh lặng của mình và bởi vì họ mất sự tĩnh lặng cho nên họ mất thiên đường. Thời điểm bạn đạt được sự tĩnh lặng, bạn đang quay trở lại thiên đường.

Adam và Eva thực sự không bị trục xuất, bởi vì Thượng đế có thể trục xuất họ đi đâu? Tất cả là thiên đường, không còn nơi nào khác. Nhưng họ đã bị rơi vào dạng giấc mơ nói; đó là sự trục xuất. Và thời điểm mà chúng ta thức tỉnh khỏi giấc mơ nói, chúng ta quay trở lại.

Thực tế chúng ta đã luôn có điều đó, chỉ là chúng ta đã quên. Chúng ta bị lạc quá nhiều trong ý nghĩ của chúng ta, quá nhiều đến mức chúng ta quên mỗi liên hệ với tồn tại như là nó vậy, chúng ta quên mỗi liên hệ với điều đó là vậy.

Niyaso có nghĩa trở nên hoàn toàn tĩnh lặng. Cho nên điều đó sẽ là chìa khóa của bạn. Bất kỳ khi nào bạn có thời gian bạn hãy vào tĩnh lặng, ngồi tĩnh lặng. Nếu

nước mắt xuất hiện, điều đó là tốt. Nếu trong sự tĩnh lặng đó bạn bắt đầu cảm thấy thích nhảy múa, hãy nhảy múa. Nếu trong sự tĩnh lặng đó một cái gì đó bắt đầu xuất hiện với năng lượng cơ thể bạn, hãy cho phép nó. Xuất hiện quá mạnh mẽ - Nếu bạn không kiểm soát, bạn sẽ kinh ngạc, bạn sẽ không có khả năng tin vào mắt mình khi bạn nhìn thấy điều đang diễn ra. Bạn có thể nhảy múa, bạn có thể khóc, bạn có thể cười, nhưng tất cả sẽ trở thành tuyệt đối tĩnh lặng và sự giao cảm trong tĩnh lặng đó là niyaso.

Veet có nghĩa là bên kia, gyan có nghĩa là kiến thức - kiến thức về bên kia. Sự thật là kiến thức của bên kia. Nó có thể được trải nghiệm nhưng nó không thể được biết. Tại sao nó không thể được biết? Bởi vì về cơ bản nó là người biết và người biết không thể biến thành biết. Nó chính là tính chủ quan của bạn. Bạn không thể biến nó thành khách quan; chỉ những vấn đề khách quan mới có thể được biết. Do vậy từ "khoa học" là đúng; khoa học có nghĩa là kiến thức. Điều đó hoàn toàn đúng: khoa học là kiến thức. Tôn giáo không phải là kiến thức, tôn giáo là trải nghiệm. Nó không được biết nhưng được trải nghiệm.

Sự thật không phải là một cái gì đó bên ngoài bạn. Nó ở chính bên trong tính chủ quan của bạn. Hãy nhìn vào tôi, chỉ thiền trong chốc lát. Ai đang nhìn? Sự tỉnh táo bên trong bạn là gì? Đó là sự thật. Con người phải tới suối nguồn của chính mình để cảm nhận nó; các kinh sách không ích gì. Tôi không thể trao cho bạn điều đó, không ai có thể trao điều đó cho bạn. Sự thật không thể

chuyển giao bởi vì nó không phải là kiến thức; kiến thức có thể được chuyển giao. Chính vì vậy khoa học có thể được dạy, tôn giáo không thể được dạy.

Trong khoa học có những người thầy, trong tôn giáo có những bậc thầy; và sự khác biệt đó là rất ý nghĩa. Người thầy giáo là người dạy; bậc thầy là người đầu độc, tiêm nhiễm. Thầy giáo là người cho bạn nhiều thông tin hơn; bậc thầy là người làm cho bạn nhận biết bạn là ai. Không gì có thể nói về điều đó.

Cho nên không kinh sách, không triết lý, không hệ thống triết học được sử dụng đối với sự thật. Thế thì trở thành một mình là gì? Con người phải học cách làm thế nào quên kiến thức, con người phải học cách làm thế nào quên những kinh sách, con người phải học cách làm thế nào để bỏ rơi những hệ thống triết lý. Con người phải tới nơi mà mọi ý nghĩ biến mất. Con người chỉ đơn giản là vậy, không một ý nghĩ nào. Trong chính thời điểm đó sự thật được trải nghiệm, đó là trải nghiệm tồn tại.

Niềm tin có nghĩa bạn không biết gì và bạn hãy còn tin, vì nỗi sợ hãi hoặc vì sự tham lam - nỗi sợ địa ngục và ham muốn thiên đường. Đó là trò bịp bợm cũ rích của các thầy tu và vì nỗi sợ hãi và tham lam mà con người bắt đầu tin. Nhưng tin mà không biết là giả dối, là không trung thực. Chính vì vậy mà khắp thế gian tràn ngập những kẻ đạo đức giả. Những kẻ đạo đức giả đó là những người mộ đạo: họ tin vào Thượng đế, họ tin sau cuộc sống, họ tin vào linh hồn, nhưng bởi vì họ tin, họ vẫn giữ nguyên đạo đức giả.

Tin là sống trong giả dối. Niềm tin là vay mượn, đó không phải là sự hiểu biết của chính chúng ta. Người biết là người đã trải nghiệm, không cần phải tin. Cho nên trong bất kỳ hoàn cảnh nào thì tin cũng là vớ vẩn. Nếu bạn không biết, thì điều đó là vớ vẩn. Nếu bạn biết thì điều đó cũng là vớ vẩn, bởi vì khi bạn biết, thì không cần thiết tin. Hãy nhận biết về việc tin.

Người tìm kiếm thực sự phải là người theo thuyết bất khả tri. Sự khởi đầu của việc tìm kiếm thực sự không thể bám rễ vào việc tin hoặc không tin. Con người phải hoàn toàn cởi mở; con người không nên bắt đầu với ý tưởng ưu tiên nào đó. Con người nên bắt đầu trong trạng thái tuyệt đối trong trắng, con người nên bắt đầu mà không có bất kỳ kết luận nào. Chỉ khi đó con người mới có thể hướng vào sự thật và vào một ngày con người tình cờ nhận ra nó. Chính vì vậy, tôi nói rằng người mộ đạo thực sự phải có phẩm chất bất khả tri. Người đó không phải là người không tin, bởi vì thông tin không là gì mà lại là tin. Con người tin vào Thượng đế, con người không tin vào Thượng đế; cả hai là như nhau.

Tôi không thuyết giảng bạn không tin hoặc tin. Tôi thuyết giảng bạn cởi mở, tìm kiếm chân thành; con người phải biến nó thành khách quan.

Tâm thức có thể ở hai trạng thái: một là tâm trí, hai là không tâm trí. Tâm trí là trạng thái của tâm thức nơi mọi thứ đang trong hỗn loạn; hồ đầy sóng. Nó giống như hồ, nhưng đầy sóng; thế thì đó là tâm trí. Khi những con sóng lặng yên và hồ tuyệt đối phẳng lặng - nó giống như

hồ nhưng không gọn sóng, không lẫn tẩn, không nhiễu loạn - thế thì đó là không tâm trí.

Tâm thức có thể tự biểu cảm như là sự ồn ào - thế thì đó là tâm trí; hoặc sự tĩnh lặng - thế thì đó là không tâm trí. Khi tâm thức tràn đầy những ý nghĩ, những ước mong, những ký ức, sự tưởng tượng thì đó là tâm trí, bởi vì có nhiều sóng. Khi tất cả những ước mong, những ý nghĩ, những tưởng tượng và những ký ức trở nên yên lặng, đã bình ổn, đã biến mất thì đó cũng là tâm thức nhưng nó có phẩm chất hoàn toàn khác, phẩm chất của không-tâm trí.

Tâm trí sống trong quá khứ và tương lai; không tâm trí sống trong hiện tại. Tâm trí là hoàn toàn tốt nếu bạn đang khám phá thế giới bên ngoài, thế giới khách quan, khía cạnh khoa học; tâm trí là cần đến bởi vì cần đến nghi ngờ, cần đến nghi – những thứ đó là những dụng cụ để tìm hiểu thực tại khách quan. Nhưng nếu bạn hướng vào trong thì tất cả chúng không cần đến nữa, chúng trở thành những rào cản.

Cái bên trong không phải là khách quan, bên trong được biết đến chỉ khi tâm thức bạn trở thành tấm gương, tấm gương im lặng, không bụi bặm, mặt hồ yên tĩnh không gọn sóng. Thế thì hồ sẽ phản chiếu ánh trăng trong vẻ đẹp huy hoàng của nó. Khi tâm thức ở trong trạng thái không-tâm trí, nó phản chiếu sự thật như là nó vậy, nó phản ánh tồn tại như là nó vậy.

Đó là ý nghĩa của tên bạn và đó cũng là ý nghĩa của thiền, và tất cả điều đó hàm ý sannyas có nghĩa là gì. Con người phải chuyển từ tâm trí thành không tâm trí;

đó là cuộc cách mạng thực sự. Sự thay đổi từ tâm trí tới không-tâm trí là cuộc cách mạng duy nhất.

Deva có nghĩa là linh thiêng, utsava có nghĩa là vui mừng lễ hội - lễ hội linh thiêng. Tôn giáo trong quá khứ đã là rất buồn, nghiêm trọng, và chính vì vậy mà loài người không thể trở nên mộ đạo. Nếu tôn giáo vẫn sẽ giữ nguyên nghiêm trọng và buồn thì chỉ những người tâm thần, những người bệnh tật, những người ốm yếu, những người có cuộc sống nhàm chán sẽ quan tâm đến nó. Nếu tôn giáo là nghiêm trọng và buồn chán thì chỉ có những người khổ tâm, những người tàn bạo là trở nên quan tâm, bởi vì tôn giáo buồn là cuộc sống tiêu cực. Nó không khẳng định cuộc sống, nó không ca ngợi cuộc sống. Nó không biết đến cười.

Thiên Chúa giáo nói rằng Jesus không bao giờ cười. Bây giờ điều này tuyệt đối vô nghĩa! Nếu ông ấy thực sự chưa bao giờ cười thì ông ấy không có giá trị gì. Thực tế chỉ ông ấy có thể cười, chỉ ông ấy có thể ca hát, chỉ ông ấy có thể nhảy múa. Thiên Chúa giáo đã vẽ nên Jesus với gương mặt rất nghiêm trọng, chịu đựng đau khổ cho nhân loại. Toàn bộ điều này là khổ hạnh. Chính vì vậy cây thập ác trở nên quan trọng hơn Christ.

Tôi gọi Thiên Chúa giáo là Thập Ác giáo, nó là tôn giáo của cây thập ác mà không phải của Christ.

Quan điểm của tôi về tôn giáo cũng là quan điểm của mọi người đang sống trong vui mừng hoan hỉ, đang sống theo lối sống lễ hội. Tôn giáo phải là khẳng định cuộc sống, chính nó phải bám rễ sâu vào cõi thể tục. Đó là thế giới của Thượng đế, là sự sáng tạo của người.

Phải trở nên thích thú, yêu thương, thưởng thức. Đó là món quà, chúng ta phải vui mừng hoan hỉ trong trạng thái biết ơn, với thái độ cảm ơn. Đó là món quà vĩ đại, nó trở nên sống động, chỉ là sống động, có khả năng nhìn thấy bầu trời đêm đầy sao, có khả năng nghe thấy âm nhạc của dòng suối chảy trên những ngọn núi cao, có khả năng nhìn thấy bông hoa hồng, như thế còn hơn là đủ. Còn cần gì hơn nữa để con người trở nên hạnh phúc? Toàn bộ tồn tại đang vui đùa hoan hỉ ngoại trừ con người. Nhảy múa ở mọi nơi và âm nhạc ở mọi nơi ngoại trừ trong con người.

Con người cần tôn giáo khỏe mạnh hơn, tôn giáo đó giúp con người cười, yêu thương, sống thực sự; và tất cả đó là nỗ lực của tôi – tạo ra những sannyasin nhảy múa. Sannyas cũ là của từ bỏ, sannyas của tôi là vui chơi, hoan hỉ, lễ hội. Nếu bạn có thể hết lòng vui chơi hoan hỉ, bạn đã cầu nguyện, bạn đã thiền. Bạn được Thượng đế chấp nhận chỉ khi bạn đang trong trạng thái vui chơi nhảy múa.

Vidheya có nghĩa là tuyệt đối tích cực. Không thể sống cuộc đời chỉ bởi liên tục nói “không”, và những người cố sống cuộc đời chỉ nói “không” thì đơn giản là đang bị lỡ mất cuộc sống. Con người không thể tạo ra nơi định cư bởi “không”, bởi vì “không” chỉ là trống tuếch. “Không” giống như bóng tối. Bóng tối không tồn tại thực sự; đó chỉ đơn giản là vắng mặt của ánh sáng. Chính vì vậy bạn không thể làm điều gì trực tiếp với bóng tối: bạn không thể đẩy nó ra khỏi phòng, bạn không thể vứt nó sang nhà hàng xóm, bạn không thể

mang nhiều bóng tối vào nhà bạn. Không gì có thể thực hiện trực tiếp với bóng tối, bởi vì làm gì có nó. Nếu bạn muốn thực hiện điều gì đó với bóng tối, bạn sẽ phải làm một cái gì đó với ánh sáng. Nếu bạn muốn bóng tối bật lên thì tắt ánh sáng đi; nếu bạn không muốn bóng tối thì bật ánh sáng lên. Nhưng tất cả những điều bạn phải làm là chúng phải được thực hiện với ánh sáng.

Theo cách thức chính xác như vậy, “có” là ánh sáng, “không” là bóng tối. Nếu bạn thực sự muốn làm một cái gì đó trong cuộc đời bạn, bạn phải học những con đường của “có”. Và “có” là đẹp tuyệt vời; chỉ nói thôi cũng quá thư giãn rồi.

Hãy để điều đó trở thành sự cầu nguyện của bạn, thiền của bạn. Ngồi tĩnh lặng, chỉ đơn giản là nói “có”, “có”... toàn bộ nhất có thể. Lắc lư cùng nó, nhảy múa cùng nó, hãy để nó vang lên trong bạn từ chân tới đầu: “có”! Và bạn sẽ ngạc nhiên; nó trở thành câu thần chú, nó sẽ tạo ra âm nhạc tuyệt vời trong bạn.

Gốc rễ của từ “amen” đơn giản nghĩa là “có”. Khi bạn kết thúc cầu nguyện của mình và bạn nói amen, bạn đang nói “Có, Thượng đế; có, Thượng đế; có, Thượng đế”. Nhưng mọi người liên tục nói amen mà không biết rằng nghĩa của nó là “có”; thế thì điều đó thật vô nghĩa. Hãy thay đổi điều đó; tốt hơn là hãy nói “Vâng, Thượng đế” và hãy nói điều đó một cách toàn bộ sao cho cơ thể bạn cũng nói lên điều đó, tâm trí bạn cũng nói điều đó, tâm hồn bạn cũng nói điều đó. Hãy để cho điều đó trở thành chính lối sống của bạn. Nói “có” đối với cây cối, với chim muông và với mọi người, và bạn sẽ ngạc

nhiên: cuộc đời trở nên phúc lành nếu bạn nói “có” với nó. Cuộc đời trở thành cuộc phiêu lưu vĩ đại.

Đó là ý nghĩa của vidheya: khả năng nói “có”.

Deva có nghĩa là linh thiêng, prasado có nghĩa là ơn huệ. Có những thứ có thể đạt được bằng nỗ lực, nhưng cũng có những điều không bao giờ đạt được bằng nỗ lực. Những thứ có thể đạt được bằng nỗ lực luôn là trần tục – tiền, quyền lực, danh vọng; và những điều không thể đạt được bằng nỗ lực luôn là siêu phàm – tình yêu, cầu nguyện, thiền, đáng linh thiêng, sự thật.

Tất cả những điều thực sự ý nghĩa luôn xuất hiện như là ân huệ của Thượng đế. Bạn chỉ phải trở nên có khả năng đón nhận nó. Bạn không thể đạt được nó mà bạn chỉ có thể đón nhận nó. Bạn không thể tạo ra bất kỳ nỗ lực tích cực nào đối với nó. Tay của chúng ta rất nhỏ, tầm với của chúng ta rất hạn chế, nhưng chúng ta có thể chờ đợi và chúng ta có thể chờ đợi với triển vọng sâu sắc, mặc dù không có những ước mong bên ngoài. Chúng ta có thể chờ đợi trong trạng thái rất hồi hộp, rất rộn ràng. Trong sự chờ đợi đó, cái bên kia thấm vào, sự vĩnh hằng thấm vào theo thời gian; thiên đường xuất hiện trên trái đất.

Con người phải học cách chờ đợi, con người phải học cách không nỗ lực, con người phải học cách làm thế nào trong trạng thái từ bỏ. Con người phải học cách làm thế nào buông bỏ. Bí mật vĩ đại nhất trong cuộc đời là bí mật của buông bỏ, của từ bỏ, của tin cậy vào tồn tại.

Đó là ý nghĩa của prasado: Thượng đế xuất hiện cứ như là món quà, và tất cả những điều tuyệt diệu đều xuất hiện như là món quà.

Đừng cố gắng phấn đấu điều đó, nếu không bạn sẽ bị lỡ. Lão Tử nói: Tìm kiếm và bạn sẽ không bao giờ nhận ra, đừng tìm kiếm và ngay lập tức sẽ nhận ra. Nội dung tuyên bố của Lão Tử là rất vĩ đại, là nền tảng của đạo: thư giãn, trở thành trạng thái buông bỏ, trôi cùng dòng sông, đừng dây dòng sông. Cho phép dòng sông mang bạn đi và bạn sẽ tới nơi.

Anand có nghĩa là phúc lạc, Phật có nghĩa là người đã trở nên thức tỉnh – là con người phúc đức, thức tỉnh. Cái tên là để liên tục nhắc nhở bạn rằng không có sự khác biệt giữa Phật và bạn, không có sự khác biệt về phẩm chất giữa Christ và bạn. Khác biệt duy nhất là Phật thức tỉnh còn bạn thì đang ngủ, nhưng điều đó cũng không khác biệt gì nhiều. Con người đang ngủ có thể trở nên thức tỉnh ở bất kỳ thời điểm nào, và chính những người đã trở nên thức tỉnh cũng đã ngủ trong thời gian rất dài. Mọi thánh nhân đều có quá khứ và mọi tội đồ đều có tương lai, cho nên không có nhiều khác biệt.

Nhưng các tôn giáo đã thuyết giảng mọi người rằng có quá nhiều khác biệt. Rằng Jesus là con trai duy nhất của Thượng đế, rằng bạn không bao giờ giống Jesus. Điều đó là phi nhân tính. Điều đó tạo ra dạng hệ thống cấp bậc; điều đó là rất mất dân chủ, không công bằng, không ngay thẳng. Mọi người đều là con của Thượng đế giống hệt Jesus. Đúng, có một chút khác biệt: ông ấy biết điều đó và bạn đã không tỉnh cờ biết. Nhưng đó là

khác biệt duy nhất. Ngược lại bạn cũng cùng Thượng đế nhiều như Jesus, Phật và bất kỳ người nào khác. Họ biết; bạn không nhận biết, cho nên chỉ một chút nỗ lực là bạn trở nên nhận biết – đó là tất cả những điều cần đến.

Giấc ngủ đang chia bạn thành lớp rất mỏng. Khi điều này được hiểu thì bạn bắt đầu làm việc theo cách rất khác. Sự tự tin sâu sắc và sự kính trọng lớn lao với chính bản thân con người này sinh; và đó là điều mà các thầy tu đã hủy hoại. Họ đã hủy hoại tất cả lòng tự trọng trong mọi người, tự yêu thương trong mọi người. Họ đã lên án bạn quá nhiều trong thời gian quá dài đến mức sự lên án đó đã đi vào tâm trí mọi người. Mọi người ghét chính mình; và làm cách nào bạn chuyển hóa chính mình nếu bạn ghét chính bạn? Nếu bạn tự nghĩ bạn là không giá trị thì bạn sẽ không có khả năng hướng lên trên, điều đó là không thể.

Tôi tuyên bố rằng bạn cũng giá trị như Phật, như Krishna, như Christ, như Mohammed, như bất kỳ ai khác. Và bạn phải kính trọng chính mình, bạn phải yêu chính mình, bởi vì chỉ nếu bạn yêu thương và tôn trọng chính mình bạn sẽ hướng vào trong. Nếu bạn yêu và tôn trọng chính mình thì chỉ khi đó bạn sẽ bắt đầu làm việc để biến đổi chính bạn. Sự khác biệt là quá nhỏ đến mức nó có thể bị phá vỡ ở bất kỳ thời điểm mong manh nào. Có sự tìm kiếm mãnh liệt và thiết tha đối với sự thật, nó có thể bị phá vỡ tại thời điểm mỏng manh, sự thức tỉnh có thể xuất hiện một cách bất ngờ.

Có hai khả năng thức tỉnh: từ từ và bất ngờ. Từ từ có nghĩa đơn giản là sự mãnh liệt của bạn không quá mạnh,

bạn là người thiếu nhiệt tình, cho nên bạn phải mất nhiều năm, có thể nhiều đời. Nhưng nếu thiết tha trong tìm kiếm, cháy bỏng, ở nhiệt độ một trăm, thế thì bạn có thể bốc hơi, tan biến tại chính thời điểm đó – đó là sự chứng ngộ bất ngờ. Không cần thiết phải vào quá trình từ từ. Tại sao lại trì hoãn đến ngày mai trong khi nó có thể xuất hiện hôm nay? Tại sao lại trì hoãn tới thời điểm tiếp theo nếu nó có thể xuất hiện tại chính thời điểm này?

[Osho đặt tên cho trung tâm thiền].

Bắt đầu ngay bây giờ - các bạn đang sẵn sàng để giúp mọi người!

Đây sẽ là tên: Marida. Marida có nghĩa là say sưa. Tất cả những kẻ say sưa đều đạt tới Thượng đế và chỉ duy nhất những kẻ say sưa. Cái gọi là những con người lý trí, cái gọi là những con người đạo mạo không bao giờ đạt được. Họ không thể đạt được; sự đạo mạo của họ không cho phép họ vào vùng chưa biết, vào vùng không an toàn. Họ đang dính chặt vào những điều quen thuộc, họ đang dính vào tất cả những điều đã được biết, bởi vì với những điều quen biết thì có sự an toàn, có sự bảo đảm; với những điều chưa biết sẽ có mọi sự nguy hiểm. Cho nên chỉ một ít người say sưa, chỉ một ít người điên khùng là có khả năng nhận biết phúc lạc tuyệt đỉnh.

Cho nên hãy giúp mọi người trở nên say sưa! Hãy đến gần tôi sao cho tôi có thể biến bạn thành say sưa!

Chương VI

**6 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Anurago có nghĩa là tình yêu thanh khiết, không ước mong, không hy vọng, không ý tưởng nào về việc quay trở lại. Thế thì tình yêu là thanh khiết, thế thì tình yêu là Thượng đế. Và bạn càng cho nhiều thì bạn càng trở nên có khả năng dâng tặng nhiều: đó là suối nguồn vô tận của thực tại bạn.

Làm trống rỗng chính bạn bởi tình yêu và khi bạn đã làm trống rỗng chính bạn trong tình yêu, vậy thì trong không gian đó, Thượng đế hạ xuống bạn. Và đó là phần thường. Nó không xuất hiện từ bên ngoài mà nó xuất hiện từ bên kia. Bạn yêu thế giới của mình còn ngái yêu bạn. Cách duy nhất để bạn vươn tới Thượng đế là yêu thế giới của bạn.

Deva Kazua... có nghĩa là tĩnh tại linh thiêng và hài hòa. Tĩnh tại chưa bao giờ là con người, nó luôn là thần thánh linh thiêng. Nó không xuất hiện trong bạn, nó đến với bạn; bạn chỉ có thể là sự đón nhận cuối cùng. Nó mưa lên bạn từ bầu trời, từ thiên đường. Nếu bạn là trống rỗng, bạn sẽ có khả năng trở nên tràn ngập nó. Bạn không thể tạo ra nó; bất kỳ điều gì được tạo ra cũng đều là giả, là dối trá.

Nhiều người cố để trở nên tĩnh tại, và họ có thể đạt được một dạng tĩnh tại nào đó, nhưng đó chỉ là một lớp rất mỏng quanh họ, thậm chí rất hơi hợt. Cào lên một chút và tất cả mọi sự thanh thản biến mất, mọi sự hài hoà biến mất. Đó là điều được chuẩn bị trước, giống như bộ mặt được sơn phết; đó không phải là bộ mặt nguyên thủy hoặc bộ mặt thật. Sự thật luôn xuất hiện từ

bên kia. Chúng ta không thể sản xuất ra nó, chúng ta không thể nuôi dưỡng nó, và đó chính là vẻ đẹp của nó.

Cho nên, hãy nhớ rằng, con người không phải trở nên tĩnh tại mà chỉ là trống rỗng. Bằng việc trở nên trống rỗng, bạn đang sẵn sàng để đón nhận nó; và nó luôn xuất hiện, nó sẽ đến. Bất kỳ khi nào nó nhận ra bạn trống rỗng, bỗng nhiên bạn tràn đầy nó.

Deva Shingi... sẽ có nghĩa là bị kéo căng bởi Thượng đế và lắng xuống. Và nếu bạn cho phép, nó sẽ xuất hiện! Điều duy nhất cần là sự cho phép của bạn; điều đó phải được thực hiện. Thượng đế không bao giờ can thiệp, nhưng ngài luôn sẵn sàng thực hiện tất cả những điều bạn ước mong, tất cả những điều bạn cầu nguyện. Nhưng điều đó có thể được thực hiện chỉ với sự hợp tác của bạn. Tự do của bạn là tuyệt đối. Nếu bạn từ bỏ, điều huyền bí sẽ xuất hiện trong bạn. Nếu bạn kháng cự, thế thì sẽ không có điều gì xuất hiện.

Trên thế giới chỉ có hai loại người, những người kháng cự thuần túy và những người buông bỏ. Đa số mọi người là kháng cự, do vậy mà đa số vẫn giữ nguyên đau khổ. Có rất ít người đủ can đảm để buông bỏ. Để buông bỏ cần khí phách phi thường. Điều đó có vẻ ngược đời, nhưng trừ khi bạn có sự tự tin khác thường vào chính bạn, bạn không thể buông bỏ. Người yếu đuối kháng cự, người mạnh mẽ buông bỏ. Những người đang chịu đựng sự thấp kém không thể buông bỏ. Họ luôn sợ hãi và kháng cự. Họ biết rằng nếu họ buông bỏ họ sẽ bị thiệt. Con người có sự tự tin bên trong mình sẵn sàng buông bỏ. Họ biết rằng thậm chí nếu họ buông bỏ, họ sẽ

có đó; có lòng tin ngấm bên trong họ. Và chỉ có ít người là những người may mắn.

Khi bạn buông bỏ, Thượng đế có thể thực hiện những điều huyền linh trong cuộc đời bạn.

**

[Sannyasin mới nói, anh ta muốn nhìn Osho trong thời gian lâu hơn].

Vào buổi nói chuyện sáng, bạn có thể nhìn; và đó sẽ là điều hữu ích tuyệt vời. Deva Ikuko... sẽ có nghĩa là vô nghĩa linh thiêng.

Cuộc đời thực sự không có mục đích, nó không có nghĩa gì, và đó là điều tuyệt vời nhất, sâu sắc nhất của nó. Biến nó thành một ý nghĩa nào đó là biến nó thành trần tục; mất đi sự thiêng liêng của nó.

Âm thanh của nước chảy không có ý nghĩa, gió thổi qua ngọn thông không có ý nghĩa, sóng gầm trên đại dương không có ý nghĩa, những đám mây và sấm chớp không có ý nghĩa.

Ý nghĩa là thứ do con người tạo ra. Lấy con người ra khỏi tồn tại và sẽ không ý nghĩa nào còn lại. Ý nghĩa được tưởng tượng, được phóng chiếu, và bởi vì nó là thứ được phóng chiếu, chúng ta sẽ lại cảm thấy thất vọng. Chúng ta lại tỉnh cờ biết sự thật: rằng ý nghĩa chúng ta gán cho cuộc sống là không thật. Thế rồi con người bắt đầu cảm thấy bị lừa dối, con người bắt đầu cảm thấy không giá trị, thật bất ngờ. Và lý do là vì chúng ta đã tìm kiếm ý nghĩa, thứ mà nó không có. Nếu

chúng ta không tìm kiếm ý nghĩa thì không có thất vọng. Nếu chúng ta không tìm kiếm ý nghĩa thể thì không có gì ý nghĩa, thể thì nhiều thứ đơn giản như là chúng vậy. Đôi khi rất u ám và đôi khi rất sáng sủa; đôi khi rất yên lặng và đôi khi rất ồn ào. Nhiều thứ như là chúng vậy, và con người bắt đầu thích thú bất kỳ điều gì từ thời điểm tới thời điểm.

Đây là thông điệp cơ của sannyas: sống cuộc đời mà không có bất kỳ khái niệm nào về mục đích, ý nghĩa, ích lợi, chỉ sống vì niềm vui sống, yêu sống chỉ vì niềm vui yêu sống. Đó là cuộc sống vì mục đích của cuộc sống: không mục tiêu, không mục đích, không đích đến.

Tự do tuyệt vời xuất hiện. Khi bạn tự do khỏi sự ám ảnh của ý nghĩa, bạn tự do thực sự.

Sakina. Đó là từ Sufi, nó có nghĩa là hương thơm linh thiêng. Mọi người đều được vây quanh bởi hương thơm linh thiêng, bởi vì cốt lõi sâu thẳm của chúng ta được tạo ra bởi ánh sáng tinh khiết và nó tỏa ra. Thậm chí nó được lọc bởi cơ thể thô ráp và tạo ra tinh hoa của ánh sáng.

Chúng ta càng vào sâu chính chúng ta thì tinh hoa bắt đầu tiết ra quanh chúng ta càng tuyệt vời. Khi con người đạt tới chính cốt lõi của ánh sáng bên trong thì con người bắt đầu cảm thấy “ta không được tạo ra bởi cơ thể vật chất mà chỉ bởi ánh sáng tinh khiết”. Chính vì vậy mà có từ “chứng ngộ” – khi bạn đạt tới chính cốt lõi của bản thể bạn, bạn là ánh sáng, và đó là chứng ngộ. Không ai trở thành được chứng ngộ, bạn chỉ đơn giản là biến vào ánh sáng; không cơ thể nào còn lại, chỉ ánh sáng còn lại.

Thậm chí từ người ngủ say, người mộng du, người vô thức thì cũng có một vài tia liên tục được lọc và những người có mắt có thể nhìn thấy. Bây giờ, về mặt khoa học, điều đó cũng được chứng minh như là hiện tượng phi thường. Nhà nhiếp ảnh Kirlian đã có khả năng chụp những bức ảnh về tinh hoa phát tiết ra. Và không chỉ con người có tinh hoa phát tiết ra mà chim muông, muông thú, và không chỉ chim muông, muông thú mà thậm chí những tảng đá, những cây cũng có khả năng đó. Mỗi thực thể sống và mỗi vật thể đều có một tinh hoa nào đó của chính nó, một trường năng lượng. Tất nhiên, con người có trường năng lượng mạnh nhất, nhưng chúng ta sống hoàn toàn vô thức về điều đó.

Hãy biến thời điểm này thành hành trình vào ánh sáng bên trong. Hãy nghĩ rằng chính bạn được tạo ra bởi ánh sáng, cảm nhận chính bạn được tạo ra bởi ánh sáng; bước đi cứ như bạn được hình thành bởi ánh sáng. Dần dần bạn sẽ bắt đầu hòa hợp với ánh sáng của bạn, bạn sẽ trở nên hài hòa với nó. Khi bạn sẵn sàng, cởi mở thì nó bắt đầu mưa lên nhiều hơn. Trải nghiệm ánh sáng ở chính con người cũng trở thành trải nghiệm ánh sáng ở mọi người. Bạn càng nhìn vào bạn sâu hơn, bạn sẽ càng có khả năng nhìn vào những người khác sâu hơn. Mọi người trở nên sáng trong, rõ rệt, và toàn bộ tồn tại không là gì mà là đại dương ánh sáng. Đó là trải nghiệm về điều cao cả linh thiêng.

Kinh Koran nói: “Thượng đế là ánh sáng” và tất cả các kinh sách đều nói Thượng đế là ánh sáng. Họ nói

điều đó bởi trải nghiệm này. Nhưng điều đầu tiên để biết là “Ta là ánh sáng”.

Chaitanyo có nghĩa tâm thức tinh khiết.

Con người chỉ là ý thức cục bộ, chỉ một phần mười trí óc là ý thức, chín phần mười là vô thức. Chỉ chớp tăng bằng là nổi và phần còn lại chìm trong bóng tối. Điều đó tạo ra vết nứt trong thực tại chúng ta. Chúng ta không thể tồn tại như là một con người; chúng ta tồn tại như là hai người. Ý thức và vô thức không có cuộc gặp mặt cơ bản, chúng không thể gặp mặt. Chúng giống như ánh sáng và bóng tối, chúng không thể hòa lẫn vào nhau. Nếu có cái này thì sẽ không có cái kia.

Cho nên bất kỳ khi nào bạn hoạt động một cách ý thức thì vô thức ẩn giấu. Và bất kỳ khi nào, trong bóng tối, ý thức chìm vào giấc ngủ thì vô thức trở nên rất, rất lớn tiếng. Tất cả những giấc mơ, những cơn ác mộng và những thông điệp được lọc đều là từ vô thức. Nhưng vô thức vận hành chỉ khi ý thức không có đó. Bất kỳ điều gì bạn đã quyết định một cách ý thức không bao giờ đạt tới vô thức; và sức mạnh lại trong tay vô thức, bởi vì nó gấp chín lần ý thức. Cho nên mọi người liên tục quyết định và vô thức liên tục nhùng nhằng. Mọi người liên tục trì hoãn và vô thức liên tục sẵn sàng.

Chỉ có hai khả năng trở thành sự đồng nhất hữu cơ duy nhất và việc trở thành sự đồng nhất hữu cơ duy nhất là trở nên khỏe mạnh, lành mạnh; nếu ngược lại con người vẫn giữ nguyên là tâm thần phân liệt, chia tách. Cứ như một tay của tôi liên tục làm nhiều việc mà tay khác không biết. Sau đó tay khác liên tục làm nhiều việc

mà tay đầu tiên không biết. Đôi khi xảy ra rằng tôi làm nên một cái gì đó bằng tay này và phá đi bằng tay khác. Thế thì toàn bộ cuộc đời vẫn giữ nguyên là ziczac, hồ lớn, hỗn loạn. Con người chưa bao giờ tới được bất kỳ đâu. Con người bước đi, chạy, du hành, nhưng có vẻ như không gì thực sự xuất hiện, bởi vì hai phần liên tục xóa bỏ lẫn nhau.

Có hai khả năng: một là hãy để cho ý thức biến thành vô thức, bị ngập chìm. Đó là điều diễn ra khi con người uống rượu bia và chơi ma túy. Mất ý thức là một cách để trở nên lành mạnh. Nhưng bạn không thể giữ nguyên trạng thái đó lâu dài, bạn sẽ phải ra khỏi trạng thái đó và bất kỳ khi nào bạn ra khỏi thì lại có lưỡng cực, lại vật lộn, lại xung đột. Bây giờ một phần ý thức này không thể bị ngập chìm trong vô thức; chúng ta có thể nhấn chìm nó bằng ma túy chỉ trong những thời điểm. Nhưng khi ma túy hết tác dụng thì ý thức sẽ quay trở lại mạnh mẽ hơn.

Chỉ có cách duy nhất để trở nên thực sự toàn vẹn là biến vô thức thành ý thức; và đó là toàn bộ công việc của thiền. Chính vì vậy tất cả các phương pháp thiền, tất cả các bậc thầy thiền định và tất cả các kỹ thuật thiền đều chống lại ma túy, chỉ vì lý do đơn giản duy nhất, vì ma túy là cực đối nghịch. Chúng hủy hoại ý thức và nhận chìm nó vào vô thức. Thiền vận hành từ cực khác: nó giúp vô thức trở thành ý thức và chìm vào ý thức. Đó là ý nghĩa của chaitanyo: trở nên hoàn toàn ý thức.

Hành trình lâu dài, con đường là gian khổ nhưng hiệu ích là tuyệt vời, phúc lành là tuyệt vời. Và khi bạn nhìn

thấy vô thức biến thành ý thức càng nhiều thì càng nhiều niềm vui, càng nhiều sự bình lặng, càng nhiều sự tự chủ bắt đầu tự nguyện xuất hiện.

Cho nên hãy để cho hạt mầm đạt tới bạn, nền tảng cơ bản đạt tới bạn: trở nên ý thức nhiều hơn, thực hiện mọi việc một cách tinh táo. Dần dần chỉ những khoanh nhỏ của vô thức nhảy vào ý thức. Và chỉ một phần nhỏ của vô thức tuyên bố, rằng ý thức như vậy là quá ơn huệ đến mức chúng ta không có bất kỳ thứ gì có thể so sánh với nó. Cực khoái dục cũng không là gì khi so sánh với cực khoái xuất hiện khi khoanh nhỏ của vô thức trở thành ý thức. Khi bạn có khả năng thay đổi những miếng nhỏ của vô thức, bạn biết thủ thuật. Thế thì, sớm hay muộn bạn sẽ có khả năng biến toàn bộ vô thức thành ánh sáng. Đó là ngày của vui sướng tuyệt vời.

Veet có nghĩa là bên trên, shabdo có nghĩa là câu chữ, là kinh, là kiến thức – bên trên tất cả những câu chữ.

Những lời nói phải bị bỏ rơi, con người phải tự làm trống rỗng chính mình khỏi những lời nói. Những câu nói bên trong phải bị dừng lại. Đó là rào cản duy nhất giữa bạn và điều cao cả linh thiêng, giữa bạn và tồn tại, giữa bạn và đích thực bạn. Rào cản duy nhất, rất mỏng manh, là của những lời nói. Chúng ta liên tục nghĩ bên trong; việc nghĩ liên tục đó giữ chúng ta xa khỏi những gì là chúng ta.

Toàn bộ nghệ thuật thiền bao gồm duy nhất một thứ: tạo ra những khoảng trống, tạo ra những cửa sổ sao cho bạn có thể nhìn mà không cần những lời nói, những câu chữ, sao cho mắt bạn trống rỗng, và bạn có thể nhìn

thông qua sự trống rỗng đó. Trong sự trống rỗng đó con người có thể nhận ra vẻ đẹp bao la của tồn tại, của tĩnh lặng tuyệt vời xung quanh, và của âm nhạc tuyệt vời không ngừng có đó. Thế thì mỗi thời điểm trở nên quý giá, sáng lạn. Và dần dần bạn có thể tạo ra những cửa sổ lớn hơn.

Điều duy nhất cần phải thực hiện là: bất kỳ khi nào những lời nói đang xuất hiện thì hãy chứng kiến chúng. Trở nên rất chú ý, rất liên tục. Chỉ nhìn vào những lời nói và những lời nói bắt đầu biến mất, chúng bị tan rã. Chúng bắt đầu tan rã giống như băng tan rã dưới sức nóng mặt trời. Khi cái nhìn chăm chăm của bạn trở nên nóng, khi bạn rất tập trung, rất mãnh liệt, nhìn vào những lời nói thì chúng bắt đầu tan rã và biến mất. Chúng rất nhút nhát trước sự chú ý. Chúng không thể đối mặt với sự tập trung chú ý; đó chính là chìa khóa.

Niyazo có nghĩa là cầu nguyện. Cầu nguyện là dạng cao hơn của tình yêu. Cầu nguyện không có gì liên quan với cái gọi là đọc kinh; tất cả chúng là của cái đầu và cầu nguyện là của trái tim. Cho nên cái gọi là đọc kinh chỉ là những lời nói và cầu nguyện thực sự chỉ bởi tĩnh lặng.

Thượng đế biết mọi điều, không cần thiết nói bất kỳ điều gì. Ngài biết trước khi chúng ta nói, cho nên giá trị gì khi nói lên điều đó? Cầu nguyện không cần đối thoại mà cầu nguyện phải là sự giao cảm trong im lặng. Không gì phải được nói, không gì phải được hỏi, không gì cần phải ước mong, bởi vì tất cả điều đó đã được trao, mọi thứ đã được cung cấp. Thượng đế đã quan tâm. Thậm chí việc cảm ơn ngài cũng là điều không phải. Tốt

hơn là cúi xuống trong im lặng. Cách tốt nhất là tuyệt đối im lặng, không nhúc nhích.

Trong sự im lặng tuyệt đối đó, khi bạn không nói bất kỳ điều gì, lần đầu tiên bạn bắt đầu nghe thấy giọng của đấng cao cả linh thiêng. Nó chỉ có thể được nghe thấy trong sự tĩnh lặng tuyệt vời, trong sự tĩnh lặng sâu sắc đó. Đó là giọng rất nhỏ và tĩnh trong tâm hồn bạn. Khi tất cả mọi sự ồn ào đã dừng, bỗng nhiên bạn trở nên nhận biết nó. Trái tim bắt đầu nói với bạn. Trái tim trở thành cây sáo trên môi của đấng cao cả linh thiêng. Và thế thì cũng nên nhớ rằng, thông điệp không được truyền đi bằng lời nói; thông điệp được truyền đi mà không cần lời nói. Bạn tràn ngập trong cảm giác biết ơn bao la, bạn bị tràn ngập bởi sự hiện diện của sự thật, nhưng tất cả điều đó không phải là lời nói. Đó là sự cảm nhận, đó là sự trải nghiệm.

**

[Sannyasin Ấn Độ hỏi, có bất kỳ thứ gì anh ta có thể thực hiện "bởi một phần của anh ta của thế gian"].

Bạn phải thực hiện thật nhiều vì tôi ở đó. Bạn phải trở thành sứ giả của tôi ở đó. Bạn phải đến bởi vì bạn đã được gọi. Bạn phải đến bởi chính bạn; bạn đã bị kéo, bạn đã xuất hiện bất chấp chính bạn. Phải thực hiện quá nhiều. Bạn phải trở thành phương tiện. Một cái gì đó rất quan trọng đang diễn ra ở đây; nó phải lan tới nhiều người nhất có thể. Và nó sẽ mang phúc lạc tuyệt vời đến cho bạn nếu bạn có thể chia sẻ.

Không gì có thể ý nghĩa hơn việc chia sẻ sự thật, tình yêu, thiện. Bạn sẽ học được nhiều bởi việc giúp mọi người thiện. Bạn sẽ trở nên nhận biết những năng lượng tuyệt diệu trong chính mình tại thời điểm bạn bắt đầu giúp những người cần sự giúp đỡ. Và mọi người rất cần giúp đỡ về mặt tâm linh, bởi vì mọi người đang đói, và thế giới trần tục này không bao giờ mang đến sự thỏa mãn.

Cuối cùng thì, mọi thứ của thế giới trần tục này chỉ đơn giản chứng tỏ chúng như là đồ chơi của trẻ em. Nó làm cho bạn bận rộn. Đúng vậy, nhưng tất cả những điều nó thực hiện thì sớm hay muộn cũng là sự vỡ mộng. Thế thì sự vỡ mộng sẽ vô cùng choáng váng bởi vì bạn đã lãng phí cả cuộc đời bạn và ngay khi bạn bị vỡ mộng với cuộc đời, cơ hội tuột khỏi tay bạn; bây giờ không gì có thể được làm.

Cho nên hãy làm cho mọi người nhận biết rằng tiền sẽ không làm thỏa mãn, quyền lực sẽ không làm thỏa mãn, danh vọng sẽ không làm thỏa mãn. Chỉ một điều duy nhất có thể làm thỏa mãn đó là đáng cao cả linh thiêng. Bạn có thể gọi đó là sự thật, bạn có thể gọi đó là tình yêu; tất cả đó chỉ là tên gọi. Chỉ một điều duy nhất có thể mang đến sự mãn nguyện, đó là trở nên nhận biết bạn là ai. Thời điểm bạn trở nên nhận biết bạn là ai, ngay lập tức tất cả những điều huyền bí của tôn tại sẽ mở ra với bạn. Toàn bộ vương quốc là của bạn và đã luôn là của bạn. Thế thì một cái gì đó sẽ xuất hiện vẫn còn chờ đợi bạn; thậm chí cái chết cũng không thể mang

nó đi. Con người được miễn nguyên chỉ khi họ đã gặp một cái gì đó mà nó không thể bị lấy đi bởi cái chết.

Cho nên hãy giúp mọi người và trở lại với chu kỳ dài hơn.

**

[Một sannyasin nói: khi tôi đang thiền có quá nhiều tiếng ồn. Cứ như tâm trí tôi trở nên mạnh mẽ hơn].

Nó sẽ không trở nên mạnh mẽ hơn. Bạn đang trở nên nhận biết về nó nhiều hơn, do vậy nhìn cứ như nó trở nên mạnh mẽ hơn. Con người phải trở nên nhận biết nó, chỉ có thế thì nó mới biến đi.

Thông thường chúng ta vẫn giữ nguyên sự hiểu biết mù tịt về nó. Nó vẫn liên tục ở đó một cách ngấm ngấm; ở phía sau, nó vẫn tiếp tục. Bạn vẫn giữ nguyên bận rộn với hàng nghìn lê một thứ của thế giới bên ngoài. Nhưng khi bạn thiền thể thì bạn quay vào trong và bạn bắt đầu nhìn vào tâm trí. Bình thường tâm trí nấp phía sau bạn, và khi bạn thiền, tâm trí bị trực diện, bạn đối mặt với tâm trí bạn; và tất nhiên khi bạn đối diện với nó, bạn nhìn thấy mọi sự điên khùng bên trong. Nó đã luôn có đó. Thiền không thể tạo ra nó, thiền chỉ có thể chỉ nó cho bạn. Chỉ khi bạn đang thiền bạn sẽ trở nên nhận biết sự ồn ào này. Sự ồn ào sẽ trở nên nhiều hơn – không phải là nó trở nên nhiều hơn mà vì bạn trở nên nhận biết nhiều hơn. Cho nên chiều sâu nhận biết của bạn sẽ mang toàn bộ tâm trí bạn tới trước mặt bạn.

Đây là điều tuyệt vời, đây là cách nó nên là như vậy. Khi bạn trở nên nhận biết toàn bộ tâm trí và toàn bộ sự điên khùng của nó, thì sự thay đổi sẽ xuất hiện. Thế là vào một ngày, bỗng nhiên tâm trí đã bắt đầu đi xa.

Cho nên đừng lo lắng, điều này xuất hiện với mọi thiền nhân. Hãy tiếp tục thiền. Trong vòng ba đến sáu tháng bạn sẽ nhìn thấy tâm trí biến mất, tiếng ồn sẽ trở nên ít hơn và ít hơn, tĩnh lặng nảy sinh. Hãy tiếp tục thiền.

*
**

[Một sannyasin nói, khi anh ta quay trở về với công việc của mình như là người thuyết giảng Thiên Chúa giáo mộ đạo, anh ta sẽ thực hiện nhóm Trung tâm và có thể là nhảy múa Sufi... nhưng anh ta sẽ cần năng lượng].

Thực hiện mọi thứ!

Năng lượng sẽ có sẵn cho bạn. Tôi sẽ có đó – chỉ việc thực hiện mọi việc bạn muốn làm. Và đừng lo lắng, chỉ nói với họ, những người sẽ cố tạo ra rắc rối cho bạn rằng, bây giờ bạn đang thực sự là Thiên Chúa giáo, bây giờ bạn đang làm việc trực tiếp với Jesus và bạn không quan tâm đến các thiền nhân. Nhiều nhất thì công việc sẽ bị mất; không có gì phải lo lắng! Hãy thích thú điều đó... và sẽ có đó cùng bạn.

*
**

[Trước đây, một sannyasin đã viết, khi cô ấy biết rằng người anh em của cô ấy cố tự sát, cô ấy rất buồn].

Đó là điều tự nhiên. Đôi khi xảy ra việc con người không có cách nào để khẳng định bản ngã của mình, họ chọn con đường tự sát như là cách thức khẳng định của bản ngã. Đó là cách nói với thế giới “Tôi có thể làm một cái gì đó”. Đơn giản là người ích kỷ nhất là người có thể thực hiện. Bạn không thể chọn ngày sinh, bỗng nhiên bạn ở đây, bạn không được chọn như vậy, không ai đã từng hỏi bạn. Chỉ điều duy nhất bạn có thể chọn là cái chết. Cho nên đôi khi những người rất thông minh tự sát hoặc thử tự sát. Đó là cách của họ nói với tồn tại, “ít nhất thì cái chết của tôi cũng không phải là tai nạn. Tôi sẽ tự chọn nó”.

Điều đó không có gì phải lo lắng. Và cho dù con người tự sát hay không thì thế nào họ cũng sẽ chết. Cái chết bị quấy nhiễu, nhưng cái chết quấy nhiễu chỉ bởi vì bạn cũng sợ cái chết.

Và rắc rối khác sẽ xảy ra vì bất kỳ điều gì bạn sợ thì bạn cũng thu hút tới nó. Sợ hãi và thu hút là hai mặt của một đồng tiền: bạn càng sợ hãi thì bạn càng bị thu hút. Nếu bạn không sợ thì không có sự thu hút; nếu không có sự thu hút thì không có nỗi sợ hãi.

Cho nên đây là trạng thái tốt để bạn vào thiền. Bạn trở nên buồn bã và bạn tức giận với tôi. Đây là điều tự nhiên, nhưng điều này cũng đơn giản là đang nuôi dưỡng một cái gì đó trong bạn. Bạn phải thiền về bạn nhiều hơn. Bạn phải nhìn thấy nhiều hơn rằng bạn sợ cái chết, rằng bạn có thể bị thu hút tới nó. Và bạn phải nhìn thấy rằng, nhiều thực hành là cần đến trước khi con

người có thể bỏ rơi những thu hút và những nỗi sợ hãi. Con người phải trở nên rất cảnh giác và nhận biết.

Chỉ khi con người biết “ta không là cơ thể” thì nỗi sợ và sự thu hút về cái chết mới biến đi. Và đây là toàn bộ công việc mà sannyasin phải thực hiện. Đây là kỷ luật của sannyasin, biết “ta không phải là cơ thể, ta không phải là tâm trí”. Sử dụng mọi cơ hội, và sẽ có nhiều cơ hội xảy ra: người bạn sẽ chết, anh trai có thể tự tử, một vài người quen có thể bị tai nạn. Có nhiều điều sẽ xảy ra bởi vì chúng đang diễn ra ở khắp mọi nơi. Và thậm chí nếu không có gì xảy ra thế thì cái chết cũng sẽ xuất hiện. Cho dù nó xảy ra trên giường hay ngoài đường thì cũng có gì khác đâu?

Nhưng chúng ta phải thiền về những rắc rối này; có những rắc rối riêng tư. Điều đó không có gì liên quan tới người anh em của bạn mà nó có một cái gì đó liên quan tới chính tâm trí bạn. Người anh em đó đã tạo ra trạng thái và đã quấy nhiễu mọi thứ trong bạn, điều đó là tốt. Bây giờ, đừng kìm nén chúng mà hãy quăng chúng ra khỏi cơ thể bạn. Hãy tận dụng thời điểm này, bạn ở đây để vứt bỏ mọi độc tố, mọi sự độc hại khỏi cơ thể bạn. Được làm sạch khỏi mọi thứ đó. Và đó là điều có thể.

Prem có nghĩa là tình yêu, anando có nghĩa là phúc lạc. Tình yêu là hạt mầm, phúc lạc là sự nở hoa của nó, và chỉ những người yêu thương, chan chứa tình yêu mới có thể đạt được phúc lạc.

Mọi người cố đạt được phúc lạc mà không cần hương sâu vào tình yêu. Tình yêu có vẻ như là sự rủi ro, nguy hiểm. Và mọi người cũng đang rất đau khổ về điều đó

bởi yêu có nghĩa là chia sẻ, dâng tặng, nhưng họ không muốn dâng tặng. Họ muốn nhận, họ muốn có phúc lạc, nhưng phúc lạc chỉ xuất hiện với những người có thể dâng tặng chính họ cho tình yêu một cách toàn bộ. Chỉ bằng việc dâng tặng chính bạn cho đáng cao cả linh thiêng, cho tồn tại của Thượng đế trong tình yêu một cách toàn bộ, bạn sẽ có được phúc lạc.

Phúc lạc là đỉnh cao, tình yêu là những nấc thang. Cho nên khi con người sẵn sàng chết vì tình yêu, họ sẽ đạt được phúc lạc. Và toàn bộ thế gian đang quá đau khổ, bởi vì mọi người đang cố đạt được phúc lạc mà không cần hy sinh bất kỳ thứ gì cho tình yêu.

Cho nên, ghi nhớ điều này: tình yêu là chìa khóa tới ô cửa của đáng cao cả linh thiêng.

Chương VII

**7 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Prem có nghĩa là tình yêu, amal có nghĩa là tinh khiết. Tình yêu là tình yêu chỉ khi nó tinh khiết, khi không có động cơ nào trong nó, khi nó chỉ là chính nó, khi nó không được gây ra bởi bất kỳ điều gì, khi nó không là phương tiện của một cái gì đó khác mà vì chính nó. Tình yêu là tinh khiết khi nó có giá trị nội tại, khi nó không là một phần của thế giới thương trường – động cơ, lợi nhuận, nguồn lợi, mục tiêu – khi nó quá đơn giản như bông hồng, hân hoan, chan chứa, tuôn trào mà không vì lý do nào, không bất kỳ lý do nào. Thế thì tình yêu là tinh khiết; và khi tình yêu là tinh khiết thì nó mang tự do, mang sự cứu rỗi đến. Khi tình yêu là tinh khiết thì đó là điều cao cả linh thiêng.

Nhưng những gì chúng ta biết như là tình yêu thì lại là một cái gì đó khác. Nó không mang chúng ta đến gần với Thượng đế hơn; ngược lại nó mang chúng ta đi xa hơn. Thậm chí nó không mang chúng ta đến gần hơn với con người; mang xung đột hơn là hòa hợp. Nhiều hơn hoặc ít hơn một cái gì đó như: cuộc chơi quyền lực, ham muốn thống trị, ham muốn bóc lột, khao khát sử dụng người khác như là phương tiện.

Đôi khi ghét nguy trang như là tình yêu; đôi khi nó đơn giản là lòng tham; đôi khi nó đơn giản là ghen tỵ; đôi khi đơn giản vì bạn không có khả năng là một mình do vậy bạn phải hướng tới một dạng quan hệ nào đó. Đó là công việc, nó làm cho bạn bận rộn. Thế thì đó là sự bỏ trốn khỏi chính bạn. Thay vì mang bạn về nhà, thay vì mang đến cho bạn nhiều tự nhận biết hơn, thay vì mang đến cho bạn nhiều tính chính trực, tính toàn vẹn

hơn thì nó lại chỉ mang đến sự lộn xộn, hỗn mang. Thay vì độc lập thì nó lại mang đến sự phụ thuộc.

Nếu con người có thể liên tục làm tinh khiết tình yêu, bỏ rơi mọi nhân tố ngoại lai khỏi nó... đó chính là sự tinh khiết: khi chỉ còn lại tình yêu, không có gì thu hút tới nó, thậm chí không trong vô thức, thế thì tình yêu là cầu nguyện là điều cao cả linh thiêng.

Đó là ý nghĩa của tên bạn. Hãy để nó trở thành ý nghĩa của cuộc đời bạn.

Veet có nghĩa là bên trên, pramado có nghĩa là vô thức.

Sannyas là quá trình vượt lên trên vô thức. Đó là thuật giả kim chuyển hóa vô thức thành thức tinh, biến đổi bóng tối thành ánh sáng, biến đổi cái chết thành cuộc sống bất tử.

Con người sống trong vô thức và đó là nguyên nhân gốc rễ gây ra mọi đau khổ. Không có lý do nào khác gây ra đau khổ ngoại trừ việc chúng ta đang bước đi với đôi mắt nhắm và do vậy chúng ta vấp ngã. Chúng ta tự làm tổn thương chính mình, chúng ta làm tổn thương người khác. Chúng ta sinh ra không phải là mù, thật mỉa mai vì chúng ta có mắt nhưng chúng ta lại để chúng nhắm lại. Mặt trời rọi sáng nhưng chưa bao giờ rọi xuống chúng ta. Bầu trời trở nên nhiều màu sắc nhưng chưa bao giờ cho chúng ta. Chúng ta liên tục sống trong trạng thái mắt nhắm. Chúng ta đã học, chúng ta đã bị ép buộc phải học theo con đường của người mù.

Mọi đứa trẻ sinh ra với đôi mắt trong như đôi mắt Phật, sáng như đôi mắt Phật, nhưng chúng ta bắt đầu dậy cho chúng những con đường mù. Sớm hay muộn thì những đôi mắt cũng sẽ nhắm lại, bởi vì mắt mở không nhận được bất kỳ sự nuôi dưỡng nào, mà chỉ là mọi dạng trừng phạt, mắt nhắm được khen thưởng, được ủng hộ, được đánh giá. Lẽ tự nhiên, đó chỉ là sống sót, đứa trẻ học được mảnh khỏe. Nhưng khi chúng ta đã học nó, nó thấm rất sâu; nó trở nên tự động. Sau đó bạn không cần nhắm mắt, chúng vẫn giữ nguyên nhắm; chỉ đáng buồn là mình có đôi mắt.

Giống như con chim bị nhốt vào lồng từ khi còn rất nhỏ. Nó chưa bao giờ biết niềm vui bay trên đôi cánh, nó chưa bao giờ bay trên những đám mây, nó chưa bao giờ rời tổ. Nó đã bị nhốt trong lồng; nó sẽ không nhớ lại. Làm cách nào nó có thể nhớ rằng nó có đôi cánh? – nó chưa bao giờ được phép bay, nó chưa bao giờ trải nghiệm. Dần dần đôi cánh chỉ là gánh nặng không cần thiết và chim sẽ không có khả năng hiểu tại sao lại có chúng. Có thể tìm ra một vài sự giải thích tạm tạm rằng tại sao chúng lại có cái đó. Nhưng sẽ không tìm ra lý do thực sự, trừ khi con chim nào đó khác bên ngoài cái lồng rù rê nó thử nghiệm.

Và đó chính là toàn bộ chức năng của bậc thầy: rù rê môn đệ nhìn thấy rằng bạn có đôi cánh, rằng bạn có ý muốn đạt được điều tối thượng, rằng bạn không thiết ở trong nhà tù, rằng nhà tù chỉ là thói quen, rằng bạn không cần thiết giữ nguyên mù lòa và vô thức, rằng ánh sáng là quyền thừa kế của bạn.

[Một sannyasin mới nói: tôi đã không đến đây để tham gia những nhóm: tôi đã đến đây để được gần thầy, Osho. Tôi đã trải qua nhiều nhóm].

Chỉ ở đây, chỉ ở đây thôi. Nhảy múa và ca hát là quên hết toàn bộ thế gian trong những ngày này, bạn đang ở đây. Hãy để tôi là toàn bộ thế giới của bạn trong những ngày này. Thế thì thế giới của bạn sẽ giữ nguyên mãi mãi.

Anand có nghĩa là phúc lạc, namazi có nghĩa là vui chơi hoan hỉ. Cầu nguyện không phải là hành động, nó là trạng thái. Bạn không thể thực hiện việc cầu nguyện, bạn chỉ có thể ở trong nó. Những người liên tục cầu nguyện thì cũng liên tục lỡ toàn bộ giá trị, bởi vì bất kỳ điều gì bạn thực hiện thì cũng là ngoại vi. Hành động chưa bao giờ xuất hiện ở trung tâm, hành động chỉ có thể ở ngoại vi, giống như những con sóng chỉ có thể ở trên bề mặt đại dương. Hành động là con sóng; nó không thể tồn tại trong nhân của bản thể. Cho nên cầu nguyện, nếu nó giữ nguyên là công việc thì nó vẫn giữ nguyên là ngoại vi; bạn liên tục làm một cái gì đó rỗng tuếch. Bạn có thể quỳ xuống, bạn có thể nói một cái gì đó với Thượng đế, nhưng tất cả điều đó là vô nghĩa – trừ khi bạn học cách vui đùa hoan hỉ, trừ khi bạn học cách làm thế nào để thai nghén cầu nguyện. Thế thì một cái gì đó bắt đầu xuất hiện ở nhân lõi, ở chính trung tâm của bản thể bạn. Và chỉ điều đó mới mang đến sự chuyển hóa.

Cho nên hãy ghi nhớ, cầu nguyện không thể được thực hiện. Nên nhớ, cầu nguyện không phải là công thức

mà bạn có thể lặp lại. Nên nhớ cầu nguyện không thể được dạy bởi người khác. Nó phải là hiện tượng thanh thoát tự nhiên, nó phải là của chính bạn, và nó phải là chính bản thể bạn mà không phải là hành động.

Thế thì cầu nguyện và thiền là như nhau, không bao giờ có sự khác biệt; thiền là cầu nguyện, cầu nguyện là thiền. Trở nên tĩnh lặng, hoàn toàn tĩnh lặng, biết ơn, tạ ơn vì niềm vui tuyệt vời được sống, và nói lời cảm ơn thâm lắng với đấng cao cả linh thiêng – không nói, thậm chí không thành lời, thành tâm, sự biết ơn không nói nên lời – đó là cầu nguyện. Và trở nên cầu nguyện là trải nghiệm tuyệt vời nhất.

Prem có nghĩa là tình yêu, vidhano có nghĩa là kỷ luật – kỷ luật của tình yêu. Từ “discipline – kỷ luật” có nghĩa đơn giản là học hỏi; do vậy từ “disciple – môn đệ”: người học hỏi.

Những con đường của tình yêu là huyền bí, gần như trái ngược với những con đường trần tục của thế gian.

Ví dụ, trên thế gian, nếu bạn muốn một cái gì đó nhiều hơn, bạn phải tích lũy nó. Trong thế giới tình yêu, nếu bạn muốn tình yêu nhiều hơn, bạn phải san sẻ, bạn phải dâng tặng. Bằng việc dâng tặng bạn sẽ có khả năng giữ nó. Đó là quy luật hoàn toàn khác; đó là cực đối nghịch của giới kinh doanh.

Tiền tuân theo một quy luật: nếu bạn muốn nhiều bạn phải tích lũy, bạn phải bóc lột, bạn phải trở nên đau khổ; chỉ có thế thì bạn sẽ có nhiều hơn. Nếu bạn liên tục chia sẻ bạn sẽ không có nhiều hơn.

Quy luật tình yêu là đối nghịch lại: nếu bạn liên tục kìm giữ tình yêu thì nó sẽ tê liệt, nó sẽ thiêu thối. Năng lượng sáng tạo liên quan đến nó sẽ biến thành hủy diệt; nó có thể trở thành giết người, nó có thể trở thành tự sát. Chính năng lượng của nó lẽ ra thành phúc lành lại trở thành tai họa cho bạn và cho những người khác. Chính năng lượng đó có ý muốn trở thành rượu tiên thì lại trở thành chất độc. Tích trữ nó và ngay lập tức nó trở thành độc hại. Trao tặng nó, hãy để nó tuôn chảy và nó vẫn giữ nguyên là rượu tiên. Và bạn càng dâng tặng nhiều bạn càng có nhiều.

Đó là thế giới hoàn toàn khác. Con người phải học, và con người phải nghiên cứu về chính mình bởi vì xã hội không quan tâm đến điều đó; thực tế, xã hội chống lại điều đó. Nó ngăn chặn theo mọi cách có thể, cho nên con người chưa bao giờ biết tình yêu là gì, bởi vì khi con người biết tình yêu thì toàn bộ cấu trúc của xã hội nhìn thật buồn cười, thật lố bịch. Khi bạn đã biết vẻ đẹp của tình yêu bạn sẽ không bao giờ tham vọng; trong khi đó xã hội tồn tại bởi tham vọng. Khi bạn đã một lần nếm trải tình yêu, bạn sẽ không còn bị ám ảnh bởi tiền bạc và quyền lực nữa. Đó là sự ám ảnh của con người chưa biết tình yêu. Đó là sự thay thế tình yêu – tiền bạc, quyền lực, sự thống trị, sự kính trọng và uy tín. Tất cả những điều đó là sự thay thế nghèo nàn; bởi vì bạn đã bị lừa sự nuôi dưỡng thực sự, bây giờ bạn đang tìm kiếm sự nuôi dưỡng giả tạo.

Được khai tâm thành sannyas có nghĩa là bạn sẽ di chuyển về một thế giới hoàn toàn khác. Cứ như con

người đã sống ở sa mạc và bỗng nhiên tìm ra một ốc đảo nhỏ màu mỡ. Ốc đảo có những luật khác. Thế giới của sannyas là ốc đảo. Luật nền tảng của nó là tình yêu.

Anand có nghĩa là phúc lạc, praksh có nghĩa là ánh sáng – ánh sáng phúc lạc hoặc phúc lạc ánh sáng. Chúng luôn cùng nhau, chúng là không thể chia dù trên thực tế chúng là hai tên của cùng một hiện tượng. Phúc lạc có phẩm chất của ánh sáng và ánh sáng có phẩm chất của phúc lạc. Cả hai đều là bản chất bên trong bạn, cố hữu; không phải chúng được tạo ra, không phải chúng được phát minh ra. Chỉ là một chút đào sâu bên trong và bạn sẽ tìm ra kim cương của mình, vương quốc của Thượng đế.

Khi bạn đã một lần nhìn thấy ánh sáng bên trong thì bóng tối sẽ biến mất. Khi bạn đã một lần nhìn thấy phúc lạc bên trong thì mọi sự nô lệ sẽ biến mất. Bạn không cần phụ thuộc vào bất kỳ ai vì niềm phúc lạc của bạn, vì lần đầu tiên bạn cảm nhận về chính bạn. Điều đó không có nghĩa rằng bạn sẽ không liên quan. Thực tế, chỉ bây giờ bạn mới có thể liên quan, bạn có một cái gì đó để chia sẻ.

Trên đời này có hai dạng quan hệ: một là do nhu cầu, con người đói khát; đó là mối quan hệ tiêu cực. Anh ta muốn ăn người khác. Đó là nhu cầu của anh ta, nhu cầu sống sót. Anh ta giả vờ rằng anh ta yêu người khác, anh ta phải giả vờ - đó là mối như duy nhất – nhưng về cơ bản anh ta quan tâm đến việc thỏa mãn cơn đói của mình. Một khi cơn đói được thỏa mãn thì tình yêu cũng biến mất.

Sigmund Freud trở nên duy nhất khi nhận biết dạng tình yêu và mối quan hệ này. Chính vì vậy ông ta nói rằng tình yêu tồn tại bởi kìm nén. Ông ta nói rằng nếu tình dục được phép và đơn giản là có sẵn thì tình yêu sẽ biến mất khỏi trái đất này. Tình yêu, theo ông ta, không là gì mà chỉ là khía cạnh tinh thần của tình dục. Nếu tình dục bị kìm nén, nó sẽ bắt đầu trở thành sự tưởng tượng lãng mạn trong tâm trí bạn và bạn bắt đầu nhìn thấy người phụ nữ đẹp, người đàn ông đẹp; bạn phóng chiếu sự tưởng tượng của bạn lên họ. Bạn càng thêm khát thì bạn càng trở nên lãng mạn.

Ông ta đúng đối với dạng tình yêu này, nhưng ông ta cũng sai – bởi vì có dạng tình yêu khác mà ông ta chưa bao giờ nhận biết, ông ta chưa bao giờ trải nghiệm tình yêu khác đó. Ông ta có thể được tha thứ. Ông ta chỉ biết dạng tình yêu này, sự nghèo nàn, ở đó tình yêu không là gì mà chỉ là một dạng thực phẩm tinh tế, một dạng nuôi dưỡng. Một cách tự nhiên, khi bạn đói, thực phẩm nhìn rất lôi cuốn; hương vị, mùi thơm, thậm chí âm thanh phát ra từ bếp cũng có vẻ hấp dẫn. Khi bạn được thỏa mãn, khi bạn ăn no, tất cả vẻ đẹp, tất cả thì vị về thức ăn biến mất. Thực tế, nếu bạn bị buộc phải ăn thêm một chút cùng loại thức ăn đó thì bạn sẽ buồn nôn, bạn sẽ khó chịu; cũng thức ăn đó, nó đã là quá tuyệt thì lại trở nên quá tệ.

Freud nói rằng sự lãng mạn, tình yêu có thể tồn tại trên thế gian chỉ nếu sự kìm nén được giữ nguyên. Ông ta trong tình trạng khó xử: ông ta chống lại kìm nén bởi vì kìm nén làm méo mó loài người, điều đó không cho

phép họ phát triển tự nhiên, nó cắt họ khỏi đây, khỏi đó, nó chưa bao giờ cho phép họ trong tính toàn bộ; nó tạo ra chứng loạn thần kinh. Cho nên ông ta chống lại kim nén, nhưng dần dần ông ta trở nên nhận biết rằng thông qua kim nén mà tình yêu, văn hóa, âm nhạc, nhảy múa vẫn có ở đó. Nếu tình yêu biến mất thì mọi nghệ thuật cũng sẽ biến mất; chúng là những khía cạnh của tình yêu. Và với sự biến mất của kim nén thì ông ta sợ rằng tình yêu cũng biến mất theo. Cho nên ông ta rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, và trong suốt cuộc đời mình ông ta chưa bao giờ có thể quyết định nên thực hiện điều gì. Nếu ông ta chọn điều này thì điều kia sẽ tạo ra rắc rối. Nếu ông ta đã nhận ra dạng tình yêu hoàn toàn khác thì tình trạng tiến thoái lưỡng nan của ông ta hẳn đã biến đi.

Có một dạng tình yêu khác mà nó xuất hiện không phải vì bạn khao khát mà bởi bạn đang tuôn tràn, không phải vì bạn cần người khác mà chỉ bởi bạn muốn nhảy múa. Quá tràn đầy, quá tuyệt vời, còn phải làm gì nữa?

Đây là dạng tình yêu hoàn toàn khác. Nó xuất hiện từ sự giàu có bên trong của bạn. Nếu đây là nhu cầu đầu tiên vậy thì đây là sự xa xỉ, sự xa xỉ tuyệt đối. Bạn chưa bao giờ trở nên phụ thuộc vào người khác, bạn chưa bao giờ biến người khác phụ thuộc vào bạn. Đây là dạng tình yêu đề cao những cá nhân trong tính cá thể duy nhất của họ. Đó là không-ghen tỵ, là không-sở hữu. Nhưng tình yêu này xuất hiện chỉ khi bạn tràn đầy phúc lạc, tràn đầy ánh sáng.

Ngược đời là ở chỗ, khi bạn tràn đầy phúc lạc, tràn đầy ánh sáng bạn có khả năng hòa vào người khác mà không cần bất kỳ điều kiện nào, bạn có khả năng chấp nhận người khác với tất cả những sai lầm, những thói xấu, những hạn chế. Thế giới hoàn toàn khác mở ra với bạn.

Trở thành sannyasin có nghĩa là trở nên phúc lạc hơn, trở nên ánh sáng hơn. Và cả hai thứ đó đều có ở đó; bạn chỉ phải tìm kiếm bên trong, nhìn vào bên trong. Thế thì tất cả các mối quan hệ, toàn bộ cuộc đời bạn bắt đầu có phẩm chất mới: đó là sự sang trọng, ơn huệ, chia sẻ, cảm nhận niềm vui tuyệt diệu trong việc mang niềm vui đến cho người khác.

Đây là điều tôi ngụ ý khi tôi nói rằng, lòng vị tha đích thực sinh ra từ lòng vị kỷ.

[Một sannyasin sẽ đi, nói: tôi cảm nhận tràn ngập sự khôi hài!]

Điều đó là tốt. Đó là điều tôi muốn! Khôi hài là tôn giáo đối với tôi.

[Một sannyasin bổ sung: tôi đã để lại cho thầy câu hỏi nghiêm trọng mặc dù... trong ba phần: về việc sống ở đây hay không, về việc dẫn dắt các nhóm hay không, và về khoái lạc không xuất hiện].

Không có gì nghiêm trọng về điều đó. Dẫn dắt các nhóm, đó là điều tuyệt vời. Cuối cùng bạn phải ở đây, nhưng vì thời điểm đó bạn có thể ở phương Tây và dẫn dắt các nhóm. Sau đó kết thúc nhiều việc ở đây, quay trở lại đây.

Và không việc gì phải lo lắng về khoái lạc. Đó là trò chơi của trẻ con. Cũng phải coi đó là trò chơi rất vui vẻ, khôi hài. Nếu nó xuất hiện, thế là tốt; nếu nó không xuất hiện thì cũng hoàn toàn tốt. Mọi thứ đều tốt. Mọi thứ đều là tốt – đó phải là dấu hiệu cơ bản, phải là niềm hứng khởi nền tảng. Ngược lại, bất kỳ điều gì cũng trở nên nghiêm trọng và nặng nề.

Bây giờ có vài người loạn thần kinh chức năng muốn đạt được kinh nghiệm đỉnh hàng ngày. Họ chỉ là những kẻ loạn thần kinh chức năng và không là gì khác! Bây giờ tính tham lam ích kỷ mới là bệnh tật của họ; trải nghiệm đỉnh, trải nghiệm cực khoái đã trở thành cấp thiết. Bây giờ lại có dạng ác mộng mới.

Hãy coi cuộc đời là rất đơn giản. Không có gì quá quan trọng mà chúng ta phải trở nên lo lắng, phải trở nên nghiêm trọng. Đó thực sự là cuộc chơi vui vẻ, đầy ý nghĩa, rất đáng kể.

Cho nên hãy dẫn dắt các nhóm và sau đó hoàn thành những công việc và tới đây!

*
**

[Một sannyasin quay trở lại nói: thế đấy, kể từ năm 77 khi tôi rời đây, tôi gần như đã tham gia tất cả các nhóm được thực hiện ở đây].

Bạn đã thực hiện tất cả ư? Không bạn không thể thực hiện tất cả, bởi vì chúng không ngừng phát triển. Bây giờ có sáu mươi nhóm. Tham gia tất cả là điều rất khó. Con người có khả năng thực hiện sáu mươi nhóm sẽ trở nên chứng ngộ.

Bạn tham gia ít thôi!

Chương VIII

**8 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Anand có nghĩa là phúc lạc, và Francis có nghĩa là đại diện cho một vài điều. Thứ nhất: phẩm chất giống như đứa trẻ, và đó là yêu cầu nền tảng nhất để hướng đến sự thật. Những người thành thạo chưa bao giờ vào, họ chỉ đi chuyển vòng quanh. Chỉ trái tim ngạc nhiên mới có thể ngấm vào lõi của thực tại, chỉ những đôi mắt ngây thơ mới có thể nhìn thấy sự thật. Con người càng học nhiều thì càng ít có khả năng biết bởi càng nhiều lọc lõi thì càng ít nhận biết.

Francis đại diện cho phẩm chất của đứa trẻ. Không chỉ có vậy, ông ta cũng đại diện cho phẩm chất của kẻ ngốc; và đó là một trong những phẩm chất tuyệt vời nhất của thánh Francis. Chỉ con người đủ ngớ ngẩn mới có thể vào bên kia của cái biết. Những kẻ khôn ngoan, những người thông thạo, chưa bao giờ tới bên kia của đường biên; họ sợ hãi, họ không thể đối mặt rủi ro.

Francis thường gọi mình là “kẻ ngốc của Thượng đế”; nhưng Thượng đế chỉ dành cho những kẻ ngốc. Ngớ ngẩn có nghĩa là con người có thể gặp mọi rủi ro, là kẻ đánh bạc, là người có thể hy sinh cái biết vì cái chưa biết, là người có thể hy sinh mọi sự tài giỏi trần tục để đi vào bóng đêm của vùng chưa biết và không thể biết.

Điều thứ ba mà Francis đại diện là tình yêu. Sau Jesus chỉ có rất ít người của truyền thống Thiên Chúa giáo có thể so sánh với Francis, quá ít đến mức bạn có thể đếm họ trên đầu ngón tay: Eckhart, Boehme, Teresa - chỉ rất ít người. Thiên Chúa giáo đã không sản sinh ra chuỗi dài những người chứng ngộ. Francis là một trong những sự nở hoa vĩ đại nhất trong truyền thống Thiên

Chúa giáo. Ông ấy là tình yêu tinh khiết, tình yêu không điều kiện, tình yêu vì tất cả, tình yêu vì chính sự tồn tại. Ông ấy vui vẻ hân hoan bởi chính tình yêu của mình; đó là cầu nguyện của ông ấy. Toàn bộ tồn tại là ngôi nhà của ông ấy. Cây cối là anh em và tôm cá là chị em. Đó là gia đình, đó là công việc tình yêu, tất cả mọi thứ đều liên quan trong mối giao cảm sâu sắc.

Tôi đang gán những cái tên phù hợp với bạn sao cho có thể hấp thụ ba phẩm chất đó và nơi mà ba phẩm chất đó gặp mặt thì điều tối thượng buộc phải xuất hiện.

Sugato là một trong những cái tên của Phật Gautam. Nó có nghĩa là đã ra đi hoàn toàn. Chúng ta gọi người đã ra đi hoàn toàn là người sẽ không bao giờ quay trở lại, là người đã sống cuộc đời mình một cách quá toàn bộ sao cho sẽ không cần thiết quay vào bụng mẹ nữa.

Con người phải quay trở lại cuộc đời bởi vì con người đã chưa học được bài học. Cuộc sống là trường học, một trường học thực sự; mọi trường học khác chỉ là sự sáng tạo của con người. Họ trao cho bạn thông tin nhưng họ không biến bạn thành nhận biết. Thực tế họ đặt lên bạn gánh nặng với quá nhiều kiến thức đến mức bạn trở nên không có khả năng sống mà chỉ từ cuộc sống thì sự sáng suốt mới nảy sinh. Con người sống toàn bộ thì cũng chết toàn bộ và chết toàn bộ là điều vĩ đại nhất có thể xảy ra với con người. Chết toàn bộ có nghĩa là không quay trở lại nữa.

Đó là ý nghĩa của sugato: con người đã ra đi hoàn toàn đến mức họ không bao giờ quay trở lại. Những người sống thiếu can đảm sẽ bị quăng lại vào cơ thể. Họ

sẽ phải trải qua nhiều khổ đau hơn, bởi vì đó là khổ đau duy nhất được làm trong sạch. Nhưng khổ đau trải qua một cách vô thức không trong sạch. Chỉ khi con người gặp khổ đau một cách ý thức thì đó là sự tinh lọc. Cuộc đời có quá nhiều khổ đau cũng như có quá nhiều niềm vui. Sannyasin của tôi phải trải qua mọi sự khổ đau và hạnh phúc một cách tinh tảo.

Bạn càng hướng sâu hơn vào khổ đau và hạnh phúc của mình thì bạn sẽ càng ngạc nhiên: chúng không riêng biệt, chúng là cùng một hiện tượng, là hai mặt của một vấn đề. Khi điều này được hiểu thì đồng tiền, đồng tiền thực sự rơi khỏi tay bạn. Bạn không bám vào hạnh phúc của bạn nữa, bởi vì bạn biết đó không là gì mà chỉ là sự đau khổ, và bạn không tránh đau khổ nữa bởi vì bạn biết đó là mặt kia của hạnh phúc. Ham muốn hạnh phúc biến mất tại thời điểm khi nỗi sợ đau khổ biến mất. Đó là hiện tượng đồng thời. Tại chính thời điểm đó con người được tự do - đúng hơn là, con người là tự do, và tự do đó không cần quay trở lại cảnh tù tội.

Veet có nghĩa là bên kia, pramad có nghĩa là không nhận biết. Con người phải tới bên kia của không nhận biết; chỉ khi đó con người mới là con người. Giữ nguyên không nhận biết, chúng ta đã chưa sinh ra. Giống như đứa trẻ trong bụng mẹ đang sống nhưng chưa sinh ra, cho nên về mặt linh hồn thì chúng ta đang sống nhưng chưa sinh ra. Chúng ta trong một dạng của bụng mẹ, bụng mẹ tối tăm của vô thức.

Cuộc sống thực sự chỉ bắt đầu với việc sinh ra lần thứ hai. Ra đời lần đầu chỉ cho bạn cuộc sống vật lý, cuộc

sống của cơ thể. Ra đời lần thứ hai cho bạn sự sinh nở tinh thần, thể thì bạn sinh ra như là linh hồn. Và khi cơ thể và linh hồn cùng sinh ra thì âm nhạc tuyệt vời được tạo ra từ cuộc gặp mặt giữa chúng. Một cái gì đó của bên kia ngay lập tức xuất hiện. Giống như đàn ông và đàn bà gặp nhau trong tình yêu sâu sắc và có vui sướng cực đỉnh, chính xác như vậy, nhưng triệu lần nhiều hơn khi cơ thể và linh hồn gặp mặt, cũng có vui sướng cực đỉnh, nhưng nó là vô hạn, là không cùng.

Không ai có thể cho bạn sự tái sinh này ngoại trừ chính bạn. Sự giúp đỡ có thể được trao, sự hỗ trợ có thể được trao, môi trường hỗ trợ có thể được trao, nhưng vẫn còn điều trọng tâm phải được thực hiện bởi bạn. Nó chỉ có thể được thực hiện bởi bạn, nó không thể được thực hiện bởi ai đó khác thay mặt bạn.

Bậc thầy làm việc giống như bà mẹ. Đó là điều mà Socrates từng nói với những môn đệ của mình: tôi là bà đỡ. Bà đỡ có thể có ích, có thể làm cho điều đó trở nên dễ dàng hơn, nhưng sinh nở vẫn phải được trao bởi bạn. Nó phải xuất hiện từ chính sâu thẳm bản thể bạn. Và cấu trúc phải thay đổi từ không nhận biết thành nhận biết.

Socrates đã nói: cuộc đời không truy xét thì không đáng sống. Từ “không truy xét” đó không được dịch đúng từ nguyên bản, và vì từ này - chỉ một từ dịch sai - toàn bộ thế giới của triết lý phương Tây đã bị sai hướng.

Đôi khi những điều nhỏ nhất cũng có thể ảnh hưởng trong nhiều thế kỷ. Thực sự, không phải cuộc sống không truy xét là không đáng sống mà cuộc sống không nhận biết là không đáng sống. Nếu bạn nghĩ về cuộc

sống không truy xét thì bạn bắt đầu phân tích nó và thay vì trở nên nhận biết, bạn đi vào phân tích. Chính vì vậy mà toàn bộ triết học phương Tây đi vào phân tích và trở thành logic - thay đổi nhanh: phân tích, phân tích và chưa bao giờ tới bất kỳ đâu.

Triết học phương Đông đã đi theo hướng đúng đó là từ không nhận biết tới nhận biết. Cuộc đời mà sống một cách không nhận biết là không đáng sống, điều đó là đúng, bởi vì bạn không sống mà bạn chỉ giả vờ sống.

Từ “pramad” là vô cùng ý nghĩa. Giữ nó như là chìa khóa và biến đổi mỗi hành động của cuộc đời bạn từ không nhận biết thành nhận biết. Tái tạo lại chính bạn nhiều nhất có thể từ bóng đêm vô thức trở nên thức tỉnh hơn.

Tất cả điều đó chính là sannyas. Không còn gì khác phải được thay đổi: chỉ một cái gì đó của thế giới bên trong, của sự tiếp cận bên trong, của ánh sáng bên trong. Toàn bộ thế gian vẫn giữ nguyên như vậy. Tôi không thuyết giảng sự từ bỏ, rằng bạn phải bỏ cái này, cái kia. Bạn sống cùng một cuộc đời, bạn sống trong cùng một cuộc đời, bạn sống trong cùng một thế giới, nhưng nếu bạn mang nhận biết vào những hành động của bạn thì thế giới của bạn được thay đổi. Nó không còn là thế giới cũ nữa, mặc dù nó là tương tự. Còn điều gì để nói với tôi nữa không?

[Một sannyasin mới nói: Rất sâu trong trái tim, tôi cảm nhận tình yêu tuyệt vời và lòng khát khao những

đứa trẻ, tôi đã không có khả năng giữ mối quan hệ với một người thêm một thời gian nào nữa].

Và bạn muốn giữ mối quan hệ với một người ư? Ước mong còn không?

Tôi nghĩ bạn không nên ép buộc ước mong lên chính bạn. Tiếp tục con đường bạn đã đi, với một chút nhận biết hơn, thế là đủ. Nếu bạn ép chính mình vào mối quan hệ nào đó, bạn sẽ cảm thấy rất khó thở, như bị bỏ tù. Bạn không phải là dạng người có thể dễ dàng sống trong một mối quan hệ.

Có những phong cách khác nhau và con người phải lắng nghe phong cách của chính mình. Tất nhiên phong cách đối nghịch luôn có sự thu hút. Có những vẻ đẹp nào đó khi bạn liên tục hướng tới mối quan hệ mới. Có chiêm nghiệm tuyệt diệu và phiêu lưu thử thách, mỗi lần tuần trăng mật mới bắt đầu thì bạn lại tới những cực đỉnh. Nhưng lại thất vọng bởi mỗi khi mối quan hệ kết thúc thì lại có thất vọng, đau khổ, phiền muộn. Mọi thứ lại bị tan vỡ và bạn lại phải xem lại chính mình. Cho nên, chỉ có niềm vui khi bạn bắt đầu mối quan hệ mới và đau khổ lại xuất hiện khi nó kết thúc.

Nếu bạn sống trong một mối quan hệ thì niềm vui là của sự thân mật, của việc được an toàn hơn. Nhưng bạn sẽ không nhận ra sự chiêm nghiệm, bạn sẽ không tìm ra thử thách. Bạn sẽ tìm ra sự gần gũi, sự thân mật; và có vẻ đẹp nhất định trong sự thân mật nào đó, bởi vì có vài thứ phát triển chỉ trong sự thân mật để phát triển trong sự thân mật. Bạn đến gần hơn và mối quan hệ bắt đầu có

hương mới. Nó không quá tình dục, tình dục dần dần phai nhạt mà nó trở nên nhiều yêu mến hơn, nhiều tình bạn bè hơn. Nó có phẩm chất hoàn toàn khác và rất mãn nguyện. Nhưng thế thì bạn sẽ lại lơ tuẩn trắng mặt và bạn có thể cảm thấy chán nản.

Nếu bạn liên tục thay đổi các mối quan hệ của mình, bạn sẽ cảm thấy mệt mỏi nhưng không bao giờ chán; và nếu bạn sống trong một mối quan hệ bạn sẽ không cảm thấy mệt mỏi. Cho nên cả hai phong cách sống đều có những niềm vui và những nỗi đau khổ của nó. Một cách tự nhiên, khi con người cảm thấy mệt mỏi, họ bắt đầu nghĩ về dạng quan hệ khác, và khi con người cảm thấy chán nản, họ bắt đầu nghĩ về mối quan hệ khác. Đó là xu hướng tự nhiên khi cho rằng phía đối nghịch có thể tốt hơn nhiều, bởi vì bạn không biết phía đối nghịch. Đúng hơn là, quyết định theo hướng này thì con người nên quan sát chính phong cách của mình, con người nên thư giãn với phong cách của chính mình.

Như tôi có thể nhìn thấy bạn, ít nhất trong khoảng thời gian này, đừng quyết định, chỉ liên tục hoạt động. Có thể xuất hiện sự việc là vào một ngày, bạn có thể tìm ra một người nào đó mà với họ cả hai vấn đề đều có thể xuất hiện đồng thời, thế thì bạn sẽ có khả năng bình ổn; một người nào đó có cuộc sống vẫn giữ nguyên liên tục thử thách, thế thì cách sống của bạn không bị mất đi; và với một người nào đó, bạn có thể sống cùng và với người đó tình thân mật phát triển. Nhưng bạn không thể quyết định về điều đó ngay lập tức, bạn phải chờ, bạn phải học cách kiên nhẫn. Nó có thể xuất hiện vào một

ngày nào đó, nhưng nó phải xuất hiện; không phải ép buộc để nó xuất hiện. Nếu bạn ép buộc, bạn sẽ còn đau khổ hơn bình thường. Đơn giản là, sẽ thay đổi từ đau khổ này tới đau khổ khác; và đau khổ khác sẽ còn tồi tệ hơn, bởi vì nó sẽ không phù hợp với phong cách sống của bạn.

Cho đến bây giờ mọi xã hội đã quyết định ủng hộ một phong cách, cho nên mọi xã hội đều đau khổ, bởi vì mọi người không thuộc cùng một phong cách sống... và năm mươi phần trăm không thuộc về một phong cách. Năm mươi phần trăm có một vợ [một chồng] và năm mươi phần trăm đa thê. Sự cân bằng đó luôn xuất hiện ở mọi nơi, ở mọi vấn đề: năm mươi phần trăm theo cách này, năm mươi phần trăm theo điều ngược lại.

Cho nên nếu xã hội là một vợ [một chồng] – ví dụ ở phương Đông, ở Ấn Độ, hoặc nó cũng đã từng xảy ra trong quá khứ ở phương Tây – nếu xã hội tuân theo chế độ một vợ [một chồng] một cách nghiêm khắc thì chế độ chống lại-một vợ [một chồng] sẽ chịu đựng sự lên án một cách dữ dội. Đó là sức nặng của ngọn núi đè lên trái tim con người. Phong cách sống không-một vợ [một chồng] là phong cách sống đầy thách thức, là phong cách sống của những người khám phá, không chỉ là tình dục mà họ sẽ khám phá bằng mọi cách. Cho nên xã hội giữ nguyên chế độ một vợ [một chồng] trở thành không-khám phá, không sáng tạo, bởi vì người sáng tạo bị đè nén, không được trao cho cơ hội để phát triển.

Người một vợ [một chồng] là người không sáng tạo. Người đó muốn an toàn, yên ổn, người đó muốn sống

cuộc sống thoải mái dễ chịu. Người đó không lang thang, người đó không phải là dân gipsi. Họ không phải là dân lang thang theo mọi cách; không chỉ về mặt vật chất mà còn về mặt tinh thần, tâm lý. Họ thả theo cách cũ và quen biết hơn là theo cách mới. Họ không quan tâm đến cái mới, bởi vì cái mới luôn mang đến sự phức tạp, khó khăn mà khi đó bạn lại phải bình ổn trở lại, bạn phải thay đổi chính bạn theo cái mới. Mọi cái mới đều thay đổi và bạn phải xáo trộn cuộc sống của bạn. Cho nên những xã hội một vợ [một chồng] trở nên không khoa học, mê tín dị đoan, đần độn, tê liệt.

Xã hội không-một vợ [một chồng] trở nên rất thử thách, sống động, tuôn chảy, nhưng rất căng thẳng, rất mệt mỏi. Nó mang khoa học vào tồn tại, nó khám phá những con đường mới, bởi vì toàn bộ tinh thần như vậy là của người lang thang. Cái mới được yêu thích, còn cái cũ, bởi vì nó là cũ nên bị ghét. Mọi người sẵn sàng bỏ rơi nó nhanh nhất, bắt ngờ nhất có thể.

Nhưng xã hội đó sẽ mất sự đầm ấm, yên tĩnh, thoải mái, ấm cúng, sự an toàn của ngôi nhà. Nó sẽ vẫn giữ nguyên là cuộc sống-cắm trại nghĩa là ngày này bạn ở đây, ngày khác bạn ở nơi nào đó khác. Tất nhiên có niềm vui của cái mới, những địa phận mới, sự khám phá mới, nhưng cũng còn có rắc rối xảy ra bởi bạn không bao giờ bình ổn, bạn chưa bao giờ ở nhà dù ở bất kỳ nơi đâu.

Quan điểm của tôi về cộng đồng mới là, chúng ta sẽ cho phép, nên cho phép tất cả mọi dạng người trong cùng một xã hội. Mọi phong cách phải được trao tự do để họ là chính họ, sao cho những người muốn giữ

nguyên trong mối quan hệ thân mật, sâu sắc thì họ cũng có thể; những người yêu thích những hương vị cũ thì họ cũng có thể. Họ không nên bị lên án; họ cũng không nên được tôn thờ. Và những người muốn thay đổi toàn bộ phong cách sống của họ - mối quan hệ của họ, tình yêu của họ, tình bạn bè của họ, nơi chốn của họ, công việc của họ - hàng ngày, tình cờ, thì cũng phải được phép. Cả hai điều đó đều tốt.

Thế thì xã hội sẽ cân bằng hơn. Nó sẽ không là phương Đông, không là phương Tây; nó sẽ đơn giản là duy nhất toàn bộ, duy nhất quả đất. Nhưng điều này đã chưa xuất hiện. Nếu chúng ta tôn trọng người này thì chúng ta lại lên án người khác; chúng ta không thể tôn trọng cả hai phía đối nghịch.

Lời khuyên của tôi cho bạn là bạn tham gia vài nhóm và giữ nguyên như bạn vậy, không cần vội vã thay đổi. Bạn sẽ nhanh chóng có khả năng tìm ra một người nào đó mà với họ, phong cách sống của bạn, lòng khát khao có mối quan hệ thân mật, sẽ được mãn nguyện. Nhưng vì điều đó mà bạn phải chờ đợi. Nếu bạn vội vã và quyết định, bạn sẽ cảm thấy ghệt thờ.

Thà mệt mỏi còn hơn là buồn chán. Người mệt mỏi còn có hy vọng nào đó; người buồn chán thì không có hy vọng. Hãy chờ đợi!

Arpan là người được dâng cho Thượng đế. Và chúng ta chỉ có chính chúng ta để dâng lên; dâng bất kỳ điều gì khác đều không được.

Mọi người sẵn sàng dâng mọi thứ ngoại trừ chính mình; và đó là thứ duy nhất mà chúng ta thực sự có. Chúng ta xuất hiện với bàn tay trống rỗng và chúng ta ra đi cũng với bàn tay trống rỗng, cho nên chúng ta có thể dâng lên Thượng đế cái gì? Chúng ta có thể dâng sự trống rỗng của chúng ta, bàn tay rỗng của chúng ta, đó là sự dâng hiến duy nhất. Nhưng trong chính sự dâng hiến đó, bàn ngã biến mất; và thời điểm mà bàn ngã biến mất thì Thượng đế xuất hiện. Thượng đế xuất hiện chỉ khi bạn biết ngài, nhưng bạn sẽ biết ngài chỉ khi bạn không còn đó. Nếu bạn quá hiện diện thì chính sự hiện diện của bạn là rào cản; nếu bạn tràn đầy chính bạn, thế thì không có không gian để Thượng đế vào bạn.

Bằng việc dâng hiến, tôi ngụ ý rằng bạn đơn giản là buông bỏ chính mình và trong thời điểm đó, khi bạn chỉ là sự dâng hiến, buông bỏ thì tĩnh lặng sâu sắc hạ xuống. Theo sau sự tĩnh lặng đó là Thượng đế, Người trải nghiệm về cuộc gặp mặt tuyệt đỉnh với tồn tại.

Cho nên đây là công việc của bạn: không ngừng dâng hiến và biến mất. Đó là cách duy nhất để đạt được bản thể thực. Sự chọn lựa không phải là nên hoặc không nên là; không nên là, đó là cách duy nhất nên là.

**

[Osho trao cho sannyasin và nói:]

Hãy giơ tay lên, nhắm mắt lại và cảm nhận giống như cây. Hãy quên cơ thể con người. Hai cánh tay là cành vươn ra ngoài. Mưa, gió và cây đang nhảy múa, đứng

đưa. Chỉ cảm thấy giống như cây. Cảm nhận gió, cảm nhận mưa, cảm nhận niềm vui. Và nếu một cái gì đó bắt đầu xuất hiện trong cơ thể - rung động, đung đưa - hãy cùng với nó.

Prem có nghĩa là tình yêu, sakino có nghĩa là tinh hoa phát tiết - hương thơm tiết ra của tình yêu. Chỉ có tình yêu mới cho bạn hương thơm của ánh sáng. Ánh sáng, vẻ đẹp, niềm vui tạo ra bầu không khí quanh bạn. Nhưng ở chính nhân lõi của tất cả những điều đó có ngọn lửa của tình yêu. Khi trái tim tràn ngập tình yêu bạn sẽ bắt đầu tỏa ánh sáng. Những người yêu trở nên tỏa sáng; và những người trong tình yêu sâu sắc với tồn tại thì sự tỏa sáng của họ là vô hạn.

Trên khắp thế giới, chúng ta đã tạo ra tinh hoa phát tiết từ đầu của các vị thánh; điều đó là vô cùng ấn tượng. Điều đó đơn giản là chỉ ra ngọn lửa mà chúng ta không thể nhìn thấy, nó đang bùng cháy trong trái tim, nhưng ít nhất chúng ta có thể cảm nhận tinh hoa phát ra quanh đầu - của Phật và Christ, Mahavira và Zarathustra. Đó là điều duy nhất mà chúng ta đã thực hiện trên khắp thế giới. Chúng ta đã tạo ra ánh sáng quanh mọi người, những người đã tới nơi. Chúng ta đã mô tả họ, đã vẽ họ với tinh hoa của ánh sáng.

Nhưng, có thể có ánh sáng chỉ nếu có ngọn lửa trong trái tim. Không có ngọn lửa thì không thể có tinh hoa. Ngọn lửa đó là tình yêu. Tạo ra tình yêu và cuộc đời bạn sẽ là cuộc đời của ánh sáng và không còn bóng tối.

Bóng tối là chết và hàng triệu người sống cũng như chết. Họ sống trong cái chết, họ chết trong cái chết. Thật

hiếm hoi khi tìm ra người sống thực sự, sống rung động mạnh mẽ. Bất kỳ khi nào bạn tình cờ nhìn thấy người sống rung động mạnh mẽ bạn sẽ ngay lập tức cảm nhận ánh sáng nào đó phát ra từ họ.

Tạo ra tình yêu, tình yêu trở nên đậm thắm hơn. Bạn có thể, chính vì vậy tôi trao bạn tên này: bạn có thể tỏa ra ánh sáng của bí mật đó, nó ẩn chứa ngọn lửa tình yêu.

Và khi tôi nói yêu, tôi không ngụ ý rằng bạn phải yêu duy nhất nhân loại hoặc duy nhất người này, người kia. Về tình yêu, tôi ngụ ý trạng thái của tình yêu. Con người phải liên tục ở trong trạng thái yêu cả hai mươi bốn giờ trong ngày. Con người phải đơn giản là đậm thắm, đó là điều tôi ngụ ý – không phải tình yêu như mối quan hệ mà là phẩm chất của yêu thương. Thậm chí nếu bạn đang ngồi một mình, bạn cũng tràn ngập tình yêu. Thậm chí nếu bạn đang sắp xếp đồ gỗ trong nhà, bạn cũng trong tình yêu với đồ đạc đó. Đó không phải là vấn đề bạn đang làm gì, cho dù bạn đang quan tâm đến nhiều vấn đề hoặc nhiều người; vấn đề là giữ nguyên trong trạng thái yêu. Thế thì vào một ngày, ánh sáng xuất hiện.

Ánh sáng là trải nghiệm tối thượng mà cuộc sống tạo ra cho mọi người. Ánh sáng là Thượng đế, là tên khác của cùng ánh sáng. Khi bạn biết ánh sáng đó, bạn biết cuộc sống vĩnh hằng. Thế thì không có cái chết. Cái chết chỉ xuất hiện trong bóng tối, khi có ánh sáng thì không có cái chết. Thế thì cái chết là ảo ảnh, là hoang đường, là dối trá.

[Một sannyasin sắp đi đề nghị Osho phù hộ cho công việc của cô ấy ở phương Tây].

Sự phù hộ của tôi luôn cùng bạn.

Và công việc làm hoàn toàn quên chính bạn sao cho tôi có thể vận hành thông qua bạn, bởi vì bất kỳ khi nào bạn nghĩ bạn đang làm việc, bạn bắt đầu do dự, bạn trở nên không chắc chắn; và đó là điều tự nhiên. Nếu bạn để điều đó lại cho tôi, thì mọi do dự sẽ biến mất, mọi điều không chắc chắn sẽ biến mất. Nếu bạn để điều đó lại cho tôi thì có thể có những điều huyền bí.

Cho nên lần này hãy để tôi vào và đừng bao giờ quấy nhiễu mọi thứ.

Chương IX

**19 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Udgebra có nghĩa là những gì phải được ăn mừng lễ hội, những gì phải được ca hát.

Cuộc sống là lễ hội, và chừng nào con người chưa hiểu điều đó như là lễ hội thì họ sẽ còn liên tục lỡ đáng cao cả linh thiêng. Để liên hệ với điều linh thiêng, cây cầu duy nhất là lễ hội vui mừng. Khi bạn đang tuyệt đối say sưa với niềm vui rằng bạn đang gần với Thượng đế, đó là những khoảnh khắc duy nhất. Trong những khoảnh khắc lễ hội đó, cuộc đời không phải là gánh nặng mà là bài ca đang được hát ca, trong những khoảnh khắc khi bạn đang nghỉ ngơi, không nổi lo trần thế, không tâm trí, khi bạn tuyệt đối trong thời điểm, trong hòa hợp, thế thì bạn bắt đầu thờ vào, thờ ra cùng đáng cao cả linh thiêng.

Đó thực sự là ý nghĩa của vui chơi lễ hội khi ngày là linh thiêng, khi là thời điểm của lễ hội. Thế thì một tâm nhìn mới mở ra. Cuộc đời không được nhìn thấy như là hoàn toàn vật chất; nó trở thành sự tỏa sáng của điều linh thiêng. Cây là sống động và đá cũng vậy; thế thì mọi thứ là rõ ràng trong suốt, lỏng lẻo ngây nga.

Trong quá khứ, tôn giáo đã sai lầm bởi vì nó đã trở nên từ bỏ nhiều hơn thay vì phải vui đùa hoan hỉ. Jesus nói nhiều lần với những môn đệ của mình: hãy vui đùa hoan hỉ, hãy thương thức! Tôi cũng nói lại, hãy vui chơi hoan hỉ! Và Thiên Chúa giáo đã chỉ đồng hành cùng điều đối nghịch: không phải là vui chơi hoan hỉ. Nếu bạn nhìn vào những vị thánh Thiên Chúa giáo, họ nhìn rất buồn. Cười đùa đã trở thành tội lỗi đối với họ. Buồn

có vẻ như là trở nên mộ đạo; vui đùa có vẻ là ngoại đạo, là trần tục, vui đùa có vẻ là nông cạn.

Vui đùa hoan hỉ chưa bao giờ là nông cạn. Chỉ duy nhất trong vui đùa mà bạn trở nên đồng nhất: cơ thể bạn, tâm trí bạn, tâm hồn bạn trở thành duy nhất một. Chỉ có trong cười đùa mà bỗng nhiên con người siêu việt lên tâm trí. Vui đùa là cầu nguyện sâu sắc nhất.

Nhưng điều đó không chỉ xảy ra với Thiên Chúa giáo mà nó xảy ra với mọi tôn giáo. Có vẻ như con người bị tâm thần, cho nên thậm chí thông điệp về vui đùa hoan hỉ ngay lập tức bị dịch sai, bị làm méo mó, bị đổi lại thành thông điệp về từ bỏ.

Trở thành sannnyasin có nghĩa là bạn sẽ coi cuộc đời nhiều vui đùa hơn là công việc, bạn sẽ nghĩ cuộc đời nhiều niềm vui hơn là bốn phận.

Unmesh có nghĩa là hành động mở mắt bạn. Chúng ta có mắt nhưng chúng ta đã không mở chúng. Tôi không nói đến mắt vật lý mà tôi nói đến sự thấu hiểu trừu tượng. Khi chúng ta nhìn ra bên ngoài, chúng ta không thể nhìn vào bên trong. Mỗi giác quan có phần bên trong của nó và mọi thứ có cái bên ngoài thì cũng có cái bên trong. Nếu chúng ta có thể nhìn ra bên ngoài thì chúng ta cũng có thể nhìn vào bên trong; nếu chúng ta có thể hướng ra ngoài thì chúng ta cũng có thể hướng vào trong.

Nhưng với tâm trí đương thời thì cái bên trong bị từ chối. Con người sống cứ như chỉ có một khả năng đó là bên ngoài. Đó là sống ở ngoại vi, đó là sống cuộc đời

không cốt lõi. Không có gì sai về điều đó, nhưng chính nó lại rất không hoàn chỉnh và rất nông cạn, thật vô nghĩa. Trừ khi bạn có cốt lõi bên trong đối với mỗi hành động của mình nếu không, bạn sẽ không tìm ra ý nghĩa của cuộc đời.

Ý nghĩa nảy sinh bên trong bạn, nó không ở nơi nào đó bên ngoài để con người có thể cầm giữ nó. Và khi có ý nghĩa bên trong thì mọi thứ bên ngoài trở nên đầy ý nghĩa. Mọi thứ bên ngoài phản ánh ý nghĩa của bạn. Nhưng trước khi cuộc sống có thể trở nên ý nghĩa, bạn phải biết ý nghĩa bên trong của mình.

Thiền là cách để mở mắt bên trong của bạn. Bất kỳ khi nào bạn có thời gian, ngồi với mắt nhắm và nhìn vào trong. Lúc ban đầu bạn chỉ đối mặt với bóng tối và không có gì khác; đừng lo lắng về điều đó. Thậm chí nếu bạn có thể nhìn thấy bóng tối bên trong, điều đó còn tốt hơn nhiều so với việc nhìn thấy ánh sáng bên ngoài. Ít nhất thì đó cũng là một cái gì đó bên trong, một cái gì đó sâu sắc hơn, gần gũi hơn.

Lúc khởi đầu, đó sẽ là bóng tối. Giống như khi bạn vào từ bên ngoài. Đó là ngày nắng nóng, và khi bạn vào nhà mình bạn, mọi thứ nhìn đều tối. Hãy nghỉ ngơi một chút và mắt bạn sẽ trở nên hòa hợp với ánh sáng trong nhà.

Trong nhiều cuộc đời, chúng ta đã sống bên ngoài, do vậy chúng ta đã quên làm cách nào nhìn vào bên trong; mắt của chúng ta đã chú ý đến mục tiêu khách quan. Mất một chút thời gian để chúng thư giãn, để chúng thay đổi cấu trúc hình dạng. Nhưng trong vòng ba đến

chín tháng, nếu con người có thể ngồi tĩnh lặng trong vài giờ hàng ngày thì vào một ngày, điều đó sẽ xuất hiện. Vào ngày đó bạn thực sự được sinh ra.

Đây là khởi đầu của quá trình, nhưng không có kết thúc. Sannyas chỉ là thái độ của bạn rằng bạn sẵn sàng hướng vào bên trong, rằng bạn sẵn sàng học hỏi nghệ thuật, rằng bạn sẵn sàng đối mặt rủi ro. Điều đó sẽ dẫn đến vùng chưa biết, quá rủi ro, nhưng cuối cùng được phần thưởng vô cùng xứng đáng.

[Với một người nào đó nhận sannyas] giờ tay bạn lên, nhắm mắt lại và cảm nhận cứ như bạn đang đứng dưới thác nước. Năng lượng tuyệt vời đang mưa xuống bạn và bạn hãy hấp thu nó. Và nếu cơ thể bạn bắt đầu run rẩy, rung động, lắc lư thì hãy hòa cùng nó. Hãy ở trong trạng thái không kiểm soát, đừng kìm nén mình.

Bhavito có nghĩa là người tràn đầy, là người đang tuôn trào. Những người sống bằng đầu không bao giờ tràn ngập bởi bất kỳ điều gì; với họ cuộc đời rất bằng phẳng, dung tục, tẻ ngắt. Nhưng những người chưa kết liễu trái tim mình thì họ có thể sống với cuộc đời hoàn toàn khác – cuộc đời của những cảm xúc tuôn trào, của thơ ca.

Nên nhớ, văn xuôi và thơ đều bao gồm những câu chữ, chỉ sự sắp xếp là khác nhau. Con người có thể thu xếp cuộc đời của mình bằng đầu; đó cũng cùng là cuộc sống, cũng cùng những thành phần. Con người có thể thu xếp cùng năng lượng bằng trái tim. Sống bằng cái đầu không bao giờ là sống cả; đó chỉ là kéo lê chính mình. Con người là logic, con người là bài toán, con

người là tính toán, nhưng ngoài tất cả những điều đó ra thì những rung động hứng khởi không nảy sinh. Rung động hứng khởi cần sự định hướng hoàn toàn khác – không phải là tư tưởng mà bằng xúc cảm; và thế giới của những cảm nhận là hoàn toàn đối nghịch với tư tưởng.

Chúng ta đã được nuôi dưỡng theo cái cách như vậy, tâm hồn đã gần như bị hủy hoại. Nó phải được sống lại, bởi vì với sự sống lại của nó, bạn được tái sinh và bạn sẽ ra khỏi nắm mồ.

Toàn bộ nỗ lực ở đây là giúp bạn chuyển từ đầu xuống trái tim. Và nên nhớ, tôi không chống lại cái đầu. Nếu bạn có thể sống ở nơi linh thiêng của trái tim thì bạn có thể sử dụng cái đầu, nhưng bạn vẫn giữ nguyên là người chủ của nó. Nếu trái tim bị lỗi thì cái đầu sẽ trở thành người chủ và bạn trở thành đầy tớ. Như là đầy tớ thì cái đầu là hoàn toàn tốt, nhưng như là người chủ thì điều đó thật khủng khiếp, thật tai hại, bởi vì cái đầu chỉ là cái máy, máy tính sinh học. Sử dụng nó nhưng đừng bị nó sử dụng.

Đó là ý nghĩa của tên bạn. Bhavito có nghĩa là hướng sâu hơn, sâu sắc hơn vào cảm xúc, cảm nhận. Trờ nên tràn đầy bởi những cảm nhận, tuôn trào tình yêu. Thế thì Thượng đế không cần sự chứng minh khác, Thượng đế chỉ đơn giản là vậy. Khi trái tim vận hành cực đại thì đó là Thượng đế. Khi trái tim rục rũa bởi niềm vui và tình yêu thì đó là Thượng đế.

Điều này là có thể với bạn, và là khả năng dễ dàng. Trái tim bạn có đó, chưa bị làm hư hại. Bạn đã bỏ qua nó, bạn đã không cho nó vận hành, nhưng nó vẫn còn

nguyên đó; tìm ra những người có trái tim không bị bóp méo là điều ngày càng trở nên khó khăn.

Công việc sẽ rất dễ dàng, không khó khăn gì. Hành trình sẽ rất thú vị, sẽ không khó khăn gì.

Prem có nghĩa là tình yêu, và christa hoặc christ biểu tượng cho trạng thái tối thượng của tâm thức.

Christ không phải là tên của con người cụ thể nào. Jesus chỉ là người của những Christ. Phật là Christ, Moses là Christ, Krishna là Christ. Bạn sẽ ngạc nhiên khi biết rằng từ "christ" xuất phát từ cùng một gốc như là Krishna. Nó xuất phát từ tiếng Sanskrit, mà không phải từ tiếng Do Thái hoặc tiếng Xy ri.

Christ có nghĩa là con người thức tỉnh, nó tương đương với Phật. Nó có nghĩa là con người đã biến mất như là cá nhân và đã trở thành phương tiện trung gian của vũ trụ. Đó là ý nghĩa của đấng cứu thế.

Cho nên Prem Christa sẽ có nghĩa là tình yêu, trạng thái tối thượng của tâm thức. Và đó là sự đóng góp của Jesus Christ cho tâm thức loài người. Moses mang đến luật, Jesus mang đến tình yêu. Tình yêu là đỉnh cao tột đỉnh của luật. Luật là sơ bộ, là nguyên thủy. Moses đã làm việc với nền tảng rất sơ khởi. Không có cách nào khác; đó là cách người tiên phong phải làm việc. Ông ấy phải đưa ra những luật và những lời răn cho các môn đệ của mình. Khi các luật được thỏa mãn, khi kỷ luật, do luật có thể tạo ra, đã được tạo ra, thế thì có khả năng của bước nhảy lượng tử.

Con người có thể tự do khỏi phép tắc, và chỉ một phép tắc là đủ: tình yêu. Jesus nói: Thượng đế là tình yêu. Bây giờ, hai mươi thế kỷ sau Jesus, sự thay đổi trọng yếu lại xuất hiện. Jesus nói: Thượng đế là tình yêu; tôi nói: Tình yêu là Thượng đế. Bây giờ thậm chí Thượng đế cũng có thể bị bỏ rơi; tình yêu là đủ cho chính nó.

Và tâm thức tối thượng không là gì mà là tình yêu tinh khiết. Cảm xúc đam mê biến đổi thành lòng từ bi, ham muốn dâm dăng biến thành tình yêu, bùn biến thành hoa sen. Và đó là điều huyền bí vĩ đại nhất: nhìn thấy bùn biến thành hoa sen, nhìn thấy tình dục biến thành samadhi, nhìn thấy ham muốn dục trở thành tình yêu, nhìn thấy chính mình như là cơ thể vật chất lại trở thành cơ thể của ánh sáng.

Đó là ý nghĩa của tái sinh của Jesus: nếu bạn chết như là bạn thì bạn sẽ sinh ra như là bạn thực sự. Về mặt này thì đó là cây thập ác của bản ngã, về mặt khác thì lần đầu tiên bạn được sinh ra như là tâm thức không bản ngã.

Deva có nghĩa là linh thiêng, udbudha có nghĩa là thức tỉnh – thức tỉnh linh thiêng.

Con người sinh ra như ngủ, con người sống như ngủ, và chín mươi chín phần trăm con người chết như là ngủ. Họ chưa bao giờ nhận biết đó là gì, họ chưa bao giờ nhận biết họ là ai. Cuộc đời sống trong giấc ngủ là địa ngục. Họ vấp ở mọi nơi, họ ngã ở mọi nơi, họ di chuyển như người mù; buộc phải là như vậy.

Chỉ với thức tỉnh thì cuộc sống mới bắt đầu bình ổn ở mức độ mới. Chỉ với thức tỉnh, lần đầu tiên bạn mới có sự ném trái về phúc lạc và ném trái về tự do; và đó là mục đích của cuộc đời: biết phúc lạc, trở nên phúc lạc. Nhưng nhiều người thất bại. Thậm chí họ đã không nhận biết rằng họ không nhận biết bởi giấc ngủ quá sâu. Do vậy, chỉ điều duy nhất có thể có ích là tạo ra nỗ lực thực sự để trở nên cảnh giác. Nỗ lực là cực nhọc, là gian khổ, bởi vì con người có xu hướng rơi lại vào giấc ngủ. Ngủ có vẻ trở nên thoải mái bởi vì chúng ta có thói quen đó.

George Gurdjieff đã từng đưa ra thử nghiệm đối với tất cả các môn đệ mới. Ông ta hẳn là trao cái đồng hồ bỏ túi của mình cho họ và nói với họ “Nhìn vào kim giây và giữ nguyên cảnh giác. Nhìn xem bạn có thể cảnh giác bao lâu, bao nhiêu giây. Bạn phải chú ý rằng bạn đang nhìn vào kim giây đang chuyển động. Và bất kỳ thời điểm nào mà bạn quên, bạn phải nói với tôi”.

Đó là thử nghiệm gây ngạc nhiên thực sự. Nếu bạn thực hiện điều đó, bạn sẽ ngạc nhiên: bạn có thể nhớ rằng bạn đang nhìn vào đồng hồ, vào kim giây đang chạy, không nhiều hơn từ năm đến bảy giây. Sau năm hoặc bảy giây, bạn rơi vào giấc ngủ; bạn bắt đầu nghĩ về những thứ khác, mơ về những thứ khác. Bạn đã biến đi. Thế thì, bỗng nhiên bạn nhận biết nhưng kim đã chuyển động hai mươi giây, ba mươi giây, hoặc có thể một phút.

Nhận biết của chúng ta quá mong manh, nhưng nó có đó, thậm chí ý nghĩ cũng quá mong manh. Hạt mầm có ở đó và nếu hạt mầm có ở đó thì không có gì lo lắng. Thậm chí, trở nên nhận biết trong một giây cũng là tin

hiệu rằng chúng ta có thể nhận biết trong hai giây, trong ba giây, bốn giây, một phút, hai phút. Dần dần chúng ta có thể mang phẩm chất của nhận biết vào cuộc sống hai mươi bốn giờ một ngày của chúng ta.

Krishna đã nói rằng, thiền nhân thực sự giữ nguyên nhận biết, thậm chí cả trong giấc ngủ của họ. Và người bình thường mơ ngủ, thậm chí ngay khi họ được coi là đang thức. Đây là cách mạng! Đúng, điều đó xảy ra: con người có thể cảnh giác thậm chí ngay khi đang ngủ. Cơ thể vào giấc ngủ nhưng ánh sáng nhỏ của nhận biết đang cháy ở nơi nào đó sâu bên trong. Khi sự nhận biết đó xuất hiện, giấc mơ biến mất. Khi nhận biết đó xuất hiện, ý nghĩ biến mất vào ban ngày và giấc mơ biến mất vào ban đêm. Và khi bạn không ý nghĩ, không giấc mơ thì lần đầu tiên bạn biết tĩnh lặng là gì, biết tạ ơn là gì, và nó mới phức tạp làm sao. Thậm chí, ném trái sự tĩnh lặng đó trong một thời điểm thì cũng đã biết một cái gì đó vĩnh hằng, một cái gì đó bất tử.

Cho nên sannyas của bạn phải là nỗ lực tuyệt vời để trở nên nhận biết. Bước đi trên con đường cũng trở nên nhận biết rằng bạn đang bước đi. Bước đi chậm rãi với nhận biết sâu sắc; đừng quên rằng bạn đang bước đi. Lắng nghe, đừng quên rằng bạn đang lắng nghe; nói chuyện, đừng quên rằng bạn đang nói chuyện. Thậm chí khi cử động tay bạn cũng nhận biết sâu bên trong rằng tay đang cử động. Và bạn sẽ ngạc nhiên: dần dần điều đó xuất hiện trong vài khoảnh khắc, thế rồi điều đó xuất hiện trong vài giây, thế rồi trong nhiều giờ và sau đó là trong nhiều ngày.

Và khi con người có thể giữ nguyên cảnh giác thậm chí một lần trong hai mươi bốn giờ thì người đó trở thành Phật. Sau đó sẽ không có vấn đề về quay trở lại, thế rồi mọi bóng tối đã biến đi. Thế thì cái bên trong của bản thể bạn tràn ngập ánh sáng; thế rồi bạn là ánh sáng đó – không phải rằng bạn là người quan sát ánh sáng đó mà chính bạn là ánh sáng. Chính vì vậy mà điều đó được gọi là chứng ngộ: con người trở thành ánh sáng, ánh sáng tinh khiết.

Tất cả các kinh cổ đều nói: ngay từ lúc ban đầu, Thượng đế đã tạo ra ánh sáng. Kinh Koran nói: Thượng đế nói hãy là ánh sáng và ánh sáng có đó. Điều đó thật ý nghĩa. Kinh nghiệm của tất cả những người đã trở nên thức tỉnh là chỉ có ánh sáng giữ nguyên. Cho nên bất kỳ điều gì giữ nguyên ở kết thúc thì phải là khởi đầu, khởi đầu là kết thúc, alpha là omega, khởi nguồn là mục tiêu. Thế thì chu kỳ là hoàn chỉnh; và khi chu kỳ hoàn thành thì bạn đã về đến nhà.

Anand có nghĩa là phúc lạc, sargam có nghĩa là âm nhạc. Phúc lạc là âm nhạc, nó biến thành sự hài hòa. Con người bình thường giữ nguyên trong phân mảnh, bị chia, tách. Phần này sẽ hướng về phía bắc, phần kia sẽ hướng về phía nam; phần này muốn làm một cái gì đó và phần kia đơn giản là chống lại. Có sự bất hòa ghê gớm, và vì mối bất hòa, vì sự chia rẽ mà âm nhạc không thể xuất hiện.

Trở thành một duy nhất là trở nên tràn ngập âm nhạc. Đó là điều mà những người Zen gọi là âm thanh của tiếng vỗ tay bằng một tay. Thậm chí nếu dùng hai tay thì

âm thanh cũng sẽ là âm thanh, nó sẽ là tiếng ồn. Nhưng khi chỉ có duy nhất một tay, thể thì một cái gì đó không thể nghe lại nghe được. Âm nhạc không nghe được đó luôn có ở đó, bạn không thể nghe được nó. Đó là giọng rất yên và nhỏ; nó bị thất lạc trong sự náo động.

Mọi người nghĩ họ có một tâm trí thực ra họ có nhiều. Trong trạng thái vô thức thông thường con người là đa tâm lý, anh ta có nhiều tâm trí và anh ta là đám đông thực sự. Bạn không phải là một người. Do vậy chúng ta liên tục lỡ sự hài hòa vĩnh hằng của tồn tại. Nó có đó ở những ngôi sao, nó có đó ở những dòng sông, nó có đó ở những núi cao. Nó cũng có ở trong chúng ta, cũng sự hài hòa như vậy, bởi vì chúng ta là một phần của cái toàn bộ này.

Con người phải tạo ra sự đồng nhất trong chính mình; con người phải trở thành cá thể. Chính xác theo nghĩa đen thì từ “cá thể” có nghĩa là không thể chia được. Khi con người trở nên không thể chia thì sẽ có âm nhạc, sẽ có phúc lạc. Phúc lạc và âm nhạc là hai khía cạnh của cùng một năng lượng. Trở nên phúc lạc và bạn sẽ cảm nhận nhiều âm nhạc trong cuộc đời bạn. Trở nên âm nhạc nhiều hơn và bạn sẽ cảm nhận nhiều phúc lạc trong cuộc đời bạn hơn.

Trong nhiều thời đại, trong tất cả các trường phái huyền môn trên thế giới, âm nhạc đã được sử dụng như là một trong những sự trợ giúp tuyệt vời nhất cho thiền, vì duy nhất mục đích này – bởi vì âm nhạc bên ngoài có thể kích hoạt âm nhạc bên trong, nó có thể tạo ra sự đồng bộ. Nghe âm nhạc bên ngoài, một cái gì đó có thể

được khuấy động bên trong. Điều đó luôn xảy ra khi bạn nghe nhạc, âm nhạc hay tuyệt vời thì một cái gì đó bên trong bắt đầu biến thành sự hợp nhất, sự tĩnh lặng được tạo ra. Trong một vài khoảnh khắc, đám đông của quá nhiều tâm trí cãi cọ biến mất, nơi hợp chợ trong bạn biến mất, đột nhiên tĩnh lặng xuất hiện.

Âm nhạc chỉ tuyệt vời nếu nó tạo ra tĩnh lặng bên trong; đó là tiêu chuẩn của âm nhạc vĩ đại. Âm nhạc hiện đại – nhạc jazz và nhạc pop – không bao giờ là âm nhạc. Nó không tạo ra tĩnh lặng trong bạn; ngược lại, nó chỉ phản ánh ồn ào bên ngoài bạn. Nó không ích gì cho thiền. Nhưng mọi người thích nó bởi vì nó thích hợp với ồn ào của họ: họ là ồn ào và âm nhạc hiện đại còn ồn ào hơn; nó ngập trong sự ồn ào của họ. Nhưng đó không phải là âm nhạc sâu sắc, nó chưa bao giờ là âm nhạc thực sự.

*
**

[Osho nói với chúng tôi về những thử nghiệm đã được tiến hành với cây và âm nhạc. Khi âm nhạc hiện đại được chơi gần cây thì chúng có xu hướng né tránh; khi âm nhạc cổ điển được chơi thì chúng phát triển gấp hai lần!]

Âm nhạc hiện đại đơn giản là phản ánh những hỗn độn bên trong, âm nhạc cổ điển phản ánh sự tĩnh lặng của những hiền nhân. Nó có thể được sử dụng như là phương tiện bên ngoài để kích thích sự hòa hợp bên trong bạn.

Nghe âm nhạc cổ điển, nghe âm nhạc cổ phương Đông, đó sẽ là sự hỗ trợ tuyệt vời cho bạn.

Anand có nghĩa là phúc lạc, vijen có nghĩa là chiến thắng, thắng lợi. Thắng lợi đáng giá duy nhất là đạt được phúc lạc; tất cả những thứ khác chỉ là sự lãng phí thời gian và cuộc sống. Thắng lợi duy nhất là chiến thắng chính mình.

Người làm chủ chính mình sẽ không bao giờ thống trị bất kỳ ai, thực tế họ không thể. Thậm chí nếu cơ hội được trao cho thì họ cũng không thể thống trị người khác. Để thống trị người khác bạn phải chịu đựng sự thấp kém. Và người làm chủ chính mình không chịu đựng sự thấp kém hoặc không chịu đựng sự tự tôn. Họ chỉ đơn giản là không chịu đựng bất kỳ rắc rối nào, họ tự do khỏi mọi sự rắc rối phức tạp. Đó là ý nghĩa của chiến thắng nội tại: trở nên tự do khỏi mọi rắc rối phức tạp. Và trở nên tự do khỏi mọi rắc rối phức tạp là trở thành thiên đường.

Đó là ý nghĩa của tên bạn. Hãy để nó trở thành sự thực!

Chương X

**10 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

[Deva Bhavito – vị thần tình cảm]. Điều đó sẽ trở thành con đường của bạn. Sâu hơn vào trái tim bạn. Quên hoàn toàn cái đầu bạn. Trở thành không đầu, cứ như cái đầu không còn đó nữa. Hoạt động bằng trái tim. Không bao giờ thực hiện bất kỳ điều gì, trừ khi đó là cảm nhận của bạn để làm việc đó; đừng bao giờ làm bất kỳ điều gì chỉ bởi bạn nghĩ đó là đúng. Bằng việc nghĩ bạn sẽ không bao giờ tới được điều tối thượng; bạn phải thông qua ô cửa của cảm nhận.

Có hai loại người trên thế gian: một loại có thể xuất hiện thông qua nghĩ, loại khác chỉ có thể xuất hiện thông qua cảm nhận. Cả hai cùng đến một nơi: nơi đó là Thượng đế. Đó là cùng một ngôi đền nhưng có hai ô cửa.

*
**

[Một sannyasin mới muốn biết, cho dù anh ta đã biết Gurdjieff].

Không, không bao giờ. Và thậm chí nếu bạn đã biết ông ta thì hẳn đã không có sự liên hệ. Ông ta không có gì liên quan đến dạng cảm nhận. Công việc của ông ta không phải là tình yêu; đó là công việc gian khổ, công việc tính toán, đó là khoa học và toán học. Đó không phải là thuật giả kim mà đó là thuần túy hóa học. Gurdjieff không phải là người cho bạn và bạn không phải là người cho ông ta!

Biết con người như Guedjieff chỉ có nghĩa đơn giản một điều; trừ khi bạn có mối liên hệ... bạn có thể đã đi ngang qua ông ta, bạn có thể nhìn thấy ông ta, nhưng

điều đó không nghĩa lý gì. Bạn có thể đã du hành cùng ông ta trên cùng một khoang tàu hỏa; điều đó không nghĩa lý gì. Đã không thể có bất kỳ khả năng nào về mối liên hệ giữa bạn và Gurdjieff.

Udgatri có nghĩa là người hát những bài ca linh thiêng. Cuộc đời có ý nghĩa chỉ khi bạn có khả năng bùng nổ thành những bài ca đó.

Chúng ta sống như nụ hoa khép kín, và chúng ta phải nở ra như những bông hoa; trong cuộc sống rộng mở đó, cuộc đời trở nên có ý nghĩa. Trừ khi con người có thể chia sẻ chính mình với tồn tại nếu không họ vẫn giữ nguyên vô nghĩa.

Mọi người đến đây để hát bài ca, không ai khác có thể ca bài ca mà bạn có thể ca; điều đó phải trở thành của bạn và chỉ của bạn. Nếu bạn không ca nó thì không có ai thay thế. Thế gian vẫn giữ nguyên mãi mãi khan hiếm như vậy, một cái gì đó sẽ bị lỡ. Bạn sẽ không bao giờ cảm nhận xứng đáng và bạn sẽ không bao giờ cảm nhận một phần của tồn tại; bạn vẫn giữ nguyên là người bên ngoài, người xa lạ.

Thời điểm chúng ta rót sự sống của chúng ta vào tồn tại như lễ hội, chúng ta trở thành một phần của nó. Trong chính việc rót đó mà bản ngã biến mất. Thực tế, bản ngã không thể biến mất trừ khi bạn đã ca bài ca của bạn và nhảy múa điệu nhảy của bạn.

Ugatri là từ cổ. Nó được sử dụng cho những thầy tu ở Ấn Độ, những người thường hát một cách điên dại những bài ca về Thượng đế.

Udbhava có nghĩa là sự ra đời thực sự. Sannyas là khoa học về sự ra đời thực sự. Sự ra đời đầu tiên là vật lý; nó chỉ tạo ra cơ thể bạn mà không phải bạn. Cơ thể bạn xuất hiện trong bụng mẹ nhưng bạn vẫn chưa sinh ra. Ngồi đèn trống rỗng, người chủ đã chưa có đó, hoặc nói theo cách khác là người chủ đang ngủ. Và chỉ khi người chủ thức dậy thì con người thực sự sinh ra; đó là sự ra đời lần thứ hai. Đó là ý nghĩa của tất cả những phương pháp khai tâm. Khai tâm có nghĩa bạn đang vào môi trường mà nó sẽ vận hành giống như bụng mẹ để tạo ra linh hồn bạn.

Sannyas là phạm tội ghê gớm nhất – phạm tội để chính bạn được tái sinh.

Unmana có nghĩa là không-tâm trí. Tâm trí là rào cản duy nhất giữ bạn là bạn. Đầu tiên bạn là bản ngã giả của bạn và thứ hai bạn là Ta thực của bạn. Điều đầu tiên là tính cách, điều thứ hai là linh hồn; và giữa hai điều đó là tâm trí. Tâm trí hỗ trợ cho tính cách bằng mọi cách. Tính cách là kết quả tự nhiên của tâm trí: tính cách là về bên ngoài của tâm trí, tâm trí là về bên trong của tính cách; cả hai đều có ích cho nhau.

Trừ khi con người bỏ rơi tâm trí, con người vẫn giữ nguyên là giả. Bỏ rơi tâm trí là bỏ rơi tính cách; bỏ rơi tâm trí là bỏ rơi những mặt nạ; bỏ rơi tâm trí là trở nên hoàn toàn trần trụi. Trong trạng thái trần trụi đó con người đối mặt với chính mình như là con người thực – không như con người nghĩ, không như con người muốn, không như những người khác mong đợi, mà là con

người thực sự. Biết điều đó là biết sự thật, và biết sự thật là được giải thoát.

Sự thật là giải thoát, sự thật trần trụi là giải thoát.

[Upgeyas có nghĩa là trở nên vui mừng lễ hội].

Cuộc sống là món quà để vui mừng lễ hội, là món quà mà chúng ta liên tục coi là điều hiển nhiên, vì điều đó mà chúng ta không cảm nhận bất kỳ sự biết ơn nào. Và đó là tội lỗi duy nhất: không cảm nhận lòng biết ơn đối với toàn bộ vì đã trao món quà vô cùng giá trị, vô cùng quý giá. Chúng ta không thể trả giá cho điều đó, và bởi vì chúng ta không thể trả giá – không có cách nào để trả giá – chúng ta chỉ có thể vô cùng biết ơn. Bởi vì chúng ta không thể trả giá cho điều đó nên tôn giáo được sinh ra.

Tôn giáo là lòng biết ơn và lòng biết ơn này chỉ có thể được biểu cảm thông qua lễ hội. Nó không nên chỉ là lời nói mà còn nên trong nhảy múa của bạn, nó nên ở trong chính bản thể bạn. Nó không thể là cảm ơn Thượng đế vì điều đó sẽ quá nghèo nàn. Lời nói không thể chuyên chờ bất kỳ điều gì, bạn phải trở thành sự tạ ơn.

Đó là ý nghĩa của upgeya: khi con người cảm nhận biết ơn quá sâu sắc đến mức con người nhảy múa trong sự biết ơn; và đó là toàn bộ thuyết giảng của tôi ở đây.

Deva có nghĩa là linh thiêng, parinita có nghĩa là kết hôn với – kết hôn với điều linh thiêng. Điều đó xuất hiện, trừ khi con người bắt đầu hướng vào tình yêu sâu sắc với cái toàn bộ thì tất cả những tình yêu khác đều

thất bại. Chúng thất bại chỉ bởi vì ước mong cái toàn bộ. Nếu bạn hiểu điều đó thì chúng không thể thất bại mà chúng sẽ trở thành những bậc đá giúp chúng ta đi vững vàng hơn. Thế thì mỗi người yêu là tia của Thượng đế, mỗi tình yêu là giọt nhỏ của cùng một đại dương mệnh mông. Thế thì không có gì thất bại, mọi thứ đều thành công và mọi thứ đều trở thành một phần của bối cảnh vĩ đại. Mọi thứ trở thành bậc đi và nó mang bạn lên cao hơn. Nhưng tầm nhìn phải trở nên rõ ràng khi con người đã kết hôn với Thượng đế. Tất cả mọi cuộc hôn nhân khác đang trên hành trình; tất cả những tình yêu đều là một phần của tình yêu vĩ đại với Thượng đế.

Hãy để sannyas trở thành sự khởi đầu của tình yêu vĩ đại này. Sannyas là thực chỉ khi nó trở thành hôn nhân với Thượng đế.

Deva có nghĩa là Thượng đế, upnita có nghĩa là mang đến gần.

Sannyas là cây cầu mang bạn gần hơn với Thượng đế. Đó không phải là tôn giáo mà đó là con đường - con đường sống. Nó không có tín ngưỡng; đó là sự hiểu biết đơn giản, không triết lý, không lý thuyết, không giáo điều. Đó là cách sống tự nhiên, thanh thoát, tinh táo; lúc đó nó trở thành cây cầu của bạn.

Sau đó, dần dần bạn đến gần hơn với Thượng đế. Bạn không biết Thượng đế ở đâu cho nên bạn không thể hướng trực tiếp tới Thượng đế. Nhưng nếu bạn trở nên nhận biết, cảnh giác, đích thực và bạn sống với thời điểm, tới với thời điểm một cách tự nhiên, cảnh giác, bạn sẽ đến gần hơn Thượng đế. Không tạo ra bất kỳ nỗ

lực trực tiếp nào nhưng bạn sẽ được mang tới gần hơn. Và vào một ngày, bỗng nhiên bạn là Thượng đế vào một ngày, bỗng nhiên những ô cửa mở ra.

Bất kỳ khi nào sự nhận biết của bạn đạt tới điểm một trăm độ thì sự chuyển hóa xuất hiện bởi chính sự tự nguyện của nó.

Prem có nghĩa là tình yêu, deshana có nghĩa là bài thuyết giáo – thuyết giáo về tình yêu. Tình yêu chỉ có thể được thuyết giảng thông qua cuộc sống. Tình yêu không thể làm cô đọng lại thành lý thuyết bởi nó quá sống động. Nó quá bao la đến mức không thể giới hạn bởi những lời nói và nó quá huyền bí đến mức tất cả những câu chữ là không đủ để biểu cảm nó. Đó là điều huyền bí tối thượng.

Nhưng con người có thể thuyết giảng điều đó bởi chính cuộc đời mình. Và thế thì toàn bộ cuộc đời con người trở thành bài thuyết giáo về tình yêu. Sống theo cách như vậy, rằng mỗi hành động của cuộc đời bạn trở thành hành động của tình yêu và thế là đủ. Đó là cầu nguyện, không cần gì nhiều hơn. Nếu chúng ta đã yêu thế giới thì tình yêu bao la của chúng ta đạt tới Thượng đế, bởi vì đó là sự sáng tạo của ngài và ngài ẩn giấu phía sau tất cả những sự sáng tạo đó. Cho nên, bất kỳ khi nào chúng ta rút tình yêu của chúng ta thì sẽ đạt tới ngài; nó không thể tới bất kỳ đâu khác. Giống như mọi dòng sông đều đổ ra đại dương, mọi hành động của tình yêu đều đạt tới Thượng đế. Chúng ta là những dòng sông rất nhỏ của tình yêu và ngài là đại dương.

Tình tảo sống với cuộc đời tràn ngập tình yêu: đó là thông điệp của tôi cho các bạn. Hãy để điều đó trở thành sự khai tâm của bạn thành sannyas.

Và nên nhớ rằng những đứa trẻ không thể yêu nhiều bởi vì tình yêu của chúng là nhu cầu, chúng là bất lực. Tình yêu là sự nuôi dưỡng; chúng cần điều đó, chúng không thể cho. Nhiều nhất thì chúng chỉ có thể giả vờ cho.

Đối với người trẻ tuổi thì tình yêu là sự thèm khát. Họ trao, nhưng họ trao chỉ để nhận. Trẻ nhỏ không thể trao, chúng chỉ nhận còn những người trẻ tuổi thì cả trao và nhận.

Điều cuối cùng còn lại với người lớn tuổi là họ có thể trao mà không yêu cầu nhận lại.

Đó là đỉnh cao nhất của tình yêu: bạn trao chỉ đơn giản vì niềm vui được trao; đó là sự trưởng thành. Bởi thực tế này mà tất cả những xã hội cổ xưa tôn sùng người lớn tuổi, bởi vì tình yêu có thể đạt tới đỉnh cao nhất chỉ ở tuổi già.

*
**

[Một sannyasin sẽ đi nói: Trái tim tôi hơi trĩu nặng].

Trĩu nặng ư? Đó là tín hiệu tốt. Khi bạn có trái tim, thế thì chỉ có thể là trĩu nặng! Người của tôi không có bất kỳ trái tim nào.

Điều đó là tốt! Trái tim đang phát triển, cho nên nó trở nên trĩu nặng và ta không cần lo lắng. Đó là lý do tại

sao ra đi thật khó khăn. Nhưng thời gian này bạn sẽ thực hiện công việc của tôi, cho nên hãy cố gắng nhiều thời gian nhất để bạn có thể thực hiện công việc của tôi.

**

[Trước đây sannyasin đã viết thư cho tôi về việc giới thiệu các phương pháp thiền tủy nhẹ ở nơi rất kỳ lạ. Anh ta sợ một người nào đó đang kiệt sức].

Không, đừng sợ... đừng sợ: chỉ đơn giản là giới thiệu nó. Nó sẽ liên tục có ích với bạn khi bạn giới thiệu nó. Mọi người đang có nhu cầu – chỉ giới thiệu những phương pháp thiền và bạn sẽ nhận ra mọi người đang tới, bạn sẽ nhận ra mọi người rất đồng cảm với bạn, nên bạn đừng bao giờ lo lắng. Đó là một cái gì đó mà sớm hay muộn trong tương lai sẽ thu hút tâm trí bạn.

Có thể chúng ta hơi sớm một chút, chỉ có vậy cho nên điều đó không bao giờ là rắc rối. Những người có trí thông minh sẽ ngay lập tức bị thu hút. Và đừng bao giờ để ý đến người ngu ngốc. Họ không bị thu hút, đó là điều tốt, bởi vì bất kỳ khi nào họ bị thu hút tới một cái gì đó, điều đó có nghĩa thứ đó cũng là ngu ngốc. Nhưng người thông minh sẽ bị thu hút. Và ở phương Tây bạn sẽ nhận ra rất nhiều người đơn giản là sẵn sàng, chỉ chờ đợi một cái gì đó và không biết đó là gì, mò mẫm trong bóng tối. Nếu bạn chỉ cho họ ánh sáng nhỏ, họ sẽ bắt đầu đến.

Bạn sẽ ngạc nhiên rằng khi bạn bắt đầu giúp mọi người, bạn đang học rất nhiều điều về thiền mà bạn

chưa từng nhận biết. Bạn đã biết chúng, nhưng chỉ khi bạn bắt đầu thuyết giảng cho mọi người, bạn trở nên nhận biết, thế thì bạn phải nói rõ nhiều điều, những điều đó có thể đang ở sâu nơi nào đó trong vô thức, bị che giấu giống như những cái bóng. Bạn phải mang chúng lên, bạn phải diễn đạt chúng thành lời, bạn phải trao cho chúng hình dạng. Và bỗng nhiên khi bạn trao hình dạng cho chúng, bạn cũng trở nên nhận biết rằng bạn đã biết điều này, nhưng bạn đã không nhận thấy.

Cách tốt nhất để học thiền là thuyết giảng nó. Và những điều cao hơn chỉ có thể được học bởi thuyết giảng; càng cao hơn thì lại càng phải như vậy. Trừ khi bạn bắt đầu giao tiếp, những kinh nghiệm của bạn vẫn giữ nguyên không rõ ràng, ẩn giấu trong dạng sương mù mà bạn không cần phải mang chúng tới ánh sáng. Nhưng khi bạn phải thuyết phục người khác, bạn phải mang chúng tới ánh sáng - và lần đầu tiên bạn trở nên nhận biết một cách rõ ràng nó là gì.

Cho nên điều đó cũng sẽ trở thành hữu ích với bạn, vô cùng hữu ích; và bạn là một trong những người tổ chức có giáo dục nhất ở đó, rất nhiều người sẽ sẵn sàng chấp nhận. Bạn chỉ phải tập trung một chút can đảm và bắt đầu. Lúc ban đầu chỉ cần những người bạn, tập trung họ lại và sau đó vấn đề bắt đầu chuyển động bởi chính nó và tôi sẽ cùng với bạn!

**

[Một sannyasin liên quan đến cả hoạt động nghệ thuật và cũng giới thiệu Osho với mọi người ở phương

Tây hỏi rằng cô ấy có khả năng thực hiện nhiều việc cùng một thời gian không].

Bạn thực hiện được! Mọi người thực sự có khả năng thực hiện nhiều điều, quá nhiều điều đến mức bạn không thể hình dung. Bởi vì chúng ta sống ở mức rất tồi thiểu, chúng ta không sử dụng nhiều hơn bảy phần trăm tiềm năng của chúng ta. Cho nên bất kỳ điều gì bạn đang làm, bạn có thể thực hiện ít nhất mười lần dễ dàng hơn; và nếu bạn có một chút nỗ lực thì phải là mười lăm lần hơn. Công việc của bạn mang nhiều vẻ đẹp hơn, bạn phải thực hiện nhiều năng lượng hơn.

Chúng ta chưa bao giờ nhận biết tiềm năng khổng lồ của chúng ta, bởi vì chúng ta chưa bao giờ trao cho nó bất kỳ thử thách nào. Hãy trao cho chính bạn nhiều thử thách nhất có thể. Cuộc đời rất ngắn và nó trôi đi rất nhanh, nó liên tục trượt khỏi tay bạn. Thời điểm mà nó biến đi, nó sẽ biến đi, nhưng nếu bạn có thể sử dụng nó một cách sáng tạo thì ở thời điểm nó biến đi nhưng tinh chất của nó bạn đã vắt hết. Bạn sẽ được làm giàu: thời điểm sẽ biến đi, nhưng nó sẽ để lại kho báu tuyệt vời cho bạn.

Nếu con người thực sự sống một cách toàn bộ, trước khi người đó chết, người đó đã mang toàn bộ vương quốc cùng mình. Người đó không ra đi tay không; chỉ có Alexander ra đi tay không mà không phải Phật.

Cho nên đừng lo lắng. Đối mặt với mọi thách thức có thể. Và đây là kinh nghiệm của tôi, những người đang thực hiện nhiều điều luôn có thời gian thực hiện nhiều điều hơn. Những người đang không thực hiện bất kỳ

điều gì thì không bao giờ có thời gian! Nếu bạn bảo họ làm một cái gì đó, họ nói, “Chúng tôi không có thời gian, không có sức lực”. Theo cách nói đó thì họ có lý bởi vì năng lượng của họ vẫn giữ nguyên không được thử thách, trong một dạng entropi, trong một dạng ngủ.

Khuấy động năng lượng của bạn từ mọi góc ngách và bạn sẽ trở thành ngọn lửa. Và sống như ngọn đuốc cháy bởi cả hai mục đích là cách sống đúng và duy nhất. Con người sống một cách toàn bộ mới quá hạnh phúc, quá sung sướng làm sao.

Con người có thực tại đa khía cạnh. Bạn có thể thực hiện nhiều điều. Và nên nhớ, tất cả những khám phá trên thế giới được tạo ra bởi những người thực hiện nhiều dạng công việc. Từ tất cả những dạng công việc đó, một dạng giống lại nảy sinh. Ví dụ, nếu nhà toán học bắt đầu vẽ tranh, thế thì không họa sĩ nào sẽ có khả năng thực hiện những việc mà người đó thực hiện; bởi vì toán học sẽ ở đâu đó. Nếu người đó cũng là nhạc sĩ thì tranh của ông ta sẽ có khía cạnh khác; một cái gì đó của âm nhạc sẽ có đó, âm nhạc trong màu sắc. Nếu ông ta cũng còn là người yêu, thế thì một cái gì đó về tình yêu sẽ ở trong bức vẽ, và còn có nhiều cái này, cái kia nữa. Nếu người đó chỉ là họa sĩ thì tranh sẽ là nghèo nàn, nó sẽ chỉ là một khía cạnh, nó sẽ không có chiều sâu. Có thể, về mặt kỹ thuật nó rất chính xác, nhưng chỉ chính xác về mặt kỹ thuật. Nó sẽ không là tác phẩm nghệ thuật vĩ đại, nó sẽ không là sự sáng tạo.

Giống như hai người, đàn ông và đàn bà, gặp nhau khi đó đưa trẻ ra đời. Khi đàn ông và đàn bà khác chùng

tộc gặp nhau thì đứa trẻ sinh ra còn tốt hơn, bởi vì người đàn bà mang đến tất cả nền văn hóa từ phía họ - nền văn hóa khác, môi trường khác, cách nhìn khác - và người cha mang đến nền văn hóa khác, môi trường khác, ngôn ngữ khác. Đứa trẻ trở thành điểm gặp và chắc chắn đứa trẻ sẽ có cuộc đời phong phú hơn.

Mọi người không nên kết hôn với những người ở vùng miền của mình, không nên kết hôn với người cùng một nhà thờ, không nên kết hôn với người cùng màu da. Kết hôn với những người ở càng xa càng tốt. Nếu bạn có thể gặp những người sao Hỏa, hãy kết hôn với họ! Hôn nhân nên là sự liên kết hành tinh. Và khi chúng ta đã khám phá ra những người ở những hành tinh khác thì điều này sẽ xảy ra! Đó là dạng trẻ em hoàn toàn khác sẽ ra đời: nó sẽ là sự đột biến, nó sẽ mang nhân loại mới đến cho thế giới.

Đó là cách mà mọi sự phát minh xảy ra. Người nhạc sĩ đơn giản là bắt đầu vẽ tranh, họa sĩ bắt đầu sáng tác nhạc; thế thì một cái gì đó buộc phải xuất hiện.

Cho nên hãy cố gắng bằng mọi cách có thể. Tất cả điều đó sẽ đều góp sức, làm cho bạn giàu có hơn, đa dạng hơn.

**

[Một sannyasin nói: tôi đang cảm nhận mỏng manh với năng lượng ở phương Tây].

Đó là điều tự nhiên, đó là điều hiển nhiên. Sống quá lâu ở đây làm cho bạn mềm mại, tinh tế, làm cho bạn thành

nữ tính, làm cho bạn mỏng manh, bởi vì đó là cách duy nhất để mở ra với Thượng đế, cởi mở với vạn vật; con người phải trở nên dễ bị tổn thương. Khi bạn ra khỏi trường Phật tính, bạn sẽ có một chút sợ hãi, bởi vì thế gian khá khác nghiệt, thế gian quá nam tính, thế gian quá hùng hổ và phương Tây còn hơn thế nữa.

Nhưng đừng lo lắng. Sự mong manh đó không phải là yếu đuối: đó thực sự là một dạng mạnh mẽ mới, đó là sức mạnh nữ tính. Nên nhớ rằng, ý tưởng về việc phụ nữ yếu dục tính hơn là tuyệt đối sai lầm. Phụ nữ có dục tính mạnh mẽ hơn còn khi đó đàn ông yếu hơn. Và cách duy nhất mà đàn ông không yếu hơn đó là con đường của cơ bắp, con đường thú vật. Nếu không anh ta không thể mạnh hơn phụ nữ.

Đàn bà sống lâu hơn đàn ông, nhiều hơn năm năm. Họ khó bị bệnh hơn đàn ông. Nhiều đàn ông bị điên hơn phụ nữ và con người nên mong đợi điều ngược lại. Nhiều đàn ông tự sát hơn đàn bà; mặc dù đàn bà nói về tự sát nhưng họ chưa bao giờ thực hiện. Và bất kỳ khi nào họ uống thuốc họ cũng luôn uống một lượng nhất định.

Năng lượng nữ có sức mạnh của chính nó. Đó không phải là sức mạnh cơ bắp, không phải là sức mạnh thú vật, không phải là sức mạnh của Mohammed Ali. Đó là của Phật, dễ tổn thương, mong manh nhưng mạnh mẽ vô cùng.

Cho nên đừng bao giờ lo lắng. Bạn sẽ có khả năng đối mặt với phương Tây và không xung đột. Bạn sẽ có khả năng giữ nguyên như là bạn mà không bị hủy hoại. Và bạn không cần bảo vệ chính mình, bạn không cần phát

ZORBA PHẬT

triển áo giáp bảo vệ quanh bạn. Chính năng lượng bạn có là đủ bởi nó có quyền năng của riêng nó, ẩn chứa, bí mật, không trên bề mặt mà ở ngay chính trung tâm.

Cho nên không cần phải lo lắng. Hoạt động và bạn sẽ nhìn thấy rằng mọi thứ giữ nguyên như là nó vậy.

Chương XI

**11 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Prem có nghĩa là tình yêu. Tình yêu là Thượng đế – đó là ý nghĩa của [prem theo], và đó cũng là toàn bộ ý nghĩa của tôn giáo.

Thời điểm mà tôn giáo trở thành luật lệ thì nó không còn là tôn giáo nữa. Nó đã bị sụp đổ; nó không còn là một phần của thế giới ánh sáng, nó đã trở thành một phần của bóng tối. Luật là cho kẻ mù lòa, luật cần đến bởi vì mọi người không có tình yêu. Khi có tình yêu thì không cần luật lệ nào cả. Tình yêu là đủ bởi nó là luật của mọi luật, là chính suối nguồn, là chính nền tảng.

Có một lần xảy ra việc: người đàn ông hỏi thánh Augustine “Ngài có thể cho tôi một lời nói mà nó có thể bao hàm toàn bộ những luật lệ của tất cả những kinh linh thiêng không?”

Augustine phải thiền về điều đó. Tĩnh lặng trong một vài khoảnh khắc. Ông ta nhắm mắt và sau đó nói “Tình yêu và nếu bạn yêu thế thì bất kỳ điều gì bạn làm cũng đúng”.

Và điều ngược lại cũng đúng bởi nếu bạn không yêu, bất kỳ điều gì bạn làm cũng sai. Mặc dù theo luật là đúng, nhưng về cơ bản nó là sai bởi vì tình yêu bị lừa. Đó chỉ còn là cái xác, không có linh hồn trong nó.

Với tình yêu thì bất kỳ điều gì bạn làm cũng đúng, bởi vì, về thực chất, tình yêu không thể làm điều gì sai. Nên nhớ điều đó và không chỉ nhớ mà còn cố sống như vậy.

Yogino xuất phát từ từ “yoga”; yoga có nghĩa là sự hòa hợp. Con người sống theo kiểu tách biệt với tồn tại và đó chính là đau khổ của họ. Con người sống gần như

mất gốc, không có rễ trong đất màu mỡ; chính vì vậy mà cuộc sống không tuôn chảy, bị tắc nghẽn, bị tê liệt. Và không có gì xanh tươi trong cuộc sống con người, không lá, không hoa; chỉ là sự cằn cỗi.

Toàn bộ sự tìm kiếm của tôn giáo là làm cách nào bạn quay trở về gốc rễ của mình, làm cách nào là một với tồn tại như là bạn trước khi sinh ra.

Đứa trẻ trong bụng mẹ sống trong một dạng hòa hợp, trong trạng thái của yoga. Nó tuyệt đối là một với người mẹ, nó không biết đến sự riêng biệt. Khi nó ra khỏi bụng mẹ thì đó là một cú sốc ghê gớm, vết thương sinh nở xảy ra. Và chúng ta không cho nó bất kỳ cơ hội nào để bình ổn vì ngay lập tức chúng ta cắt cuống rốn. Thậm chí nó đã không có khả năng thở! Và cắt cuống rốn quá nhanh, quá đột ngột, điều đó là tai họa, là nguy hiểm. Điều đó giữ nguyên như là vết thương sâu trong vô thức. Sau đó đứa trẻ cảm nhận một cách ý thức rằng, nó sẽ đi xa hơn khỏi sự hòa hợp ban đầu. Cuộc sống trở nên nhiều lo lắng và nhiều gánh nặng hơn.

Yoga là khoa học về sự hòa hợp với tồn tại. Yoga có nghĩa chính xác, nghĩa đen trong tiếng Anh là từ "tôn giáo". Nó xuất phát từ gốc "religere" có nghĩa là trở nên được hòa hợp, được hòa hợp trở lại, trở thành một với tồn tại. Điều này có thể xuất hiện bây giờ, không phải ở mức độ thể chất mà là ở mức độ ý thức.

Và tất cả điều đó chính là thiền: hòa chính mình vào toàn bộ. Nó mang đến sự tạ ơn tuyệt vời, nó mang đến niềm vui cực đỉnh, và niềm vui cực đỉnh đó vẫn giữ nguyên, vẫn kiên trì; nó đến và không bao giờ đi.

Unmila có nghĩa là hành động mở mắt của con người, điều đầu tiên bạn làm vào buổi sáng. Nhưng tôi sẽ cho bạn cái tên như là phép ẩn dụ về việc mở vào bên trong của mắt; chính xác như vậy. Vào buổi sáng, thời điểm bạn mở mắt ra, bỗng nhiên bóng tối biến mất, bỗng nhiên bạn trở nên nhận biết thế giới bên ngoài - những con chim hót trên cành cây, gió thổi, mặt rời rọi qua cửa sổ và đứa trẻ đang chạy nhảy trên đường. Thật bất ngờ bởi chỉ khoảnh khắc trước đó thế giới bên ngoài chưa bao giờ tồn tại - không mặt trời, không gió, không trẻ nhò chơi đùa, không chim muông. Không có gì - cứ như không có gì đã tồn tại. Tất cả đều có đó, nhưng với bạn thì không có gì.

Khoảnh khắc bạn mở mắt ra thì toàn bộ cấu trúc, hình dạng của thực tại bạn thay đổi. Và với sự thay đổi đó mà thế giới bỗng nhiên nhú ra từ tồn tại, không từ đâu cả. Và cùng thời điểm đó, một cái gì đó ở bên trong - những giấc mơ, sự tưởng tượng ngọt ngào hoặc cơn ác mộng - không còn tìm thấy ở nơi nào nữa. Khoảnh khắc trước đó, chúng đã có đó và rất thực. Có thể bạn đã rất thích thú giấc mơ ngọt ngào, hoặc bạn có thể đã ở trong sự hành hạ của ác mộng, một cái gì đó khủng khiếp đã xảy ra. Điều đó quá thực! Có thể bạn vẫn thờ một cách nặng nhọc, toát mồ hôi vì cơn ác mộng đó; một cái gì đó có thể vẫn còn rơi rớt lại trong cơ thể, bạn vẫn còn vết tích. Nhưng bây giờ bạn biết rằng nó không còn đó và bây giờ, thật nực cười khi sợ hãi một cái gì đó không có. Nhưng khoảnh khắc trước, nó có ở đó; mặc dù, thực sự không có, nhưng nó vẫn có ở đó vì bạn.

Cũng theo cách chính xác như vậy, sự mờ ra của mắt bên trong... cho đến bây giờ bất kỳ điều gì bạn biết về chính mình thì cũng đơn giản là biến mất. Bạn lại nhận ra nó trong ác mộng, trong giấc mơ. Bạn đã tưởng tượng về nó, bạn đã phóng chiếu nó. Tất cả những điều bạn biết về chính bạn là giả, không thật, hình ảnh bị phóng chiếu, một cái gì đó được tưởng tượng. Bỗng nhiên bạn nhận biết thế giới bên trong của chính thực tại bạn, của bầu trời bên trong, mặt trời bên trong, bài ca bên trong bạn. Và đó là một thế giới hoàn toàn khác.

Thiền là chìa khóa để mở con mắt bên trong. Đó là nghệ thuật học cách làm thế nào để nhắm mắt đối với thế giới bên ngoài và mở ra với thế giới bên trong. Và khi bạn đã học được nghệ thuật thì điều đó trở nên quá dễ dàng, giống như thở ra, hít vào. Bạn có thể ra ngoài bất kỳ khi nào bạn muốn và thích thú với vẻ đẹp của thế giới. Bạn có thể vào bất kỳ khi nào bạn muốn, bạn có thể thích thú với vẻ đẹp của thế giới bên trong – tuyệt hơn nhiều, rực rỡ hơn nhiều, là vô hạn. Vẻ đẹp bên ngoài mờ nhạt, niềm vui bên ngoài nhìn có vẻ rất bình thường bởi đơn giản là cái bên ngoài mất mọi ý nghĩa mà nó đã có trước đó.

Prem có nghĩa là tình yêu, yatren có nghĩa là hành trình: hành trình của tình yêu, cuộc hành hương của tình yêu. Cuộc đời chỉ có ý nghĩa khi nó là hành trình của tình yêu. Những người bắt đầu bình ổn ở một nơi nào đó sẽ lỡ nó. Con người phải giữ nguyên là lang thang, con người phải giữ nguyên là vô gia cư – tôi ngụ ý một cách ẩn dụ, tôi ngụ ý một cách tâm linh. Con người không

nên cho phép chính mình định cư ở bất kỳ nơi đâu, bởi vì con người bình ổn ở bất kỳ đâu thì cuộc đời họ cũng bắt đầu hấp hối.

Câu chuyện Sufi nói về Jesus...

Sufi có một vài câu chuyện tuyệt vời về Jesus mà trong kinh Thánh không có. Một trong những câu chuyện đó là Jesus thiền trên núi. Ông ấy đã gặp ở đó một người đàn ông rất già đang đứng ở dưới gốc cây, không nơi ẩn nấp, không mái che. Jesus hơi bối rối. Ông ấy hỏi ông già “Ông đã sống ở đây bao lâu?” ông già nói “Gần một trăm năm; ta đã hai trăm tuổi”. “Nhưng ngôi nhà ở đâu?” Jesus hỏi. “Nơi trú ẩn ở đâu? Làm cách nào ông có thể trú ẩn khi mưa, khi nắng?” Ông già bắt đầu cười như đứa trẻ, ông ta nói “Chúa ơi, những nhà tiên tri giống ngài, những người đi trước ngài, đã dự đoán về tôi, rằng tôi sẽ sống chỉ bảy trăm năm; chính vì vậy tôi không bận tâm về việc làm nhà. Để làm gì?” ông ta nói. “Chỉ bảy trăm năm và sau đó tôi phải đi. Cho nên tại sao lại làm nặng xị lên về chuyện nhà ở hay nơi trú ẩn?”

Đây là câu chuyện đẹp. Câu chuyện nói rằng, sau khi nhìn thấy ông già này, Jesus xuống núi và nói với các môn đệ của mình: cuộc sống là cây cầu. Đi qua nó, nhưng đừng làm nhà trên nó.

Cuộc sống chỉ là cuộc sống khi nó tuôn chảy không ngừng, khi nó chuyển động không ngừng. Nó là dòng sông không bắt nguồn từ đâu và không đâu là tận cùng. Đó không phải là hiện tượng có mục đích, đó không phải là công việc mà đó chỉ là sự lang thang trong ngạc nhiên.

Con người tâm linh là dân gipxi thực sự của thế giới bên trong; và đó là ý nghĩa của tên bạn: hành hương tình yêu.

Unmad có nghĩa là điên khùng, nhưng điên có phương pháp, điên trong tình yêu, điên vì Thượng đế.

Thế gian đầy những kẻ điên: một ai đó điên vì tiền, một ai đó điên vì quyền lực. Có những dạng thấp hơn của điên. Cũng có những dạng cao hơn của điên: một người nào đó điên vì tình, một người nào đó điên vì Thượng đế.

Điều duy nhất cần đến đối với sannyasin là biến đổi điên thấp hơn thành điên cao hơn. Tập trung chính con người vào cái bên kia. Đặt toàn bộ năng lượng vào việc tìm kiếm điều chưa biết.

Thậm chí nếu chúng ta có tiền cũng không có gì được tìm ra, điều đó chỉ chứng tỏ nỗ lực hão huyền. Cuộc sống mà chúng ta tập trung vào việc tích lũy tiền thì sẽ bị kiệt quệ, nó không thể được khai hóa. Thậm chí nếu con người trở nên rất quyền lực về mặt chính trị thì cuối cùng cũng chỉ chứng tỏ là trò chơi trẻ em. Và khi bạn có nó thì nó chỉ là điều vô nghĩa; toàn bộ ý nghĩa của nó không bao gồm trong nó. Khi bạn không có tiền, điều đó vô cùng ý nghĩa; khi bạn có tiền thì nó hoàn toàn vô nghĩa.

Dạng điên cao hơn mang bạn đến những điều có ý nghĩa chỉ khi bạn có thời gian. Đó là sự khác biệt. Tình yêu là vô nghĩa nếu bạn không yêu; khi bạn yêu, chỉ khi đó mới có ý nghĩa. Tiền có ý nghĩa chỉ khi bạn không có

nó; khi bạn có nó, nó là vô nghĩa. Đó là tiêu chuẩn để phân xét điều gì thấp hơn, điều gì cao hơn: điều cao hơn có nghĩa khi bạn có nó, điều thấp hơn có nghĩa khi bạn không có nó. Do vậy điều thấp hơn chỉ có trong hy vọng. Nó chỉ có thể tồn tại trong tương lai mà không thể tồn tại ở hiện tại.

Điều cao hơn có thể tồn tại ở hiện tại. Và khi bạn có nó thì bạn nhận biết được vẻ đẹp của nó, niềm vui sướng tuyệt đỉnh của nó. Nếu tiêu chuẩn này được hiểu thì dần dần con người có thể thay đổi cuộc sống của mình từ thấp hơn thành cao hơn, bỏ rơi mọi trò chơi trẻ con và tìm kiếm điều thực sự. Unmad có nghĩa là dạng cao hơn của điên khùng và là sự lành mạnh duy nhất.

Prem có nghĩa là tình yêu, madak có nghĩa là làm say sưa - tình yêu say sưa. Tình yêu là tình yêu chỉ khi nó say sưa. Nếu nó không say sưa thì nó là một cái gì đó khác. Nó có thể là tình dục, nó có thể là tham lam, nó có thể là ước mong để thống trị hoặc bị thống trị, có thể là sở hữu hoặc ước mong bị sở hữu. Phải là một cái gì đó khác không thể là tình yêu.

Tình yêu là chất say tự nhiên và bởi vì tình yêu đang bị lơ khỏi thể gian, vậy nên mọi người liên tục phát minh ra những chất gây say mới từ rượu tới LSD. Theo những phương pháp khác nhau, thông qua những hóa chất khác nhau, trong nhiều thời đại con người đã cố chìm mình vào một dạng quên lãng nào đó. Nhưng mọi thứ đều độc hại, ngoại trừ tình yêu, bởi vì tình yêu không phải là chất say không tự nhiên. Nó là một phần của hóa chất bên trong bạn, nó xuất hiện trong chính

bản thân bạn, nó tuần hoàn trong máu bạn. Nó làm mới mỗi tế bào trong máu bạn, trẻ trung, vui vẻ. Đó là món quà được trao bởi Thượng đế.

Tất cả những thứ thay thế khác đều nguy hiểm, độc hại, xấu xa. Đầu tiên, không có khả năng yêu thực sự là cú ngã khủng khiếp. Những người có thể yêu không cần bất kỳ chất say nào bởi tình yêu là đủ với họ. Nó không để lại vết tích, không khó chịu, nó không gây nghiện. dần dần nó làm cho bạn hướng sâu hơn vào trạng thái không bản ngã.

Đó không chỉ là sự quên lãng mà cũng còn là nhớ lại. Đây là sự ngược đời của tình yêu. Không hóa chất nào khác có thể thực hiện điều đó. Những hóa chất có thể làm cho bạn quên chính mình, nhưng sự quên lãng đó không tác dụng gì nhiều. Ngày mai bạn lại quay trở lại với tất cả những đau khổ của mình, tất cả những căng thẳng của mình, tất cả những lo âu của mình. Thực tế, ngày mai chúng sẽ còn nhiều hơn, bởi vì bạn đã ngập chìm trong hai mươi bốn giờ, chúng đã tích lũy trong nền tảng của bản thân bạn. Bỗng nhiên, sau hai mươi bốn giờ chúng sẽ nhiều hơn và tràn ngập khắp bạn. Đây không phải là cách thoát khỏi chúng.

Tình yêu, nói theo cách này, nó làm say bạn; nói theo cách khác, nó giúp bạn nhớ lại chính mình. Đó là hiện tượng gương hai lưỡi: về mặt này nó cắt mọi thứ mà bản ngã bạn đang tạo ra quanh bạn, mọi đám mây mù; mặt khác nó giúp những năng lượng bên trong bạn tuôn chảy. Khi những điều đó xảy ra cùng nhau, bạn trở nên quá cảnh giác đến mức khi bạn ngập chìm trong tình

yêu, sự cảnh giác của bạn cũng trở thành nền tảng của bạn. Và sự cảnh giác đó ngăn chặn sự phát triển đau khổ, lo lắng, phiền muộn nhiều hơn. Nó cắt chính gốc rễ của mọi lo lắng. Thực tế, trong khoảnh khắc của tình yêu, con người không sợ cái chết; thậm chí cái chết cũng không tạo ra lo lắng. Vậy nên, làm cách nào để cuộc sống tạo ra lo lắng trong khi cái chết không thể tạo ra nỗi lo?

Tôi thuyết giảng bạn yêu, tôi thuyết giảng bạn hoàn toàn say với tình yêu sao cho việc tự nhớ lại nảy sinh trong bạn một cách tự nguyện.

Nhưng trong quá khứ, các tôn giáo đã từ chối mọi người yêu, họ đã biến toàn bộ trái đất thành hiện tượng rất không tín ngưỡng. Tình yêu phải được ngấm lại vào nhân loại. Đó là nhu cầu khẩn thiết, nếu không con người không thể sống. Gần giống như bệnh nhân đang hấp hối và cần oxy. Cho nên, đó là tình trạng của con người: con người đang trên giường bệnh và cần ôxy. Tình yêu là ôxy đối với tâm hồn.

*
**

[Một sannyasin hỏi: tôi tìm tình yêu ở đâu? Tôi có cảm giác tôi không thể].

Mọi người đều có thể yêu. Nếu bạn có thể thờ, bạn có thể yêu; nếu bạn đang sống, bạn có thể yêu.

Điều này như là câu hỏi “tôi có thể thờ ở đâu? Tôi có thể tìm sự sống của tôi ở đâu?” Chính bạn. Vì có ý

tường đó và nó đang cản trở bạn. Hãy bỏ rơi ý tưởng! Đó chỉ là chương trình sai trong đầu bạn.

Hãy khởi động! Lúc ban đầu sẽ là “cứ như” – kệ nó. Giống như người không bị tê liệt mà tin rằng mình đang bị tê liệt, nằm trên giường và nói “Làm sao tôi có thể đi?” chúng ta nói với anh ta “Ngay tức khắc, hãy thức dậy và nghĩ rằng bạn có thể đi – hãy thử xem”. Anh ta sẽ rất ngạc nhiên bởi vì anh ta có thể đi.

Điều đó đã xảy ra nhiều lần. Có một lần sự việc xảy ra như sau: người đàn ông nằm liệt giường, bị liệt, trong năm năm, bảy năm và các bác sĩ đã tuyên bố rằng không thể cứu chữa. Thế rồi vào một ngày, lúc nửa đêm, nhà của ông ta bị cháy cho nên mọi người chạy ra khỏi ngôi nhà. Mọi người không thể tin vào mắt mình bởi ông ta cũng chạy ra ngoài! Trong bảy năm ông ta không rời khỏi giường điều đó khiến họ ngạc nhiên. Ông ta đã thực sự quên rằng mình bị liệt, thế đấy. Đó là tình trạng quá nguy hiểm vì bạn không thể có được sự quá xa xỉ như là bị liệt! Khi mọi người hét vào ông ta “ông đang làm gì? Ông bị liệt cơ mà!” sau đó ông ta lại ngã xuống đất. Và ý tưởng bị liệt lại bám lấy ông ta.

Đó là ý tưởng sai và bạn phải xóa cái băng ghi âm đó. Đó không phải là vấn đề “làm cách nào tìm được tình yêu?” câu hỏi duy nhất là “làm cách nào bỏ rơi ý tưởng rằng ta không giá trị gì để yêu, ta không có khả năng yêu”. Mọi người đều có thể! Mọi người sinh ra đều có khả năng nội tại để yêu và được yêu.

Hãy bắt đầu! Lúc ban đầu tâm trí bạn sẽ ngăn cản bạn: “mi đang làm gì?” cho nên hãy để nó là cuộc chơi

của “cứ như”. Điều đó sẽ nhanh chóng trở thành thực tại, bởi vì đó là thực tại.

Hãy quay lại đây. Nếu bạn không thể thu xếp ở đó, thế thì chúng ta sẽ tiếp tục với ý tưởng ở đây. Hãy quay trở lại! Chúng tôi sẽ nói cho bạn vô điều kiện. Nhưng cũng phải có vài nỗ lực ở đó. Hãy tin tôi - tôi nói bạn có thể yêu: hãy thử! Và nếu bạn không thể, thế thì chỉ vào một ngày nào đó nhà bạn bị cháy...

Đây sẽ là tên [cho trung tâm thiền]: Upadesh. Upadesh có nghĩa là thuyết giảng, nhưng với hương vị đặc biệt cho nó: thuyết giảng đó không thực sự là thuyết giảng, thuyết giảng đó truyền đạt, giao cảm, thuyết giảng đó không có lời răn trong nó, không hét lên, không bắt buộc, thuyết giảng ở đây đơn giản là sự tuôn chảy tâm thức của bậc thầy. Đó không phải là bài thuyết giáo trong hoàn cảnh bình thường, đó không phải là lên lớp, đó không phải là truyền giáo, không giáo điều, không tín điều; nhưng có hương thơm trong nó và hương thơm đó chỉ dành cho những người nhạy cảm, còi mủ, đón nhận. Nó không được biểu cảm bằng lời nói mà nó là sự lan truyền bên ngoài những kinh sách.

Theo nghĩa đen thì từ “upadesh” có nghĩa là ngồi gần với bậc thầy - bởi vì đó là cách duy nhất để tiếp nhận lời thuyết giảng. Tôi nói lại rằng “sự thật không thể được thuyết giảng mà chỉ có thể bị nhiễm”. Như bệnh tật hay lây nhiễm, cho nên nó như là thể chất. Bất kỳ khi nào một người nào đó tràn ngập ánh sáng thì ánh sáng của người đó là lây nhiễm; khi một người nào đó tràn

đây tình yêu thì tình yêu của họ là lây nhiễm. Tất cả những điều cần đến đối với người khác là sự đồng cảm.

Khi môn đệ đến lần đầu tiên, họ không khác gì một sinh viên mà sinh viên thì cần sự đồng cảm. Dần dần họ thay đổi thành môn đệ. Đệ là môn đệ có nghĩa là biến đổi từ đồng cảm thành thấu cảm. Đồng cảm có nghĩa là thái độ rất thân thiện, không đối kháng. Thấu cảm có nghĩa gần như hòa vào và trở thành một, cảm nhận như bậc thầy cảm nhận.

Ví dụ như nếu bạn của bạn bị đau đầu, bạn đồng cảm, bạn hiểu, bạn chăm sóc họ. Nhưng nếu bạn của bạn bị đau đầu và bỗng nhiên bạn cũng bắt đầu đau đầu, thế thì đó là thấu cảm. Đó không chỉ là vấn đề về sự quan tâm mà bạn đã trở thành một phần, bạn đã bị nhiễm, bạn đã bắt đầu trải nghiệm nó theo cùng cái cách của người bạn.

Những người yêu cũng bắt đầu với đồng cảm, nhưng khi họ đạt tới thấu cảm thì tình yêu của họ vẫn giữ nguyên một chút không phát triển, tình yêu của họ bị tắc ở đâu đó.

Upa có nghĩa là gần, desh có nghĩa là nơi chốn - ngồi rất gần với nơi của bậc thầy. Đồ là nghĩa đen; nhưng nghĩa ẩn dụ là thuyết giảng, thuyết giảng không thể được dạy, thuyết giảng không thể nói bằng lời.

Cho nên hãy để cho điều nhỏ nhoi này phát triển ở đó và bạn là phương tiện của tôi. Hãy để tình yêu của tôi tuôn chảy qua bạn, hãy để sự hiện diện của tôi được cảm nhận bởi những người mới đến. Nếu bạn cho phép, điều đó sẽ xảy ra. Và đó không chỉ là phúc lành đối với

những người khác, đó sẽ là phúc lành sâu sắc hơn đối với bạn.

*
**

[Một nhà trị liệu quay trở về từ phương Tây. Trước đây Osho đã nói với anh ta hãy trao nhiều tình yêu cho mọi thứ, kể cả những tảng đá... Anh ta đã từng là phụ tá trong các nhóm và cố thực hiện điều đó nhưng cảm thấy lộn xộn hơn, tiêu cực hơn].

Thực tế bạn đã thực hiện công việc của bạn một cách quá sức. Đừng làm quá sức, nếu không bạn sẽ luôn rơi vào cái bẫy tiêu cực. Nên nhớ câu nói vàng: nếu bạn quá tích cực, quá cố gắng để cố thực hiện công việc thì sớm hay muộn bạn sẽ gặp cực đỉnh khác đó là tiêu cực. Đây cách mà cuộc sống giữ được cân bằng. Nếu bạn không muốn tiêu cực thế thì đừng ép điều tích cực quá nhiều. Giữ nguyên bình thản, tĩnh tại ở trung gian: không tích cực hoặc không tiêu cực.

Thực tế, đó chính là toàn bộ ý nghĩa của từ bi: không nóng hoặc không lạnh, rất mát mẻ, thanh bình. Thế thì bạn có thể trao tình yêu, nhưng nó sẽ rất mát mẻ. Bạn sẽ không cảm thấy kiệt sức và bạn sẽ không cần dịch chuyển tới cực đỉnh khác.

Tích cực cũng là một phần của tâm trí, giống như tiêu cực, dần dần bạn phải học làm cách nào không là một phần của tâm trí. Bạn không chỉ vượt ra ngoài tiêu cực mà bạn cũng phải vượt ra ngoài tích cực. Chỉ với sự siêu việt lên cả hai đó mà cuộc đời trở nên thanh bình, nếu

không sẽ rất mệt mỏi. Và khi bạn quá mệt mỏi, bạn phải dựa vào người khác, nếu không bạn sẽ không khỏe lại, không trẻ lại.

Cho nên có hai khả năng: một là đừng áp đặt tích cực của bạn quá nhiều. Giữ nguyên ở trung gian, thế thì bạn sẽ không bị tiêu cực. Tiêu cực chỉ xuất hiện thông qua tích cực và tích cực chỉ xuất hiện thông qua tiêu cực. Chúng là đối tác, chúng thực hiện công việc cùng nhau và bạn trở thành nạn nhân, trở thành chiến trường giữa hai cực đó.

Cho nên điều đầu tiên là... sự lựa chọn tốt nhất là giữ nguyên ở trung gian. Hoặc điều thứ hai, điều tốt thứ hai là liên tục di chuyển từ tích cực tới tiêu cực. Sau đó cho phép cả hai, đừng kìm nén tiêu cực. Điều tốt thứ hai là những gì những nhóm liệu pháp tâm lý phương Tây dựa vào. Điều đầu tiên là tốt, nhưng nếu bạn không thể thực hiện điều đó thì điều thứ hai cũng là tốt.

Cho nên hãy lựa chọn. Đầu tiên hãy thử điều thứ nhất. Nếu nó quá khó khăn... bởi vì trở nên điềm tĩnh là rất khó khăn; tâm trí thích nóng hoặc thích lạnh vì sự kích động. Nóng cũng kích động và lạnh cũng kích động; yêu cũng kích động và ghét cũng kích động. Từ bi không có sự kích động trong nó. Đó chỉ là một cái hồ bằng lặng, yên tĩnh, phản chiếu toàn bộ bầu trời cùng tất cả những vẻ đẹp của nó, nhưng không có sự kích động nào, thậm chí không một gợn sóng. Và tâm trí sống bởi sự kích động, nó là sự tìm kiếm không ngừng đối với những giải trí, những giết gân.

Nhưng bạn phải nhận biết được rằng nếu điều đầu tiên có thể được thực hiện thì hãy thực hiện nó; nếu không điều thứ hai cũng tốt. Thế thì đừng lo lắng khi không ngừng di chuyển từ cái này tới cái kia. Và làm cho nó thành dễ dàng thì sự di chuyển không nên bị cản trở, bị dừng lại, không nên thực hiện một cách miễn cưỡng. Di chuyển rất dễ dàng từ cực này tới cực kia, giống như quả lắc đồng hồ, không khó khăn gì; đừng tạo ra rắc rối từ đó.

Ở phương Tây, cụ thể trong năm mươi năm nay, chủ nghĩa thực chứng được thuyết giảng quá nhiều, thậm chí dưới cái tên tôn giáo. Vincent Peale và những người thích điều đó đã luôn thuyết giảng triết lý tích cực, họ không biết rằng tất cả những điều càng làm cho con người tích cực hơn thì vô thức của anh ta càng trở nên tiêu cực hơn. Và bạn đang tạo ra vết rạn nứt trong con người, thay vì bạn giúp anh ta thì bạn lại đầu độc anh ta. Những gì mà Vincent Peale, Dale Carnegie, Napoleon Hill và những cộng sự nói đều hấp dẫn mọi người, bởi vì có vẻ như “Tuyệt vời làm sao nếu mình là người tuyệt đối tích cực”. Nhưng bạn không thể tuyệt đối tích cực được.

Trở nên tuyệt đối tích cực thì bạn phải cho phép tuyệt đối tiêu cực. Thế thì trong trạng thái thức tỉnh bạn sẽ là Phật và trong trạng thái vô thức bạn sẽ là Adolf Hitler, và bạn sẽ bị giằng xé, liên tục đấu tranh bên trong mình. Và trận đánh đó là vô cùng hủy diệt.

Tôi không thuyết giảng thuyết thực chứng, tôi cũng không thuyết giảng thuyết phụ định. Tôi chỉ đơn giản là

thuyết giảng hiểu biết về sự đối ngẫu và thông qua sự hiểu biết đó mà dần dần sẽ vượt lên trên cả hai, chính xác là đến với trung gian. Ô cửa mở ra từ trung gian. Khi bạn đã nhìn thấy vẻ đẹp của trung gian, vẻ đẹp không kích động của trung gian, nhập định không kích động - khi bạn đã nắm trái nó thể thì cả hai mất hết ý nghĩa. Thế thì nóng hoặc lạnh đều không có ý nghĩa. Thế thì bạn vẫn giữ nguyên ở không gian mới, không gian đó có thể được gọi là mát mẻ nếu bạn so sánh với lạnh, hoặc có thể gọi là ấm nếu bạn so sánh với nóng. Đó là không gian mát mẻ -ấm cúng; từ phía này nó là mát mẻ, từ phía khác nó là ấm cúng. Rất thoải mái và rất tươi tỉnh.

Hãy thử xem!

Chương XII

**12 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

[Prem Udgita bài hát tình yêu]

Tình yêu là bài ca, bài ca của trái tim, bài ca của chính cốt lõi bên trong bạn; và trừ khi tình yêu được sinh ra, con người không được sinh ra. Thông qua tình yêu mà con người đạt được linh hồn. Chỉ thông qua tình yêu mà con người bắt đầu cảm nhận một cái gì đó bên ngoài cơ thể, bên ngoài vật chất, bên ngoài hình dạng, bên ngoài lời nói; và cái bên ngoài đó là đấng cao cả linh thiêng. Cho nên tình yêu là cây cầu giữa bạn và điều đó, giữa bờ này và bờ kia. Và chỉ thông qua tình yêu mà con người có thể đi để gặp Thượng đế.

Bạn có thể thực hiện hàng nghìn lễ một thứ và nếu vẫn lơ tình yêu thì cây cầu giữa bạn và đấng linh thiêng sẽ vẫn không được tạo ra. Con người có thể trở nên rất thánh thiện, nhưng tất cả những sự thánh thiện đó chỉ giống như cái xác mà không có linh hồn, đó sẽ là cây đèn không được thắp sáng.

Nên nhớ điều đó, bởi vì đó là điều đáng ghi nhớ nhất trong cuộc đời. Và nếu con người ghi nhớ điều đó thì chính sự ghi nhớ bắt đầu thay đổi con người một cách tự nguyện. Dần dần bạn bắt đầu nghiêng về những thái độ yêu thương, những sự tiếp cận đậm thắm nhiều hơn. Dần dần, cuộc sống bình thường, cuộc sống nhàm chán bắt đầu thay đổi thành cuộc sống kỳ diệu, thành cuộc sống mang chất thơ. Bỗng nhiên, vào một ngày khi chất thơ đã đủ để biến thành sự sống thì nó bất ngờ bùng nổ thành bài ca.

Đó là ý nghĩa của udgita: khi tình yêu bùng nổ như bài ca.

Deva Hiromi... sẽ có nghĩa là không gian đẹp, linh thiêng, rộng mở.

Bầu trời rộng mở hẳn phải là đẹp và không gian rộng mở hẳn phải là linh thiêng. Không gian đóng là xấu, không gian đóng là tê liệt, không gian đóng trở nên tù đọng, hôi thối. Khép kín có nghĩa là chúng ta đã tách biệt chúng ta với tồn tại, chúng ta đã dựng bức tường quanh chúng ta, chúng ta không còn giao tiếp với tồn tại. Rộng mở có nghĩa trong giao tiếp với toàn bộ, không bức tường nào chia cách. Chúng ta đang gặp mặt, đang hòa với toàn bộ và toàn bộ liên tục rút chính mình vào chúng ta. Việc trao đổi là tuyệt đối rộng mở mà không có điều kiện nào, không ràng buộc nào và khi con người hoàn toàn cởi mở, con người biến đi. Như bản ngã, như tính cách, con người không được tìm ra nữa.

Phật đã gọi trạng thái mở rộng đó là anatta: không-cái tôi. Nhưng đó là cái tôi thực sự, đó là siêu cái tôi. Phật đã bị hiểu sai rất nhiều. Bởi vì người đã cho nó cái tên tiêu cực. Trong nhiều thời đại, họ đã cho rằng, người đã từ chối cái tôi. Làm cách nào người có thể từ chối cái tôi? Bởi người là một trong số ít người đã biết cái tôi trong ánh hào quang tráng lệ, trong vẻ đẹp tuyệt đỉnh. Cái mà người đã từ chối dưới tên cái tôi, đó là bản ngã, là tính cách cá nhân; đó chính là điều mà chúng ta nghĩ là cái tôi. Chúng ta nghĩ rằng, những bức tường đang tạo ra nhà tù cho chúng ta là những cái tôi của chúng ta, ngôi nhà của chúng ta. Khi đó chúng ta đồng dạng với những bức tường.

Để giúp mọi người có thể bỏ rơi sự nhận dạng, người đã nói với họ: bỏ rơi cái tôi. Không có cái tôi. Bạn hãy hoàn toàn quên rằng bạn là bạn; hãy ở trong trạng thái không-cái tôi.

Về mặt này cái tôi giả biến mất như bóng tối, về mặt khác cái tôi thực ngay lập tức nảy sinh trong bạn như là ánh sáng. Nhưng cái tôi thực không có trung tâm trong nó; đó là ánh sáng thuần khiết, bạn không thể cầm giữ nó. Đó là ánh sáng vô hạn, đó chính là phần hồn của ánh sáng, cốt lõi của ánh sáng.

Rõ ràng, điều đó trở thành sự khởi đầu của hành trình thực của cuộc đời. Bây giờ bạn biết tồn tại này bao gồm những thứ gì. Khi bạn đã biết chính mình, bạn biết cái tôi thực của toàn bộ tồn tại. Biết nó, mọi nỗi sợ hãi biến mất; biết nó, mọi sự ngu dốt biến mất; biết nó, mọi đau khổ biến mất; biết nó, cái chết biến mất – bởi vì tất cả, cái chết, đau khổ, ngu dốt, đều là một phần của tính cách chúng ta.

Cho nên, bỏ rơi tính cách và hãy trưởng thành! Tất cả những ý tưởng về chính bạn mà bạn đã mang cho đến bây giờ, hãy bỏ rơi chúng, bởi vì chúng chỉ là giả. Cho nên đừng cầm giữ bất kỳ điều gì, hãy để chúng biến đi. Thế rồi bỗng nhiên bạn sẽ nhìn thấy sự tinh tảo tinh khiết nảy sinh trong bạn. Nó có thể được gọi là không-cái tôi, bởi vì nó không bán ngã; nó có thể được gọi là siêu cái tôi, bởi vì nó là linh thiêng, nó là vĩnh hằng. Nó có ở đó trước khi sinh ra và nó sẽ có ở đó sau khi chết: đó là bộ mặt nguyên thủy của bạn.

Anand có nghĩa là phúc lạc, dino có nghĩa là tôn giáo: tôn giáo của phúc lạc, triết lý của phúc lạc.

Phúc lạc là thông điệp cơ bản của tôi. Nếu bạn có thể là người phúc lạc, vậy thì bạn sẽ tự động là người tử tế. Trong quá khứ, có người đã từng nói đi nói lại rằng, nếu bạn là người tử tế bạn sẽ được tặng thưởng bởi phúc lạc. Điều đó tuyệt đối sai. Phúc lạc không phải là phần thưởng; tử tế là hậu quả. Khi con người là phúc lạc thì sẽ là tử tế một cách tự nhiên, họ không cần thực hành về điều đó, bởi vì con người phúc lạc không thể tạo ra bất kỳ đau khổ nào cho người khác, bởi vì chúng ta chỉ có thể trao người khác những gì chúng ta có và những gì là chúng ta. Khoảnh khắc bạn đang cảm nhận phúc lạc, bạn có thể ban phúc cho toàn bộ tồn tại.

Cho nên quá khứ và những thuyết giảng của nó rất lộn xộn. Do vậy mà con người đã giữ nguyên không thay đổi. Chúng ta phải đặt mọi thứ một cách hợp lý.

Hãy học cách là phúc lạc. Và đừng bận tâm về đức hạnh, lòng tốt, thần thánh. Quên toàn bộ chúng đi! Nếu bạn có thể thu xếp chỉ một điều – phúc lạc bao la, khác thường, phúc lạc từ thời điểm tới thời điểm – thế thì tất cả những phẩm chất đó sẽ theo sau bạn như cái bóng.

Từ “dino” xuất phát từ gốc Arập: din. Din có thể có nghĩa là tôn giáo; nó cũng có nghĩa là niềm tin, nó cũng có nghĩa là trung thành, nhưng tất cả những nghĩa đó đều bao gồm trong từ “tôn giáo”. Deva có nghĩa là linh thiêng, thần thánh, madita có nghĩa là điên khùng: điên khùng thần thánh. Và đó là con đường thực sự tới điều cao cả linh thiêng.

Lý lẽ phải bị bỏ rơi. Lý lẽ là dụng cụ tốt nếu bạn hoạt động trên thế gian, nếu bạn hướng tới những mục đích bên ngoài; nhưng điều tương tự trở thành rào cản nếu bạn đang hướng vào trong. Với hành trình bên ngoài, đó là phương tiện cực kỳ quan trọng, nhưng với hành trình bên trong, nó là rào cản. Với hành trình bên trong thì con người cần lòng dũng cảm để bỏ rơi lý lẽ và đó là ý nghĩa của việc trở nên điên khùng.

Tất cả những người đã đạt được điều cao cả linh thiêng đã không là lãnh mạnh trong hoàn cảnh thông thường. Tất cả họ đều điên khùng trong tình yêu, họ sẵn sàng hy sinh mọi thứ và tất cả vì điều cao cả linh thiêng. Chỉ khi con người sẵn sàng với phạm vi đó thì đáng linh thiêng xuất hiện – không phải là con người cần hy sinh mà chỉ cần sự sẵn sàng hy sinh là đủ. Không phải là đáng linh thiêng đòi hỏi sự hy sinh; thế thì hẳn Thượng đế sẽ rất sai, một dạng tàn bạo, bệnh hoạn. Không, thượng đế không cần bạn hy sinh, ngài không yêu cầu điều đó. Nhưng nếu bạn không đặt toàn bộ năng lượng của bạn vào việc tìm kiếm, vậy thì sự tìm kiếm của bạn vẫn giữ nguyên là nhạt nhẽo, tầm thường. Đó chưa bao giờ là sự mãnh liệt để có thể biến bạn như mũi tên lao tới điều vô hạn. Sự tìm kiếm của bạn càng mãnh liệt thì bạn càng trở nên giống như mũi tên; và khi bạn phóng như mũi tên tới thẳng Thượng đế trong tình yêu sâu sắc thì điều vĩ đại xuất hiện.

Jesus là điên khùng, Francis là điên khùng, Ekhardt là điên khùng, Phật là điên khùng, Mohammed là điên khùng – điên trong hoàn cảnh rằng họ không chạy theo

những thứ trần tục, những thứ mà chỉ những kẻ được gọi là khôn ngoan và ranh mãnh chạy theo; điên trong hoàn cảnh rằng họ đang làm rủi ro một cái gì đó quen thuộc, đã biết vì một cái gì đó chưa biết; điên trong hoàn cảnh rằng họ đang bỏ rơi một cái gì đó mà có thể họ có hoặc không, không có gì bảo đảm.

Trở thành người mộ đạo cần lòng dũng cảm thực sự. Thử thách lớn lao nhất trong cuộc đời là trở nên mộ đạo. Tôn giáo không dành cho những kẻ hèn nhát; nó không dành cho những người liên tục tự phòng vệ mình theo cách này hay cách khác. Không dành cho những người chưa bao giờ thực hiện một bước vào bóng tối, vào nguy hiểm.

Trở nên mộ đạo là sống nguy hiểm; và tất cả những điều đó được ngụ ý trong từ “madita”.

Udbodha có nghĩa là thức tỉnh. Sannyas không là gì mà là sự khai tâm vào một dạng thức tỉnh mới. Chúng ta chỉ biết một dạng thức tỉnh đó là thức tỉnh hướng ngoại. Chúng ta không biết dạng thức tỉnh khác, thức tỉnh hướng nội. Chúng ta biết làm cách nào mở mắt mình ra với thế giới bên ngoài; chúng ta không biết làm cách nào mở mắt mình ra với thế giới bên trong và khi bạn trở nên có khả năng nhìn thấy cả hai thì bạn vẫn giữ nguyên trong bóng tối. Khi con người có khả năng vào và ra dễ dàng, con người vẫn giữ nguyên tắc nguyền với bên ngoài. Bên ngoài là ngoại vi, hơi hợt, đó chỉ là bề ngoài của mọi thứ. Đó không phải là trung tâm của tồn tại, không có ý nghĩa gì.

Ý nghĩa xuất hiện chỉ khi con người đã thẩm vào thế giới bên trong. Thế thì ý nghĩa xuất hiện như dòng chảy và thế thì những thứ bên ngoài cũng xuất hiện với ý nghĩa phi thường. Thế thì đá cuội bình thường cũng giá trị như kim cương; khi bạn có mắt bên trong để nhìn nó thì nó là dạ quang tỏa sáng.

Lúc đó thế giới bình thường không còn là bình thường nữa, nó lằng lằng, nhiều màu sắc. Nhưng sự thay đổi không xảy ra trên thế gian; sự thay đổi xảy ra trong bạn. Và đây là sự thay đổi: có khả năng nhìn thấy bản thể thực tại bên trong con người.

Khởi đầu, đó hoàn toàn là bóng tối và con người đơn giản là muốn tránh bóng tối đó. Chính vì vậy mọi người liên tục giữ nguyên bản rợn với bên ngoài, đó là cách tránh chính mình. Vào lúc khởi đầu, con người chỉ tỉnh cờ gặp những con rắn, những con nhện và những thứ giống như vậy, bởi vì chúng ta đã ngăn chặn chúng cho nên chúng đã trở thành một phần của thế giới vô thức của chúng ta. Thời điểm bạn nhìn vào trong, tất cả chúng bắt đầu ngóc đầu dậy. Tất cả điều đó là xấu xa và nó là xấu xa bởi vì chúng ta đã kìm nén nó; ngược lại nó không xấu. Nó đã trở thành cay đắng, chua chát. Nó hẳn là tuyệt vời nếu nó được biểu cảm, nhưng văn hóa của chúng ta chuẩn bị cho chúng ta kìm nén mà không phải biểu cảm. Văn hóa của chúng ta không phải là sáng tạo, về cơ bản nó là hủy diệt. Và con người kìm nén là con người hủy diệt. Chỉ con người biểu cảm mới là con người sáng tạo.

Cho nên lúc khởi đầu nó là bóng tối và không chỉ bóng tối mà còn có mọi dạng quái vật. Cho nên con người cảm thấy sợ hãi, kinh sợ; con người không muốn vào trong. Con người muốn gắn bó với bên ngoài ở một nơi nào đó, cầm giữ lấy một cái gì đó để không cần vào trong. Điều này đã trở thành trạng thái bình thường của mọi người trên khắp thế giới, việc tránh xa của chính con người đã gần như trở thành tiêu chuẩn; và điều đó phải bị phá bỏ.

Tất cả điều đó chính là sannyas – chộc thùng phòng tuyến. Sự chạm trán với cái không, với bóng tối của con người phải xảy ra; con người phải đối mặt với nó và con người phải đi cùng nó. Bạn càng vào sâu hơn thì ánh sáng càng trở nên tràn đầy hơn. Khi bạn đã đạt tới lõi sâu nhất thì tất cả bóng tối biến mất, mọi con yêu quái biến mất. Thực tế, tầm nhìn mới hoàn toàn này sinh. Tất cả những thứ nhìn giống yêu quái thì bây giờ bạn có thể nhìn với viễn cảnh tốt đẹp hơn, trong ánh sáng tuyệt diệu hơn. Lúc đó chúng là năng lượng của bạn và chúng chưa được sử dụng, bị bóp nghẹt, bị áp chế, nhưng chúng là năng lượng của bạn. Những năng lượng đó có thể được giải phóng, và khi chúng được giải phóng cùng sự nhận biết thì chúng là sáng tạo. Và chỉ cuộc sống sáng tạo mới là cuộc sống mộ đạo.

Udgatha là một dạng thơ ca. Cuộc sống phải trở thành một dạng thơ ca. Con người có thể sống cuộc đời bằng lặng, nhàm chán hoặc như thơ ca. Những người sống cuộc đời bằng lặng, nhàm chán sẽ bị lừa toàn bộ ý

nghĩa của nó. Khi cuộc đời được sống như thơ ca thì bạn sẽ biết được vẻ đẹp rực rỡ huy hoàng của nó.

Tôi ngụ ý gì khi nói sống như thơ ca? Tôi ngụ ý là vứt logic đi và chấp nhận tình yêu, tôi ngụ ý vứt nghiêm trọng đi và chấp nhận vui chơi hoan hỉ, về cơ bản tôi ngụ ý bỏ rơi cái đầu và là trái tim. Thế thì sẽ có ân huệ vĩ đại, đáng cao cả linh thiêng không xa mà rất gần. Con người bắt đầu thở cùng ngài, con người bắt đầu nghe thấy tiếng chân ngài trong cùng nhịp đập của mình.

Bởi vì mọi người đang sống cuộc đời bằng lăng, nhàm chán, như bài toán, logic, tính toán, thế thì đáng cao cả linh thiêng nhìn rất xa. Tâm trí tính toán không thể biết đáng cao cả linh thiêng; chỉ người yêu là biết. Tình yêu là tri thức thực, mọi thứ khác chỉ là thông tin.

**

[Một sannyasin mới nói, cô ấy bị ung thư, các bác sĩ không có khả năng cứu chữa].

Bạn nên điều trị, nhưng một vài điều có thể thực hiện ở đây, chúng sẽ vô cùng có ích...

Không, chỉ một điều sẽ có ích: thực hiện một số buổi châm cứu và một số buổi thôi miên cá nhân; bạn có thể đi vào cuối tháng giêng. Nhưng nếu những buổi đó có ích với bạn và bạn bắt đầu cảm thấy tốt hơn, thế thì ở thêm một tháng nữa. Có nhiều khả năng rằng, châm cứu và thôi miên cùng nhau có thể có ích cho bạn và sẽ không cần điều trị. Nhưng chúng ta phải nỗ lực và nhìn xem điều gì là có thể.

Cho nên hãy thực hiện hai điều, nếu bạn cảm thấy tốt, thế thì ở lại một tháng nữa. Và đừng lo lắng bởi có một cái gì đó luôn là điều có thể!

**

[Một sannyasin hỏi: làm cách nào tôi duy trì hành trình vào trong, trong khi suốt ngày vẫn phải liên quan tới nhiều việc bên ngoài. Tôi nhận ra mình đang bị lạc lối].

Dần dần bạn sẽ nhận ra rằng bạn không lạc lối. Đó chỉ là mảnh khoe dễ không bị lạc lối. Con người phải tiếp tục thực hiện những điều sau: con người không từ bỏ thế gian. Thế giới là tuyệt vời, một cái gì đó phải được bỏ sung vào nó; phẩm chất của nhận biết, phẩm chất của tự ghi nhớ sao cho bạn không bị lạc lối – tận tụy, để hết tâm lực nhưng không lạc lối. Và đó là toàn bộ nghệ thuật sống.

Bỏ trốn không làm gì là dễ dàng; thế thì chắc chắn rằng con người không bị lạc lối, điều đó là quá dễ. Hoặc điều khác là quá dễ khi ngập chìm vào thế gian và hoàn toàn mất dạng. Cả hai đều là tầm thường. Con người trần tục và thầy tu đều chọn con đường ít trở ngại nhất. Nhưng điều vĩ đại không này sinh từ con đường đó; bạn phải chọn con đường của thử thách.

Đây là điều được ngụ ý bởi sannyas của tôi: tận tâm đối với hàng nghìn lẻ một thứ và không bị lạc lối. Nhiều lần bạn sẽ cảm thấy rằng bạn đã quên. Hãy nhớ lại, dần dần thủ thuật sẽ được tìm ra. Thử thách và gặp sai lầm là cách học hỏi duy nhất, không còn con đường nào

khác. Con người phải bị chệch hướng nhiều lần và phải quay trở lại đúng hướng. Thực tế mỗi lần bạn chệch hướng và bạn quay trở lại, vậy thì mỗi lần quay trở lại đó có phẩm chất khác; bạn đã học được một cái gì đó từ việc bị chệch hướng và khi bạn quay trở lại, nhận biết của bạn mãnh liệt hơn, sáng sủa hơn, cứng rắn hơn.

Mỗi sai lầm đều hữu ích trong việc tìm kiếm sự thật, cho nên đừng bao giờ sợ phạm sai lầm. Không có cách nào gõ lên cửa đúng trừ khi bạn gõ hàng nghìn lè một cửa sai.

**

[Osho nói với sannyasin sắp đi]:

Bạn phải chia sẻ nhiều và bạn càng chia sẻ bạn càng có nhiều.

Cho nên đừng bủn xỉn trong việc chia sẻ. Nhiều người phải được giúp đỡ và nhiều người đang gặp khó khăn. Bởi vì tôi sẽ không tới bất kỳ đâu cho nên các sannyasin của tôi phải thực hiện công việc.

Thông qua bạn, thông qua sannyasin của tôi mà tôi có thể chạm tới hàng triệu người. Nên nhớ rằng đó là cách duy nhất mà tôi có - sử dụng cánh tay của mọi người.

**

[Sannyasin khác nói: tôi cảm nhận rằng tôi đã trở nên tĩnh lặng hơn, nhưng cùng thời điểm tôi cũng cảm thấy trống rỗng, dần dần. Giống như tôi đang trong cái

thùng, rất khó khăn để ra ngoài với những người khác và với thiên nhiên].

Điều đó tuyệt đối tốt; bạn không nên cố để ra khỏi đó. Hãy vào sâu hơn và sau đó bạn sẽ ra khỏi đó, nhưng bạn đang không tạo ra bất kỳ nỗ lực nào. Nếu bạn nỗ lực thì bạn sẽ lỡ một cái gì đó giá trị.

Bất kỳ khi nào tĩnh lặng bắt đầu xuất hiện thì sẽ cảm thấy buồn, bởi vì không có gì hào hứng trong đó. Và nhìn cũng dần dần bởi vì không có gì thử thách, trí thông minh của bạn lúc này là không cần thiết, do vậy bạn cảm thấy dần dần. Và tĩnh lặng chỉ có duy nhất một nếm trải: không cảm giác nào xuất hiện trở lại, không có gì mới xuất hiện; không có gì mới trong tĩnh lặng. Họ nói rằng trên thiên đường không có gì mới, chỉ địa ngục mới có cái mới; không có gì mới đã từng xuất hiện ở thiên đường. Cho nên tĩnh lặng là không cảm giác, do vậy bạn cảm thấy buồn. Và bạn đã luôn sống cuộc đời có cảm giác.

Mọi người đói-cảm giác. Hàng ngày một cái gì đó mới là cần thiết, chỉ điều đó mới giữ cho họ lăn tròn, động đậy. Tĩnh lặng nhìn dần dần bởi vì không có thử thách cho trí tuệ, cho nên trí tuệ đi ngủ, không có gì làm cho nó thức. Nhưng lúc khởi đầu, đây là điều tốt; đó là cách nó phải như vậy.

Hướng sâu hơn vào nó và bạn sẽ nhanh chóng nhìn thấy nỗi buồn biến mất; ngược lại, độ sâu được cảm nhận. Nhưng chỉ ở những giai đoạn sau đó, khi bạn hướng sâu vào thì nỗi buồn biến thành sâu sắc. Có thể bạn mới biết rằng mọi cảm giác là rất hời hợt, nông cạn.

Thế thì sự sâu sắc tạo ra thử thách mà nó không giống như thử thách cũ, những rắc rối cũ mà bạn đã từng giải quyết và chống lại, điều đó đã từng làm sắc nhọn trí tuệ bạn. Đây là thử thách hoàn toàn mới. Nó không thách thức trí khôn bạn nhưng nó chắc chắn thách thức sự sáng suốt, sự thấu hiểu của bạn. Nhưng đó là hiện tượng hoàn toàn khác và bạn không nhận biết về nó.

Trí khôn được làm sắc thêm bởi những thử thách bên ngoài và sự sáng suốt nảy sinh thông qua những thử thách bên trong; nhưng những thứ đó sẽ chỉ diễn ra từ từ. Nếu bạn cố ra khỏi nó, bạn sẽ hủy hoại toàn bộ vấn đề, bạn sẽ giết hại một cái gì đó tuyệt đẹp đang phát triển. Và khi bạn đã thực sự chạm tới nó, sẽ không còn ước mong nào cho bất kỳ điều gì khác, bạn quá mãn nguyện, vì sự mãn nguyện đó mà bạn bắt đầu liên hệ với mọi người.

Mối liên hệ đó cũng hoàn toàn khác đối với những gì bạn đã từng biết. Nó sẽ là sự chia sẻ, nó sẽ không là nhu cầu. Nếu một người nào đó sẵn sàng, bạn sẽ có khả năng chia sẻ; nếu không người nào sẵn sàng, bạn vẫn sẽ giữ nguyên mãn nguyện. Chia sẻ hoặc không chia sẻ sẽ không tạo ra sự khác biệt nào với bạn – mặc dù bạn muốn chia sẻ, bởi vì mong muốn mãnh liệt được chia sẻ với mọi người nảy sinh một cách tự nhiên, với những người không có gì liên quan. Nhưng đó là mong muốn tự nhiên, đó không phải là một cái gì đó giống như nỗi ám ảnh.

Tôi có thể hiểu rắc rối của bạn: bạn có thể cảm thấy hơi cô đơn, rằng bạn đã không chạm tới mọi người,

không liên hệ với mọi người, không bao giờ cảm thấy giống như mối liên hệ. Ở giai đoạn ban đầu thì điều này là hoàn toàn tốt. Khi năng lượng thay đổi cấu trúc, khi nó bắt đầu di chuyển từ ngoài vào trong, thì điều này xuất hiện. Đây chỉ là giai đoạn tạm thời, giai đoạn chuyển tiếp. Bạn sẽ phải có một chút kiên nhẫn; nó sẽ diễn ra.

Chương XIII

**13 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

[Osho trao sannyas cho đứa bé mười tuổi].

Gitika có nghĩa là bài hát ngắn. Nếu cuộc đời có thể trở thành bài hát ngắn, điều đó còn hơn là đủ. Điều đó là đủ để thỏa mãn tất cả những khát khao của trái tim, điều đó là đủ để mãn nguyện sự sống con người.

Nhưng hiếm người có cuộc sống trở thành bài ca. Mọi người biến cuộc sống thành tính toán, nó trở thành tính toán hơn là thơ ca. Họ nghĩ về tiền, quyền lực và nhiều thứ; tất cả những nếm trải đó là vô nghĩa. Đó là những sai lầm bản ngã. Và vì bản ngã mà bài ca chết ngay tức tức. Chỉ khi bản ngã không có đó thì con người trở thành bài ca, trở thành tình yêu, trở nên thanh khiết, trở thành hoa sen.

Uddhava là tên của người bạn của Krishna. Trong thần thoại Ấn Độ thì Krishna là một trong những nhân vật màu mè nhất, đáng yêu nhất. Đó là nghĩa đen của từ “krishna”: nó có nghĩa là con người hấp dẫn. Từ “hấp dẫn” xuất phát từ cùng một gốc như krishna, “karshan” có nghĩa là người giống như nam châm, sự hiện diện của người đó ngay lập tức tạo ra tình yêu trong hàng nghìn người.

Uddhava là người bạn rất thân của ông ấy và công việc của ông ấy là trung gian giữa Krishna và những môn đệ, giữa Krishna và những người yêu của ông ấy. Uddhava là một trong những vẻ đẹp tuyệt vời, duyên dáng tuyệt diệu. Tên của ông ấy cũng đầy ý nghĩa.

Thần thoại Ấn Độ là sự thù dệt quanh những cái tên và những ý nghĩa của chúng. Trong thần thoại Ấn Độ

những cái tên không chỉ là tên mà chúng còn có ý nghĩa sâu sắc. Uddhava có nghĩa là lễ hội, vui chơi.

Giữa môn đệ và bậc thầy, mối quan hệ duy nhất, trung gian duy nhất là vui mừng lễ hội; giữa người yêu và người được yêu, cây cầu duy nhất là vui mừng lễ hội. Giữa con người và đấng cao cả linh thiêng thì không có khả năng của bất kỳ cây cầu nào khác hơn là vui mừng lễ hội. Trừ khi chúng ta vui mừng lễ hội để buông bỏ nếu không chúng ta sẽ không biết đấng cao cả linh thiêng là gì. Đó là duy nhất những đỉnh điểm của lễ hội, từ đó chúng ta đến gần hơn với những đỉnh cao của ngài, chúng ta đến với những thoáng qua về ngài.

Cho nên câu ngụ ngôn này là rất đẹp: krishna là con người hấp dẫn. Đấng cao cả linh thiêng là hấp dẫn - chính vì vậy mà mọi người đang tìm kiếm, đang khao khát, đang mò mẫm tới ngài một cách ý thức hoặc vô thức. Đấng cao cả linh thiêng là trung tâm của tồn tại, là Thượng đế. Mọi thứ đều hút tới Thượng đế. Thậm chí những tảng đá và cây cối, thú vật và chim muông, người vô thức và người ý thức - tất cả đều đang đấu tranh để tới Thượng đế - lực hút là vô cùng vĩ đại. Con người có thể gọi đó là sự thật, con người có thể gọi đó là phúc lạc, không vấn đề gì - đó là khác biệt duy nhất của tên - nhưng tất cả chúng ta đang tìm kiếm một cái gì đó mà chúng ta bị lỡ trong thực tại chúng ta.

Uddhava có nghĩa là người bạn gần nhất của đấng cao cả linh thiêng; và người bạn gần nhất của đấng cao cả linh thiêng là vui mừng lễ hội. Đó là không khí vui mừng lễ hội xung quanh Thượng đế, đó là vui mừng

hoan hỉ, là niềm vui vô bờ. Giữa người tìm kiếm và sự tìm kiếm, giữa người yêu và người được yêu, giữa người mộ đạo và chúa trời là vui mừng lễ hội, nó vận hành như là sứ giả. Nó mang những cái mới từ Thượng đế, nó mang đi những lời cầu nguyện từ những người mộ đạo; đó là ý nghĩa của câu ngụ ngôn.

Toàn bộ nỗ lực của tôi ở đây là tạo ra bầu không khí vui mừng lễ hội. Chỉ trong bầu không khí đó mà mọi người sẽ bắt đầu phát triển tới đáng cao cả linh thiêng. Đó là mảnh đất màu mỡ để phát triển tiềm năng của bạn, hạt mầm của bạn thành cây vĩ đại của tình yêu, của cầu nguyện và cuối cùng nở hoa thành điều linh thiêng.

Prem có nghĩa là tình yêu, gianni trong tiếng Sanskrit có nghĩa là người biết. Cho nên tên của bạn sẽ có nghĩa là nhận biết xuất hiện thông qua tình yêu, tình yêu sáng suốt.

Có sự hiểu biết xuất hiện thông qua logic. Đó là duy nhất trí khôn. Nó không thay đổi bạn bởi vì nó không bao giờ làm rung động trái tim bạn và khi trái tim bạn bắt đầu rung động, nó vẫn giữ nguyên. Bạn liên tục tích lũy kiến thức nhưng bạn không thay đổi bởi kiến thức đó; kiến thức đó vẫn giữ nguyên như là gánh nặng. Bạn trở thành học giả, người am hiểu, nhưng bạn vẫn giữ nguyên ngu ngốc như bạn đã từng. Điều đó không mang sáng suốt đến cho bạn, điều đó không mang sự thấu hiểu, điều đó không mang bất kỳ sự trưởng thành nào, đó không phải là tái sinh. Điều đó chỉ liên tục tích lũy cho bộ nhớ của bạn; và bộ nhớ có khả năng tích lũy vô hạn. Những nhà khoa học nói rằng bộ nhớ của một

người có thể chứa tất cả các thư viện trên thế giới. Điều đó có thể biến bạn thành bộ sách bách khoa nhưng không phải Phật, không phải Christ.

Khi tình yêu xuất hiện và khi hiểu biết xuất hiện thông qua tình yêu, sự sáng suốt không nảy sinh; sự ngu dốt vẫn tiêu biểu cho kiến thức. Sau về bề ngoài của kiến thức là mọi dạng ngu dốt vẫn không ngừng tồn tại. Thực tế chúng có thể sống theo cách tốt hơn, bởi vì bây giờ chúng an toàn hơn, được bảo vệ tốt hơn. Và thậm chí bạn có thể lý luận về sự ngu dốt của mình; đó chính là duy lý. Con người am hiểu hay lý lẽ về sự ngu dốt của mình – đó là duy lý. Bạn có thể bảo vệ điều đó và chúng có thể giữ nguyên ẩn giấu trong bạn.

Đây là một trong những nguy hiểm ghê gớm nhất mà hiểu biết tạo ra, nó không hủy hoại sự ngu dốt của bạn mà ngược lại, nó bảo vệ bạn. Nên nhớ hiểu biết giả bảo vệ sự ngu dốt.

Hiểu biết thực sự giống như ánh sáng; thời điểm nó xuất hiện thì bóng tối biến mất, chúng không thể tồn tại cùng nhau. Nhưng ánh sáng đó chỉ xuất hiện từ ngọn lửa của tình yêu.

Cho nên bắt đầu với tình yêu và kết thúc với sự sáng suốt. Tình yêu là cái thang tới sáng suốt và trái tim là ô cửa.

[Osho trao sannyas cho một người nào đó, giữ nguyên tên Do Thái hợp pháp mà anh ta không biết nghĩa].

Bạn cố tìm ra ý nghĩa và tôi cũng sẽ cố!

Điều đó là tốt... âm thanh tuyệt đẹp; đôi khi nghĩa cũng không nhiều ý nghĩa như âm thanh. Âm thanh còn nhiều ý nghĩa hơn là nghĩa. Nếu có giai điệu nào đó trong nó, âm nhạc nào đó trong nó thì đó là ý nghĩa thực của nó.

Những nghĩa mà chúng ta gán cho các từ đều là tùy hứng, cho nên bất kỳ nghĩa nào cũng có thể được trao cho bất kỳ từ nào. Nhưng âm thanh tự nhiên hơn nó có ở đó. Ngay từ đầu, mỗi từ chỉ là âm thanh, dần dần nó hình thành nên nghĩa. Con người là con vật tìm kiếm ý nghĩa cho nên con người không thể nghỉ ngơi, trừ khi họ tìm ra nghĩa nào đó. Nếu không có nghĩa thì họ phóng chiếu nó lên. Nhưng tất cả các từ ngay từ lúc ban đầu chỉ là những âm thanh.

Giống như đứa trẻ nhỏ bắt đầu bập bẹ “ma, ma, ma” rồi sau đó trở thành “ma, mẹ, madre”... Tất cả những tên gọi về mẹ đều bắt đầu từ việc lầm bầm đó, cuối cùng sự bập bẹ đó quyết định từ về người mẹ. Chính vì vậy mà nó giống nhau trong mọi ngôn ngữ, bởi vì mọi đứa trẻ sinh ra ở bất kỳ đâu cũng dễ dàng bập bẹ “m” hơn bất kỳ âm thanh nào khác – cho nên mum, mummy xuất hiện. Nhưng tất cả đều xuất phát từ việc bập bẹ của đứa trẻ. Thậm chí từ “mumbling - bập bẹ” cũng xuất phát từ âm thanh mà đứa trẻ tạo ra mum, mum, mumbling cũng xuất phát từ cùng một âm thanh.

Dần dần nó thu được ý nghĩa, và bởi vì người mẹ là ý nghĩa nhất đối với đứa trẻ, cho nên từ “mother - mẹ” trở nên rất ý nghĩa. Thế rồi người mẹ đất nước và người mẹ

ngôn ngữ đều trở nên có ý nghĩa. Nhưng tất cả chúng đều xuất phát từ việc bập bẹ một cách vô nghĩa của đứa trẻ. Nó không biết gì và nó cũng không gọi mẹ mình; nó chỉ đơn giản là thích thú âm thanh dễ dàng nhất đối với nó. Nhưng bởi vì, khi nó bập bẹ, nó luôn nhận ra, hầu như người mẹ luôn có ở đó, điều đó trở nên liên quan tới người mẹ. Bất kỳ khi nào nó bập bẹ thì người mẹ cũng lao tới nó, cho nên dần dần nó bắt đầu hiểu rằng đó phải là tên gọi của mẹ nó; ngoài ra nó không biết làm cách nào để thúc giục mẹ nó lao tới nó.

Và đó là cách mà mọi từ của chúng ta từ từ xuất hiện; lúc ban đầu mọi từ chỉ là âm thanh. Kinh thánh nói: lúc ban đầu là từ và từ xuất hiện cùng với Thượng đế và từ là Thượng đế. Đó không phải là sự giải thích đúng. Nên giải thích là: ban đầu là âm thanh và âm thanh cùng xuất hiện với Thượng đế và âm thanh là Thượng đế. Thế thì nó sẽ mang nhiều tính khoa học hơn.

Đừng lo lắng nếu bạn không tìm ra ý nghĩa. Không có gì phải lo lắng về điều đó. Âm thanh là tuyệt đẹp; đơn giản là có phẩm chất âm nhạc nào đó trong nó.

Cho nên âm thanh trở thành âm nhạc phức tạp, âm thanh phức tạp, bài ca phức tạp.

Yogin có nghĩa là người tìm kiếm điều duy nhất cùng tồn tại – tìm kiếm sự hòa hợp với tồn tại, người tìm kiếm sự hòa hợp. Yoga có nghĩa là hòa hợp.

Không biết tại sao chúng ta lại cảm thấy riêng biệt, không biết tại sao chúng ta cảm nhận rằng chúng ta không là một phần của tồn tại, rằng chúng ta bị chia rẽ.

Và cảm nhận đó là đúng bởi tâm trí đã xuất hiện giữa chúng ta và tồn tại, nó vây quanh chúng ta giống như bức tường. Tồn tại không ở xa, nhưng chúng ta lại ở phía sau bức tường. Bức tường là trong suốt nên chúng ta không thể nhìn thấy, không thể vượt tới và chạm được.

Tâm trí liên tục làm méo mó bất kỳ thứ gì ở đó, bởi vì bất kỳ điều gì cũng phải thông qua tâm trí. Trước khi nó đạt tới bạn, tâm trí làm thay đổi màu sắc của nó, thay đổi hình dạng của nó. Tâm trí bắt nó phải điều chỉnh phù hợp với chính nó; chỉ có vậy thì nó mới cho phép bạn biết về nó.

Các nhà khoa học nói rằng chỉ hai phần trăm thông điệp đạt tới chúng ta, chín mươi tám phần trăm chỉ đơn giản là bị che giấu. Tâm trí không cho phép chúng chạm tới chúng ta bởi chúng quá nguy hiểm đối với sự tồn tại và an toàn của tâm trí.

Tâm trí phải bị bỏ rơi: đó là sự tìm kiếm của yogi. Làm cách nào đạt được không-tâm trí, đó là mục tiêu. Và khi không tâm trí, không có rào cản: con người được bắc cầu. Một tan vào toàn bộ và toàn bộ tan vào một; giọt nước trở thành đại dương và đại dương trở thành giọt nước. Và đó là trải nghiệm cực đỉnh tối thượng được gọi là samadhi.

Thánh Francis là một trong những người tuyệt vời nhất đã từng bước đi trên trái đất này. Rất ít Phật được sinh ra ở phương Tây. Phương Đông biết nhiều người giống như Francis, nhưng ở phương Tây ông ấy là người duy nhất và đơn độc một mình, đỉnh đơn độc quá cao đến mức không thể có bất kỳ ai đi cùng. Ở phương

Đông có nhiều, rất nhiều người giống Francis, bởi vì sự tìm kiếm phương Đông là về bên trong; và sự tìm kiếm phương Tây là cho bên ngoài.

Đó là nỗ lực của tôi ở đây với sannyasin của tôi. Công việc cơ bản là như thế này: tạo ra sự tổng hợp của tôn giáo và khoa học, trí tuệ sắc sảo nhất kết hợp cùng trái tim sâu sắc nhất. Nếu không, nhân loại sẽ bị đọa đày. Và đây là điều có thể. Thực tế điều này nên là điều tự nhiên bởi vì con người có cả hai khả năng, sinh ra cùng hai khả năng, không nên nghiêng về bên nào cả.

Tôi sẽ giữ tên bạn sao cho bạn có thể hướng nhiều hơn tới huyền bí, hướng nhiều hơn tới trái tim, hướng nhiều hơn tới tôn giáo.

Tâm trí phương Tây phải hướng nhiều hơn tới huyền bí, thế thì sẽ có sự cân bằng; và tâm trí phương Đông phải hướng nhiều hơn tới khoa học, thế thì sẽ có sự cân bằng; Cả hai đều nghiêng về cực đỉnh, và cực đỉnh, quá độ luôn mang đến đau khổ. Phương Đông chịu đựng đói nghèo, đói nghèo vật chất bên ngoài; phương Tây chịu đựng nghèo nàn bên trong. Không có nhu cầu cho bất kỳ ai trở thành đói nghèo về bên ngoài hoặc bên trong: chúng ta có thể tạo ra thế giới, nơi mọi người đều giàu có về cả hai phương diện.

*
**

[Một sannyasin sắp đi nói: tôi có cảm giác muốn đến mãi mãi, nhưng tôi không thực sự sẵn sàng, tôi không cảm thấy tôi sẵn sàng vào thời điểm này].

Không, bạn sẵn sàng; không có vấn đề gì. Đó là điều đang tạo ra xung đột trong bạn: trong thâm tâm bạn muốn đến đây nhưng bạn không thể tin vào giọng bên trong của bạn, đó là rắc rối.

Gần như luôn xảy ra rằng mọi người không thể tin vào những giọng bên trong của họ. Họ chưa bao giờ nghe điều đó. Vậy làm cách nào bạn có thể tin điều đó? Nó nhìn quá phi logic và nó xuất hiện mà không có bất kỳ lý lẽ nào, chỉ đơn giản là nó có ở đó mà không vì lý do nào. Tâm trí muốn lý lẽ và tranh cãi - "tại sao?" và câu trả lời là không có gì; nó đơn giản nói "Thực hiện điều đó!" nó nhìn điên khùng và tâm trí bắt đầu nghi ngờ nó, lên án nó, kìm nén nó, đặt nó sang một bên, không nghe nó. Thế thì bạn đã tạo ra những vết rạn.

Hãy lắng nghe nó, thế thì mọi nỗi sợ và sự run rẩy sẽ biến mất. Bởi vì bạn bị chia...

Hãy đi và nhận lấy... tuy nhiên phải cần nhiều thời gian để kết thúc nhiều việc ở đó. Và trở về đây mãi mãi!

[Một sannyasin sắp đi nói anh ta luôn sợ hãi, chủ yếu là việc liên hệ với mọi người].

Nỗi sợ có thể tan biến, nhưng đừng vội vã rũ bỏ khỏi nó, nếu không bạn sẽ kìm nén nó. Hãy kiên trì, quan sát nó, cố hiểu nó. Chấp nhận nó như là một phần của bạn, đừng nói rằng đó là một cái gì đó xấu xa mà nó bám vào bạn, rằng bạn từ chối nó. Đó chỉ là một phần của bạn.

Giống như tình yêu là một phần, cho nên đó là nỗi sợ; trong đó giận dữ cũng là một phần.

Đừng bao giờ từ chối bất kỳ cảm xúc nào, bởi vì tất cả mọi cảm xúc tạo thành bạn và tất cả chúng đều cần thiết. Tất nhiên không một cảm xúc nào nên trở thành nỗi ám ảnh mà chúng nên là một dạng đàn đồng ca bên trong bạn, chúng nên giữ nguyên tỷ lệ cân đối. Không một cảm xúc nào nên lấn át bạn, đó là tất cả những điều phải được ghi nhớ, nhưng không cảm xúc nào phải bị từ chối.

Nỗi sợ có chỗ của nó – nó là cần thiết, không có nó bạn sẽ mất một cái gì đó – nhưng không nên trở thành nỗi ám ảnh về sợ. Cho nên con người phải giữ cân bằng.

Có những người quá sợ hãi đến mức nỗi sợ lan tỏa khắp người họ, đó là bệnh hoạn. Và có những người quá sợ hãi đến mức họ kìm nén nó, họ lên án nó, họ từ chối hoàn toàn đến mức họ gần như trở thành những tảng đá. Đó cũng là điều xấu xa và bệnh hoạn. Nỗi sợ có vị trí của chính nó trong cơ cấu bên trong, nó có một cái gì đó như là sự đóng góp rất quan trọng.

Tôi có thể nhìn thấy điều đó là hơi nhiều, nhưng đừng đi vào cực đỉnh khác và từ chối nó hoàn toàn. Nó phải được mang vào sự hòa hợp thông thường với những cảm xúc khác, nhưng nó phải được giữ nguyên ở đó.

Cho nên thực hiện ba điều. Đầu tiên: đừng ý tưởng về việc bỏ rơi nỗi sợ. Thứ hai: chấp nhận nó, nó là một phần của bạn. Thứ ba: quan sát nó, theo dõi nó, cố hiểu tại sao nó có và nó là gì. Giữa ba điều này bạn sẽ mang

nó đến tiêu chuẩn. Nó sẽ không biến mất, nó sẽ không quá mạnh mà nó sẽ là nhiều, chính xác như bạn cần.

Nỗi sợ nào đó là cần thiết, nếu không bạn sẽ mất toàn bộ sự linh động, sự tuôn chảy của bạn lúc đó bạn sẽ trở nên cứng nhắc, sắt đá. Và nếu nỗi sợ biến hoàn toàn khỏi cuộc đời bạn thì sẽ không thử thách nào còn lại và không thử thách thì cuộc đời trở nên tẻ nhạt; đó là điều không hay ho gì.

Hãy giữ nguyên cùng tôi khi bạn đến lần sau. Thực hiện ba điều này và khi bạn quay trở lại tôi sẽ trao bạn những nhóm đặc biệt cho nỗi sợ.

Hãy quay trở lại. Hãy giúp người của tôi ở đó!

[Một sannyasin, đã quay trở lại để ở lại lâu dài, nói: tôi có một chút sợ hãi].

Đó là điều tự nhiên; không có gì phải lo lắng. Bạn càng đến gần với tôi, bạn sẽ càng sợ hãi. Thế thì vào một ngày, con người đơn giản là thoát ra khỏi sự ám ảnh của nó và mọi thứ biến mất!

Chương XIV

**14 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

[Với cặp vợ chồng sannyasin sắp đi]:

Hãy giúp người của tôi ở đó và tiếp tục thiền. Nếu bạn có thể tạo ra nơi mà bạn có thể thiền hàng ngày ít nhất một giờ thì bạn sẽ không bao giờ lỗi tôi. Vì điều đó mà bạn sẽ ở đây trong một giờ, bởi vì thiền là sự nếm trải của tôi, bầu không khí của tôi. Và bất kỳ khi nào, bất kỳ ở đâu, bạn thiền bạn sẽ gần với tôi.

Uddipo có nghĩa là hành động thấp ánh sáng, hành động khơi ánh sáng.

Con người sinh ra với mọi thứ, những thứ đó được yêu cầu trở thành ánh sáng. Không gì bị mất, chỉ là, tất cả những thứ có đó phải được mang đến gần nhau, thành một trật tự nào đó. Bạn có bao diêm, nhưng trừ khi bạn đánh que diêm, nếu không sẽ không bao giờ có lửa. Và ngọn lửa có ở đó - ẩn giấu, tiềm năng, âm i - nhưng nó phải được biểu lộ.

Con người sinh ra trở thành Phật, với tất cả nhu cầu trở thành Phật; mọi người được cung cấp cùng chất liệu. Đó chính là sinh ra là gì, cuộc sống là gì. Và tồn tại rất công bằng: nó không trao nhiều hơn cho một ít người và không ít hơn cho một ít người. Chứng ngộ, Phật tính không phải là tài năng. Mọi người không phải là nhạc sĩ và không thể là nhạc sĩ; mọi người không phải là nhà toán học và không thể là nhà toán học; nhưng mọi người có thể trở thành Phật. Đó là hành động quá tự nhiên, giống như thở. Cho dù bạn là nhà toán học, hoặc nhạc sĩ hoặc nhà thơ hoặc vũ công, điều đó không thành vấn đề bởi bạn phải thở. Thở không phải là tài năng, điều đó

được trao cho tất cả; cho nên đó là Phật tính, là trở nên chứng ngộ.

Chức năng của bậc thầy là mang tất cả điều lộn xộn đó trong bạn sắp xếp thành trật tự nào đó, nơi ngọn lửa có thể bùng lên. Sự bùng lên đó của ngọn lửa là uddipo.

*
**

[Một sannyasin nói: sau khi sinh, tôi không có cảm nhận về cái chân này (chân phải của cô ta); tôi không biết đó là gì. Osho kiểm tra năng lượng của cô ta].

Nếu tôi sờ nó bạn có cảm thấy nó không?...

Nó có giữ nguyên như vậy trong hai tuần đó hoặc nó thay đổi?...

Nó sẽ hết, đừng lo lắng. Chỉ bởi một kỹ thuật thờ nào đó mà nó đã xảy ra. Nhưng không có gì phải lo lắng về điều đó vì nó sẽ tự biến đi. Xoa bóp sẽ có ích, nhưng nó sẽ tự hết.

Tốt!

Madito có nghĩa là say với điều linh thiêng và đó là con đường bạn tuân theo. Trở nên say hơn, chìm ngập, lạc lối; điều đó phải là thiền của bạn.

Có hai khả năng thiền: một là tự nhớ lại; hai là tự lãng quên. Nếu bạn nhớ lại chính mình, thế thì cái ta giả sẽ ngay lập tức biến mất và cái ta thực xuất hiện. Nếu bạn tự quên mình, thì điều tương tự cũng xảy ra: trong quên lãng cái ta giả của bạn biến mất và cái ta thật xuất

hiện. Cho nên các phương pháp nhìn rất khác nhau, nó là những cực đối nghịch, nhưng kết quả là như nhau.

Có hai dạng người trên thế gian: loại thứ nhất sẽ xuất hiện thông qua tự nhớ lại và loại thứ hai sẽ xuất hiện thông qua tự quên lãng. Tự quên lãng sẽ là con đường của bạn.

[Tên Christina]. Nó là đẹp bởi vì nó nhắc con người nhớ lại Christ và đã từng có ít người rất tuyệt vời, rất đẹp. Chỉ nhớ lại họ như là sự tạ ơn, chỉ cần có một vài mối liên hệ với họ như là phúc lành, bởi vì bất kỳ điều gì họ có thì mọi người cũng có. Họ đã trở nên nhận biết về điều đó, những người khác không nhận biết về điều đó; đó là khác biệt duy nhất. Khác biệt giữa bạn và Christ không nhiều. Không nhiều bởi vì bạn là Christ đang ngủ nếu thức tỉnh dậy là không còn khác biệt nữa; nhưng vẫn còn đó sự khác biệt, bởi vì giấc ngủ có thể kéo dài tới năm đời liền. Trừ khi con người nỗ lực để thức tỉnh, nếu không họ có thể ngủ hàng triệu đời. Do vậy đó là khác biệt ghê gớm nhưng về cơ bản đã không có khác biệt.

Giữ trong tâm trí rằng tên của bạn phải trở thành thực tại bạn. Đó là điều có thể, nó ở trong tầm với của chúng ta; đó không phải là điều không thể, nó không nằm ngoài tầm với. Chỉ một chút mãnh liệt, khát khao phát triển mãnh liệt và nhiều điều bắt đầu thay đổi. Chính sức mạnh phát triển tới những điều cao cả bắt đầu làm cho bạn hướng tới chúng. Và khi sức mạnh mãnh liệt là một trăm phần trăm thì sức mạnh đó là đỉnh cao! Bạn đã tới ngọn Everest.

Và Everest của tâm thức là những gì được ngụ ý bởi tâm thức Christ hoặc tâm thức Krishna hoặc tính Phật đó là những tên khác nhau cho cùng một trạng thái thức tỉnh hoàn toàn.

Shabnam có nghĩa là giọt sương.

Con người là giọt sương nhưng có thể chứa cả đại dương bên trong. Đó là điều huyền diệu của con người, sự ngược đời, sự huyền bí của thực tại con người là quá nhỏ bé, tuy thế lại quá rộng lớn; quá giới hạn, tuy thế lại quá vô hạn; giới hạn giữa sinh và tử, tuy thế lại vượt lên trên cả hai. Nhỏ mà lại không nhỏ, bởi vì đá cuội nhỏ nhất cũng chứa tất cả những bí mật của vật chất, và giọt sương nhỏ cũng chứa tất cả những bí mật của đại dương. Con người là vũ trụ nhỏ; tất cả những thứ chứa trong vũ trụ lại được chứa bởi con người ở dạng thu nhỏ. Con người là bản đồ. Nếu con người hiểu chính mình thì con người sẽ hiểu tất cả.

Do vậy, trong nhiều thời đại, các nhà tiên tri và các hiền nhân đã thuyết giảng mọi người: biết chính người, bởi vì bằng việc biết chính mình, bạn sẽ biết tất cả những điều đáng để biết, tất cả những điều có đó để biết.

Udgiti có nghĩa là ca hát – không phải là bài ca mà là ca hát. Bài ca là sản phẩm hạn chế: nó đã bị giới hạn, nó có khởi đầu và kết thúc. Ca hát là quá trình: không giới hạn, vẫn tiến triển, vẫn tuôn chảy, vẫn không thể dự đoán. Cuộc đời không phải là bài ca mà là tiếng hát. Nó không có khởi đầu, không kết thúc; nó liên tục từ điều huyền bí này tới điều huyền bí khác, từ cực đỉnh này tới

cực đỉnh khác. Cuộc đời không phải là kinh nghiệm mà là trải nghiệm.

Thực tế, mọi danh từ đều sai; chỉ những động từ là đúng. Vào một ngày, sẽ xuất hiện: sẽ có ngôn ngữ mà nó sẽ không bao giờ có những danh từ. Đó sẽ là ngôn ngữ khoa học nhất, nó sẽ chỉ có duy nhất động từ, bởi vì trong cuộc sống không có gì tĩnh, mọi thứ đều tuôn chảy.

Heraclitus nói: bạn không thể tắm trên cùng một dòng sông hai lần. Và tôi nói: bạn không thể tắm trên cùng một dòng sông thậm chí một lần. Nó là dòng chảy, là dòng chảy không ngừng.

Thay đổi là thực tại duy nhất, sự thật duy nhất, và rắc rối nảy sinh khi bạn không hiểu điều này. Thế rồi bạn bắt đầu bám vào; bạn cố thay đổi động từ thành danh từ, và đó là điều không thể thực hiện. Yêu là thực và tình yêu không là thực. Và thời điểm bạn cố thay đổi yêu thành tình yêu là lúc bạn gây khó khăn, bạn đang chống lại cuộc sống, bởi vì cuộc sống không phải là sự sống mà là sống.

Nếu con người có thể nhớ điều này, dần dần có thể hấp thụ tinh thần của dòng chảy, những rắc rối biến đi, bởi vì chúng không còn được tạo ra nữa. Sự quyến luyến biến đi, sự bám víu biến đi và cuộc đời trở nên quá tự do, quá vui vẻ, nó không biết đến những điều dễ tiện.

Chương XV

**15 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Deva có nghĩa là linh thiêng, aviram có nghĩa là liên tục, không ngừng, tuôn chảy. Cuộc đời là sự tuôn chảy linh thiêng, nó không có khởi đầu và không có kết thúc. Nó là mãi mãi; nó luôn có đó và sẽ luôn có đó. Sinh và tử chỉ là những phân đoạn trong nó; nó không bắt đầu với sinh, nó không kết thúc với tử. Biết nó là biết Thượng đế.

Thượng đế không phải là điều gì xa xôi mà là toàn bộ năng lượng của cuộc sống. Những sự biểu cảm là hàng triệu, nhưng đó là năng lượng duy nhất được biểu cảm. Chúng ta là nó, nhưng trừ khi chúng ta hòa hợp với nó, chúng ta sẽ không bao giờ có khả năng biết. Nếu chúng ta liên tục lao ra bên ngoài, chúng ta sẽ không bao giờ có khả năng hiểu sự thật, sự thật nền tảng của tồn tại. Bởi vì chúng ta lờ nó khi chúng ta giữ nguyên trong sợ hãi, và bởi vì chúng ta lờ nó nên chúng ta vẫn luôn bị ảnh hưởng bởi cái bóng của thần chết. Và sống dưới cái bóng của thần chết không phải là sống. Làm sao con người có thể vui mừng khi cái chết vẫn có đó, làm sao con người có thể tung bừng lễ hội khi cái chết có ở đó, và khi cái chết đến gần hơn ở mỗi thời điểm?

Mỗi thời điểm của cuộc sống trở thành vui mừng lễ hội khi bạn biết rằng không có cái chết, rằng bạn đã luôn ở đây và sẽ luôn ở đây.

Pravaho có nghĩa là dòng sông thích thay đổi. Thay đổi là điều bất biến duy nhất trong tồn tại. Mọi thứ khác thay đổi ngoại trừ sự thay đổi, thời điểm chúng ta bắt đầu dừng nó là lúc chúng ta bắt đầu tạo ra đau khổ. Giữ nguyên phúc lạc đơn giản là luôn sẵn sàng với sự thay

đổi; nếu không có sự kháng cự nào đối với thay đổi thì cuộc sống là phúc lạc. Đau khổ xuất hiện theo tỷ lệ với sự kháng cự.

Kháng cự có nghĩa bạn đã mất niềm tin vào cuộc sống, bạn đã mất niềm tin vào toàn bộ, bạn đang cố để khôn ngoan hơn toàn bộ. Bạn đang cố áp đặt những ước vọng của bạn, bạn đang cố để có số mệnh riêng biệt với tồn bộ; và đó chính là đau khổ.

Nghĩa cơ bản của sannyas là hòa cùng dòng chảy, hoàn toàn là một với dòng chảy sao cho không còn vấn đề về kháng cự. Buông bỏ là sannyas, sống trong tuyệt đối thư giãn là sannyas; sống trong tuyệt đối chấp nhận là sannyas. Bất kỳ điều gì mà cuộc đời mang đến như là món quà thì con người phải biết ơn vì điều đó, mặc dù nó không như những ước vọng của con người, mặc dù nó không như những dự định của con người.

Cuộc sống không lắng nghe ai; nó tuôn chảy bởi chính ngọn nguồn của nó. Nếu chúng ta đấu tranh với nó, chúng ta sẽ đau khổ; nếu chúng ta đi cùng nó, đó là sự tạ ơn vĩ đại.

Gramyo có nghĩa đơn giản như là người làng quê, đơn giản như người nguyên thủy, đơn giản như là con người – không văn hóa, không văn minh – như chúng ta đến với thế gian này. Tất cả chúng ta đều giống như những tấm gương tinh khiết, trong trắng, phản ánh tất cả, nhưng không một ý nghĩ nào bên trong.

Ở giai đoạn kết thúc, con người lại phải trở thành đứa trẻ; thế rồi hành trình hoàn thành, thế thì chu kỳ là hoàn

hào. Con người phải quay trở lại thời điểm ban đầu của sinh ra. Nếu trước khi cái chết xuất hiện, chúng ta có thể thu xếp tới được khoảnh khắc sớm của sinh ra, tới sự trong trắng, thế thì cuộc đời được mãn nguyện. Thế thì không có cái chết: bạn đã vào vĩnh hằng.

Jesus nói đi, nói lại: trừ khi người giống như đứa trẻ, nếu không người sẽ không bao giờ vào được vương quốc Thượng đế của ta. Mỗi người phải mất tính trẻ thơ của mình; đó là một phần của phát triển, một phần của trưởng thành. Nhưng sau đó phải đoạt lại nó; và khi nó được đoạt lại, nó không giống như cũ nữa, nó giàu có hơn. Đứa trẻ không chỉ là trong trắng, nó cũng còn ngốc nghếch nữa. Nhưng khi con người quay trở lại sau những trải nghiệm về niềm vui và nỗi buồn, thành công và thất bại của toàn bộ cuộc đời, tất cả những thứ mà cuộc đời tạo ra, tốt và xấu, mùa hè và mùa đông; khi con người đã gặp mọi con đường, biết mọi dạng trải nghiệm, nếm trải mọi khả năng, du hành qua mọi miền, nếm trải cả địa ngục lẫn thiên đường; khi con người trở lại thành đứa trẻ - đó chỉ là sự trong trắng mà không có ngu dốt trong nó. Đó là sự sáng suốt, sự thấu hiểu.

Đứa trẻ là trong trắng cộng với ngốc nghếch, và hiền nhân là trong trắng cộng với sáng suốt. Cuộc đời cho sự sáng suốt, nhưng nếu con người giữ nguyên khép kín trong sự sáng suốt đó thì con người đã không là vòng tròn hoàn hảo, một cái gì đó vẫn bị lỡ. Trừ khi sự sáng suốt giúp bạn lại trở lại thành trong trắng, Thượng đế không thể được biết.

Đó là điều có thể, điều đó có thể xuất hiện và bạn đang sẵn sàng cho điều đó. Thời điểm cũng đã xuất hiện. Mọi thứ xuất hiện ở chính thời điểm của nó, và không gì mạnh mẽ hơn ý tưởng của người có thời gian quay trở lại... lại trở thành đứa trẻ.

Subuddha có nghĩa là tuyệt đối nhận biết, hoàn toàn nhận biết. Và đó là công việc được thực hiện. Đừng sống trong trạng thái vô thức nữa; cố mà thức tỉnh, tạo ra mọi nỗ lực để thức tỉnh. Lúc ban đầu điều đó là khó khăn, bởi vì thay đổi toàn bộ khuôn mẫu của rất nhiều đời buộc phải là khó khăn – nhưng chỉ ở thời gian đầu. Khi băng tan, mọi thứ trở nên rất dễ dàng.

Cho nên liên tục đột phá bằng mọi cách có thể. Bất kỳ điều gì bạn đang thực hiện thì hãy cố mà nhận biết về nó. Đi bộ, đi với nhận biết; ăn, ăn với nhận biết; nghe, nghe với nhận biết. Bất kỳ điều gì bạn đang làm thì hãy mang phẩm chất của nhận biết đến cho nó. Bạn sẽ lại lỡ nó; nó sẽ có đó trong ít phút và sẽ biến đi. Sau vài phút bạn sẽ lại trở nên nhận biết sự vô thức của bạn. Cho nên đừng cảm thấy xấu, đừng cảm thấy sai trái. Vô thức không phải là tội ác; không nhận biết chỉ đơn giản là ngu dốt chứ không phải là tội ác.

Nhưng chúng ta đã sống trong dạng ngu dốt như vậy trong hàng triệu cuộc đời, cho nên nó đã trở thành thói quen thâm căn cố đế. Không cần thiết phải ăn năn hối lỗi, bởi vì ăn năn hối lỗi và cảm thấy sai trái sẽ làm cho nó trở thành phức tạp. Bất kỳ khi nào bạn cũng nhớ rằng bạn đã quên để nhớ lại, bắt đầu nhớ lại, trở nên nhận biết lại. Bạn lại sẽ quên nhưng nó mang chính bạn trở

lại. Liên tục tấn công; dần dần nó sẽ mang chính bạn đến nhận biết. Dần dần xung lượng được hình thành, và vào một ngày, những đám mây đột ngột tan đi, chỉ còn lại ánh sáng mặt trời.

Ánh sáng mặt trời đó là sự ném trái đầu tiên về Phật tính, về tâm thức Christ. Và sự ném trái đầu tiên đó thay đổi toàn bộ cuộc đời bạn: bạn không còn là người cũ nữa. Mặc dù nhìn bạn vẫn như cũ nhưng bạn không còn như cũ nữa. Hoàn cảnh bên ngoài của bạn vẫn giữ nguyên nhưng trung tâm của bạn đã thay đổi. Trung tâm của bạn đã trở thành trung tâm của ánh sáng, dần dần bên ngoài cũng sẽ phát sáng, sẽ trở nên tỏa sáng.

Sudipo có nghĩa là thấp sáng, soi sáng, tỏa sáng.

Con người có thể tồn tại như bóng tối hoặc như ánh sáng. Điều đó phụ thuộc vào điều bạn chọn, đó là sự lựa chọn của bạn; cả hai sự lựa chọn đều dễ mở. Hàng triệu người chọn sống trong bóng tối, bởi vì bóng tối cho bạn một vài điều, tặng bạn một vài thứ, những thứ mà ánh sáng không thể cho; thực tế ánh sáng lấy nhiều thứ từ bạn. Trong bóng tối, có thể có mọi dạng ảo ảnh, mọi dạng ảo giác, mọi dạng mơ. Trong bóng tối bạn ngã có thể tồn tại; trong ánh sáng mọi ảo ảnh, mọi ảo giác, mọi sự tương tượng biến mất. Cuối cùng, bản ngã cũng không được tìm ra. Nhưng con người không phải như “ta là”; con người chỉ là “là” thanh khiết.

Do vậy mọi người chọn sống trong bóng tối – nó cho cảm giác “ta là”, và nó cho rất nhiều ước mong, và sự phóng chiếu được thỏa mãn. Nó cho bạn hy vọng lớn lao về sự đạt được. Về tham vọng tới tương lai.

Ánh sáng đơn giản lấy đi mọi thứ của tâm trí. Ánh sáng để lại cho bạn sự trống rỗng tuyệt đối, nhưng sự trống rỗng đó là vô cùng giá trị, bởi vì Thượng đế hạ xuống chỉ trong sự trống rỗng đó.

Hãy chọn ánh sáng! Cần lòng dũng cảm để chọn ánh sáng, bởi vì đó là một dạng tự sát, bản ngã thực hiện tự sát. Nhưng khi bạn không có đó thì Thượng đế có đó. Cho nên theo cách này thì đó là tự sát, theo cách khác thì đó là phục sinh: cuộc sống tạm thời biến mất, và cuộc sống vĩnh hằng bắt đầu.

Con đường tới thẳng ánh sáng là thiền, và con đường tới thẳng tới bóng tối là tâm trí. Bóng tối bao gồm những ý nghĩa, những ước mong, những giấc mơ; ánh sáng bao gồm tĩnh lặng, không nghĩa, không ước mong, chỉ là toàn bộ ở đây, bây giờ. Ngay lập tức một cái gì đó bùng cháy bên trong bạn và bạn tràn ngập ánh sáng.

Đó là ý nghĩa của sudipo.

*
**

[Bodhimitra: người bạn của chúng ngộ, người tìm kiếm, người yêu của chúng ngộ].

Đây đã là sự tìm kiếm của cả cuộc đời bạn; bạn đã mò mẫm tìm nó, bạn đã cố bằng mọi cách có thể. Và tất cả những nỗ lực đều đã thất bại: chúng đã mang bạn tới đây.

Khi con người nhìn lại phía sau, họ có thể luôn nhìn thấy rằng không có gì ngoài sự hoài phí. Thậm chí một vài thời điểm khi con người chệch hướng, thậm chí họ đã đóng góp một cái gì đó rất giá trị; thậm chí những sai

lầm và sơ suất cũng là những phần cần thiết cho phát triển. Bạn ở đây bởi tất cả những điều bạn đã thực hiện trong quá khứ: thiện, ác, đúng, sai.

Vậy nên, suy cho cùng thì thậm chí sai cũng không phải là sai bởi vì nó có ích cho điều đúng; không có nó thì cái đúng không thể tồn tại. Không có bóng tối thì không thể có khả năng của ánh sáng. Thế thì, con người đơn giản là cảm nhận lòng biết ơn đối với tất cả mọi điều mà cuộc sống đã trao, không lựa chọn – không phải là điều này đã từng là tốt và điều này đã từng là không tốt; tất cả đều tốt. Mọi thứ đều biến thành sự hòa hợp.

Và thời điểm đã xuất hiện cho sự hòa hợp đó. Bây giờ một cái gì đó vô cùng giá trị sẽ xuất hiện. Đó là thời điểm để tập hợp tất cả những thứ mà bạn đã sống trong những phân đoạn. Đó là thời điểm đặt tất cả những điều bạn đã biết cùng nhau sao cho sự hòa hợp, sự toàn vẹn xuất hiện trong bạn.

Tôi đang ở đây chỉ để giúp bạn là chính bạn. Tôi không có gì để áp đặt lên bạn; sannyas không phải là sự áp đặt. Không phải là bạn phải theo tôi: sannyas có nghĩa đơn giản là bạn đã rơi vào tình yêu với tôi. Bây giờ không có vấn đề về theo; đó không phải là một cái gì đó để thực hiện, nó sẽ tự nguyện xuất hiện.

Sannyas đang tạo ra cây cầu giữa người đã tới và người đang tới. Không cần phải thực hiện nhiều điều. cuộc sống thực sự là vấn đề đơn giản. Chẳng qua là, các nhà thần học, các học giả, các thầy tu đã làm cho nó thành phức tạp.

Tôi ở đây chỉ để làm nổi bật một cái gì đó đã có trong bạn, để kích động nó, để châm lửa cho nó. Mọi thứ bạn cần đều có đó; chỉ có điều, phải đặt nó theo trình tự đúng, trong sự hòa hợp nhất định. Thế thì, ngay lập tức, bạn sẽ ngạc nhiên.

Cuộc đời như trò chơi ghép hình: tất cả mọi phần đều có ở đó nhưng rất lộn xộn – chúng phải được đặt cho đúng. Và đó đơn giản là hiện tượng; nếu con người đã đặt mọi phần của riêng mình cùng nhau, vậy thì họ có thể giúp người khác đặt những phần của họ cùng nhau, bởi vì chúng là như nhau. Trò chơi là như nhau, không có gì khác.

Chính vì vậy mà có khả năng về bậc thầy, nếu không hẳn là không thể. Bởi vì trò chơi là như nhau, môn đệ là như nhau. Nếu trò chơi của bạn khác với trò chơi của tôi, thế thì hẳn là không có khả năng để giúp bạn. Đó là cùng một trò chơi, chính xác là như vậy.

*
**

[Một sannyasin đã dự định cho bảy nhóm và Osho đề nghị với Tranta, điều mà anh ta hơi sợ].

Rất tốt! Đây là thời điểm để mừng vui, hoan hỉ về mọi thứ!

Không, không việc gì phải sợ. Hãy vui mừng, hoan hỉ! Thực tế, chỉ khi bạn đủ già bạn mới có thể hiểu những bí mật của Tranta. Những người trẻ tuổi không thể hiểu. Những người trẻ hơn, dưới cái tên của Tranta, chỉ đơn giản là đang che giấu chứng mong muốn tình

dục của họ. Họ đã không thể hiểu, họ còn quá trẻ để hiểu. Chỉ những người già hơn mới có thể nhìn thấy toàn bộ cuộc chơi của năng lượng.

Tôi đã trao điều đó cho bạn để bạn biết rằng, nó sẽ lấy khỏi bạn nỗi sợ, và bạn sẽ cảm thấy tự do. Chúng ta đã sống trong xã hội vô cùng kìm nén, và vô thức của chúng ta tràn ngập những điều cấm kỵ, cấm đoán. Tất cả những thứ đó phải bị bỏ rơi sao cho con người trở nên tuyệt đối trống rỗng.

Cho nên hãy vui chơi hoan hỉ! Đừng biến nó thành điều nghiêm trọng – đó không phải là thứ nghiêm trọng. Với tôi không có gì nghiêm trọng!

Devada có nghĩa là món quà của Thượng đế. Cuộc đời là món quà, nhưng chúng ta lại coi đó là điều hiển nhiên; do vậy chúng ta không cảm nhận bất kỳ lòng biết ơn nào. Và không cảm thấy lòng biết ơn là không phải mộ đạo; cảm nhận lòng biết ơn là mộ đạo. Lòng biết ơn là cốt lõi quan trọng của tôn giáo.

Và cuộc sống như vậy là món quà quý giá; mỗi thời điểm là quá quý giá, quá ý nghĩa, vô cùng quan trọng đến mức không biết ơn gần như là điều không thể.

Nhưng mọi người không biết ơn, bởi vì họ chưa bao giờ thưởng ngoạn cuộc sống, về những gì nó đã trao cho họ, những điều tuyệt vời mà nó đã sẵn sàng, những trải nghiệm không thể tin, những điều huyền diệu đã và đang xuất hiện ở mọi nơi. Bởi vì họ không thường thức, họ đã sống cuộc đời nhàm chán. Nếu không, ở mỗi bước đi bạn sẽ nhận ra những điều ngạc nhiên. Mỗi một điều nhỏ nhỏ cũng chứa cả vũ trụ trong nó, và mỗi khoảnh

khắc của vĩnh hằng cũng gõ lên ô cửa của bạn. Nếu bạn tĩnh lặng, bạn có thể nghe bước chân của Thượng đế; nếu bạn tĩnh lặng, bạn có thể nghe giọng nhỏ nhẹ, êm ái bên trong. Và sau đó chỉ một điều giữ lại – trở nên biết ơn. Lòng biết ơn đó trở thành sự cầu nguyện của bạn.

Con người không cần là Thiên Chúa giáo hoặc Hindu giáo hoặc Hồi giáo, con người chỉ cần lòng biết ơn: điều đó chứa đựng tất cả.

[Một sannyasin nói rằng anh ta bị tắc nghẽn trong việc cởi mở với mối quan hệ và tình yêu. Anh ta đã thực hiện một vài nhóm và chúng đã có ích].

Điều đó sẽ ổn; không có gì phải lo lắng, không bao giờ.

Khi nào bạn quay trở lại?

... Chỉ bắt đầu tạo ra một vài nỗ lực. Có vẻ điều đó trở thành thói quen; tôi không nhìn thấy bất kỳ sự tắc nghẽn nào. Có thể đó chỉ là thói quen, và thói quen thì không phải là tắc nghẽn; thói quen chỉ là chương trình. Bạn cần cài lại chương trình cho chính mình, tất cả chỉ có vậy. Chỉ cần một vài nỗ lực.

Lúc ban đầu, có vẻ như bạn đang tạo ra nỗ lực chống lại chính mình. Hay bạn đang không tạo ra bất kỳ nỗ lực nào chống lại mình; bạn đang tạo ra nỗ lực nào đó để chống lại chương trình, với nó bạn trở nên bị đồng dạng. Thực tế, bạn đang tạo ra nỗ lực nào đó cho chính cái tôi của bạn. Cho nên hãy tạo ra một vài nỗ lực. Chúng sẽ là một chút bừa bãi, bởi vì bạn sẽ chống lại khuôn mẫu mà

bạn đã sống; nhưng khi bạn bắt đầu di chuyển, chương trình sẽ bị bỏ rơi. Đó chỉ đơn giản là chương trình mà không phải sự tác nghẽn.

Tắc nghẽn là vấn đề khó khăn hơn. Nếu đó là tắc nghẽn thì hẳn phải cần nhiều công việc hơn; nhưng tôi không nhìn thấy như vậy. Đó chỉ là chương trình; và nhiều người lập chương trình cho chính họ theo cách này, bởi vì điều đó an toàn hơn.

Với đàn ông thì đàn bà là nguy hiểm, cũng giống như đàn ông là nguy hiểm đối với đàn bà. Nguy hiểm là ở chỗ, bạn đang dính líu đến một người nào đó không thích bạn, chỉ đang chống lại bạn. Đàn ông và đàn bà là hai cực đối nghịch. Bất kỳ khi nào bạn liên hệ với cực đối nghịch thì sợ hãi là điều tự nhiên, bởi vì điều đó có nghĩa rằng bạn đang hướng vào một cái gì đó chưa biết, một cái gì đó bạn chưa bao giờ có thể hiểu; do vậy mà có sức hút và do vậy mà có nỗi sợ. Sức hút của điều chưa biết và nỗi sợ về điều chưa biết đồng thời cùng nhau.

Bây giờ, có hai khả năng; con người có thể thích sức thu hút của điều chưa biết nhiều hơn; thế thì con người lập trình theo cách này. Con người có thể thích sự an toàn của điều đã biết, thế thì họ lập trình theo cách khác. Bạn đã lập trình về sự an toàn hơn là cuộc sống, vì sự bảo đảm hơn là thử thách.

Đó chỉ đơn giản là vấn đề về chương trình. Bắt đầu lập trình lại! Kết nhiều bạn mới, di chuyển, đi đầu. Giống như bạn sợ hãi, đàn bà sợ hãi bạn; cho nên một ai đó phải dẫn đầu. Và đàn bà sợ hãi nhiều hơn bởi vì họ đã bị lợi dụng quá nhiều. Họ nghi ngờ, và nổi nghi ngờ

của họ cơ bản dựa vào kinh nghiệm. Trong nhiều thời đại họ đã bị hủy hoại quá nhiều đến mức họ nhìn đàn ông gần như là kẻ thù. Họ sợ bạn nhiều hơn, họ sẽ không dẫn đầu; bạn sẽ phải dẫn đầu.

Cuộc gặp mặt giữa đàn ông và đàn bà là vô cùng giá trị. Nó thuyết giảng bạn làm cách nào trở thành toàn bộ, nó thuyết giảng bạn làm cách nào giao tiếp. Và đây là sự khởi đầu của sự hòa hợp bên trong. Đầu tiên bạn phải gặp phụ nữ bên ngoài; nếu bạn có khả năng đó, thế thì vào một ngày bạn sẽ có khả năng gặp phụ nữ bên trong. Và cuộc gặp mặt với người phụ nữ bên trong là samadhi. Thế thì cả hai đều là những phần của bạn, những cực bên trong của bạn, tan vào làm một; và điều đó mang đến niềm khoái cảm tuyệt vời!

Trong cuộc gặp mặt với phụ nữ bên ngoài hoặc đàn ông bên ngoài, bạn sẽ chỉ có những cái thoáng qua. Khi bạn gặp với người bên trong, điều đó trở thành trạng thái mà không phải thoáng qua. Nó giữ nguyên với bạn, nó chờ đợi bạn, nó trở thành hương thơm của chính bạn. Nhưng sự khởi đầu phải xuất hiện từ bên ngoài. Nếu bạn sợ người phụ nữ bên ngoài, thế thì có thể nói gì về người phụ nữ bên trong? Bạn sẽ càng sợ hơn.

Do vậy Tranta là một trong những khoa học nền tảng cần học. Cuộc gặp mặt với người phụ nữ bên ngoài là sự khởi đầu của Tranta, và cuộc gặp mặt với người phụ nữ bên trong là đích đến của Tranta.

Tạo ra một vài nỗ lực. Và nếu bạn không có khả năng, thế thì lần sau đến hãy nhắc tôi. Tôi sẽ đặt vài phụ nữ sau bạn!

[Một sannyasin sắp đi nói: lần đầu tôi ngồi đây, nó giống như củ socola, một cái gì đó giống như vậy; hơi thờ của tôi dừng. Bây giờ tôi cảm thấy nhiều niềm vui].

Tốt! Xuất hiện điều: dần dần bạn quen với năng lượng của tôi, dần dần bạn thư giãn với năng lượng của tôi. Lúc ban đầu có sự kháng cự, chính vì vậy mà có rắc rối. Sự tin tưởng phải có thời gian để phát triển. Và tất cả vấn đề là về sự tin tưởng: bạn càng tin nhiều, thì nhiều điều sẽ xảy ra với bạn. Nếu bạn có thể tin một cách tuyệt đối, thế thì tại chính thời điểm này tất cả những điều cần đến sẽ xuất hiện.

Đây sẽ là tên của trung tâm: Udgatri. Udgatri có nghĩa là ca sĩ của những bài ca linh thiêng. Và đó chính là điều mà những trung tâm của tôi phải trở thành – những người hát những bài ca linh thiêng. Tạo ra nhiều ca hát và nhảy múa hơn trong mọi người, tạo ra tình yêu. Giúp mọi người trở thành con người; đó là con đường duy nhất tới Thượng đế, trở thành con người hơn.

Prem Maya có nghĩa là tình yêu ma thuật, ma thuật tình yêu. Tình yêu là ma thuật: bất kỳ điều gì chạm đến thì cũng biến đổi thành vàng. Thậm chí nếu bùn được chạm bởi tình yêu thì ngay lập tức những bông hoa sen bắt đầu phát triển.

Tình yêu là ma thuật kỳ diệu nhất trên đời, sức mạnh ma thuật, và những người biết tình yêu là người ma thuật.

Chương XVI

16 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử

[Prem Shozo – tình yêu và vươn cao hơn.]

Prem có nghĩa là tình yêu; và tình yêu là con đường tới điều cao cả. Đó là trạng thái lâng lâng tự nhiên đưa bạn lên cao hơn. Tình yêu là cái thang tới Thượng đế. Những người cố mà không có tình yêu thì buộc phải gặp thất bại; chỉ thông qua tình yêu và vì tình yêu đó mà con người tới nơi. Tình yêu bao la hơn bầu trời, mệnh mông hơn vũ trụ, bởi vì chính vũ trụ cũng chỉ là sự biểu cảm nhỏ bé của năng lượng tình yêu.

Nhiều vũ trụ đã xuất hiện và đã biến đi, nhiều vũ trụ sẽ xuất hiện và sẽ biến đi, nhưng tình yêu thì vẫn tiếp tục. Tình yêu là chất liệu tạo ra tồn tại: tình yêu là điều cao cả linh thiêng, là tính Thượng đế.

Deva có nghĩa là Thượng đế, Bhavit có nghĩa bị sở hữu bởi - bị sở hữu bởi Thượng đế. Trải nghiệm về Thượng đế là trải nghiệm về được sở hữu bởi cái toàn bộ. Khi đại dương biến thành giọt nước thì cái vô hạn đi vào cái hữu hạn. Một cách tự nhiên, cái vô hạn đi vào cái hữu hạn thì cái hữu hạn biến mất. Khi đại dương biến thành giọt nước, giọt nước không thể tồn tại; như là giọt nước thì không thể được giữ nguyên.

Thượng đế xuất hiện như là sự sở hữu: bỗng nhiên con người bị sở hữu bởi năng lượng chưa biết nào đó, bởi một cái gì đó quá to lớn, quá hùng vĩ đến mức con người không thể kiểm soát; chỉ con người bị kiểm soát bởi chính nó.

Do vậy, không từ bỏ, không ai đạt được Thượng đế. Từ bỏ là sự khởi đầu và cũng là sự kết thúc. Lúc khởi đầu, từ

bỏ giữ nguyên không hoàn chỉnh, tạm tạm; dần dần nó trở nên sâu sắc hơn. Và vào ngày nó là toàn bộ, ngay lập tức, một cái gì đó từ bên kia vào và chuyển hóa bạn.

Trải nghiệm đó là bhavit: đó là trải nghiệm của việc được sở hữu bởi Thượng đế

Simant có nghĩa là sự kết thúc của mọi đường biên.

Sannyas là kết thúc của mọi đường biên. Trở thành sannyasin có nghĩa, bây giờ bạn sẽ không giữ nguyên bị hạn chế trong bất kỳ giới hạn nào, dần dần bạn sẽ bỏ rơi mọi chương trình mà xã hội đã áp đặt lên bạn. Toàn bộ quá trình sannyas là gỡ bỏ chương trình, gỡ bỏ điều kiện, gỡ bỏ thói miên. Thời điểm mà mọi điều kiện bị bỏ rơi thì cũng là lúc bạn trong trắng trở lại, tất cả những điều bạn đã ước mong và khát khao ngay lập tức xuất hiện, và nó xuất hiện bởi chính sự tự nguyện của nó. Bạn không chủ động làm bất kỳ điều gì, toàn bộ nỗ lực là tiêu cực: bạn phải bỏ rơi nhiều thứ.

Khi không còn gì dính vào bạn, và bạn không còn dính vào bất kỳ thứ gì, trong trạng thái không-dính kết đó, sự thật xuất hiện, Thượng đế xuất hiện.

Nó có thể xuất hiện chỉ khi bạn có sự trong trắng của trẻ thơ – trong trẻo như giọt sương, trong sáng như bầu trời không một gợn mây, bao la vô tận. Khi không có gì bên trong thì tâm trí không thể phóng chiếu bất kỳ điều gì. Khi chỉ còn lại sự trống rỗng bên trong, tâm trí không còn hoạt động, và sự không hoạt động của tâm trí là sự khởi đầu của Thượng đế.

Khi dừng, không còn là tâm trí, cũng là bắt đầu sống như Thượng đế. Sự dừng tâm trí có nghĩa là sự khởi đầu của điều linh thiêng, của cuộc sống vĩnh hằng.

Sannyas là công việc làm sạch vĩ đại, vệ sinh ngôi nhà và làm sạch mọi rác rưởi do xã hội áp đặt lên bạn. Đó là quá trình gạt bỏ, và khi bạn đã gạt bỏ tất cả những gì bạn đã tích lũy, đã học hỏi thì trong trạng thái đó, Thượng đế quá gần kề, gần hơn bạn với chính mình, và sự thật không phải là mục tiêu, thế thì sự thật là phẩm chất. Sự thật giống như hơi thở. Thế thì sự thật là tự phát, tự nhiên – và trở nên tự nhiên, tự phát là đã trở về nhà.

Tình yêu là ngọn lửa – và nếu con người cho phép, nó sẽ đốt cháy con người một cách toàn bộ, nó hủy diệt con người như là một thực thể. Chỉ với cái chết đó, con người mới sinh ra. Lúc khởi đầu, tình yêu là đóng đinh trên cây thánh giá, và cuối cùng nó là sự từ bỏ. Nó là sự ra đời mới, sự khởi đầu mới, nhưng sự khởi đầu là có thể chỉ nếu con người cũ không còn.

Cái mới không thể tiếp tục với cái cũ, nếu không bằng cách nào đó nó vẫn giữ nguyên là cũ. Có thể nó được sửa đổi một chút, chỗ này chỗ kia, nâng cấp chỗ này chỗ kia. Sơn lại, đánh bóng lại chỗ này chỗ kia, nhưng tinh thần của nó vẫn giữ nguyên như cũ vậy. Cái mới phải đoạn tuyệt với cái cũ. Đơn giản là cái cũ phải dừng, nó phải biến đi và cái mới phải xuất hiện, phải cắt đứt với cái cũ. Cái cũ không thể là nguyên nhân của cái mới; nếu nó là nguyên nhân vậy thì nó vẫn giữ nguyên như cũ.

Đây là một trong những điều nền tảng nhất để hiểu về điểm đạo; đó là sự kết thúc của cái cũ. Bỏ rơi một cách ý thức bất kỳ điều gì đã từng là sự nhận dạng của bạn, bỏ nó một cách tinh táo, hãy quên nó hoàn toàn – cứ như bạn đọc nó trong tiểu thuyết hoặc đã xem nó trên phim, nhưng nó không có gì liên quan đến bạn. Chỉ như con rắn lột xác và không cần quay lại nhìn xem, đó chính là điểm đạo là gì: trườn khỏi bộ da cũ mà thậm chí không cần quay lại để nhìn xem.

Khi con người tự do khỏi ký ức của quá khứ thì cuộc sống có hương vị hoàn toàn khác. Thế thì cuộc sống là sống động. Nó rung động cùng điệu kỳ diệu, cùng niềm vui, tràn đầy phúc lành. Không chỉ con người cảm nhận phúc lành; con người cũng sẵn sàng ban phúc cho toàn bộ thế gian. Điều huyền diệu đó xuất hiện thông qua tình yêu.

Sannyas là đi vào thế giới của tình yêu. Tôi thuyết giảng tình yêu, tình yêu và không còn gì khác – bởi vì với tôi, khi tình yêu sâu sắc hơn, cầu nguyện nảy sinh; và khi cầu nguyện sâu sắc hơn, Thượng đế xuất hiện.

Gương mặt mới của bạn sẽ không là gương mặt của bạn, nó sẽ là gương mặt của Thượng đế. Nó sẽ là gương mặt nguyên thủy của bạn, giống như Thượng đế mang ý nghĩa như vậy; nó sẽ không phải là mặt nạ.

Deva có nghĩa là điều linh thiêng, veena là nhạc cụ Ấn Độ. Sabina có nghĩa cùng với dụng cụ linh thiêng, với nhạc cụ linh thiêng. Sa có nghĩa là với, veena có nghĩa là nhạc cụ. Toàn bộ tên sẽ có nghĩa: với nhạc cụ của Thượng đế.

Trái tim là dụng cụ linh thiêng và con người phải học cách làm thế nào chơi nó. Rất hiếm khi tìm thấy người biết làm cách nào chơi với trái tim, trừ khi bạn biết làm cách nào chơi với trái tim, cuộc đời bạn vẫn giữ nguyên là bị kịch, bởi vì âm nhạc bạn mang trong mình chưa bao giờ được biểu lộ. Đó là thảm kịch. Chỉ có điều, bị kịch trong cuộc đời bạn không bùng nổ thành thực tại bạn. Không nở thành mọi màu sắc và âm thanh mà bạn đã mang bên trong bạn, không tỏa hương thơm của thực tại bạn theo làn gió – đó là bị kịch duy nhất. Và rất hiếm khi tìm thấy người không bị kịch.

Bất kỳ khi nào bạn tìm thấy người đã biết cách chơi với trái tim mình, bạn sẽ nhìn thấy Thượng đế nói thông qua người đó, Thượng đế hát ca thông qua người đó. Người đó trở thành ống sáo. Thế thì người đó không còn đó nữa; người đó là dụng cụ trong tay của Thượng đế. Thế thì cuộc đời của người đó trở thành cuộc đời của sứ giả. Đó là ý nghĩa rất quan trọng của từ “Đấng cứu thế”.

Con người có thể trở thành đấng cứu thế của Thượng đế chỉ bởi việc học cách làm thế nào chơi với trái tim mình, bởi vì Thượng đế chỉ hiểu ngôn ngữ của trái tim; người chỉ có thể nghe thấy những dấu hiệu được sinh ra bởi trái tim. Không có sự giao tiếp giữa cái đầu và điều linh thiêng. Đầu là con người, trái tim là điều linh thiêng; với cái đầu, bạn có thể giao tiếp với mọi người, với trái tim, bạn có thể giao tiếp với Thượng đế. Và thời điểm mà bạn có thể giao cảm trái tim mình với con người nào đó, ngay lập tức người đó trở thành thực thể linh thiêng. Chính vì thế mà những người yêu nghĩ về những người

khác như là vị thần hoặc nữ thần. Khi họ thực sự trong tình yêu, những người yêu biến mất và trở thành sự hiện thân, hóa thân của vị thần hoặc của nữ thần.

Bất kỳ ở đâu mà trái tim rung động thì ở đó Thượng đế được cảm nhận. Và bất kỳ ở đâu mà cái đầu vận hành thì Thượng đế không bao giờ được cảm nhận.

Friedrich Nietzsche có thể tuyên bố rằng Thượng đế là chết, bởi vì ông ấy chỉ sống bằng cái đầu. Ông ấy là một trong những người thông minh nhất trên đời, ông ấy là một trong những trí tuệ sắc sảo nhất, nhưng ông ấy không thể tìm ra Thượng đế ở bất kỳ đâu – không phải vì không có Thượng đế mà bởi vì cách ông ta tìm kiếm lại là rào cản. Ông ta nhìn thông qua cái đầu; cái đầu không có cách nào giao cảm với Thượng đế. Với những vấn đề vật chất thuần túy thì nó là vô cùng hoàn hảo; với tâm thức thì nó là kẻ bất lực. Nó hoàn toàn tốt với từng phần, từng khúc; với tính toàn bộ nó đơn giản là vô dụng.

Hãy để cho sannyas trở thành lối vào của trái tim bạn. Sannyas là trường đại học về trái tim; nó xuống từ cái đầu và vào trái tim. Bắt đầu chơi âm nhạc ẩn giấu ở đó, bắt đầu hát bài ca mà trái tim luôn khát khao muốn hát. Đó là sự khởi đầu của điệu vũ mới. Ngay sự khuấy động đầu tiên của trái tim, Thượng đế được cảm nhận. Thế thì Thượng đế trở thành sự hiện diện rất hiển nhiên.

Điều này sẽ trở thành tên gọi [đối với trung tâm]: Upanishad. Upanishad theo nghĩa đen là trong mỗi giao cảm với bậc thầy, ngồi dưới chân của bậc thầy. Vì ý nghĩa này mà tác phẩm thiêng liêng nhất của Ấn Độ được gọi là Upanishad.

Thông điệp được thu nhận trong sự giao cảm sâu sắc. Những tác phẩm thiêng liêng đó của Ấn Độ chỉ là những ghi chép của các môn đệ; họ đã nghe chúng trong tĩnh lặng. Và khi bậc thầy chấp nhận, những ghi chép đó được thu thập, nhưng chúng không được giao tiếp bằng miệng. Các môn đệ chỉ ngồi dưới chân của bậc thầy, trong tĩnh lặng sâu sắc, một cái gì đó thấm vào bản thể họ, tia sáng, một cái gì đó như cận tâm lý, một cái gì đó bên ngoài thế giới tâm trí. Họ đã ghi lại những trải nghiệm này. Khi bậc thầy gật đầu đồng ý, những ghi chép đó được tuyển lựa; những luyện tập đó được gọi là Upanishad.

Chúng là những tác phẩm thiêng liêng tuyệt vời nhất chưa từng xuất hiện ở bất kỳ nơi đâu. Không có sự so sánh nào với Upanishad, không bất kỳ sách nào có thể so sánh với chúng. Không có ai biết rằng, ai đã viết chúng, bởi vì các môn đệ không thể ký chúng, chúng không phải là tác phẩm của họ; và bậc thầy cũng không thể ký chúng, bởi vì bậc thầy chưa bao giờ nói bất kỳ điều gì, cho nên chúng vẫn giữ nguyên chưa được ký tên, vẫn ẩn danh. Mỗi bản tuyên bố đều có nội dung vĩ đại.

Cuối cùng mỗi giao cảm này sẽ trở thành mỗi giao cảm của tĩnh lặng. Tôi chỉ đang chuẩn bị, và chuẩn bị thật nhanh sao cho nó có thể xuất hiện khi bạn chỉ ngồi cùng tôi. Không cần thiết nói, không cần thiết nghe; không có gì để nói và không có gì để nghe... chỉ gặp mặt, gặp mặt bên ngoài tâm trí, sự truyền đạt bên ngoài lời nói. Một cái gì đó như là cú nhảy, như ngọn lửa từ ngọn nến này thấp cho ngọn nến khác; ngọn nến tắt

không còn bị tắt nữa. Ngọn nến cháy sáng không mất gì và ngọn nến không sáng đã đạt được toàn bộ vũ trụ với ý nghĩa mới, chất thơ mới, thực tại mới.

*
**

[Một sannyasin nói cô ấy sẽ ở đây mãi mãi. Osho khuyên cô ấy tham gia vài nhóm nhỏ sau đó thực hành. Cô ấy nói cô ấy không muốn.]

Cho nên điều đó có nghĩa là khởi đầu của rắc rối... Bởi vì nguyên tắc cơ bản của việc ở đây, và là một phần của ashram là lắng nghe tôi.

Nhưng hãy bắt đầu thực hành, sau đó chúng ta sẽ thấy. Nếu bạn bắt đầu cảm nhận rằng một vài nhóm nào đó là cần đến, thế thì sau đó tôi sẽ trao cho bạn một nhóm nào đó được không?

Chương XVII

**17 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Anand Ali... Thượng đế phúc lạc. Thượng đế cũ rất nghiêm trọng, cho nên thế giới vẫn giữ nguyên bệnh hoạn, ốm yếu. Thượng đế cũ bằng hà là điều may. Nhưng Thượng đế mới chưa xuất hiện, do vậy mà có khủng hoảng về giá trị con người, khủng hoảng về việc mất sự nhận dạng của con người. Cái cũ không còn giá trị nữa, thực tế nó đã chết từ lâu. Đã một trăm năm kể từ khi Friedrich Nietzsche tuyên bố “Thượng đế đã băng hà”.

Các sannyasin của tôi phải tuyên bố lại rằng Thượng đế được sinh ra! Thế giới đang chờ đợi Thượng đế được sinh ra; khái niệm cũ đã biến mất và khái niệm mới phải xuất hiện. Những người tin vào khái niệm cũ sẽ tạo ra mọi dạng cản trở, họ chống lại khái niệm mới. Thượng đế của họ rất nghiêm trọng; Thượng đế mới sẽ vui chơi hoan hỉ. Thượng đế của họ là Thượng đế rất ghen tị.

Trong tuyên bố cũ, Thượng đế tuyên bố “Ta là Thượng đế ghen tị”. Thượng đế mới không thể là ghen tị. Sẽ là từ bi, sẽ là tình yêu thuần khiết. Và tình yêu của ngài sẽ là mọi kiểu tình yêu, từ tình dục tới cầu nguyện, mọi dạng tình yêu. Thượng đế cũ, ý tưởng của Thượng đế cũ là chống lại cuộc sống; Thượng đế mới sẽ vì cuộc sống. Thượng đế mới sẽ là tên khác của cuộc sống. Đó sẽ là Thượng đế vui chơi nhảy múa.

Chúng ta phải mang Thượng đế mới đến trái đất này. Khái niệm mới phải được sinh ra: các sannyasin của tôi phải trở thành bụng mẹ. Đó là công việc tuyệt vời; là một phần của điều đó cũng là tốt phúc.

Nên nhớ điều này, tôn giáo là không nghiêm trọng, nó là vui đùa; nó giống bài ca hơn là lý lẽ, nó nhiều tính

hài hước chỉ vì mục đích của nó mà không vì lý do nào, điều đó không mang tính mục tiêu. Thế thì niềm vui xuất hiện và tuôn trào. Và niềm vui đó chính là sự cầu nguyện thực sự.

Yoga có nghĩa là khoa học về việc trở thành một với tồn tại, nghệ thuật của cùng khoảnh khắc với tồn tại, bỏ rơi mọi ý tưởng về sự riêng rẽ. Không nghĩ là ốc đảo mà nghĩ là một với lục địa, bỏ rơi mọi đường biên, mọi rào cản của con người: đó là khoa học về yoga.

Từ “yoga” có nghĩa là sự hòa hợp, sự đồng cảm, unmano có nghĩa là không-tâm trí. Không-tâm trí là khoa học về trở thành một với tồn tại; đó là ý nghĩa tuyệt vời nhất của tên gọi.

Tâm trí giữ cho bạn riêng biệt, tâm trí giữ cho bạn bị chia, nó biến bạn thành điều nhỏ nhoi, nó tạo ra bản ngã. Tạo ra bản ngã là toàn bộ chức năng của tâm trí. Thời khắc bạn dừng nghĩ thì tâm trí cũng không còn hoạt động nữa, bản ngã ngay lập tức biến mất; không thể tìm đâu ra nó nữa. Và khi không bản ngã, đó chính là yoga, là sự hòa hợp - trở thành một với tồn tại.

Tâm trí là chia rẽ, không-tâm trí là hòa hợp; tâm trí là rào cản, không-tâm trí là cầu nối.

Deva có nghĩa là thần thánh linh thiêng, udgar có nghĩa là biểu cảm.

Thượng đế là sự sáng tạo. Thậm chí gọi ngài là người sáng tạo cũng không đúng, bởi vì gọi ngài là người sáng tạo có nghĩa, ngài đã thực hiện một cái gì đó và sẽ không thực hiện thêm nữa, cứ như quá trình đã tới hồi

kết thúc. Thượng đế là tính sáng tạo, không phải là người sáng tạo; quá trình vẫn tiếp diễn, ngài vẫn sáng tạo. Có câu truyện ngụ ngôn rằng, ngài đã tạo ra thế giới trong vòng sáu ngày, đó là điều ngớ ngẩn. Ngài không ngừng sáng tạo; thực tế ngài không thể tồn tại mà không sáng tạo. Ngài không phải là con người mà là năng lượng sáng tạo và sáng tạo không ngừng. Ngài chính là tính sáng tạo.

Cho nên, nếu con người thực sự biết Thượng đế thì người đó sẽ trở thành tính sáng tạo kỳ diệu. Cho dù người đó đang thực hiện bất kỳ điều gì thì vẫn có một cái gì đó nguyên thủy trong nó, bởi vì nó sẽ thuộc về Thượng đế, nó sẽ xuất hiện từ bên kia. Nếu người đó đang ca bài ca, thì bài ca sẽ có phẩm chất hoàn toàn khác trong nó. Đó sẽ không chỉ là bài ca: trái tim của người đó sẽ cùng nhịp đập, người đó sẽ thở trong nó, đó sẽ là linh hồn của người đó. Nếu người đó vẽ tranh thì người đó sẽ không chỉ là họa sĩ, không chỉ là thợ kỹ thuật biết làm thế nào để vẽ. Người đó sẽ rót chính mình vào bức tranh của mình; người đó sẽ trở thành màu sắc của bức sơn dầu.

Con người đã ném trái Thượng đế cũng có hương vị của tính sáng tạo phảng phất quanh mình. Đối với con người của Thượng đế không có cách nào khác để sống. Cuộc sống sẽ không là gì khác ngoài sự sáng tạo. Và bằng từ "sáng tạo" tôi không ngụ ý rằng con người sẽ trở thành họa sĩ hoặc nhà thơ – không cần thiết – nhưng trong bất kỳ điều gì người đó thực hiện cũng sẽ có cảm giác về tính nguyên thủy, tính sáng tạo, nguồn cảm

hứng. Người đó sẽ mang vào mọi hành động của mình một cái gì đó của bên kia, của tính siêu việt. Đó là ý nghĩa tên của bạn.

Trong thời gian dài, tôn giáo đã tồn tại theo cái cách vô sáng tạo. Các thầy tăng đã không được hy vọng tạo ra bất kỳ điều gì; họ thực sự được hy vọng làm những điều ngược lại - trở thành vô sáng tạo nhất có thể, vô vị nhất có thể. Thầy tăng càng vô vị thì ông ta càng được kính trọng.

Chúng ta đã không tôn trọng cuộc sống và chúng ta đã không tôn trọng những con người sống động. Chúng ta đã là những người tôn thờ cái chết. Và cái gọi là những tôn giáo của chúng ta đã không là gì ngoài việc trốn chạy khỏi cuộc sống; chúng đã từng là những sự rút lui. Chúng đã rất hèn nhát.

Sannyasin của tôi không phải là người thoát ly thực tế; anh ta phải ở trong thế giới bề bộn này. Anh ta phải là sự sáng tạo và sống trong thế giới này. Anh ta phải biểu lộ chính mình, bởi vì trừ khi bản thân anh ta được biểu lộ tối đa nhất, nếu không anh ta sẽ không bao giờ cảm thấy mãn nguyện. Không khả năng mãn nguyện nào khác là có thể. Chỉ có duy nhất một loại mãn nguyện, và đó là: biểu cảm chính mình một cách toàn bộ, không để lại gì phía sau, không giữ lại gì, rút toàn bộ chính mình vào đại dương sự sống. Thời điểm bạn làm trống rỗng chính mình trong sáng tạo, thời điểm bạn rút chính bạn một cách toàn bộ, không tính toán, phúc lạc tối thượng xuất hiện, samadhi xuất hiện.

Samadhi không phải là thoát ly thực tế, không phải là vô sáng tạo; đó là sự sáng tạo. Điều đó dành cho người không sợ sống, những người có tình yêu mãnh liệt đối với cuộc sống, và bởi vì người đó yêu cuộc sống cho nên người đó muốn làm cho cuộc sống đẹp hơn, trao tặng một cái gì đó cho nó, làm cho nó tốt đẹp hơn.

**

[Chantal - người đang hát]

Toàn bộ nỗ lực của tôi ở đây là giúp bạn ca hát, nhảy múa, bởi vì Thượng đế được nhận ra chỉ khi bạn bị mất dạng trong trạng thái vui mừng lễ hội. Khía cạnh lễ hội là khía cạnh mộ đạo. Đó không phải là công việc nghiêm trọng, đó là vấn đề tình yêu. Nó không giống như công việc; nó gần với thơ ca hơn là số học. Nó gần với hát ca và nhảy múa hơn là bất kỳ thứ gì khác.

Nghệ sĩ rất gần với ngôi đền của chúa trời, mấp mé ngay ô cửa. Họ có thể không vào ngôi đền, có thể họ nghĩ “đây là tất cả”, nhưng nếu họ muốn, nếu họ đã khám phá thêm một chút thì hẳn họ đã vào với chúa trời. Trừ khi người nghệ sĩ thực hiện một bước ra ngoài nghệ thuật, họ vẫn giữ nguyên phát triển-một nửa. Trừ khi nhà thơ trở thành nhà huyền môn, họ chưa bao giờ trở thành toàn bộ. Đó là bi kịch của nhà thơ; và đó cũng còn là sự huy hoàng và bi thảm.

Nhà khoa học hoàn toàn thoải mái. Ông ta là người của thế giới vật chất; ông ta không biết gì về bên kia, ông ta không có ý tưởng về bên kia. Với ông ta, thuyết

thần bí là điều hoàn toàn ngớ ngẩn, vô nghĩa, nhằm nhí. Ông ta sống trong thế giới rất rõ ràng, tính toán, trần tục: nhà huyền môn sống rất dứt khoát trong thế giới huyền môn. Đó là huyền bí, nhưng họ tuyệt đối chắc chắn về điều huyền bí đó; không có rắc rối nào trong tâm trí họ. Họ tuyệt đối ở cùng nhà với điều huyền bí, điều huyền bí không tạo ra bất kỳ mối lo âu nào. Họ sống cùng nó; họ không ở đó để giải quyết nó. Họ thương thức nó, họ hát về nó, họ nhảy múa về nó.

Thứ hai là người nghệ sĩ – họa sĩ, nhà thơ, nhạc sĩ, vũ công. Họ không có nhà, họ chỉ là cây cầu: một phần của họ thuộc về thế giới khoa học, vật chất và một phần khác của họ khát khao cái bên kia, thế giới của nhà huyền môn. Họ bị chia. Nhiều nghệ sĩ bị điên vì sự lôi kéo giằng co này và đó không phải là tai nạn. Nhiều nghệ sĩ tự tử và lý do rất đơn giản: cuộc sống không thể chịu đựng nổi. Người nghệ sĩ có thể thoải mái chỉ nếu họ thực hiện cú nhảy và trở thành nhà huyền môn, khi đó thơ ca của họ không chỉ là thơ ca nữa mà là bài ca linh thiêng.

Cho nên hãy trở thành người ca hát những bài ca thần thánh linh thiêng. Con người chỉ cần một chút táo bạo, con người chỉ cần đi vào bóng tối của điều huyền bí. Tâm trí chống lại, tâm trí nói “hãy cảnh giác”. Tâm trí luôn do dự. Thậm chí nếu nó thực hiện một bước nào đó, nó cũng tạo ra mọi sự đề phòng sao cho con người không bao giờ giữ đúng hướng, nó luôn sẵn sàng quay trở lại với địa hạt cũ, đã được biết trước.

Chính vì vậy nhiều nghệ sĩ vẫn giữ nguyên chỉ là nghệ sĩ và giữ nguyên trong đau khổ. Tâm hồn thù thách thực sự luôn sẵn sàng lắng nghe tiếng gọi của địa hạt chưa được biết đến.

Khi có tiếng gọi của nơi chưa được khám phá thì hãy lên đường, hãy ra đi với toàn bộ trái tim và đừng ngoái nhìn lại. Thế thì dần dần hát ca sẽ biến thành linh thiêng. Điệu vũ bình thường không còn bình thường nữa, nó trở nên cực đỉnh tuyệt vời. Thế thì con người bắt đầu liên hệ với vô hạn, hiện diện trong mối liên hệ với vô hạn có nghĩa là hiện diện trong trạng thái phúc lạc.

Tất cả đó chính là sannyas: nỗ lực giao tiếp với cái toàn bộ bằng bất kỳ giá nào, dù bất kỳ rủi ro nào.

Anand có nghĩa là phúc lạc; Thiên Chúa giáo có nghĩa nguyên thủy là người theo Christ. Nhưng theo Christ là hoàn toàn khác với việc là một phần của nhà thờ Thiên Chúa giáo – không chỉ khác biệt. Nó là cực đối nghịch.

Christ chưa bao giờ theo bất kỳ nhà thờ nào; ông ấy là người nổi dậy. Theo Christ thực sự có nghĩa là nổi dậy. Điều đó nhìn có vẻ nghịch lý nhưng nó là như vậy. Thiên Chúa giáo thực sự có nghĩa con người không thể là Thiên Chúa giáo, không thể là Cơ Đốc giáo, không thể là Tin Lành giáo; thực sự là Thiên Chúa giáo có nghĩa là bỏ rơi mọi nhà thờ. Jesus chưa bao giờ là một phần của bất kỳ nhà thờ nào; đó là tội lỗi của ông ấy. Vì tội đó mà ông ấy bị đóng đinh trên cây thập ác. Ông ấy không theo giới quyền uy Do Thái, ông ấy đã không theo truyền thống.

Sự thật không bao giờ theo truyền thống: sự thật chỉ có thể theo chính nó. Sự thật không thể được bắt chước, nó phải là nguyên thủy - và ông ấy là nguyên thủy. Ông ấy là một trong những người chống đối nhất, là người chưa bao giờ bước trên trái đất, và là một trong những người vĩ đại nhất. Nhưng Thiên Chúa giáo đã huỷ hoại hình ảnh của ông ấy. Thực tế, Do Thái giáo không thể giết hại ông ấy, nhưng Thiên Chúa giáo đã giết hại ông ấy. Tất cả mọi khả năng nổi dậy của ông ấy đã biến mất, đã bị huỷ hoại. Toàn bộ ngọn lửa của ông ấy đã biến mất; chỉ còn lại tro tàn và tro tàn.

Những gì được tôn thờ dưới cái tên Christ không có gì liên quan tới Christ thực; đó chỉ là sự bóp méo. Ví dụ, người Thiên Chúa giáo nói rằng Christ chưa bao giờ cười. Nếu Christ chưa bao giờ cười thì ai sẽ cười đây? Điều đó đang huỷ hoại tính cách của con người nổi dậy đó. Ông ấy là con người vui vẻ, ông ấy chắc phải là người bông đùa rất ồn ào, nhưng Thiên Chúa giáo đã vẽ ông ấy rất buồn rầu, ảm đạm, nghiêm trọng. Ông ấy chắc phải là người rất nồng nhiệt; thực tế, vì ông ấy là người vui vẻ cho nên ông ấy có thể tha thứ cho tất cả những con người đau khổ kia.

Tiếng cười của ông ấy đã chiến thắng khi ông ấy bị đóng đinh trên cây thập ác. Ông ấy chắc là đã cười vào tất cả những điều ngớ ngẩn. Thời điểm ông ấy nói “Xin hãy tha thứ cho những con người đó – Thừa Cha, tha thứ cho những con người đó bởi vì họ không biết họ đang làm gì”, chắc là phải có tiếng cười cao thượng trong tâm hồn ông ấy về toàn bộ điều ngu xuẩn đang

diễn ra: ông ấy đang cố giúp những người đó và họ thì lại đang sát hại ông! Ông ấy có thể trở thành tự do đối với họ, và họ lại đang huỷ hoại ông. Tuyên bố của ông ấy chắc được đưa ra trong trạng thái tinh thần khi ông cười vào cái trò ngu xuẩn đó. Con người nghiêm trọng không thể làm như vậy, chỉ người vui vẻ mới có thể. Chỉ người vui vẻ mới có thể coi việc đóng đinh trên cây thập tự là không nghiêm trọng.

Đây là ví dụ duy nhất: toàn bộ cuộc đời ông ấy đã bị xuyên tạc. Ông ấy đã bị thay đổi cho phù hợp với ý tưởng rằng, Thiên Chúa giáo có Christ - những con người ngu ngốc luôn có ý tưởng về mọi thứ. Về những vấn đề khác thì không sao, nhưng khi họ mang ý tưởng về Christ hoặc Phật hoặc Krishna thì họ lại vượt ra ngoài khả năng của mình, họ đang vượt quá giới hạn của sự ngu ngốc. Họ không biết họ là ai, nhưng họ lại bắt đầu có ý tưởng Christ nên là thế nào, và họ bắt đầu điều chỉnh Christ thực, Phật thực cho phù hợp với những mong chờ của họ.

Chính vì vậy, tôi nói rằng, để là Thiên Chúa giáo thực sự, yêu cầu đầu tiên là con người không nên là Thiên Chúa giáo, rằng con người nên là nổi dậy. Và đó chính là sannyasin: là sự khai tâm thành nổi dậy.

Phúc lạc phải là chủ đạo của mọi sannyasin - vui vẻ, hát ca, nhảy múa ở đôi chân và niềm vui tuyệt vời ở tâm hồn. Cuộc đời không là gánh nặng mà chúng ta phải mang vác, không phải là sự trừng phạt mà đó là món quà của Thượng đế, là phần thưởng vô cùng quý giá. Con người phải cảm ơn điều đó, phải biết ơn điều đó.

Prem có nghĩa là tình yêu, upadipa có nghĩa là thấp lửa. Tình yêu là ngọn lửa, ngọn lửa của chúa trời. Nó bùng cháy, bùng cháy một cách toàn bộ. Nó tiêu diệt bạn nhưng cũng cho bạn sự tái sinh: nó vừa là đóng đinh trên cây thập ác, vừa và hồi sinh.

Sannyas là điều bộ tượng trưng mà bạn đang bắt đầu với ngọn lửa này; cho nên màu của lửa đã được chọn cho sannyasin. Nó sẽ phá huỷ bạn, nó sẽ không để cho bạn như là bạn nữa, nhưng nó sẽ làm cho bạn trưởng thành. Nó sẽ hủy bỏ hạt mầm nhưng cây sẽ được sinh ra.

Cùng với bậc thầy có nghĩa cho phép họ thấp lửa trong bạn, biến bạn thành rực cháy, ném bạn vào ngọn lửa đó để bạn không thể quay trở lại như là bạn nữa. Bạn sẽ quay trở lại, nhưng bạn sẽ quay lại bằng con đường hoàn toàn mới. Bạn sẽ quay trở lại nhưng bạn sẽ tỏa sáng, tràn ngập ánh sáng. Bạn sẽ quay trở lại, thế nhưng bạn sẽ có cánh; bạn sẽ quay trở lại nhưng bạn sẽ không còn bị ảnh hưởng bởi lực hút trái đất, bạn sẽ bắt đầu bay lên bầu trời. Bạn cũng sẽ trở thành ngọn lửa rực cháy.

Con người bình thường được biểu hiện bởi nước - nước luôn chảy xuống; và con người tái sinh được biểu hiện bởi ngọn lửa rực cháy, bởi vì ngọn lửa luôn hướng lên.

Hoa sen là biểu tượng vô cùng ý nghĩa. Toàn bộ sự tiếp cận mộ đạo tới cuộc sống được bao hàm trong biểu tượng đơn giản này. Hoa sen là biểu hiện cho sự chuyển hoá của con người từ thân thể tới tâm hồn, bởi hoa sen được sinh ra từ bùn đen.

Nếu bạn nhìn vào bùn đen, bạn không thể tin rằng hoa sen lại có thể mọc lên từ đó. Có vẻ như không có logic trong đó, có vẻ phi logic. Đó là bước nhảy lượng tử, bùn trở thành hoa sen. Và nếu có thể xảy ra rằng, bùn trở thành hoa sen, thế thì con người cũng có thể trở thành Thượng đế. Thế thì con người cũng có thể trở thành bước nhảy lượng tử.

Về mặt logic, con người không có khả năng trở thành Thượng đế, do vậy bất kỳ khi nào Phật nói “Ta là Thượng đế” thì mọi người bị xúc phạm. Christ tuyên bố “ta là Thượng đế” và mọi người quá tức giận đến mức họ đã giết hại ông ấy. Lý do thật đơn giản: đó là tuyên bố quá phi logic, không thể được chứng minh. Nhưng đó lại là trường hợp của hoa sen - chỉ bằng việc tìm kiếm trong bùn bạn sẽ tìm ra nó.

Có vẻ như tồn tại vận hành không hợp lý mà là phi lý. Bây giờ vật lý hiện đại nói như vậy: có những bước nhảy lượng tử không thể đoán trước, không thể tính toán theo toán học nhưng vẫn diễn ra. Về mặt tồn tại điều đó là thực, nhưng về mặt logic thì lại không thực.

Trong hoàn cảnh khác cũng vậy, hoa sen là ý nghĩa: nó sống trong nước, nhưng nước không thể chạm được nó. Nếu mưa thì nước rơi vào nó nhưng sẽ trượt đi. Giữ nguyên trong nước, nó vẫn giữ nguyên khoảng cách, vượt lên trên. Và đó là cách sannyasin nên là: hoa sen trong nước, sống trên thế gian và hãy không là một phần của nó.

[Một sannyasin sẽ đi, nói: tôi cảm thấy quá bất lực!]

Điều đó là tốt, bởi vì chỉ trong sự bất lực sâu sắc thì cầu nguyện mới nảy sinh. Nếu bạn thực sự cảm thấy bất lực thể thì có thể làm được gì? Chỉ có thể cầu nguyện; và sự cầu nguyện đó sẽ bắt đầu một cái gì đó mới trong cuộc sống của bạn. Cho nên bất lực trở thành ô cửa.

Đó chính là toàn bộ nỗ lực của tôi ở đây: giúp bạn chuyển hóa mọi điều tiêu cực thành một cái gì đó tích cực. Bất lực nhìn rất tiêu cực, nhưng hãy nhìn như thế này: nếu bạn thực sự bất lực thể thì không gì còn lại để bạn có thể làm, bạn chỉ có thể cầu nguyện! Cầu nguyện xuất phát từ bất lực, và thế rồi cầu nguyện thành hoa sen; bất lực trở thành bùn. Và cầu nguyện quá tuyệt vời!

Con người có thể khóc trong bất lực, nhưng những giọt nước mắt đó vô cùng giá trị: chúng là sự giao tiếp của con người với chúa trời. Những lời nói đã thất bại, bây giờ chỉ có những giọt nước mắt có thể chuyên chở thông điệp nào đó.

Trong bất lực con người trở nên giống như đứa trẻ đang khóc đòi mẹ. Và điều huyền diệu là ở chỗ: nếu bạn khóc trong tuyệt đối bất lực thì điều có ích sẽ nảy sinh; nó đến ngay lập tức. Nếu bạn có thể khóc như đứa trẻ nhỏ thì người mẹ chạy ngay tới bạn, và chúa trời cũng làm như vậy. Cùng một khuôn mẫu. Chúng ta là những đứa trẻ của chúa trời, nếu chúng ta có thể khóc thì chúa trời phải chạy tới chúng ta. Sự giúp ích sẽ ngay lập tức xuất hiện, nhưng nó chỉ tới những người thực sự bất lực. Nếu con người giả vờ bất lực thì nó sẽ không đến; thế

thì người khóc chỉ đang đóng kịch. Người mẹ từng trải hơn bạn; đóng kịch không thể đánh lừa bà.

Cho nên đừng lo lắng. Cảm nhận nó, vào trong nó và hãy biến nó thành cầu nguyện. Thế thì bạn sẽ cảm nhận rằng, điều mà bạn đang nghĩ là rắc rối lại không phải là rắc rối mà là cơ hội vàng, chuyện không may lại hóa may.

**

[Một sannyasin sẽ đi. Cô ấy nói cô ấy có nhiều tắc nghẽn mà cô ấy không thể phá vỡ mặc dù cô ấy đã thực hiện nhiều nhóm. Cô ấy không chắc chắn là nghiên cứu nghệ thuật hay trị liệu bằng thở. Cô ấy cảm thấy có nhu cầu nghỉ ngơi tại cộng đồng sannyas ở Đức.]

Điều đó là tốt: [cộng đồng] sẽ hữu ích.

Thực tế, một chút thực hành là cần thiết. Bạn đã chạm vào những tắc nghẽn, bây giờ bạn đang nhận biết chúng, nhưng thâm vào những tắc nghẽn đó thì lại cần một chút thực hành, cụ thể là, thực hành thân thể là cần đến. Cho nên nếu bạn có thể thực hiện một vài nhóm thực hành cơ thể ở đó – năng lượng sinh học. Liệu pháp tâm lý căn bản, Rolfing, kết hợp Postural – những điều giống như thế này sẽ vô cùng hữu ích. Bất kỳ khi nào bạn có thể đến, hãy quay trở lại? – bởi vì thêm một vài nhóm nữa và bạn có thể xuyên qua những tắc nghẽn đó.

Bạn tình cờ biết những tắc nghẽn là điều tốt – một nửa hành trình hoàn thành. Hàng triệu người có khối

chặn nhưng họ không nhận ra chúng, cho nên họ nghĩ rằng họ không có bất kỳ tắc nghẽn nào.

Có những tắc nghẽn. Nền văn minh và xã hội quá bệnh tật đến mức mọi người, mọi đứa trẻ bị buộc phải tạo ra những tắc nghẽn. Không đứa trẻ nào được phép như là bản tính tự nhiên của mình; đó là cách mà những tắc nghẽn nảy sinh. Khi năng lượng nào đó bị nén vào và nó không được phép biểu cảm, thế thì nó không được phép ra ngoài bằng bất kỳ cách nào, tự nó cuộn vào trong và trở thành tắc nghẽn. Dần dần nó trở thành khuôn mẫu: bất kỳ khi nào năng lượng di chuyển tới đó thì nó cũng cuộn lại và trở thành vòng tròn luẩn quẩn bên trong; nó trở thành giống như vết thương, như tảng đá nặng.

Mọi người đang mang những u chặn, bởi vì chúng ta đã không có khả năng tạo ra con người thực, con người tự do. Điều kiện của chúng ta bị sai - bởi vì cha mẹ bị chặn, các tu sĩ cũng bị chặn, các nhà chính trị cũng bị chặn, và họ lại là người quyết định mọi điều cho đứa trẻ. Những người bị chặn quyết định chọn cho đứa trẻ mới một cách tự nhiên là họ trao những tắc nghẽn của họ cho chúng, đứa trẻ nhận những tắc nghẽn đó như là quyền thừa kế.

Điều đầu tiên là phải trở nên nhận biết – và điều đó đã xảy ra. Điều đó sẽ làm cho bạn có một chút đau khổ, bởi vì không nhận biết bạn cảm thấy rất ổn thỏa. Khi bạn đột nhiên nhận biết, thế thì bạn bắt đầu cảm thấy có những rắc rối phải được giải quyết. Nhưng đây là một nửa công việc được thực hiện, chúng có thể được giải

quyết. Khi bạn biết thì không còn nhiều rắc rối nữa. Điều đầu tiên nhiều rắc rối hơn, còn điều thứ hai thì lại đơn giản. Có những phương pháp; những rắc rối có thể được giải quyết.

Cho nên bạn có thể thực hành kết hợp Rolfing, Postural, phép trị liệu cơ bản, năng lượng sinh học - bốn phương pháp, bất kỳ phương pháp nào có sẵn ở đó. Và nếu bạn không thể thực hiện chúng ở đó thì hãy đến đây.

Và nếu bạn không cảm thấy thích vào con đường giáo dục thì cũng không cần. Đừng bao giờ chống lại cảm xúc của bạn. Trừ khi bạn thực sự cảm thấy một cái gì đó toàn bộ thì đừng theo. Điều đó sẽ tạo ra tắc nghẽn. Đó là cách mà các u chặn được tạo ra: bạn theo một cách miễn cưỡng, một nửa khăng khăng sẽ là u chặn; nó sẽ trả thù bởi chính thời điểm của nó. Nó sẽ lại nhắc nhở bạn "Nhìn xem, ta đã nói trước với mi: đừng thực hiện điều này". Nó sẽ lên án bạn, nó sẽ theo bạn suốt cuộc đời và nó sẽ kết án bạn; nó sẽ không cho phép bạn thưởng thức những điều bạn đang làm. Trừ khi con người hướng hoàn toàn vào một cái gì đó thì rắc rối này lại nảy sinh.

Cho nên không cần thiết. Không gì quan trọng hơn tính toàn bộ của bạn. Hãy để cho điều này thành luật cơ bản: không gì quan trọng hơn tính toàn bộ của bạn. Tính toàn bộ của bạn không phải hy sinh vì bất kỳ Thượng đế nào; tính toàn bộ của bạn phải không bị hy sinh.

Thế thì, trong mắt của những người khác có thể bạn không thành công, nhưng bạn vẫn giữ nguyên mãn nguyện trong cuộc đời mình. Có thể bạn không trở

thành nổi tiếng, nhưng bạn vẫn giữ được niềm hạnh phúc tuyệt vời – và đó là toàn bộ vấn đề. Mọi vấn đề khác chỉ là thứ vô nghĩa.

Bạn có thể đến với [cộng đồng], và bất kỳ nơi đâu bạn có thể đến, quay trở lại. Hãy giữ nó [cái hộp] cùng bạn, và bất kỳ khi nào bạn cần tôi thì hãy để nó lên trái tim bạn. Phúc lành cho bạn!

Chương XVIII

**18 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Deva có nghĩa là linh thiêng, udgam có nghĩa là suối nguồn. Chúng ta đang ở suối nguồn, chúng ta là suối nguồn. Chúng ta chưa bao giờ rời nó, thậm chí là một khoảnh khắc, bạn hãy còn chưa quên nó. Chúng ta đã rơi vào giấc ngủ, chúng ta đã không đi bất kỳ đâu. Thượng đế đã không bị mất mà chỉ là lãng quên; đó là một dạng quên lãng. Cho nên tất cả điều cần đến là nhớ lại, thức dậy, nhìn vào bên trong, nơi sâu thẳm nhất của thực tại bạn và bạn sẽ nhận ra suối nguồn ở đó, suối nguồn linh thiêng.

Khi con người nhận biết đầy đủ suối nguồn linh thiêng của mình thì toàn bộ cuộc đời thay đổi, bởi vì nội dung trung tâm của nó thay đổi. Thời điểm bạn biết rằng bạn là sự thật, thì mọi thứ đã là như vậy, sẽ không còn như vậy nữa. Cái bình thường bỗng nhiên trở thành cực đỉnh, cái trần tục bỗng nhiên trở thành thiêng liêng. Chính thế giới này trở thành thiên đường hoa sen.

Udgito có nghĩa là bài ca. Cuộc sống có thể là bài ca, nhưng không cần thiết phải như vậy; chúng ta phải biến nó thành duy nhất. Đây là cơ hội. Chúng ta có thể lỡ cơ hội; đa số mọi người liên tục lỡ nó. Lý do cơ bản về việc bị lỡ là họ nghĩ họ đã có nó.

Thời điểm bạn nghĩ rằng bạn đã có nó, bạn không nghĩ về việc sáng tạo. Nếu con người bệnh tật nghĩ rằng anh ta khỏe mạnh thì anh ta sẽ không đến thầy thuốc, anh ta sẽ không thực hiện sự điều trị nào; đó là điều có lý.

Con người sinh ra như là bài ca; nhưng ngay từ lúc khởi đầu chúng ta chỉ có hạt mầm của nó, tiềm năng của nó. Nó có thể trở hoa, cuộc sống có thể là lễ hội thực sự.

Nên là như vậy. Không có lý do gì lại không nên như vậy, ngoại trừ ý tưởng rằng chúng ta đã có nó.

Sinh ra trở thành đồng nghĩa với cuộc sống; không phải như vậy. Về cái chết thì sinh ra là kết thúc, không phải là sống. Nếu bạn không biết sống, thế thì cái chết có vẻ như là sự kết thúc của sống. Nếu bạn biết sống, thế thì cái chết không bao giờ tạo ra sự khác biệt. Cuộc đời không giới hạn giữa sinh và tử mà sinh và tử là những hồi của hành trình lâu dài của cuộc đời.

Cuộc sống trải rộng ngược về phía sau tới chính thời điểm khởi đầu, nếu đã từng có thời điểm khởi đầu, và tới chính thời điểm kết thúc, nếu sẽ có thời điểm kết thúc.

Cuộc sống là vĩnh hằng, là thuộc về vũ trụ, nhưng cuộc sống đó có thể được biết đến chỉ khi chúng ta biến đổi sự sống của chúng ta thành bài ca. Cuộc sống được chạm tới chỉ khi bạn trong trạng thái nhảy múa, trong trạng thái vui chơi lễ hội.

Deva có nghĩa là Thượng đế, upagam có nghĩa là đến gần - đến gần với Thượng đế. Thông thường, con người trốn khỏi Thượng đế, bởi vì đó là cách duy nhất để giữ nguyên là bản ngã, đó là con đường duy nhất để cảm nhận chính mình là riêng biệt với tồn tại. Nếu bạn đến gần với Thượng đế, bạn bắt đầu tan rã, bạn bắt đầu biến mất, bạn bắt đầu bốc hơi. Điều đó tạo ra nỗi sợ hãi - cho nên mọi người tôn thờ Thượng đế, họ cầu nguyện Thượng đế, nhưng họ chưa bao giờ đến gần. Đứng từ xa, họ liên tục cầu nguyện và thờ phụng, nhưng họ vẫn

giữ nguyên cảnh giác sao cho không thể đến gần. Khi họ đến gần thì họ biến mất.

Đến gần Thượng đế thì gần như là tự sát. Và đó là tự sát thực sự - không chỉ là tự sát về mặt thể xác mà là thiêu hủy toàn bộ. Cho nên, chỉ rất dũng cảm, con người mới tới gần Thượng đế.

Những kẻ hèn nhát cầu nguyện, thờ phụng, họ đến nhà thờ, họ đến ngôi đền, họ đọc Kinh thánh, họ đọc kinh Koran, kinh Gita, nhưng họ vẫn giữ khoảng cách. Nếu Jesus còn sống, họ sẽ không đến gần ông ấy. Khi ông ấy chết, thế thì họ sẽ thờ phụng ông ấy. Khi Phật còn sống, họ tạo ra mọi rào cản giữa họ và Phật. Khi Phật ra đi, thế thì Phật là Thượng đế. Thế thì họ sẽ xây dựng những ngôi đền và tạo ra những pho tượng. Đây là chiến thuật rất tinh vi của bản ngã để giữ nguyên trong tồn tại: thờ phụng cái chết, tránh người sống.

Chỉ những người dũng cảm mới có thể đến gần với Phật hoặc Christ hoặc Krishna - và đó là cách con người đến gần với Thượng đế. Thượng đế trở thành hiện diện trong những con người, những người đã biến mất, những người đã trở thành ô cửa. Đó là ý nghĩa của bậc thầy. Bậc thầy không có gì để thuyết giảng, họ không phải là thầy dạy. Họ là bậc thầy bởi vì họ không phải là thầy dạy. Thật nghịch lý, bậc thầy là ngược đời: ông ta không phải là thầy dạy và chính vì vậy mà ông ta là bậc thầy. Ông ta có thể giúp bạn biến mất; ông ta có thể trở thành ô cửa, ông ta có thể trở thành lối mở rộng tới tồn tại. Ông ta có thể trở thành ô cửa sổ cho bạn, và từ ông

ta bạn có thể nhảy vào vĩnh hằng, vào vô hạn. Ông ta có thể là bực nhảy.

Deva có nghĩa là Thượng đế, parinit có nghĩa là kết hôn với - kết hôn với Thượng đế. Sannyas là kết hôn: kết hôn với điều tối thượng, kết hôn với tính tuyệt đối, kết hôn với tính toàn bộ.

Trừ khi một phần kết hôn với toàn bộ thì một phần vẫn giữ nguyên trong đau khổ, bởi vì một phần không bắt rễ trong toàn bộ, không được nuôi dưỡng bởi toàn bộ. Và giữ nguyên riêng rẽ với toàn bộ là vật lộn không ngừng để tồn tại. Cuộc vật lộn đó làm hao mòn năng lượng. Nhưng đó lại là cách con người đã từng sống trong hàng nghìn năm, vật lộn với toàn bộ, đấu tranh với toàn bộ. Thái độ rất kiêu ngạo, điều đó đã từng là sự thống trị, bởi vì nó trao cho bản ngã sự mãn nguyện.

Con người đã và đang đấu tranh với tự nhiên, đấu tranh với vạn vật - cố để chinh phục. Điều đó thật ngớ ngẩn, thật nực cười, một phần đang cố chinh phục toàn bộ. Với nỗ lực ghê gớm đó, con người đã hủy hoại môi trường sinh thái, con người đã hủy hoại cuộc sống tinh thần, cuộc sống tâm linh. Con người đã hủy hoại tất cả những điều tuyệt diệu, bây giờ con người đang ở bờ vực của việc hủy hoại toàn bộ trái đất, cũng như hủy hoại chính con người. Điều này đã là hậu quả của triết lý sống đặc biệt: triết lý về chinh phục.

Tôn giáo là triết lý của buông bỏ mà không phải chinh phục. Về đẹp và nghịch lý là ở chỗ, bạn càng buông bỏ thì bạn càng chinh phục; bạn càng cố để chinh phục thì bạn càng bị đánh bại. Bằng chính sự buông bỏ

của một phần với toàn bộ thì buông bỏ trở thành toàn bộ. Trong chính sự buông bỏ đó mà có sự thư giãn năng lượng tuyệt vời; tất cả năng lượng liên quan đến quá trình vật lộn lại được thư giãn. Đó là thư giãn tuyệt vời, bình lặng tuyệt vời, tĩnh lặng, thanh thản.

Kết hôn với tính toàn bộ, biến nó thành câu chuyện tình với tồn tại. Đó không phải là cuộc vật lộn, không phải là xung đột. Đó là vấn đề tình yêu, đó là vấn đề hôn nhân.

Upageya có nghĩa là được ca hát, được vui mừng lễ hội; và đó là cốt lõi quan trọng nhất của tôn giáo.

Tôn giáo không có gì liên quan tới chủ nghĩa khổ hạnh. Chủ nghĩa khổ hạnh được sinh ra bởi tâm trí khổ tâm. Đó là bệnh tật, là bệnh hoạn. Có cái thú rất xấu xa về việc tự hành hạ mình; đó là sự lầm lạc. Hành hạ là xấu xa; cho dù bạn hành hạ người khác hoặc hành hạ chính mình thì cũng không khác gì nhiều. Thực tế hành hạ chính mình còn nặng tội hơn hành hạ những người khác. Người khác có thể trả đũa, họ có thể tự phòng thủ, họ có thể thực hiện một cái gì đó để bảo vệ chính mình. Nhưng khi bạn tự hành hạ chính mình thì không có ai bảo vệ bạn, thế thì không có ai đấu tranh chống lại bạn. Cho nên điều đó còn tệ hại hơn, bạo lực hơn.

Nhưng trong nhiều thời đại những người khổ hạnh đó được coi là những vị thánh, những thánh nhân vĩ đại. Họ cần được chăm sóc về tâm lý, họ cần những cú sốc điện. Họ hoàn toàn bệnh tật, nhưng họ lại là sự thống trị. Vì lý do cụ thể nào đó mà họ trở thành thống trị, rất, rất thống trị, và lý do là con người luôn bị ấn tượng bởi một

cái gì đó lạ lùng, nhìn dị thường. Con người luôn bị ấn tượng bởi một cái gì đó không phổ biến. Do vậy, như viên kim cương Kohinoor: nếu có nhiều triệu viên kim cương Kohinoor thì hẳn không ai bị ấn tượng, nhưng bởi vì chỉ có duy nhất một viên, vậy nên con người bị nó thôi miên.

Tự hành hạ là bệnh tật rất hiếm hoi, bởi vì điều đó là phi tự nhiên, chống lại tự nhiên. Tự nhiên muốn vui chơi lễ hội. Không cây nào tự hành hạ, không con vật nào tự hành hạ, không con chim nào tự hành hạ. Nếu bạn loại bỏ con người đi thì tồn tại liên tục trong lễ hội; đó là lễ hội carnival của vui chơi. Chỉ con người mới dính vào trạng thái quá lảm lẩn đến nỗi họ bắt đầu tự hành hạ chính mình - nhịn ăn, đánh cơ thể mình, sống trong giá lạnh hoặc sống trong nóng bức. Con người đã thực hiện hàng nghìn lễ một thứ, họ là những người có bộ óc rất sáng tạo. Nhưng những người đó là rất hiếm; chống lại tự nhiên quá nhiều đến nỗi chỉ một vài người có thể quá điên khùng, quá bệnh hoạn. Nhưng họ lại trở thành những viên kim cương Kohinoor - những mẫu vật hiếm hoi. Bởi vì điều đó chống lại tính tự nhiên của loài người, cho nên đã tạo ra ấn tượng ghê gớm: họ thực hiện một cái gì đó dị thường. Họ đã thống trị tôn giáo, và bởi vì họ mà thế gian vẫn giữ nguyên vô tín ngưỡng.

Tôn giáo thực sự phải được sinh ra, bây giờ phải được sinh ra. Có rất ít người đã là những người mộ đạo, bởi vậy tôn giáo vẫn còn chưa xuất hiện.

Một ai đó đã nói với George Bernard Shaw “Ông nghĩ gì về nền văn minh?” ông ta nói “đó là ý tưởng hay - một người nào đó nên thử xem!”

Cho nên đó cũng là trường hợp của tôn giáo: đó là ý tưởng đẹp tuyệt vời nhưng nó vẫn chưa được thử. Đúng, đã có Jesus, Phật, Lão Tử và Zarathustra, nhưng đó chỉ là con số đếm trên đầu ngón tay.

Tôi điểm đạo các bạn thành thể giới của lễ hội, thành thể giới của tính toàn bộ tự nhiên và lành mạnh. Đó chính là mục tiêu của sannyas, sannyas hiện đại.

Upadipa có nghĩa là đốt lên ngọn lửa. Đó chính là mục đích của tôi ở đây: đốt lên ngọn lửa trong bạn, ngọn lửa đó chỉ có thể được thực hiện khi Thượng đế được nhận ra, đốt ngọn lửa cho bản thể bạn, biến bạn thành niềm khát khao. Đó là cơn khát mà nó sẽ chỉ được giải khát bởi Thượng đế và không còn gì khác nữa. Đó là rủi ro, nhưng cuộc đời đạt được những đỉnh cao chỉ khi con người bắt đầu chấp nhận những rủi ro. Thử thách càng lớn lao hơn thì trí thông minh, khả năng nhận biết càng sắc bén hơn. Càng đối mặt với sự nguy hiểm ghê gớm hơn thì sự sáng suốt này sinh trong con người càng tuyệt diệu hơn. Trừ khi sự nguy hiểm có đó, con người liên tục trong mơ ngủ; con người vẫn giữ nguyên là mộng du, mơ màng.

Thượng đế là sự nguy hiểm cuối cùng, là rủi ro và mạo hiểm ghê gớm nhất. Điều đó không dành cho những kẻ hèn nhát, điều đó không dành cho những con người run sợ, yếu bóng vía. Những nhà thờ và những ngôi đền tồn tại nhờ sự run sợ đó. Những nhà thờ và

những ngôi đền cung cấp cho mọi người Thượng đế giả, Thượng đế bằng nhựa tổng hợp. Mọi người có thể thực hiện được điều đó bởi vì không có rủi ro nào cả. Nhưng hướng vào thực tại, thấm vào sự thật của cuộc sống là chơi với lửa. Và trừ khi bạn trở thành ngọn lửa, bạn sẽ không có khả năng vào thế giới của Thượng đế, vào vương quốc của Thượng đế.

Sannyas là quá trình tạo ra nhiều lửa trong bạn. Ngọn lửa là biểu tượng của cuộc sống vĩnh hằng, và ngọn lửa cũng là biểu tượng của điều tối thượng. Chỉ thông qua ngọn lửa vĩ đại đó con người mới được làm cho thanh khiết, con người mới trở thành vàng mười.

Satyam có nghĩa là sự thật. Sự thật không phải là kết luận của bất kỳ triết lý logic nào. Bất kỳ logic nào có thể xuất hiện thì vẫn giữ nguyên là giả thuyết; điều đó chưa bao giờ là sự thật. Điều đó chỉ gần giống như sự thật. Nhưng sự thật không thể là gần như; là sự thật hoặc không là sự thật. Không có gì như là gần như sự thật.

Thật buồn cười khi nói rằng vòng tròn này gần như là vòng tròn. Nếu là gần như thì đó không là vòng tròn; ngược lại đó là một cái gì đó khác. Bạn không thể nói rằng con người gần như chết hoặc con người gần như sống; con người là chết hoặc con người là sống. Không có phạm trù giữa hai.

Cho nên những gì mà logic gọi là “sự thật” chỉ là giả thuyết. Chính vì vậy mà logic không ngừng thay đổi; “sự thật” ngày hôm qua không còn là “sự thật” ngày hôm nay, và “sự thật” ngày hôm nay không còn là “sự thật” của ngày mai. Triết lý không ngừng thay đổi, khoa

học không ngừng thay đổi. Sự thật là vĩnh hằng, không đổi, không thể thay đổi.

Thế thì quá trình đạt được sự thật là gì? Nó không thể được nghĩ. Làm cách nào con người có thể nghĩ về điều chưa biết? Bất kỳ điều gì bạn nghĩ cũng là về điều đã biết. Sự thật được biết đến khi tất cả những ý nghĩ bị bỏ rơi; khi tư tưởng biến mất, thế thì sự thật được biết đến. Cho nên sự thật không phải là kết luận của tư tưởng mà là trải nghiệm khi ý nghĩ không tồn tại trong bạn. Khi tâm trí tuyệt đối trống rỗng đối với quá trình nghĩ, thế thì sự thật nảy sinh trong thực tại bạn; khi không có không gian và không ý nghĩ thì sự thật tuôn trào trong thực tại bạn. Đó không phải là quá trình phi-logic. Đó là tồn tại, không phải logic. Sự thật xuất hiện chỉ khi trong trạng thái thiền định – không trong bất kỳ trạng thái nào của tâm trí, mà trong trạng thái của không-tâm trí.

Nên nhớ rằng: sự thật không có gì liên quan với triết lý. Có thể con người không ngừng triết lý về vĩnh hằng và sẽ không đạt tới bất kỳ sự thật nào. Mọi thứ vẫn giữ nguyên là gần như, tạm tạm, suy luận, giả thuyết.

Những gì Phật biết đã không xuất hiện bởi bất kỳ quá trình logic nào; người đã tới nơi bằng việc bỏ rơi hoàn toàn tâm trí. Bất kỳ ai đã từng biết sự thật thì cũng biết rằng đó là lúc tâm trí để bên ngoài. Rồi bỗng nhiên, con người ở đây bây giờ, ở trong sự tĩnh lặng quá sâu sắc đến mức bắt đầu nghe thấy lời thì thào trong chính trái tim mình. Đó là giọng nói nhỏ, êm ái: khi tâm trí ngừng tạo ra ồn ào, nó được nghe thấy.

Sự thật phải được khám phá, không phải được kết luận, và sự khám phá phải được thực hiện bên trong con người mà không phải bên ngoài. Đó là ý nghĩa của satyam.

Tình yêu là phẩm chất ma lực nhất của cuộc sống. Nếu không có tình yêu thì không có ma lực trong cuộc sống; cuộc sống vẫn giữ nguyên thường thường, không thấp sáng, không ánh sáng nào tỏa ra. Nó vẫn giữ nguyên như tảng đá, không giống như bông hoa tỏa ra ánh sáng, màu sắc và hương thơm. Tình yêu mang mọi điều đến cho cuộc sống. Nó mang màu sắc; thế rồi con người không còn là trắng đen nữa, cuộc sống trở nên như cầu vồng. Tất cả mọi màu sắc, toàn bộ quang phổ của nó trở nên sẵn sàng. Bỗng nhiên, con người tràn ngập ánh sáng cứ như bóng tối chưa bao giờ tồn tại. Bóng tối không thể tồn tại cùng tình yêu: nó tồn tại cùng ghét. Ghét là bóng tối, yêu là ánh sáng.

Còn nữa, con người bắt đầu tiết ra hương thơm. Những phẩm chất tuyệt vời mà con người chưa bao giờ tình cờ nhận biết. Con người bắt đầu nhìn vào cuộc sống bằng đôi mắt của thi sĩ, bằng cái nhìn của họa sĩ. Con người bắt đầu nghe những lời nói và âm thanh bằng đôi tai của người nhạc sĩ. Tất cả mọi nghệ thuật không là gì mà chỉ là sản phẩm phụ của trái tim tha thiết yêu thương, bởi vì trái tim đắm thắm yêu thương trở thành sáng tạo. Trái tim đắm thắm yêu thương phải trở thành sáng tạo. Nó phải rót chính nó vào tồn tại theo nhiều cách có thể, thông qua nhiều khía cạnh. Khi tình yêu bắt đầu tuôn chảy trong trái tim bạn, bạn bắt đầu tạo ra

hương vị của ma lực xung quanh bạn; sự tao nhã mỏng manh, sự duyên dáng tinh tế bắt đầu tự nguyện xuất hiện.

Tình yêu là ma lực, tình yêu là tôn giáo. Nên nhớ câu nói đó, và không chỉ nhớ nó mà còn phải sống cùng nó. Bạn càng sống cùng nó, bạn càng trở nên giàu có hơn.

Vimala có nghĩa là tinh khiết tuyệt đối: sự tinh khiết không bị áp đặt từ bên ngoài, sự tinh khiết không phải do tu dưỡng, sự tinh khiết không phải do thực hành, sự tinh khiết không như kỷ luật mà như sự bùng nổ của bản năng con người, sự tinh khiết không phải là tính cách mà là sự tinh tảo.

Trong sâu thẳm của mọi con người có cái giếng không bị làm ô uế của sự tinh khiết. Nó không thể bị làm ô uế; bản năng tự nhiên của nó vẫn còn giữ trinh nguyên. Bất kỳ điều gì bạn thực hiện thì cũng là ngoại vi, chưa bao giờ đạt tới trung tâm. Sự khác biệt giữa tội đồ và thánh nhân chỉ là ngoại vi; ở sâu thẳm bên trong không ai là tội đồ, không ai là thánh nhân. Làm cách nào bạn trở thành thánh nhân khi không còn khái niệm về tội ác? Tội đồ và thánh nhân là hai mặt của cùng một đồng tiền. Thiện và ác, thần thánh và quỷ dữ, chúng là hai mặt của cùng một đồng tiền; tất cả chúng tồn tại ở ngoại vi. Ngoại vi là thế giới của vấn đề đạo đức: thiện và ác, của kiên định và phân xét, của kết tội và đánh giá cao.

Khi bạn hướng sâu hơn vào bản thể mình, những sự phân biệt này mất hết ý nghĩa, chúng bắt đầu phai nhạt dần. Dần dần chúng trở thành không rõ nét và thời điểm xuất hiện khi không còn nhận ra chúng nữa. Giá trị đó là

sự tinh khiết bên trong bạn. Điều đó không biến bạn thành ông thánh mà là hiền nhân.

Hiền nhân là người bên trên thánh nhân và tội đồ. Hiền nhân và ông thánh không phải là những từ đồng nghĩa. Ông thánh rất thông thường; hiền nhân là siêu việt.

Trở thành hiền nhân là mục tiêu. Mục tiêu của sannyas là không phải ông thánh – tôi không thuyết giảng đạo đức và tôi không thuyết giảng tính cách. Tôi thuyết giảng bạn làm cách nào vào cốt lõi của thực tại bạn sao cho bạn có thể ném trái một cái gì đó trình nguyên. Và chính sự ném trái đó là sự chuyển hóa.

**

[Sannyasin mới hỏi, nếu cô ấy có thể làm việc trong ashram hơn là thực hiện theo nhóm].

Tôi nghĩ bạn nên thực hiện ít nhất một hoặc hai nhóm và sau đó bạn có thể bắt đầu? Các nhóm sẽ giúp bạn cảm nhận năng lượng nhiều hơn, năng lượng đó có sẵn đây; sau đó, sẽ là tốt cho bạn khi bắt đầu vào làm việc. Ngược lại công việc vẫn giữ nguyên là công việc và không trở thành sự thờ phụng, nếu nó trở thành sự thờ phụng, nó là vô nghĩa.

Prem có nghĩa là tình yêu, prashanto có nghĩa là sâu sắc, là hết sức. Prashanto cũng có thể có nghĩa khác: tĩnh lặng, an bình – an bình sâu sắc, tĩnh lặng sâu sắc. Tình yêu có hai phẩm chất trong nó, phẩm chất về sự sâu sắc và phẩm chất về sự tĩnh tại. Chúng là hai cánh của tình yêu: tĩnh tại và sâu sắc. Không có tình yêu,

cuộc sống vẫn giữ nguyên là nông cạn, vẫn giữ nguyên ồn ào; là câu chuyện được kể bởi kẻ ngốc, ngập tràn sự điên cuồng và ồn ào, không báo hiệu điều gì. Không tình yêu, cuộc sống vẫn giữ nguyên quá hời hợt về những điều vô nghĩa.

Tình yêu mang đến sự sâu sắc. Khía cạnh sâu sắc rất ẩn danh, thậm chí đối với những người yêu, bởi vì họ nghĩ rằng tình yêu chỉ là mối quan hệ. Đó cũng là mối quan hệ, nhưng ý nghĩa hơn nhiều, thời điểm bạn bắt đầu hướng vào tình yêu bạn trở nên hoà hợp nhiều hơn với chiều sâu của bạn. Người yêu và người được yêu là bên ngoài, và mọi người trở nên chú ý đến bên ngoài mà quên mất khía cạnh bên trong – nhưng khía cạnh bên trong đó ý nghĩa hơn nhiều. Đó chính là điều diễn ra thực sự trong bạn, và đó chính là điều mang đến cho bạn nhiều niềm vui.

Cái bên ngoài chỉ là nguyên cớ. Thực sự thiên về tình yêu có nghĩa là biết hiện tượng bên trong này. Con người bắt đầu nhận ra rằng mình không còn nông cạn, hời hợt nữa; chiều sâu nào đó đang mở ra. Và bạn càng hướng sâu hơn, bạn càng tĩnh lặng hơn. Nếu tình yêu không làm cho bạn sâu sắc và tĩnh tại thể thì đó là giả; nó phải là một cái gì đó khác, giả mạo như là tình yêu.

Cho nên có chìa khoá cho bạn: sâu sắc trong tình yêu với mọi người, với muông thú, với chim muông, với cây, với đá. Đừng bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào: nếu bạn có thể yêu, hãy yêu. Nếu không có ai và bạn đang ngồi yên lặng một mình, thế thì chỉ là tình yêu; không cần thiết phải tìm nguyên cớ. Dần dần con người bắt đầu cảm nhận rằng họ

có thể tạo ra tình yêu mà không cần bất kỳ đối tượng nào; không cần thiết đối tượng. Thế thì tình yêu có tự do – và càng tự do khỏi những đối tượng bên ngoài thì càng hướng vào sâu hơn. Thế thì tình yêu trở thành thiền, và là thiền giàu có hơn bất kỳ thiền nào khác.

Dần dần, thông qua tình yêu bạn khám phá ra những không gian tĩnh lặng của bạn, cuối cùng bạn mở miếu thờ trong sâu thẳm bạn bởi chìa khoá của tình yêu. Và đó là nơi mà Thượng đế được tìm ra!

Chương XIX

**19 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Thực tế, không có nghĩa đối với bất kỳ từ nào; mọi nghĩa đều là tùy hứng. Đó là phát minh của loài người. Chúng ta trao nghĩa cho các từ; các từ không có bất kỳ nghĩa nào. Chính vì vậy mà có quá nhiều ngôn ngữ. Có ba nghìn ngôn ngữ trên khắp trái đất; đôi khi cùng một từ có nghĩa thế này trong ngôn ngữ này và có nghĩa khác trong ngôn ngữ khác. Các từ được trao cho các nghĩa: chúng là hữu ích nhưng chúng không có giá trị nội tại.

Những âm thanh không được tạo ra bởi con người mà chúng có ở đó. Thậm chí nếu con người biến mất khỏi thế gian thì âm thanh vẫn tiếp tục. Trên núi cao, thác nước đổ xuống tạo ra âm thanh, sóng của đại dương tạo ra âm thanh, gió thổi qua ngọn thông tạo ra âm thanh, chim muông không ngừng ca hát; nhưng như vậy sẽ không có nghĩa nào cả.

Nghĩa như vậy là sự sáng tạo của bộ óc con người; và con người phải vượt lên trên nghĩa, chỉ khi đó mới vượt lên tâm trí. Nếu con người có thể bỏ rơi nghĩa, thế thì tâm trí sẽ bị bỏ rơi một cách tự động.

Cho nên, tên bạn không có nghĩa, đó là điều tốt. Nên nhớ điều này, nghĩa phải bị bỏ rơi. Việc không ngừng tìm kiếm nghĩa tạo ra mối lo âu. Mọi người liên tục hỏi những điều ngớ ngẩn. “Ý nghĩa của cuộc sống là gì?” họ hỏi vậy. “Ý nghĩa của tình yêu là gì?” họ lại hỏi. “Bông hồng có ý nghĩa gì?” và “Chim đang bay có ý nghĩa gì?” và bởi vì, trong ngôn ngữ những câu hỏi có vẻ thích đáng nên mọi người không ngừng tìm kiếm ý nghĩa.

Không có nghĩa ở bất kỳ đâu. Và đó chính là vẻ đẹp của tồn tại, rằng nó không có ý nghĩa - bởi vì nghĩa sẽ là sự giới hạn. Bởi vì nó không có ý nghĩa nên nó là không giới hạn, là vô hạn. Và bởi vì nó không có ý nghĩa nên nó gần với thơ ca hơn là toán học. Gần với tình yêu hơn là logic. Con đường của tình yêu không phải là của ý nghĩa; nó không quan tâm đến tất cả những điều về ý nghĩa. Nó sống từ thời điểm tới thời điểm, không mục đích, bởi vì nó là mục đích của chính nó.

Nghĩa có nghĩa rằng mục đích ở một nơi nào đó. Nghĩa hạ thấp cuộc sống thành công việc: nó trở thành công việc thương mại, và mọi thứ bị biến thành mặt hàng, có thể bán, có thể mua. Tất cả những thứ tuyệt đẹp, tất cả những thứ là thật đều có mục đích cuối cùng của chúng, không thể bị biến thành hàng hóa. Không thể bị bán, không thể bị mua. Nó là vậy, nó không phải là vấn đề thương mại. Nó đơn giản là vậy, và cái “là” đó là vô cùng bao la. Cái “là” đó không có nghĩa nhưng lại ý nghĩa, ý nghĩa vô cùng, ý nghĩa không thể tin nổi, bởi vì nó mang ân huệ, mang sự cao quý tới mỗi thời điểm của cuộc đời.

Trở thành sannyasin có nghĩa là nỗ lực để siêu việt lên ngôn ngữ, là nỗ lực để vượt lên nghĩa, là nỗ lực để vượt lên tâm trí.

**

[Sannyasin mới nói rằng, cô ấy không liên quan đến tình dục kể từ lúc cô ấy còn thiếu niên và bắt đầu kìm nén nó... bây giờ cô ấy cảm thấy điều đó là quá trễ].

Không, không trễ!... chưa bao giờ trễ - thậm chí khi con người nằm trên giường bệnh. Chưa bao giờ trễ! Bạn còn có cuộc đời dài phía trước.

Sống trong kim nén là sống trong nhà tù một cách không cần thiết. Tôi có thể hiểu tại sao bạn lại sợ tantra. Nếu con người đã sống trong nhà tù nhiều năm, vậy thì chính ý tưởng trở thành tự do đã làm anh ta sợ hãi, bởi vì trong nhà tù vài thứ là rất an toàn, rất bảo đảm; thực tế nhà tù là nơi tốt nhất cho những người muốn sự an toàn, sự bảo đảm.

Mọi thứ là an toàn, là bảo đảm; không trách nhiệm, không lo lắng. Không ai có thể đến và giết hại bạn, những tên trộm không thể đến để ăn cắp đồ đạc của bạn bởi những người lính gác luôn làm nhiệm vụ, bạn được bảo vệ. Và bạn không cần lo lắng về bữa ăn ngày mai; bạn sẽ được cung cấp. Bạn không cần lo lắng về đồ mặc.

Con người đã sống trong nhà tù nhiều năm trở nên rất lo lắng, vì cái ngày anh ta được tự do đang đến và thế giới tự do đang đến gần hơn; điều đó làm cho anh ta sợ. Anh ta sẽ phải kiếm bánh mì và anh ta phải nghĩ đến nhà cửa; anh ta sẽ phải đối mặt với một nghìn lẻ một sự lo lắng.

Đó là điều cũng xảy ra ở những nhà tù bên trong, nhà tù tâm lý: nếu bạn đã kim nén trong nhiều năm, bạn sợ hãi. Nhưng nỗi sợ hãi đó phải bị bỏ rơi và cách bỏ rơi duy nhất là vào những trạng thái, nơi bạn phải bỏ rơi nó...

Thực hiện tantra và sau đó Encounter, và sau Encounter hãy nhắc lại tôi. Trong năm tháng đó bạn sẽ ra khỏi nhà tù; đừng lo lắng về điều đó. Kéo mọi người ra khỏi nhà tù, đó là toàn bộ công việc của tôi.

Và điều đó không trễ, đó thực sự chỉ là buổi sáng, buổi chiều còn rất xa. Bạn phải xuất hiện đúng thời điểm!

Một trong những bí mật nền tảng nhất của cuộc sống là: bất kỳ điều gì bạn muốn ở chính bạn thì hãy bắt đầu tạo ra nó. Đó là cách duy nhất để thu hút. Nếu bạn muốn đau khổ thể thì hạt mầm đầu tiên phải xuất hiện trong bạn. Bạn phải trở nên đau khổ bên trong, bạn phải tạo ra không gian cho đau khổ vào. Thế thì từ mọi góc ngách của tồn tại, đau khổ sẽ bắt đầu tuôn chảy tới bạn. Bạn phải tạo ra không gian đó, bạn đã yêu cầu điều đó; và Thượng đế rất rộng lượng, cho nên bất kỳ điều gì bạn yêu cầu đều được thỏa mãn.

Nếu bạn muốn phúc lạc xuất hiện trong cuộc đời bạn thì hãy tạo ra không gian nhỏ bé bên trong bạn. Tạo ra không gian để nó xuất hiện, và sau đó nó bắt đầu xuất hiện như cơn lũ; nó đến từ mọi nơi, từ mọi hướng. Con người hoàn toàn ngạc nhiên rằng, đó là cùng một thể giới - nơi có quá nhiều phúc lạc xuất hiện?

Jesus nói rằng những người có sẽ được trao nhiều hơn, và những người không có, thậm chí những gì họ có cũng sẽ bị lấy đi. Đây là một trong những câu nói hay nhất đã từng thốt ra bởi bất kỳ con người nào. Trong nó chứa đựng bí mật vĩ đại nhất của cuộc đời. Nhìn bề ngoài có vẻ điều đó chống lại công xã. Điều đó có nghĩa rằng, những người giàu sẽ trở nên giàu hơn, và những

người nghèo sẽ trở nên nghèo hơn. Nhưng điều đó không có gì liên quan đến kinh tế, không có gì liên quan tới cấu trúc xã hội; nó có một cái gì đó liên quan tới quy luật nội tại của tâm thức.

Đây là cách nó là vậy: con người phúc lạc trở nên phúc lạc hơn, và con người đau khổ trở nên đau khổ hơn, bởi vì bất kỳ chúng ta là “gì” thì chúng ta cũng được tặng cái “gì” đó nhiều hơn. Chúng ta là những vị khách; tồn tại là chủ nhà. Và đây là rắc rối: mọi người muốn phúc lạc xuất hiện nhưng họ lại không tạo ra không gian cho nó. Họ không muốn đau khổ nhưng họ lại liên tục tạo ra không gian cho nó.

Nếu tâm trí vẫn giữ nguyên tiêu cực, bạn tạo ra không gian cho đau khổ; nếu tâm trí là tích cực, bạn tạo ra không gian cho phúc lạc.

Ghi nhớ điều đó, sống với nó, và bạn sẽ ngạc nhiên bởi đây là chìa khóa duy nhất có thể mở mọi ổ khóa và mọi ô cửa.

Deva có nghĩa là linh thiêng, gathen có nghĩa là câu chuyện, câu chuyện linh thiêng. Đó là sự bộc lộ một cái gì đó, đã từng luôn có đó, nhưng đã ẩn giấu. Đó là sự biểu cảm của một cái gì đó đã từng trong dạng hạt mầm. Đó là sự tiến hóa và không có kết thúc; những đỉnh bên trên những đỉnh và những vũ trụ đang chờ đợi. Con người không phải là sự kết thúc, thực tế con người là sự khởi đầu.

Chúng ta hãy còn chưa thực sự bắt đầu hành trình. Con người chỉ là sự chuẩn bị cho siêu nhân. Con người

là sự chuẩn bị cho Christ, cho Phật, cho Krishna. Con người là bức tranh còn dở trống: việc sơn vẽ phải xảy ra, và nó không thể xảy ra nếu không có sự hợp tác của bạn. Không thể ép buộc nó xảy ra; bạn phải hỗ trợ tính biểu lộ bên trong bạn. Bạn không trở nên thỏa mãn quá sớm, và bạn không thỏa mãn như là bạn.

Con người là mũi tên, và mũi tên phải tới mục tiêu. Con người là con đường một chiều, con người là cuộc hành hương. Đó là vẻ đẹp của con người, bởi vì chỉ có con người mới tiến hóa.

Trong hàng triệu năm, sư tử vẫn giữ nguyên là sư tử và hổ vẫn giữ nguyên là hổ, hoa hồng vẫn giữ nguyên là hoa hồng, hoa sen vẫn giữ nguyên là hoa sen. Chỉ con người là đang thay đổi, chỉ con người là đang phát triển. Với con người thì không có gì là tĩnh, mọi thứ là động. Đó là vẻ đẹp và niềm tự hào của con người.

Con người có trách nhiệm vĩ đại nào đó. Tồn tại tin cậy mãnh liệt vào con người. Trên đôi vai của con người, tồn tại hy vọng một cái gì đó sẽ xuất hiện. Con người là niềm hy vọng, và mọi người phải giúp sức cho sự biểu lộ này. Tất cả có đó, nhưng phải được giải mã. Tất cả có đó giống như hạt mầm, nhưng hạt mầm chỉ là tiềm năng; con người chỉ là tiềm năng.

Tại ương khùng khiếp nhất đang xảy ra trên thế giới ngày nay, đó là mọi người đã bắt đầu lãng quên, hoàn toàn lãng quên, rằng họ phải vượt lên chính họ, rằng họ phải siêu việt lên chính họ, rằng con người phúc lạc chỉ khi họ vượt lên chính họ. Con người là động vật duy nhất vượt lên chính mình, ai có thể vượt lên chính mình,

và nếu con người không thực hiện được điều đó thì họ vẫn giữ nguyên đau khổ.

Đau khổ không thuộc về sự phát triển và phúc lạc là sản phẩm phụ của sự phát triển.

Anand Joseph – Joseph phúc lạc. Điều đó nhắc nhở con người về người cha của Jesus. Và mọi người phải trở thành người cha của Jesus bằng con đường nào đó. Tâm thức Christ phải được sinh ra trong bạn. Bạn phải là cha của điều đó, bạn phải là mẹ của điều đó. Bạn không chỉ là Joshep mà bạn còn phải là Mariam.

Đứa bé Christ đang chờ đợi được sinh ra ở mọi người, và trừ khi chúng ta trở nên rất tỉnh táo về điều đó, điều đó không thể xuất hiện - bởi vì đó không phải là việc sinh nở tự nhiên, đó là việc sinh nở của tâm thức. Đó là bước nhảy vào tâm thức. Đó là bước nhảy lượng tử từ vật chất thành Thượng đế, từ bên ngoài vào bên trong, từ trần tục thành linh thiêng, từ tâm trí thành thiên định. Câu chuyện Jesus trở thành Christ là câu chuyện của mọi người; mọi người phải trở thành Christ. Christ đơn giản là biểu hiện cho sự nở hoa cuối cùng của tâm thức.

Anand có nghĩa là phúc lạc; trạng thái cuối cùng của tâm thức là phúc lạc tự nhiên. Phẩm chất nội tại quan trọng của nó là phúc lạc. Chúng ta chịu đựng đau khổ theo cách chúng ta là vô thức; chịu đựng đau khổ là sản phẩm phụ của việc giữ nguyên là vô thức, giống như robot. Chịu đựng đau khổ có nghĩa là con người có ý muốn trở thành Christ, lại bị giới hạn là máy móc: đó là sự chịu đựng đau khổ.

Tâm thức cần sự trải rộng; và cơ thể thì rất nhỏ, tâm trí cũng rất nhỏ. Nhìn vào tồn tại thông qua tâm trí là nhìn thông qua lỗ khóa. Đó là sự đau khổ: bị giới hạn, bị khóa, chỉ nhìn thông qua lỗ khóa. Cho nên, bất kỳ điều gì chúng ta nhìn thấy thông qua lỗ khóa thì không bao giờ là sự thật, đó chỉ là những phần, những mảnh. Mọi người la lên rằng họ đã tìm ra sự thật, và mọi người đang ngồi cạnh lỗ khóa của chính mình. Không có hai người nào có thể đồng ý với nhau về sự thật là gì, bởi vì mọi người đang nhìn thấy những thứ khác nhau. Những lỗ khóa khác nhau làm cho bạn sẵn sàng với những mảnh vỡ khác nhau của cuộc đời.

Khi bạn ra khỏi tâm trí, bạn vào bầu trời mở rộng, và lần đầu tiên bạn trở nên nhận biết sự thật là gì trong tất cả sự đa dạng của nó. Nó quá bao la đến mức bạn không thể nói về nó, nó quá hùng vĩ đến mức không từ nào có thể chuyển tải được nó.

Cho nên các Phật không nói sự thật là gì. Họ chỉ mang bạn đến dưới bầu trời rộng mở, và họ nói “bây giờ bạn có thể nhìn thấy điều đó!” Phật nói đi nói lại với các môn đệ của mình “lhi passika: đến và nhìn xem!” Người không nói “Đến và tin”, người nói “đến và nhìn xem”.

Và đó cũng là nỗ lực của tôi, giúp bạn nhìn. Tôi không trao cho bạn bất kỳ niềm tin nào, bất kỳ tín điều nào để tin; tôi chỉ làm cho bạn nhận biết rằng bạn không cần thiết phải nhìn qua lỗ khóa. Lỗ khóa chỉ để mở cánh cửa: chìa là của bạn, nó đã được trao cho bạn. Không cần thiết phải nhìn qua lỗ khóa, không cần thiết phải là tên trộm. Đây là thế giới của bạn và sự tồn tại của bạn,

tất cả đó là của bạn: mở cửa và ra ngoài. Hãy chan hòa cùng mặt trời, cùng gió, cùng mưa và nhìn xem đó là gì. Ihi passika: đến và nhìn xem. Cái nhìn đó là sự biến đổi. Cái nhìn đó là sự thức tỉnh và cái nhìn đó là phúc lạc.

Anand có nghĩa là phúc lạc, satyarthi có nghĩa là người tìm kiếm sự thật - người tìm kiếm sự thật phúc lạc. Sự thật chỉ có thể được tìm kiếm bởi những người vui sướng hoan hỉ; nó không thể được tìm kiếm bởi những người băn khoăn, bởi những người lo lắng, bởi những người đau khổ, bởi những người bắt đầu sự tìm kiếm vì nỗi lo lắng và sự đau khổ của mình. Họ đang không thực sự tìm kiếm sự thật, họ đang tìm kiếm một sự an ủi nào đó.

Nếu bạn tìm kiếm vì sự đau đớn thì bạn sẽ tìm kiếm thuốc giảm đau; bạn hẳn thích thuốc aspirin để làm bạn khỏi đau đầu. Chính vì vậy mà hàng triệu người trở nên bị dính vào sự an ủi nào đó, niềm tin nào đó, tín điều nào đó, bởi vì điều đó an ủi bạn, làm nguôi ngoai bạn. Giống như bài hát ru con, nó giúp bạn ngủ yên. Nó làm cho cuộc sống bạn thoải mái – không thật, không đích thực. Nó làm cho cuộc sống bạn thuận tiện hơn. Nó vận hành như dầu bôi trơn, cuộc sống trở nên êm dịu hơn. Nó không cho bạn sự thật; nó đơn giản là trao cho bạn cái giảm xóc để chống xóc. Và điều đó thực sự chống lại sự thật. Bạn càng giảm xóc thì càng ít có khả năng nhìn thấy sự thật.

Nhìn thấy sự thật thực sự không thể bắt đầu với tâm trí đau khổ. Nó có thể bắt đầu chỉ khi bạn quá phúc lạc, quá hạnh phúc đến mức bạn muốn tìm hiểu thực tại vì

sự vui đùa. Trong sự tìm hiểu đó không có lo âu: đó là sự tìm hiểu vui vẻ. Nó giống với nghệ thuật nhiều hơn - nghệ thuật vì mục đích nghệ thuật. Con người thích thú tìm hiểu - không phải là con người lo lắng về sự thật, không phải là, nếu con người không tìm ra nó thì họ không có khả năng sống. Con người sẽ vẫn sống và sống hạnh phúc, vui vẻ, nhưng bởi vì có năng lượng, có niềm vui, có sự tò mò như trẻ nhỏ, vì tính trẻ thơ đó, vì sự tìm hiểu ngây thơ đó mà con người bắt đầu chơi với chính sự tinh táo của mình. Tất cả những cuộc chơi đó là gì thì cũng chính là tôn giáo.

Khi bạn bắt đầu những cuộc chơi bên trong với sự tinh táo, dần dần những tầm nhìn tuyệt vời bắt đầu xuất hiện. Dần dần bạn sẽ đến gần hơn với nhà bạn, và vào một ngày, bỗng nhiên sự phúc lạc của bạn có ở đó.

Anand có nghĩa là phúc lạc, unmesha có nghĩa là mở đôi mắt - đôi mắt mở phúc lạc. Điều đó không cần bất kỳ nỗ lực nào, bất kỳ sự cố gắng nào. Đó chỉ đơn giản như con người mở mắt ra vào buổi sáng khi những tia nắng bắt đầu rọi vào mặt, khi những con chim đang hót líu lo bên ngoài, khi giao thông bắt đầu trên đường phố, khi hàng xóm thức dậy. Con người bắt đầu nghe thấy tiếng ồn, tiếng ồn buổi sáng xung quanh, và con người bắt đầu mở mắt mình: sáng rồi! Không có nỗ lực ở đó.

Sự thật đạt được bởi không nỗ lực. Có những người tạo ra quá nhiều nỗ lực và không thoải mái vì nỗ lực, trở nên căng thẳng nhiều hơn. Và bạn càng căng thẳng bạn càng xa sự thật, bởi vì sự thật xuất hiện chỉ khi bạn hoàn toàn thư giãn. Trong tuyệt đối thư giãn, và chỉ bởi tuyệt

đổi thư giãn, sự thật đơn giản là nổi lên trong thực tại bạn, nó trào ra.

Khi bạn nghỉ ngơi, nó xuất hiện – không phải khi chạy theo nó mà là ngồi tĩnh lặng không làm gì, mùa xuân đến và cỏ tự mọc. Nỗ lực không phải là bí quyết cơ bản.

Cho nên đó là ý nghĩa của tên bạn. Unmesha có nghĩa là mở mắt mà không cần bất kỳ nỗ lực nào.

Prem có nghĩa là tình yêu, artha có nghĩa là tình yêu đầy ý nghĩa, là quan trọng. Tình yêu chính là linh hồn của tất cả điều đó, và thật không may cho con người lỡ tình yêu. Chín mươi chín phẩy chín phần trăm con người lỡ nó; chỉ rất hiếm người tình cờ biết tình yêu là gì. Không nên như vậy; đó là tình trạng rất không may. Nhưng xã hội lại chống lại tình yêu, nhà thờ chống lại tình yêu. Tất cả các nhà thờ và mọi xã hội, đã tồn tại cho đến bây giờ, đều có xu hướng chiến tranh, do vậy chúng không thể vì tình yêu.

Đây là một cái gì đó rất ý nghĩa để hiểu. Bây giờ, tất cả những gì con người có thể thực hiện thì máy tính cũng có thể thực hiện. Cho nên điều duy nhất còn lại với con người là tình yêu - điều đó không máy móc nào có thể thực hiện. Nghĩ có thể được thực hiện bởi máy tính, có thể còn tốt hơn, theo cách chính xác hơn. Điều duy nhất còn lại có thể được gọi là con người, đó là tình yêu. Không máy móc nào có thể thực hiện được điều đó, thậm chí không máy móc nào có thể hiểu điều đó.

Trong nhiều thời đại, trong hàng nghìn năm, con người đã được chuẩn bị, đã được đặt điều kiện, đã bị thôi miên theo cái cách mà toàn bộ tiềm năng vẫn giữ nguyên là tiềm năng, chưa bao giờ trở thành thực tế. Do vậy, bạn chưa bao giờ nhìn thấy những người tuyệt vời trên thế gian, chỉ toàn những hạng xấu xa. Thậm chí, trong khuôn mặt đẹp bạn sẽ nhìn thấy điều xấu xa, những đôi mắt đẹp chứa đầy điều xấu xa, những cơ thể đẹp nhưng đã bị xã hội đầu độc.

Và bởi vì tình yêu bị lừa cho nên cuộc sống trở thành kéo lê. Nó bị mất phẩm chất vũ hội. Nó trở thành bài văn xuôi chán ngắt vì tính thơ ca bị làm hỏng. Chỉ duy nhất tình yêu mang thơ ca đến cho cuộc sống. Chỉ duy nhất tình yêu làm cho bạn sống động, không phải riêng biệt với tồn tại mà như là một phần, một phần của toàn bộ, trong trao đổi, trong giao cảm tuyệt vời.

Đó là cách tình yêu vận hành, giúp bạn giao cảm. Bạn yêu người phụ nữ và mỗi giao cảm xuất hiện; bạn yêu người bạn và mỗi giao cảm xuất hiện. Dần dần, giống như những ngọn sóng, tình yêu bắt đầu phát triển lớn hơn và lớn hơn, rộng hơn và rộng hơn, bạn bắt đầu chạm tới mọi người nhiều hơn. Dần dần, khi bạn trở nên hòa hợp hơn với tình yêu thì thậm chí những con thú cũng vào vũ đài, và sau đó, lần lượt những cây, những tảng đá. Bỗng nhiên, vào một ngày, bạn chạm vào toàn bộ tồn tại với toàn bộ năng lượng tình yêu của bạn. Thế rồi bạn thôn thức, bạn hồi hộp, thế rồi bạn chìm trong hài hòa với tồn tại. Và sự hài hòa đó là Thượng đế.

[Sannyasin mới nói rằng, kể từ lần đầu tiên anh ta viếng thăm Ấn Độ mười bảy năm về trước, anh ta đã gặp nhiều guru và đọc rất nhiều, nhưng đã không thu được gì cho đến khi nhìn thấy phim về Osho, anh ta cảm thấy vô cùng xúc động để buông bỏ với ông. Anh ta hỏi sannyasin có thể trở nên hoàn cách xa với bậc thầy].

Hoàn toàn có thể. Không vấn đề gì, bởi vì nếu trái tim bạn cùng tôi, thế thì bất kỳ bạn ở đâu thì tôi cũng cùng bạn. Bạn sẽ không lừa tôi.

Khoảng cách vật lý là không đáng kể. Bạn sẽ nhìn thấy điều đó, bạn sẽ cảm nhận nó hàng ngày, rằng khoảng cách vật lý không tạo ra khác biệt. Nó tạo ra khác biệt chỉ nếu mối liên hệ là trí tuệ; thế thì sẽ có khác biệt. Trí tuệ là một phần của vật chất, và vật chất thì tồn tại trong không gian và thời gian. Nhưng tâm hồn không phải là một phần của vật chất. Đó là thứ không vật chất nhất trong bạn, là thứ khó nắm bắt nhất trong bạn; nó tồn tại bên ngoài thời gian và không gian. Khi tâm hồn bạn hòa hợp với một người nào đó, thế thì không gian và thời gian không thành vấn đề. Thế thì bất kỳ bạn ở đâu, bạn sẽ nhận ra tôi đang cùng bạn.

Công việc sẽ tiếp tục và bạn không ngừng trở nên hoàn thiện. Chỉ giữ nguyên trong tình yêu, giữ nguyên trong sự tin cậy và giữ nguyên trong buông bỏ. Điều đó cũng sẽ phát triển hàng ngày, bởi vì bạn càng trải nghiệm những gì đang diễn ra thì sự tin cậy càng phát triển. Đó không phải là sự thuyết phục trí tuệ, đó là một cái gì đó sâu sắc hơn; cho nên không cần thiết phải sợ hãi. Bất kỳ bạn ở đâu, tôi cũng sẽ theo bạn. Đừng lo

lắng. Khi môn đệ bắt đầu theo bậc thầy thì bậc thầy theo môn đệ!

Hãy giúp đỡ người của tôi ở đó, và bất kỳ khi nào bạn có thời gian thì hãy đến [trung tâm] và giữ nguyên mối liên hệ với người của tôi. Và bất kỳ khi nào bạn có thể đến, hãy trở lại. Tôi sẽ đợi...

**

[Một sannyasin sắp đi nói, anh ta bị ốm gần như trong suốt thời gian ở đây vì bị sốt xuất huyết do muỗi đốt. Anh ta cảm thấy hơi buồn rằng anh ta không thể biết Osho nhiều hơn].

Muỗi quấy rầy bạn ư?... chúng là kẻ thù rất cổ xưa của thiên nhân!...

Quay trở lại, lần sau tôi sẽ bảo vệ bạn khỏi muỗi! Chúng là những bạn tốt; nếu bạn thuyết phục chúng, chúng không quấy rầy bạn nhiều nữa.

Chương XX

**20 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Vadano có nghĩa là âm nhạc, giai điệu, nhịp điệu. Toàn bộ vũ trụ là sự rung động nhịp nhàng của năng lượng. Mọi thứ đang rung động trong sự đồng bộ tuyệt diệu với những thứ khác. Giống như những con sóng đang hòa cùng đại dương. Trong mỗi liên hệ sâu sắc với nhau – không sóng nào có thể tồn tại một mình. Nó chỉ tồn tại trong cùng những sóng khác; tất cả chúng tồn tại cùng nhau, chúng là những thành viên của nhau – cho nên toàn bộ tồn tại này là sự rung động của cây, của đá, của đàn ông, của đàn bà, của những vì sao, những ngọn núi, những dòng sông. Tất cả đang rung động nhịp nhàng – và rung động nhịp nhàng là phúc lạc, là âm nhạc, là hòa hợp.

Bởi vì con người có khả năng trở nên ý thức, họ có thể rơi khỏi sự rung động hài hòa đó. Ý thức là con dao hai lưỡi: có thể trở nên không-tự-ý thức, không có ý thức về bản thân – đó là một khả năng; hoặc có thể trở nên tự-ý thức – đó là khả năng khác. Nếu trở nên tự-ý thức thì bạn ra khỏi nhịp điệu, bạn không còn là một phần của tồn tại; bạn bắt đầu tụt lại sau, bước chân của bạn không hòa cùng với toàn bộ. Thậm chí, khoảng trống hàng micro giây cũng đủ để tạo ra đau khổ. Đau khổ không là gì mà là khoảng cách giữa bạn và sự hài hòa của toàn bộ: khoảng cách càng lớn hơn thì địa ngục càng khủng khiếp hơn.

Khả năng khác đó là không-tự-ý thức, không có ý thức về bản thân. Ý thức có đó, nhưng không có “tự”. Thế thì bạn đang hòa hợp. “Tự” có nghĩa là đã bắt đầu nghĩ về chính bạn như là riêng biệt; “không tự” có nghĩa

rằng bạn là bạn và bạn hãy còn chưa là bạn. Bạn chỉ đơn giản là một phần, không phụ thuộc hoặc không độc lập mà là một dạng phụ thuộc lẫn nhau. Đó là sự thật.

Từ “phụ thuộc lẫn nhau” phải được ghi nhớ. Con người phụ thuộc là ích kỷ và con người độc lập cũng là ích kỷ; cả hai đều là sản phẩm phụ của bản ngã. Con người nhận biết thì không là cả hai; họ là phụ thuộc lẫn nhau. Người đó biết chính mình như là con sóng giữa hàng triệu con sóng. Người đó tồn tại như là một phần mà không là từng mảnh. Thế thì âm nhạc tuyệt vời sẽ nảy sinh trong thực tại bạn; tính toàn bộ bắt đầu tuôn chảy qua bạn.

Được khai tâm thành sannyas có nghĩa đơn giản là, bạn trở nên nhận biết rằng mình đã hóa thành nhịp điệu, rằng bạn vào lại khu vườn của Eden trong sự hòa hợp sâu sắc với toàn bộ.

Toàn bộ thuyết giảng của tôi là trở nên hòa hợp với toàn bộ, thế thì sẽ có âm nhạc tuyệt diệu, giai điệu tuyệt diệu, sự tạ ơn tuyệt vời.

Nirupam có nghĩa là duy nhất. Đây là một trong những sự ngược đời nhất của cuộc sống, rằng chúng ta không riêng biệt với toàn bộ, mỗi cá thể là duy nhất. Đây là khó khăn thực sự để hiểu, bởi vì thời điểm chúng ta nghĩ về sự duy nhất, ngay lập tức chúng ta nghĩ về cái tôi. Ý tưởng của chúng ta về tính duy nhất là ở chỗ, chúng ta có thể là duy nhất chỉ nếu chúng ta riêng biệt với mọi thứ khác; nếu chúng ta là những đơn vị không liên kết, đang tồn tại giống như những ốc đảo, thế thì chúng ta có thể là duy nhất. Nếu chúng ta là một phần

của toàn bộ, thế thì làm thế nào chúng ta có thể là duy nhất? Về mặt logic thì điều đó nhìn có vẻ ngớ ngẩn, nhưng về mặt tồn tại thì cái cách nó là vậy: chúng ta là một phần của toàn bộ và chúng ta là duy nhất, bởi vì toàn bộ là duy nhất, mỗi một phần đại diện cho toàn bộ và đại diện cho sự duy nhất của nó.

Bây giờ các nhà khoa học đã phát triển một loại máy ảnh mới, nó có thể dễ dàng giải thích sự ngược đời này. Đây là một loại máy ảnh mới được thực hiện bởi tia laser, nó tạo ra ảnh ba chiều. Ảnh ba chiều không phải là ảnh của chính vật thể mà của năng lượng rung động quanh nó, trường năng lượng. Tia laser xuyên qua vật thể. Ví dụ, nếu nó xuyên qua bạn và sau đó phim được chụp – không cần đến camera, không cần đến ống kính, chỉ chụp phim - nếu bạn nhìn vào phim bạn sẽ không bao giờ tìm ra bạn ở đó, nhưng bạn sẽ nhận ra những chùm sáng đẹp tuyệt vời. Chùm tia laser phản xạ từ bạn tạo ra trường năng lượng quanh bạn. Giống như khi bạn ném hòn đá xuống hồ và những con sóng xuất hiện, chúng liên tục trải rộng và chúng là những vòng tròn. Bạn có thể chụp ảnh nó: nó sẽ không chỉ cho bạn bất kỳ điều gì về hòn đá, nó sẽ chỉ cho bạn những con sóng được tạo ra bởi hòn đá.

Ảnh ba chiều này đơn giản là đại diện cho năng lượng phản xạ từ bạn ở dạng sóng, ở dạng vòng tròn. Nhưng vẻ đẹp của ảnh ba chiều là vậy, thông qua nó mà vật thể lại có thể được tạo ra. Bỏ qua chùm tia laser khác xuyên qua phim và bạn sẽ quay trở lại màn hình. Trong phim chỉ có dạng năng lượng, bạn không được

nhận ra, nhưng nếu nó được chiếu lên màn hình cùng chùm laser đó, thì nó lại cho bạn vật thể và vật thể đó xuất hiện theo ba chiều. Ba chiều đó ý nghĩa hơn nhiều so với ba-D bình thường. Nó thực sự là ba chiều. Bạn có thể nhìn từ bên cạnh, bởi vì nó biểu hiện bạn từ tất cả các hướng. Những sóng này xuất hiện ở dạng những vòng tròn, từ bên hông bạn, từ lưng bạn, cho nên bạn có thể nghiêng sang một bên và nhìn, hông bạn sẽ có đó, hoặc nhìn từ lưng và lưng bạn sẽ có đó. Bạn sẽ có đó như bạn thực sự.

Sự khám phá phi thường là ở chỗ, nếu bạn cắt ảnh ba chiều thành hai mảnh thì mỗi nửa sẽ cho lại bạn cùng bức ảnh; và nếu bạn cắt nó thành bốn mảnh thì cũng thu được kết quả như vậy. Nếu bạn cắt nó thành nghìn mảnh, thế thì mỗi một miếng nhỏ sẽ cho bạn bức ảnh như cũ. Không phải là khi bị cắt thì chỉ một nửa bạn sẽ xuất hiện trên màn hình, hoặc chỉ một phần nghìn bạn sẽ xuất hiện trên màn hình - không, bạn sẽ luôn xuất hiện như là toàn bộ. Mỗi phần của ảnh ba chiều là sự thu nhỏ lại của toàn bộ.

Con người là ảnh ba chiều và mỗi một thứ cũng là ảnh ba chiều, do vậy mà nó là duy nhất. Không phải là bạn là một phần của Thượng đế, bạn là ảnh ba chiều: bạn đại diện Thượng đế trong tính toàn bộ của ngài, cũng giống như mọi người khác. Không phải chúng ta chỉ là những phần; chúng ta cũng là toàn bộ. Đây là khám phá ý nghĩa, rất ý nghĩa, bởi vì nó giải thích một trong những trải nghiệm ngược đời nhất của tất cả các nhà huyền môn.

Jesus nói “ta là, ta hãy còn chưa là, nhưng Thượng đế trong ta”. Ở Ấn Độ, Upanishads có thể cô đọng thành câu kinh “tat-tvam-asi: cái đó là mi”. Đó là ảnh ba chiều: “cái đó” có nghĩa là toàn bộ, và “mi” có nghĩa là một phần. Nhưng một phần không ít hơn toàn bộ; một phần tương đương với toàn bộ. Sự tương đương đó được biểu hiện bởi “mi là cái đó” hoặc “cái đó là mi”, không có sự khác biệt. Đó là ý nghĩa khi Mansoor tuyên bố “Ta là Thượng đế: Ana'l haq”. Ông ấy đang nói “Đây là một phần của tôi, đó không chỉ là một phần mà đó cũng còn là toàn bộ”.

Trong toán học thông thường thì một phần luôn nhỏ hơn toàn bộ. Trong toán học cao cấp hơn, một phần tương đương với toàn bộ và thế thì mỗi phần là duy nhất bởi vì toàn bộ là duy nhất. Đây là ý nghĩa của từ “nirupam-cõi niết bàn”.

Samyo có nghĩa là trạng thái cân bằng, thăng bằng, thanh bình, yên lặng. Đó là từ vô cùng ý nghĩa, với nhiều nghĩa, nhưng tất cả các ý nghĩa đều xoay quanh ý tưởng trung tâm.

Con người có thể sống trong từng phần đoạn, trong sự chia, trong mâu thuẫn – đó là cách con người sống. Thế thì toàn bộ cuộc đời là cuộc xung đột dân sự không ngừng: một phần đấu tranh với một phần khác, một phần này kéo con người theo hướng này, một phần khác kéo con người theo hướng khác. Trừ khi cuộc xung đột này được giải quyết, không ai có thể biết sự yên tĩnh là gì.

Sự yên tĩnh không thể áp đặt từ bên ngoài: nó được đào sâu bên trong bạn. Nó là một cái gì đó có thể được

nuôi dưỡng, nó là một phần được gọi là tính cách. Nó xuất hiện từ trong sâu thẳm bản thể con người. Nó lan tỏa ra bên ngoài, nhưng nó nảy sinh bên trong và không có điều ngược lại.

Con người có thể ngồi trong tĩnh lặng và có thể ép buộc một dạng tĩnh lặng nào đó, và nếu con người liên tục đấu tranh với tâm trí thì có thể có sự kiểm soát nào đó đối với tâm trí. Thậm chí con người có thể dùng những ý nghĩ - nhưng sẽ vẫn không phải là sự tĩnh lặng thực sự, bởi vì những ý nghĩ bị dùng vẫn đang có đó, đang chờ đợi để phun ra. Bạn đang ngồi trên núi lửa. Bạn đang trong kiểm soát, nhưng trong kiểm soát có nghĩa đơn giản là, tất cả những thứ đang trong kiểm soát vẫn có đó, sẵn sàng trả thù, và nó sẽ phun ra cùng sự trả thù.

Dạng tĩnh lặng này không giá trị gì. Nó giống như chiến tranh lạnh: con người chưa chiến tranh thực sự mà là đang chuẩn bị chiến tranh. Đó không phải là hòa bình thực, đó chỉ là khoảng trống giữa hai cuộc chiến tranh; khoảng trống là cần đến sao cho bạn có thể lại chuẩn bị cho cuộc chiến tranh mới sắp tới.

Tĩnh lặng thực sự không phải là sự tu dưỡng đó. Tĩnh lặng thực sự xuất hiện từ sự hiểu biết về xung đột bên trong, quan sát xung đột bên trong, quan sát liên tục – “Tại sao ta lại đấu tranh? Tại sao?” – nhìn sâu vào cái “tại sao” đó, dần dần sẽ nhìn thấy sự ngu ngốc của nó.

Thời điểm bạn bắt đầu nhìn thấy sự ngu ngốc của nó, nó bắt đầu rơi khỏi bạn – không phải là bạn bỏ rơi nó. Nếu bạn bỏ rơi nó, nó sẽ vẫn giữ nguyên trên bề mặt. Khi nó tự nguyện bỏ rơi, đã xuất hiện sự thấu hiểu rằng

“Điều này thật ngu ngốc!” bởi chính sự hiểu biết đó mà có sự giải thoát. Khi bạn đã nhìn thấy sự ngớ ngẩn của nó, bạn đơn giản là không hợp tác với nó nữa; và không có sự hợp tác của bạn, nó không thể tồn tại. Nó hút năng lượng của bạn; nó là kẻ ăn bám. Thế thì sự xung đột, xung đột bên trong, căng thẳng bên trong, mâu thuẫn bên trong, tự nguyện bỏ rơi bởi ánh sáng nào đó của nhận biết đã nảy sinh trong bạn – thông qua quan sát, thông qua theo dõi, thông qua chứng kiến. Thế rồi bỗng nhiên, sự tĩnh lặng nào đó mà bạn chưa từng nghĩ đến, một sự điềm tĩnh nào đó không có trên thế gian này, một cái gì đó mang bạn vào thế giới khác, nảy sinh. Bạn vẫn bước đi trên mặt đất, nhưng chân bạn không còn chạm đất. Bạn vẫn sống trong thế giới như vậy, nhưng bạn không còn là một phần của nó: sự siêu việt đã xảy ra.

Trạng thái tĩnh lặng đó là samyo. Thế thì con người là tâm, là toàn bộ, không chia tách, không có bất kỳ dạng đấu tranh nào. Thế rồi con người sống thời điểm tới thời điểm. Thế thì mỗi thời điểm là món quà quý giá của Thượng đế, và con người sống trong sự biết ơn tuyệt diệu. Sự biết ơn tuyệt diệu đó là cầu nguyện.

Upgiti có nghĩa là bài ca, ca hát. Cuộc sống là cuộc sống chỉ khi có bài ca ẩn giấu trong nó. Thường thì cũng có sự ngấm ngấm, nhưng đó là của ý nghĩ mà không phải của hát ca, và sự ngấm ngấm của ý nghĩ làm tiêu tan năng lượng. Những ý nghĩ không mang sự thật đến cho bạn, những ý nghĩ không mang tĩnh lặng đến cho bạn. Những ý nghĩ là sự quấy nhiễu thực tại bên

trong bạn. Những ý nghĩ là một dạng bệnh tật – chính xác như vậy, dis-ease – không thoải mái.

Điều này phải bị thay đổi, cấu trúc này phải bị thay đổi. Cùng năng lượng dùng để nghĩ phải trở thành năng lượng cho hát ca, cho những hoạt động ngẫm, niềm vui sôi sục, sung sướng vô bờ - cứ như con người đang yêu, đang chờ đợi người yêu, cứ như người yêu xuất hiện ở bất kỳ thời điểm nào, và con người đang trong trạng thái thấp thòm, rung động cùng sự mong đợi thiết tha.

Năng lượng biến bạn thành hát ca, nhảy múa, lễ hội bên trong càng nhiều thì bạn càng biết nhiều về những điều huyền bí xung quanh, vì những rào cản của nghĩ mà bạn không thể nhìn thấy chúng. Nghĩ là một dạng mù lòa; hát ca cho bạn đôi mắt. Chỉ những thi sĩ nhận biết, chỉ những vũ công nhận biết; những người khác nghĩ, họ không bao giờ nhận biết.

Nhà huyền môn là sự vươn cao nhất của thi sĩ – đỉnh cao, cực đỉnh. Và đó chính là sannyas. Sannyas là gì: đó là sự khai tâm thành huyền môn. Bằng việc trở thành sannyasin, bạn đã cho thấy sự sẵn sàng của mình để vươn tới đỉnh cao nhất của tâm thức. Đó là sự khởi đầu của hành trình vĩ đại, mà điểm đến là trở thành huyền môn.

Nhà huyền môn là thi sĩ sống bằng thi ca của mình. Có thể họ không sáng tác thơ, điều đó không sao; có thể họ chưa bao giờ ca bài ca, điều đó cũng không sao – toàn bộ bản thể họ là hát ca. Toàn bộ bản thể họ giống như dòng suối đổ từ núi cao, là âm thanh của nước, là niềm vui khám phá.

Đó là ý nghĩa của upgiti: cấu trúc phải được thay đổi từ nghĩ thành cảm nhận, từ logic thành tình yêu, từ suy diễn thành hát ca. Điều này có thể được thực hiện, và có thể được thực hiện rất dễ dàng, bởi vì hát ca gần với tâm hồn chúng ta hơn nghĩ; tự nhiên hơn. Rõ ràng rằng tình yêu tự nhiên hơn logic; logic phải được dây, tình yêu tự nguyện nảy sinh. Chúng ta dự định trở thành những người yêu, còn logic là phát minh của xã hội: tình yêu là món quà của Thượng đế.

Bất kỳ điều gì tự nhiên thì cũng đạt được dễ dàng. Thực tế, nếu chúng ta sẵn sàng bỏ rơi điều phi tự nhiên thì điều tự nhiên sẽ được khám phá. Không cần nỗ lực để tạo ra nó; nó đã có đó. Chẳng qua là, điều phi tự nhiên quá nặng nề - như đá, và dòng suối không thể tuôn chảy.

Prem có nghĩa là tình yêu, shivo có nghĩa là lòng tốt tuyệt vời, là thiện chí - tình yêu, giá trị tối thượng, lòng tốt tuyệt vời. Mọi thứ khác đều thấp hơn. Tình yêu là điều cốt lõi nhất của mọi tôn giáo, của mọi thơ ca, của mọi huyền linh. Nếu tình yêu được thỏa mãn thì mọi lời răn đều được thỏa mãn; và nếu tình yêu không được thỏa mãn, thì bạn không thể thỏa mãn tất cả những lời răn và không có gì sẽ được thỏa mãn. Tất cả những lời răn vẫn giữ nguyên hời hợt, hình thức; trong chúng không có tâm hồn. Chúng sẽ không sống, chúng sẽ là những xác chết. Bạn có thể trang điểm cho chúng, bạn có thể sơn những bộ mặt chúng: bạn có thể đánh lừa mọi người, nhưng bạn không thể lừa dối chính mình, bởi vì

bạn sẽ biết rằng bạn chỉ đang giả vờ. Và giả vờ là điều xấu xa.

Đó là những điều chúng ta đã được thuyết giảng trong nhiều thời đại – giả vờ. Chúng ta gọi đó là đức hạnh, chúng ta gọi đó là tôn giáo, chúng ta gán cho nó cái tên đẹp chỉ để dấu đi thực tế xấu xa.

Câu nguyện của chúng ta là hình thức; chúng ta thực hiện bởi vì chúng ta phải thực hiện. Đạo đức của chúng ta là hình thức, bởi vì, nếu chúng ta không tuân theo nó, chúng ta sẽ vướng phải những rắc rối không cần thiết. Tuân theo an toàn hơn, giả vờ an toàn hơn; nó cho bạn sự kính trọng. Đạo đức hình thức này vận hành giống như sự bôi trơn giữa bạn và những người khác, cho nên đó là cách xử sự hay. Họ nói: chân thật là cách xử sự hay nhất. Đạo đức không là gì mà chỉ là cách xử sự, là chiến lược, là cách sống với người khác trong sự hòa hợp nào đó. Nhưng nó vẫn giữ nguyên là bề mặt; trái tim bạn không có trong đó.

Đạo đức thực sự không có gì liên quan tới những điều răn; đạo đức thực sự chỉ tuân theo duy nhất một luật, luật của tình yêu. Luật của tình yêu sẽ không nhất thiết phải đồng nghĩa với luật xã hội; không cần thiết như vậy. Đôi khi nó đồng nghĩa, đôi khi không; phần lớn là không.

Do vậy, con người tôn giáo thực sự buộc phải là nổi dậy không ngừng. Con người tuân theo luật tình yêu sẽ trở thành nổi dậy – nhưng đó là con đường duy nhất để sống thực sự. Con đường duy nhất để sống thực sự là sống nguy hiểm, bởi vì họ gây rủi ro cho tất cả vì một

cái gì đó vô hình, vì một cái gì đó không biết. Họ đánh cược vào tất cả những điều chưa biết; họ là những người chơi bạc – nhưng điều đó mang sự sắc sảo đến cho trí thông minh của họ, mang sự liêm chính toàn vẹn đến cho tâm hồn họ, nó mang đến sự kết tinh.

Chỉ có thể thông qua ngọn lửa của tình yêu mà con người trở thành càng tinh khiết. Cho nên tôi gọi đó là thiện chí, là điều thiện tối thượng, là đạo đức cao cả nhất, và là tột đỉnh của tôn giáo.

Unmilo có nghĩa là hành động mở tầm mắt của bạn. Sự thật là: ở đây, bây giờ. Con người không cần đi bất kỳ đâu. Không có gì được tìm kiếm, được truy tìm, không có gì được khám phá: nó đang đối mặt với bạn, nó vây quanh bạn, trong tất cả trạng thái trần trụi của nó. Nó không bị che giấu, cho nên không có vấn đề về việc khám phá hoặc mở ra. Thế thì tại sao chúng ta lại liên tục bị lừa. Bởi vì chúng ta giữ cho mắt chúng ta nhắm lại. Đó chỉ là vấn đề mở mắt bạn ra. Có thể tràn ngập ánh sáng, nhưng bạn có thể giữ cho mắt của bạn nhắm, thế thì bạn sẽ mãi mãi trong bóng đêm đen tối nhất.

Giống như những con mắt tự nhiên, cũng có những con mắt ẩn dụ bên trong. Tôi ngụ ý rằng những con mắt bên trong đang nhắm. Chúng ta đã hoàn toàn quên về việc có chúng, chúng ta hoàn toàn quên rằng chúng có thể được mở. Chúng ta đã bỏ mặc hoàn toàn thực tại bên trong chúng ta trong thời gian quá dài, quá dài đến mức nó trở thành gần như không-tồn tại. Do vậy, nhu cầu của bậc thầy là làm sống lại lòng khát khao trong bạn mà

bạn đã gần như kết liễu nó – làm cho bạn khát Thượng đế, đánh thức bạn về sự thức tỉnh.

Sannyas có nghĩa là bạn sẵn sàng, và không bị khó chịu nếu bạn bị đánh thức, không khó chịu nếu bạn bị sốc, cảm nhận lòng biết ơn nếu bạn bị sốc, bị thức dậy, không tức giận nếu những giấc mơ của bạn bị quấy nhiễu.

P.D. Ouspensky, môn đệ vĩ đại nhất của George Gurdjieff, đã tặng một trong những cuốn sách hay nhất của mình “Truy tìm điều huyền bí” cho Gurdjieff với lời đề tặng: Tặng người quấy nhiễu giấc ngủ của tôi.

Bậc thầy phải quấy nhiễu giấc ngủ của bạn – và đôi khi bạn đang có những giấc mơ đẹp, những giấc mơ ngọt ngào, những giấc mơ tuyệt trần. Nó làm bạn phát cáu. Chính vì vậy mà bậc thầy chỉ có thể làm việc với những môn đệ, những người đã cho thấy sự sẵn sàng.

Nhiều người đến đây; họ viết thư cho tôi để hỏi “Chúng tôi có thể làm việc ở đây, chúng tôi có thể thiền ở đây nếu không là sannyasin không?” tôi nói với họ “Không vấn đề gì. Các bạn có thể thiền, các bạn có thể trải qua những phép trị liệu, nhưng trừ khi bạn là sannyasin, bạn sẽ bị lừa rất nhiều – bởi vì tôi có thể quấy nhiễu bạn, làm đảo lộn bạn, hủy hoại bạn, chỉ khi bạn trao tôi tín hiệu rằng: Tôi sẵn sàng, thậm chí nếu tôi bị chém đầu, điều đó tuyệt đối không sao, thầy có thể thực hiện điều đó!”,

Tất cả điều đó là sannyas – bạn sẵn sàng bị chặt đầu – bởi vì khi bạn không còn như là bạn trong quá khứ thì

một cái gì đó mới sẽ được sinh ra. Những con mắt mới sẽ được sinh ra. Sự thật luôn là: tất cả những điều gì cần đến đều là sự thức tỉnh.

**

[Một sannyasin sắp đi, nói: tôi cảm thấy sợ cõi mờ].

Đó là điều tự nhiên, chính vì vậy mọi người đã chọn giữ nguyên khép kín. Nếu mờ ra là dễ dàng thì mọi người hẳn là đã mờ. Đó là điều khó khăn bởi vì có rủi ro; điều đó làm cho bạn bị tổn thương, làm cho bạn không an toàn. Mờ ra có nghĩa bỏ rơi mọi áo giáp của bạn – và đó là sự an toàn của bạn: không ai có thể vào bạn. Nói như thế nào về những kẻ thù? Thậm chí những người bạn cũng không thể vào bạn. Quá sợ hãi và dính vào sự an toàn quá sâu đến nỗi chúng ta không thể cho phép bất kỳ ai vào trong.

Có một logic nào đó trong nó: nếu bạn mở cửa, có gì bảo đảm rằng chỉ người bạn sẽ vào? Những kẻ thù có thể trốn ở đâu đó và có thể họ cũng nhảy vào. Cho nên tốt hơn là không bao giờ mở cửa. Thậm chí, nhiều người vẫn ở nguyên sau cửa, hò hét vào nhau nhưng không sự giao cảm nào là có thể.

Bạn phải biết rằng không an toàn là sống động, và an toàn là tê liệt. An toàn không phải là cách sống thực sự; chắc chắn rằng cách sống an toàn là tê liệt, là chết. Con người trở nên tự chôn vùi mình, con người trở thành nắm mồ của chính mình. Bạn chưa nhìn thấy mọi người sống trong những nắm mồ phải không? Họ là những

người an toàn nhất. Không bệnh tật nào có thể xuất hiện, không cái chết nào có thể xuất hiện thêm nữa, bởi vì nó đã xảy ra và họ đã kết thúc cùng nó. Không ai có thể cướp họ, không ai có thể lừa họ, không ai có thể từ chối họ: họ thực sự an toàn. Đó là điều mà hàng triệu người được gọi là đang sống – đang mang những năm mồ hôi xương, trong suốt quanh họ. Chỉ đến bây giờ bạn mới có thể đến gần, và sau đó bức tường xuất hiện. Đó là bức tường trong suốt: bạn có thể nhìn xuyên qua nhưng không thể giao tiếp.

Bạn sẽ phải nhìn thấy điều này, rằng đây không phải là con đường đúng. Nhưng đó là điều mọi người đã nói với bạn: “Hãy an toàn. Đừng mắc rủi ro, đừng đi vào vùng chưa biết, đừng đi vào bóng tối, hãy giữ nguyên cảnh giác. Đừng tin, luôn giữ nguyên nghi ngờ”. Đó là điều làm cho mọi người giữ nguyên khép kín. Bạn sẽ phải gạt bỏ tất cả quá trình này, và bạn sẽ phải học cách sống mới.

Sẽ phải mất một chút ít thời gian, bởi vì việc gỡ chương trình phải mất thời gian. Nhưng bạn đã bắt đầu hướng thẳng tới, do vậy niềm khát khao mãnh liệt được mở ra. Đó là niềm khát khao may mắn tận cùng, thời điểm may mắn khi con người khát khao mở ra. Và khi con người bắt đầu khát khao, điều đó sẽ xuất hiện – bởi vì không ai có thể gây trở ngại trừ bạn.

Chương XXI

21 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử

[Một sannyasin cùng con gái mới quay trở lại nói, bà ấy quá căng thẳng ở ngực kể từ khi con gái bà ấy bị bệnh, bà ấy quá lo âu và căm ghét mọi người, và những thể chế...].

Mọi mối quan hệ đều mang đến nhiều thứ bị kìm nén. Trở thành người mẹ là sự khởi đầu của thế giới hoàn toàn khác. Nhiều điều, chưa bao giờ sẵn sàng với bạn một cách ý thức, sẽ trở thành sẵn sàng khi bạn trở thành người mẹ. Đó là khía cạnh mới: nó sẽ mang sự tập trung chú ý cho nhiều vấn đề; nhiều vấn đề sẽ ra khỏi viễn cảnh của bạn. Bạn sẽ phải thay đổi nhiều.

Với mỗi mối quan hệ - bạn có người bạn mới hoặc yêu một người mới - bạn đang thay đổi đột ngột. Mỗi quan hệ mẹ-con là một trong những mối quan hệ sâu sắc nhất; nó khuấy động chính trái tim bạn. Trở thành người mẹ không phải là việc dễ dàng, đó là một trong những công việc khó khăn nhất của cuộc đời.

Cho nên bạn phải rất cảnh giác, tỉnh táo và hãy để cho bất kỳ điều gì nảy sinh, đừng kìm nén nó. Bạn rũ bỏ khỏi nó là điều tốt, và con đường duy nhất để rũ bỏ nó là trở thành người quan sát mà không có bất kỳ sự phán xét nào. Thế thì chức năng làm mẹ trở thành sự biến đổi.

Nhiều điều bắt đầu thay đổi ở đây.

Prem Werner... có nghĩa là người chiến binh của tình yêu. Đó là sự ngược đời, bởi vì tình yêu không phải là chiến tranh, tình yêu là hòa bình, nhưng bởi vì chúng ta đã tạo ra thế giới tràn ngập lòng căm thù, chiến tranh, chúng ta cũng phải đấu tranh vì hòa bình, vì tình yêu.

Xã hội do con người tạo ra là biểu hiện không có tình [vô cảm]. Trở nên không có tình là điều dễ dàng. Bạn sẽ không bao giờ xung đột với xã hội, bạn sẽ điều chỉnh phù hợp, bởi vì đó là xã hội không có tình. Nếu bạn là người vô cảm thì bạn là một phần của nó, bạn được chào đón. Nếu bạn trở thành người yêu thương đậm thắm thì bạn là người nguy hiểm đối với xã hội; bạn bắt đầu di chuyển khỏi đó, bạn mất cái gọi là sự điều chỉnh đối với nó. Xã hội bắt đầu trở nên nghi ngờ bạn: bạn đã bị điên, hoặc bạn đã trở thành nhà thơ hoặc nghệ sĩ – đó là cách khác để nói về cùng một vấn đề, trong những điều kiện tốt hơn, rằng bạn là điên khùng, rằng bạn không còn là một phần của xã hội tính toán, của thương trường.

Khi lần đầu tiên Mohammed nhìn thấy ánh sáng của Thượng đế, và nghe giọng bên trong kể về kinh Koran, ông ấy đã lao về nhà – ông ấy đang thiền trong hang trên núi cao. Ông ấy đã run rẩy và toát mồ hôi. Câu nói đầu tiên mà ông ấy đã nói với vợ mình là “Hãy quan tâm đến anh. Anh đã trở thành nhà thơ hoặc đã bị điên”. Cả hai điều đó đều nguy hiểm!

Xã hội không cho phép trái tim vận hành. Chỉ một số ít nhà thơ, họa sĩ, nhạc sĩ là sống bằng trái tim, trong xã hội thì số đó chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nhưng họ phải thỏa hiệp với xã hội vì họ cũng phải sống; họ phải bán linh hồn mình.

Cho nên đó là cuộc đấu tranh; không nên như vậy, nhưng đó là cuộc đấu tranh. Trở nên đậm thắm yêu thương là liên tục trong chiến tranh với xã hội xấu xa mà chúng ta đã tạo ra. Nhưng cuộc đấu tranh này là linh

thiên, nó phục vụ Thượng đế. Nó không phục vụ bất kỳ nhà chính trị nào, nó không phục vụ bất kỳ quốc gia nào, nó không phục vụ bất kỳ nhà thờ nào. Đấu tranh vì tình yêu là đấu tranh vì Thượng đế, và bởi vì bạn đang đấu tranh vì tình yêu, nên cuộc đấu tranh của bạn không thể là sự nguy trang của căm ghét; bạn cũng sẽ yêu kẻ thù của bạn.

Chính vì vậy mà Jesus liên tục nói với các môn đệ của mình rằng: yêu kẻ thù của người như yêu chính người. Ông ấy là chiến binh vì tình yêu. Ông ấy cố gắng tạo ra dạng con người mới sẽ sống trong tình yêu, do vậy ông ấy đã tuyên bố: tình yêu là Thượng đế. Nhưng Thiên Chúa giáo đã phản bội ông ấy. Chiến tranh diễn ra liên tục – dưới chiêu bài tình yêu, nhưng đó chỉ là giả vờ. Trong thâm tâm, đó là sự căm ghét, là chính trị; tất cả mọi sự xấu xa đều ẩn giấu trong đó. Đó không phải là cuộc chiến vì tình yêu.

Sannyas là sự thử nghiệm tương tự. Có thể thành công, có thể thất bại: tất cả điều đó phụ thuộc vào bạn, điều đó phụ thuộc vào các sannyasin của tôi.

Nên nhớ rằng chúng ta phải đấu tranh vì tình yêu và thế giới đầy yêu thương, rằng chúng ta phải tạo ra con người mới, homo novus – nhân loại mới sẽ không biết đến những rào chắn về đẳng cấp, tín ngưỡng, chủng tộc, quốc gia, chỉ biết một trái đất duy nhất, một nhân loại, một thế giới.

Almara là từ Arập. Đó là tên của Thượng đế, nó có nghĩa là con người cao quý.

Con người phải học cách tôn trọng chính mình. Đó là một trong những điều cần thiết nhất của cuộc sống, nhưng điều đó đã không được dạy cho chúng ta. Chúng ta đã được thuyết giảng phải tôn trọng một nghìn lẻ một thứ ngoại trừ chính chúng ta: ngược lại chúng ta đã bị đặt điều kiện để ghét, để từ chối, để lên án chính chúng ta. Đó là nguyên nhân gốc rễ gây ra bao nỗi đau khổ trên thế gian này. Trong thâm tâm, không ai ghét chính mình lại có thể cho phép mình hạnh phúc; tự cho phép mình sung sướng vui vẻ là điều không thể đối với người như vậy.

Đau khổ hoàn toàn phù hợp với việc tự lên án của chúng ta; đau khổ là sản phẩm phụ của việc tự lên án. Trừ khi chúng ta cho phép hạnh phúc xuất hiện, nó sẽ không xuất hiện; không có cách nào khác. Chúng ta có thể cho phép nó chỉ khi chúng ta có sự kính trọng lớn lao, tình yêu sâu sắc đối với chính chúng ta. Nhưng điều đó đã bị lên án trong nhiều thế kỷ - đó được gọi là sự ích kỷ, và tất cả các loại tên khác nhau. Nhưng tự yêu là nền tảng của tất cả những tình yêu khác.

Con người không thể yêu chính mình thì cũng không thể yêu bất kỳ ai khác, và con người ghét chính mình thì cũng ghét Thượng đế. Bạn không là gì nhưng lại là con sóng của đại dương Thượng đế, và nếu bạn ghét chính bạn thì bạn cũng ghét những con sóng khác; chúng giống như bạn.

Loài người đã sống dưới bóng mây đen của tự lên án và tự căm ghét, mọi người cảm thấy không giá trị, mọi người cảm thấy giống như hạt bụi. Chúng ta liên tục giả

vờ bề ngoài rằng không phải như vậy, nhưng trong thâm tâm chúng ta đã được dạy là như vậy – rằng chúng ta là những tội đồ, rằng chúng ta bị tống vào thế giới chỉ có sự đau khổ, rằng chúng ta đã phạm phải hàng triệu tội ác trong những cuộc đời quá khứ, và sự chịu đựng đau khổ này là hậu quả logic. Tất cả mọi lý thuyết không là gì mà chỉ là sự ép buộc bạn với ý tưởng rằng bạn là tội đồ.

Con người không chịu đựng đau khổ bởi vì Adam và Eva đã phạm tội lỗi; đầu tiên họ chưa bao giờ phạm tội ác. Chắc họ phải là những con người tuyệt vời: họ đã nổi dậy. Họ nổi dậy chống lại quyền lực. Họ là tổ tiên của loài người. Thực tế, tượng của họ nên có ở mọi nơi, ở trong mọi nhà thờ và trong mọi ngôi đền. Họ đã không cúi đầu trước mệnh lệnh vô lý, họ không đầu hàng với một cái gì đó không được chấp nhận bởi trí thông minh của họ.

Ở phương Đông, con rắn luôn là biểu tượng của sự sáng suốt. Truyền ngụ ngôn về Adam và Eva có ý nghĩa hoàn toàn khác đối với nhà huyền môn phương Đông: con rắn đại diện cho sự sáng suốt bên trong họ, trí thông minh của họ. Trí thông minh của họ thuyết phục họ rằng, sự bất tuân lệnh này là rất giá trị. Quyền lực gây ra nhiều rủi ro cho họ, bởi vì họ đã được nói rằng “Nếu người ăn cây tri thức, người sẽ trở thành thầy ma. Nếu người không ăn, người là bất tử; nếu người ăn, vì điều đó, người sẽ trở thành một phần của thế giới chết”. Quyền lực làm rủi ro, quyền lực làm mất đi tính bất tử của họ. Họ nói, “Cho nên hãy dễ yên như vậy, nhưng

chúng ta không thể cúi đầu trước lời răn không cần thiết, lời răn vớ vẩn”.

Họ không phải là những tội đồ; họ là những nhà cách mạng đầu tiên. Chúng ta không chịu đựng đau khổ vì họ: chúng ta chịu đựng đau khổ vì những thầy tu, những người đã lên án nổi dậy như là tội lỗi.

Trong mỗi xã hội câu chuyện như vậy vẫn tiếp diễn theo những cách khác nhau. Ở Ấn Độ chúng ta không có câu chuyện về Adam và Eva, nhưng chúng ta có lý lẽ triết lý hơn, rằng tại sao con người phải chịu đau khổ. Lý lẽ đó là bởi vì, anh ta đã phạm tội lỗi trong hàng triệu cuộc đời, vậy nên anh ta phải hứng chịu những tội lỗi của mình. Tất cả những lý lẽ đó là hoàn toàn vô nghĩa.

Con người chịu đựng đau khổ, không phải vì quá khứ mà con người chịu đựng đau khổ vì họ tự lên án chính mình. Thời điểm bạn bỏ rơi sự lên án, bạn sẽ ngạc nhiên về việc năng lượng được xả ra.

Đó là ý nghĩa của Almira: cảm thấy chính bạn là cao quý, cảm thấy chính bạn như là món quà tuyệt vời của Thượng đế. Cảm nhận chính bạn là yêu quý, cảm nhận chính bạn là đáng yêu. Hãy trao cho bạn tất cả mọi sự kính trọng mà bạn có thể, và bạn sẽ ngạc nhiên: khi bạn tôn trọng con người bạn, bạn bắt đầu tôn trọng những người khác, khi bạn kính trọng cuộc đời bạn, bạn bắt đầu kính trọng tất cả những cuộc đời khác. Sự tôn kính vĩ đại đối với cuộc sống này sinh. Và khi bạn yêu chính mình bạn không thể ghét bất kỳ ai.

Hiroshi là từ Nhật Bản; nó có nghĩa là rộng lượng.

... Rộng lượng, từ tế, thiết tha, con người có khả năng chia sẻ. Đây là một trong những vấn đề quan trọng nhất phải nhận ra, rằng có những điều sẽ phát triển nếu bạn chia sẻ chúng: bạn càng chia sẻ nhiều thì bạn càng có nhiều. Đó là dạng logic rất khác. Trong thế giới đời thường bên ngoài, những nhà kinh tế không đồng ý với điều đó. Họ sẽ nói “Nếu bạn muốn có nhiều thì hãy cất giữ, hãy tích trữ”.

Ở thế giới bên trong, với quy luật kinh tế của cuộc sống bên trong thì chỉ có luật ngược lại: nếu bạn muốn nhiều thì hãy chia sẻ, đừng cất giữ. Bạn càng cho mọi người nhiều thì bạn sẽ càng có nhiều. Ví dụ, tình yêu: nếu nó không được chia sẻ nó sẽ chết. Không chỉ chết mà nó quay trở lại cực đối nghịch. Khi con người chết, sớm hay muộn thì cái xác cũng bị thối. Khi tình yêu chết, cái xác bị thối; đó chính là sự căm ghét là gì. Khi tình yêu không được phép tuôn chảy, khi nó bị tắc và trở nên tù đọng, nó trở nên bần thiêu, nó bốc mùi, nó trở thành đống cay. Nó trở thành mật hoa khi nó tuôn chảy; nó trở thành độc hại khi nó là tù đọng.

Nếu bạn đã chia sẻ thì nhiều năng lượng tình yêu sẽ đến với bạn từ bên kia – bởi vì chúng ta được liên hệ với bên kia, nhưng bên kia có thể rút năng lượng vào chúng ta chỉ khi chúng ta liên tục rút nó vào tồn tại. Ngược lại chúng ta quá đầy, không có nhu cầu nào để bên kia rút vào. Thậm chí nếu bên kia muốn rút, thì trong chúng ta cũng không có không gian để nhận.

Rộng lượng có nghĩa là con người liên tục tự làm trống rỗng với thế gian bằng mọi con đường có thể -

bằng nhảy múa, bằng hát ca, bằng tình yêu, trong mối quan hệ - rót năng lượng của con người vào tồn tại bằng mọi cách có thể. Điều đó tạo ra vòng tròn năng lượng: bạn rót vào thế gian và bên kia rót vào bạn. Giống như dòng sông bắt nguồn từ núi cao, nó tự rót vào đại dương, những đám mây ngưng tụ và mưa xuống núi, dòng sông lại dâng tràn và không ngừng tuôn chảy: đó là vòng tròn. Chính xác như cuộc sống cũng là vòng tròn. Nhưng vòng tròn bị phá vỡ ở đâu đó và những khó khăn nảy sinh.

Cho nên bất kỳ điều gì bạn có – tài năng của bạn, trí thông minh của bạn, tình yêu của bạn, tình bạn bè của bạn – hãy chia sẻ. Đó là ý nghĩa của Hiroshi.

Prem có nghĩa là tình yêu, pragosh có nghĩa là tuyên bố. Tình yêu không nên giữ kín như là bí mật mà nó nên được tuyên bố từ những nóc nhà. Nó nên được tuyên bố với mặt trời, với mặt trăng, với gió, với mưa. Nó nên được hát ca và vui mừng lễ hội; chỉ có thế nó mới bắt đầu phát triển, trải rộng.

Tình yêu càng được tuyên bố thì bạn càng biến mất, bởi vì bản ngã và tình yêu không thể tồn tại cùng nhau. Nếu bạn không biểu lộ tình yêu của mình thì bản ngã không ngừng phát triển lớn hơn. Bản ngã là lỗi duy nhất có đó, bởi vì nó là tuyệt đối giả; nó không tương ứng với bất kỳ thực tại nào của tồn tại, đó chỉ là niềm tin. Nếu bạn đi sâu nghiên cứu nó, bạn sẽ không tìm ra bất kỳ thực thể nào trong đó: đó chỉ là cái bóng.

Tình yêu là sự thật, tình yêu là ánh sáng, và khi bạn mang tình yêu đến, tất cả những cái bóng sẽ biến đi.

Thậm chí không cần hủy hoại chúng. Chúng không cần phải bị từ bỏ. Con người không cần bỏ rơi bản ngã: khi tình yêu có đó, nó được nhận ra. Cho nên có hai khả năng: bản ngã trở thành sự tuyên bố của bạn, thế thì tình yêu biến mất; hoặc tình yêu trở thành sự tuyên bố của bạn, thế thì bản ngã biến mất.

Tuyên bố tình yêu! Mỗi hành động nên trở thành sự biểu lộ của tình yêu. Mỗi một lời nói bạn thốt ra nên tràn đầy tình yêu thương của bạn. Bất kỳ bạn làm điều gì và bất kỳ bạn là gì thì cũng không ngừng nhấn mạnh duy nhất một điều: tình yêu, tình yêu và tình yêu. Thế thì vào một ngày bạn biến mất và Thượng đế xuất hiện.

Tình yêu chuẩn bị con đường, đó là con đường. Ở nơi nào đó giữa con đường, bạn và Thượng đế gặp mặt. Đó là con đường của tình yêu, trên con đường đó, bạn đang hướng tới Thượng đế và Thượng đế đang hướng tới bạn.

[Một sannyasin, có đũa tre mười hai tháng tuổi bị chết đuối ngày hôm qua, không thể nói nên lời].

Đũa tre biến mất ư? Hãy để nó ra đi và đừng lo lắng. Tất cả chúng ta ở đây cũng chỉ để biến đi, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Cuộc sống rất mong manh và bất ngờ: bất kỳ ai cũng có thể ra đi vào bất kỳ thời điểm nào. Cho nên đừng lo lắng phiền muộn về việc tại sao nó biến mất: không có “tại sao”. Tất cả mọi câu trả lời có thể trao cho “tại sao” của bạn sẽ không là gì mà chỉ là sự an ủi, để bằng cách nào đó hợp lý hóa điều huyền

bí, nhưng bằng việc hợp lý hóa, chúng ta tự an ủi chính chúng ta. Tôi không quan tâm đến việc an ủi, bởi vì đó là cuộc chơi nguy hiểm - sự an ủi này. Nó giữ cho bạn ẩn giấu phía sau những lớp đệm.

Sự thật là đứa trẻ đã sống và bỗng nhiên nó sống nhiều hơn. Điều này sẽ làm cho bạn hiểu giấc mơ như là phẩm chất của cuộc sống. Cuộc sống được tạo ra bởi những vật liệu được gọi là những giấc mơ. Chúng ta có thể nhìn thấy giấc mơ đẹp, nhưng nó có thể bị phá vỡ bởi bất kỳ điều nhỏ nhặt nào – chỉ là tiếng ồn và giấc mơ biến mất. Có thể đó đã từng là giấc mơ ngọt ngào, con người cảm thấy bị tổn thương và muốn nhắm mắt lại để tiếp tục mơ, nhưng bây giờ không gì có thể được thực hiện.

Thay vì đưa ra những lời giải thích và an ủi, chúng ta luôn nhìn vào sự thật trần trụi. Điều đó là không hay, là sự tổn thương, là đau khổ: nhìn thấy nó, nó là như vậy, nhưng đừng tìm cách thanh minh. Tất cả những lời giải thích và những lý lẽ không là gì, chúng là những nỗ lực để thanh minh cho những điều không minh bạch, những điều rất tối tăm và bí hiểm.

Khi những thời điểm như vậy xuất hiện, chúng là vô cùng ý nghĩa, bởi vì ở những thời điểm đó, sự thức tỉnh là có thể. Khi đứa trẻ của bạn chết, đó là cú sốc: bạn có thể thức tỉnh từ cú sốc đó, còn hơn là khóc lóc và bỏ phí cơ hội. Sau ít ngày cú sốc sẽ không còn là sốc nữa; thời gian sẽ làm lạnh mọi thứ. Sau ít năm bạn sẽ quên hoàn toàn về điều đó. Vào cuối đời mình, có vẻ như bạn đã xem bộ phim nào đó hoặc đọc nó trong cuốn tiểu thuyết.

Theo thời gian nó sẽ nhạt dần cho đến khi chỉ còn lại tiếng vọng...

Ngay bây giờ hãy chớp lấy nó. Đây là thời điểm khi điều đó có thể giúp bạn trở nên cảnh giác, trở nên thức tỉnh. Đừng bỏ lỡ cơ hội; tất cả mọi sự an ủi là những cách thức bỏ lỡ những cơ hội.

Đừng bao giờ hỏi “tại sao”. Sống không có bất kỳ “tại sao” nào và chết cũng vậy, không có bất kỳ “tại sao” nào. “Tại sao” không thể được trả lời, không cần trả lời. Cuộc sống không phải là rắc rối cần được giải quyết, và cái chết cũng vậy. Sinh và tử là hai phần của cùng một điều huyền bí, nó không biết câu trả lời. Mục tiêu cần bàn đến mới là quan trọng.

Vậy nên, tất những điều có thể được thực hiện trong những hoàn cảnh như vậy, đó là, con người nên thức tỉnh, bởi vì những cú sốc có thể trở thành sự xuyên thủng. Nghĩ rằng, cú sốc như vậy làm cho tâm trí mờ nhạt dần. Không gì có vẻ là ý nghĩa, có vẻ tất cả đều bị lỡ. Con người cảm nhận như là người hoàn toàn không quen biết, người bên ngoài, mất gốc rễ. Đó là những thời điểm vô cùng ý nghĩa; đó là những thời điểm khi mà bạn có thể hướng vào chiều hướng mới. Và cái chết là một trong những ô cửa vĩ đại nhất mở ra với điều linh thiêng. Khi một người nào đó chết, cũng giống như như đứa trẻ gần gũi với người mẹ, đó gần như là cái chết của bạn, cứ như bạn đã chết; một phần của bạn đã chết.

Cho nên, hãy nhìn thấy rằng cuộc đời như là giấc mơ, rằng mọi thứ sớm hay muộn sẽ biến mất. cát bụi trở về cát bụi. Không gì tiếp tục ở đây. Chúng ta không thể tạo

ra ngôi nhà của chúng ta ở đây. Đó là nhà nghỉ qua đêm, dừng chân qua đêm, vào buổi sáng chúng ta lại lên đường. Nhưng có một thứ liên tục có đó, vĩnh viễn có đó – đó là sự quan sát của bạn, sự chứng kiến của bạn. Mọi thứ khác biến mất, mọi thứ khác xuất hiện và biến mất; chỉ sự chứng kiến còn lại.

Cho nên chứng kiến là toàn bộ vấn đề. Chỉ là sự chứng kiến, đừng trở nên đồng dạng. Đừng trở thành người mẹ nếu không bạn sẽ bị đồng dạng. Chỉ là sự chứng kiến, quan sát trong im lặng. Và sự quan sát đó sẽ vô cùng hữu ích cho bạn: đó là chìa khóa duy nhất để mở ô cửa của điều huyền bí. Không phải là nó giải quyết vấn đề nào đó, nó làm cho bạn có khả năng sống cùng những điều huyền bí, và sống trong toàn bộ.

Bạn có muốn bắt đầu làm việc ở ashram không?

Bắt đầu làm việc – đây là thời điểm thích hợp để vào ashram. Điều đó là tốt.

Chương XXII

**22 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Prem có nghĩa là tình yêu, rito có nghĩa là con đường – con đường tình yêu. Có hai con đường đạt tới điều cao cả linh thiêng: một là con đường của tình yêu, hai là con đường của nhận biết. Chúng tuyệt đối đối nghịch nhau, nhưng ở nơi kết thúc chúng gặp nhau. Khởi đầu chúng có thể xa nhau nhất, khoảng cách là vô hạn, nhưng trong quá trình phát triển, khoảng cách trở nên nhỏ dần. Và thời điểm con người tới nơi, họ ngạc nhiên: nếu con người đã theo con đường của nhận biết, thế thì tại thời điểm tới nơi, tại thời điểm của mãn nguyện, tình yêu bất ngờ xuất hiện, không từ nơi nào. Hoặc nếu con người đã theo con đường tình yêu, thế thì tại thời điểm cuối cùng, sự nhận biết nảy sinh, cũng không từ nơi nào. Trên thế gian, chúng là riêng biệt; trong Thượng đế chúng là một duy nhất.

Tình yêu có nghĩa là hoàn toàn quên bạn trong người yêu. Cốt lõi của nó là lãng quên, là bỏ rơi chính mình, nhận chìm hoàn toàn mình sao cho con người không còn đó nữa; chỉ người yêu còn lại. Đó là con đường của hủy diệt, của cuồng tín. Người yêu phải học nghệ thuật hấp hối, bởi vì chỉ trong cái chết thì khoảng cách giữa người yêu và người được yêu mới biến mất. Khi bản ngã không còn tìm thấy nữa thì sự tách biệt cũng không còn lại.

Trên con đường của nhận biết, cực đối nghịch phải được tuân theo: con người phải trở nên lưu tâm hơn, nhận biết hơn; không quên chính mình mà nhớ chính mình như là chìa khóa. Không có vấn đề về người được yêu. Vì điều đó mà Phật giáo và Jain giáo – hai tôn giáo vĩ đại nhất theo con đường của nhận biết – không có

khái niệm về Thượng đế. Có vẻ rất kỳ lạ, những tôn giáo không có Thượng đế, nhưng không kỳ lạ bởi vì con đường của chúng là tự nhớ lại; khác đi là không cần thiết.

Cho nên lúc khởi đầu, cả hai đều là cực đối nghịch. giai đoạn kết thúc, các cực đối nghịch gặp nhau. Và trong cuộc gặp mặt đó có sự nhập định tuyệt vời, bởi vì tất cả mọi cực đều biến mất trong cuộc gặp mặt; lần đầu tiên, thế gian trở thành toàn bộ duy nhất.

Nhưng bạn lại theo con đường của tình yêu!

Alvina có nghĩa là bạn của mọi người. Đó là từ Giecmann, nó có vẻ đẹp tuyệt vời – bởi vì không có gì cao quý hơn tình bạn bè trong cuộc sống, đó là dạng tình khiết nhất của tình yêu. Trong tình yêu, ẩn chứa những ham muốn; trong tình yêu, một cái gì đó được mong đợi, được ước mong. Một cái gì đó giữ nguyên trần tục về tình yêu. Tình yêu bỏ lê trên mặt đất, nó là thô ráp; là một phần của sinh học. Nhưng tình bạn bè không phải là sinh học, tình bạn bè không phải là trần tục.

Trong tình bạn bè không có gì được ước mong, được mong đợi; trong tình bạn bè, con người đơn giản là đang hiện trong niềm vui hiển dâng tuyệt đỉnh.

Yêu là ghen tuông, tình bạn bè không như vậy. Bạn không thể có nhiều hơn một người yêu, nếu không bạn sẽ gặp rắc rối; nhưng bạn có thể có nhiều bạn bè, bao nhiêu cũng được. Trừ khi tình yêu phát triển cao hơn và trở thành tình bạn bè, thế gian vẫn giữ nguyên xấu xa. Trừ khi con người bỏ rơi ghen tuông khỏi tình yêu, tình yêu sẽ không mang đến niềm đam mê, hạnh phúc.

Ngược lại, nó mang đến nhiều đau khổ. Nó cho bạn hy vọng lớn lao về niềm đam mê, nhưng vì sự ghen tuông đó mà họ không thể mãn nguyện. Ghen tuông luôn là sở hữu; đó là nỗi sợ. Sở hữu này sinh từ sợ hãi; sự bám víu này sinh từ sợ hãi; sự thống trị này sinh từ sợ hãi – và bất kỳ khi nào chúng ta thống trị một người nào đó, chúng ta biến họ thành vật sở hữu. Bất kỳ khi nào chúng ta thống trị một người nào đó, người đó bắt đầu thống trị lại chúng ta; đó là hiện tượng hai chiều. Bạn không thể biến ai đó thành nô lệ mà lại không trở thành nô lệ của chính mình.

Nhưng tình bạn bè không biết gì về cảnh nô lệ, nó không biết gì về sự chiếm hữu, nó không biết gì về ghen tuông. Đó là dạng tình khiết nhất của tình yêu. Tất cả những điều xấu xa đã bị bỏ rơi, tất cả những điều thô thiển đã bị bỏ rơi.

Tình yêu giống như bông hoa; tình bạn bè giống như hương thơm. Đó là ý nghĩa của tên bạn.

Prem có nghĩa là tình yêu, John là từ Do Thái; nó có nghĩa là món quà nhân từ của Jehovah, món quà độ lượng của Thượng đế. Tên đầy đủ của bạn sẽ có nghĩa: tình yêu, món quà nhân từ của Thượng đế.

Tình yêu là món quà quý giá nhất của Thượng đế, bởi vì tình yêu chứa đựng toàn bộ chuỗi hình ảnh của cuộc đời - từ thấp nhất tới cao nhất, từ dục vọng tới cầu nguyện, từ cơ thể tới tâm hồn, từ trần tục tới thanh cao. Tình yêu là cái thang. Nó nghỉ ngơi trong bùn lầy trần tục, nhưng kết thúc bởi sự nghỉ ngơi ở Thượng đế, trong chính trái tim Thượng đế. Nếu con người liên tục

tuôn chảy tình yêu, làm tình khiết nó, làm nó trưởng thành, làm nó hòa hợp, thế thì không tôn giáo nào là cần đến. Chính tình yêu là đủ vì nó sẽ mang bạn đến bến bờ xa nhất.

Điều duy nhất cần ghi nhớ là tình yêu sẽ không trở thành điều rắc rối ở bất kỳ nơi đâu. Bạn không nên rơi vào tình yêu với nấc thang. Yêu cái thang nhưng không yêu bất kỳ nấc thang nào, nếu không bạn sẽ bắt đầu dính vào. Và ở tại thời điểm bạn dính vào, sự phát triển dừng. Thế thì thời gian vẫn trôi đi mà sự phát triển không xuất hiện.

Trở nên già đi không phải là phát triển. Trở nên già đi là điều bình thường; mọi thứ đều già đi, không trí thông minh nào là cần cho điều đó. Cây già đi, tảng đá già đi và thú vật già đi, con người cũng vậy. Nhưng phát triển là hiện tượng hoàn toàn khác; chỉ ít người phát triển. Và sự khác biệt là gì? Sự khác biệt là: nếu bạn dính vào nơi nào đó, thế thì bạn chỉ đơn giản là già đi; trong thâm tâm bạn vẫn giữ nguyên chưa trưởng thành.

Tuổi tinh thần, tuổi tinh thần trung bình không nhiều hơn hai mươi năm. Đó là tình trạng rất xấu xa – người tám mươi tuổi mang trí óc của người hai mươi tuổi. Từ độ tuổi đó ông ta ngừng phát triển – chắc chắn ông ta phải dính vào nấc thang nào đó của cái thang, trong cách tiếp cận với cuộc sống ông ta vẫn là đứa trẻ, vẫn nghĩ về Thượng đế là người cha. Ông ta vẫn nghĩ về những đồ chơi của trẻ nhỏ, nghĩ về việc có cái này, có cái kia – có thể là đồ chơi lớn hơn, nhưng đồ chơi vẫn là đồ chơi. Ông ta vẫn còn thích thú cuộc đời chưa trưởng

thành. Ông ta là người sở hữu, ghen tuông; ông ta chưa phát triển.

Người tám mươi tuổi có thể vẫn bám lấy tâm trí hai mươi tuổi, ngược lại cũng vậy: cậu bé hai mươi tuổi có thể có sự trưởng thành như người tám mươi.

Một ai đó đã hỏi Emerson “Ông bao nhiêu tuổi?” ông ta nói “Ba trăm sáu mươi tuổi”. Người hỏi không thể tin vào điều đó. Ông ta không thể tin rằng Emerson lại có thể nói dối, không thể tin rằng ông ta đã ba trăm sáu mươi tuổi; ông ta nhìn nhiều nhất thì cũng chỉ sáu mươi.

Ông ta nói “Tha thứ cho tôi. Tôi không thể nghe ông”. Emerson lặp lại to hơn “Ba trăm sáu mươi tuổi, đó là tuổi của tôi”. Người hỏi nói, “Nhưng ông đang đùa tôi hoặc ông bị điên rồi. Ông nhìn không quá sáu mươi”.

Emerson nói “Đúng – tôi nhìn khoảng sáu mươi, về mặt tự nhiên tôi là sáu mươi. Nhưng tôi đã sống quá mãnh liệt tới mức sáu lần nhiều hơn. Chính vì vậy tôi đếm tuổi tôi là ba trăm sáu mươi – đó là tuổi tâm lý của tôi”.

Đó là khả năng có thể. Thế thì tuổi của Phật là bao nhiêu? Chắc chắn là vĩnh hằng; bạn không thể đo.

Thời điểm bạn dính vào bất kỳ nấc thang nào thì bạn giữ nguyên ở đó. Cơ thể bạn sẽ không ngừng vận động, nhưng tâm trí bạn sẽ không ngừng dính chặt vào đó. Đây là trạng thái rất tồi tệ, bởi vì, thế thì bạn vẫn giữ nguyên tụt hậu và cuộc sống thì vẫn hướng về phía trước. Bạn liên tục nhìn vào gương chiếu hậu: xe ô tô chạy về phía trước và bạn thì lại liên tục nhìn vào gương chiếu hậu. Tai nạn là điều chắc chắn; nếu chúng không

xảy ra, đó sẽ là sự tình cờ may mắn. Chính vì vậy mà hàng triệu người đang sống trong địa ngục kiểu như vậy.

Nhìn về phía trước, không ngừng tìm kiếm nấc thang cao hơn, không bao giờ thỏa mãn với bất kỳ nấc thang nào. Vào một ngày chúng ta phải vượt lên toàn bộ cái thang. Chúng ta phải biết mọi khả năng, mọi địa hạt, mọi lớp, mọi khía cạnh của tình yêu, và vào một ngày chúng ta phải vượt lên chúng.

Chỉ khi con người để lại phía sau cái thang tình yêu thì Thượng đế mới trở nên sẵn sàng. Thông qua tình yêu, và thông qua việc vượt lên tình yêu, đạt được Thượng đế.

Anand có nghĩa là phúc lạc, nana là từ Do Thái; nó có nghĩa là ơn huệ. Ôn huệ phúc lạc – điều đó vô cùng ý nghĩa. Ôn huệ là sản phẩm phụ của phúc lạc. Người phúc lạc cần thiết trở nên tuyệt đẹp, và không chỉ có vẻ đẹp của cơ thể, vẻ đẹp đó còn sâu sắc hơn cơ thể, cao cả hơn cơ thể. Đó là vẻ đẹp tuôn chảy quanh người phúc lạc như cái bóng, như tinh hoa tiết ra, nó phát ra từ nội tại của người đó và lan tỏa khắp xung quanh cơ thể họ.

Người phúc lạc sống như ngọn nến thấp sáng. Người đó tỏa sáng, và sự tỏa sáng đó được cảm nhận bởi những người khác như là ơn huệ, như là sự thanh tao. Chỉ phúc lạc mới cho vẻ đẹp. Bạn có thể tìm ra cái gọi là những người tuyệt đẹp trong thế giới trần tục, nhưng họ chỉ đẹp hình thức. Hình dáng họ tỷ lệ, cân đối, nhưng phía sau hình dáng đó bạn sẽ nhận ra những sinh vật xấu xa, mọi dạng sinh vật xấu xa đang ẩn giấu – những con rắn, những con bọ cạp, những con cá sấu và mọi hạng

người. Hình dáng bên ngoài chỉ có thể đánh lừa trong thời điểm – nhưng mọi người chỉ có thể nhìn thấy hình dáng, họ không thể nhìn thấy tinh thần. Do vậy mà có đau khổ, bị kịch của tình yêu. Mọi người yêu dáng vẻ bề ngoài, hy vọng rằng bên trong cũng sẽ đẹp như vậy. Nhưng hy vọng đó rất hiếm khi được mãn nguyện. Vô cùng hiếm; tất nhiên, không nguyên tắc nào mà không có ngoại lệ.

Thảm họa là ở chỗ, sớm hay muộn bạn cũng phải đối mặt với thực tại bên trong của con người – và khi bạn đối mặt với những con cá sấu, những con bọ cạp, những con nhện và những con rắn thì tình yêu tan vỡ. Bạn cảm thấy bị bịp, bị lừa dối, bị phản bội. Nhưng không ai phản bội bạn, không ai bịp bạn. Đó chỉ là bạn không có khả năng nhìn thấy cái bên kia của hình dáng bên ngoài. Bạn đã không đủ nhạy cảm để nhìn thấy vẻ đẹp thực, bạn đã không có khả năng biết duyên dáng phong nhã là gì.

Người thanh tao phong nhã là người có hình thể và tinh thần đồng bộ, có sự hòa hợp sâu sắc giữa bên ngoài và bên trong. Đó là ý nghĩa của phong nhã – con người có nhạc điệu. Bên trong và bên ngoài không tách biệt; chúng đang nhảy múa tay trong tay, chúng đang trong cùng một nhịp điệu. Nhịp điệu đó là vẻ duyên dáng phong nhã.

Tôi muốn sannyasin của tôi thực sự đẹp, thực sự phong nhã, hài hòa, có nhạc điệu. Trở nên có nhịp điệu là sẵn sàng với đấng cao cả linh thiêng, bởi ngài có thể hạ xuống bạn chỉ khi bạn sẵn sàng đón nhận ngài trong sự hòa hợp của bạn. Ngài không thể đến với bạn khi bạn

trong ồn ào, trong chia rẽ, trong xung đột, rời rạc. Khi bạn là toàn bộ, duy nhất, tĩnh lặng lan tỏa bạn, niềm vui sâu sắc thấm vào thực tại bạn, khi mỗi hành động và mỗi cử chỉ đều duyên dáng phong nhã, thế thì ngài có thể đến với bạn.

Bất kỳ khi nào con người sẵn sàng, ngay lập tức đáng cao cả linh thiêng bắt đầu xuất hiện.

Prem có nghĩa là tình yêu, manu có nghĩa là con người – tình yêu của con người. Và đây là sự thay đổi nào đó, từ Herman thành con người của tình yêu!

Tình yêu thực sự biến bạn thành con người. Không có tình yêu, chúng ta biểu hiện như là con người nhưng không phải vậy; và sự biểu hiện bên ngoài không mang nhiều ý nghĩa. Cho đến bây giờ, loài người đã sống theo cách nói về hòa bình, về tình yêu, về tình anh em, và tất cả những việc chúng ta làm là chiến tranh, giết chóc, hãm hại, hủy diệt. Chúng ta đã không có khả năng tạo ra con người thực sự, người đó sẽ yêu, sẽ sáng tạo, sẽ nhảy múa, sẽ vui chơi lễ hội.

Cuộc sống như vậy quá quý giá, và toàn bộ vấn đề có vẻ như là tâm thần – chỉ sử dụng nó để hủy diệt! Chúng ta có thể biến trái đất này thành thiên đường, những vị thần hẳn sẽ ghen tỵ với trái đất này, nhưng những gì chúng ta đã thực hiện đã làm cho mọi người sợ hãi sinh ra trên trái đất này, thậm chí cả những người sống trong địa ngục. Ở đây chúng ta đang thực hiện công việc của địa ngục quá hiệu quả đến mức quỷ dữ cũng trở nên bất lực. Chúng ta không ngừng phát minh ra nhiều trò hành hạ hơn, chúng ta không ngừng trở nên sát nhân hơn.

Bây giờ một cái gì đó quyết định phải được thực hiện. Cho đến bây giờ, chiến tranh vẫn có thể diễn ra bởi vì chỉ một phần nhân loại đã bị giết hại trước đó; bây giờ chúng ta đến gần với chiến tranh toàn bộ hơn. Nếu tất cả chúng ta phải sống thì chiến tranh phải biến mất khỏi trái đất. Ngược lại đây sẽ là cuộc chiến tranh cuối cùng – không phải là thứ ba mà là cuối cùng – bởi vì không còn nhân loại nữa để tiến hành chiến tranh. Thực sự, chúng ta đã trở nên quá tinh vi trong việc tự sát và giết người. Công nghệ của chúng ta đã tạo ra những năng lượng vô cùng nguy hiểm, và chúng ta đã không đủ tinh táo để sử dụng công nghệ vĩ đại này theo phương pháp đúng đắn, theo hướng đúng đắn. Công nghệ của chúng ta chứng tỏ gần như là thanh gươm trong tay của trẻ nhỏ: nó sẽ làm hại một người nào đó hoặc sẽ làm hại chính mình. Việc nó không làm hại ai đó hoặc làm hại chính mình là điều gần như không thể. Đây là tình trạng: chúng ta đang ngồi trên miệng núi lửa.

Trở thành sannyasin có nghĩa là đổi hướng từ bạo lực thành tình yêu, từ chiến tranh thành hòa bình. Trở thành sannyasin có nghĩa rằng bây giờ trái đất là một, nhân loại là một, rằng mọi rào cản là giả, là tùy tiện, không chủng tộc nào, không nhà thờ nào hoặc không quốc gia nào có bất kỳ giá trị gì. Cuộc sống là giá trị, thơ ca là giá trị, âm nhạc là giá trị, nhưng không phải vũ khí, bom nguyên tử, bom hydro, không chính trị mà phải là thơ ca. Chúng ta phải tạo ra dạng con người mới có tình yêu mãnh liệt với cuộc sống và tràn đầy tính sáng tạo. Đó chính là sannyasin.

[Một sannyasin sắp đi, nói: tôi phải làm gì nhiều hơn nữa?]

Bạn đã không làm bất kỳ điều gì. Nhiều hơn nữa không phải là vấn đề: bạn đã chưa bắt đầu. Bạn đang bị ấn tượng sai rằng bạn đã thực hiện quá nhiều; bạn vẫn đang bên ngoài công. Điều đó phụ thuộc vào bạn: công đang mở nhưng bạn không vào.

Bạn phải sống qua một chút về tình yêu, một chút sự thật, một chút buông bỏ, sau đó nhiều điều bắt đầu xuất hiện. Bạn quá tin vào chính mình, đó là rắc rối của bạn. Bạn quá tin vào trí tuệ của mình, đó là rắc rối. Sự nghi ngờ của bạn đang tiêu diệt bạn, nhưng bạn không nhìn thấy rằng chúng là độc hại.

Nếu chúng mang đến cho bạn niềm vui nào đó thì hãy giữ chúng, nếu chúng không mang đến cho bạn niềm vui nào, thế thì tại sao lại liên tục mang chúng? Thế thì thử thay đổi xem. Ai biết? Bạn đã thử nghi ngờ, bạn đã thử trí tuệ, bạn đã thử nghĩ, và điều đó không ích gì. Điều đó không thể có ích; nó không thể có ích bởi chính bản chất của mọi vấn đề.

Nếu bạn muốn trở thành nhà khoa học, điều đó có thể nhiều hữu ích, nhưng đó là cuộc sống hoàn toàn khác. Điều đó sẽ không thay đổi bạn; điều đó sẽ không làm cho bạn phúc lạc hơn, thiết tha hơn, sống động hơn. Nhưng nếu bạn muốn thiết tha hơn, sống động hơn, nếu bạn muốn lặn sâu vào những điều huyền bí của cuộc đời, thế thì nghi ngờ sẽ chẳng ích gì.

Bạn sẽ phải bỏ rơi những nghi ngờ đó, và bạn đã chưa thực hiện điều đó. Thậm chí câu hỏi của bạn “tôi phải làm gì nhiều hơn?” cũng xuất phát từ sự nghi ngờ của bạn và cái gọi là trí tuệ của bạn; nó không xuất phát từ trái tim bạn, nó không xuất phát từ tình trạng không lo liệu được của bạn.

Không có sự nếm trải những giọt nước mắt, mà là một cái gì đó như là sự giận dữ của bạn – và điều đó sẽ không bao giờ có ích với bạn. Cho nên bạn phải xem xét lại toàn bộ chương trình của mình; chỉ khi đó bạn mới có thể bỏ rơi nó.

Tôi không thể chộp lấy nó khỏi bạn, bởi vì tôi không bao giờ can thiệp vào tự do của bất kỳ ai. Nếu bạn muốn mang nó thì hãy mang nó bằng mọi khả năng. Tôi đang không nói bỏ rơi nó: tôi chỉ đơn giản là chỉ ra thực tế rằng, nó sẽ không biến bạn thành người hạnh phúc, nó sẽ không biến bạn thành người tĩnh lặng, nó sẽ không làm cho bạn sẵn sàng đối với những điều huyền bí của tồn tại. Nó sẽ giữ cho bạn khép kín – nhưng nếu bạn chọn giữ nguyên khép kín, đó là lựa chọn của bạn cùng toàn bộ phúc lành của tôi theo con đường của riêng bạn. Tôi sẽ không can thiệp; đó không phải là cách tiếp cận của tôi. Tôi không bao giờ can thiệp. Tôi chỉ đơn giản là biến nhiều điều thành dễ hiểu đối với bạn, thế thì đó là sự lựa chọn của bạn.

Tôi không mong chờ bạn chọn theo tôi. Không có mong đợi nào, chính vì vậy không ai có thể thất vọng. Nếu một người nào đó nhận sannyas, tôi hạnh phúc. Nếu một người nào đó phát triển, tôi vui mừng, và nếu

một người nào đó vẫn giữ nguyên tắc nghề, tôi cũng vui mừng. Tôi không trở nên đau khổ. Nếu tôi đau khổ vì mỗi sannyasin thì sẽ khó sống, thậm chí là trong khoảnh khắc. Tôi chỉ đơn giản là liên tục làm cho mọi điều thành rõ ràng với bạn; nhiều nhất thì tôi mang đến cho bạn sự rõ ràng, nhưng không phải là những hướng dẫn phải tuân theo. Tôi không trao cho bạn bất kỳ mệnh lệnh nào và bất kỳ lời răn nào.

Cho nên đây là sự rõ ràng mà tôi muốn chia sẻ cùng bạn. Nếu bạn cho rằng khả năng hiểu biết của bạn quá quý giá đến mức bạn không thể bỏ rơi nó, thế thì hãy theo nó! Hãy đi toàn bộ con đường cùng nó. Ai biết? Chỉ bằng việc đi hết toàn bộ con đường và vào một ngày bạn sẽ quay trở lại. Nhưng ngay bây giờ những nỗ lực của bạn chỉ là miễn cưỡng; bạn liên tục thực hiện nhiều điều và trong thâm tâm vẫn còn nghi ngờ tôi. Điều này đang tạo ra mâu thuẫn trong bạn và một dạng căng thẳng đang nảy sinh. Tin hoặc nghi ngờ. Đừng trộn lẫn tin và nghi ngờ nếu không bạn sẽ trở nên bối rối – và bạn đã thực sự là duy nhất, cho nên không cần thiết phải trở nên đa dạng hơn.

Cho nên hãy cân nhắc về điều đó. Không có gì nhiều đã được thực hiện: chỉ một bước trong sự thật và nhiều điều sẽ bắt đầu xuất hiện. Nhưng một bước trong sự thật là hành trình vĩ đại nhất và gian khổ nhất; chỉ một bước, từ nghi ngờ tới sự thật, quá ý nghĩa. Nhưng vào ngày này hay ngày khác, con người phải thực hiện điều đó, bởi vì nghi ngờ có thể có lời hứa, nhưng nó chưa bao giờ đưa đến những điều tốt đẹp. Nếu chỉ hứa và nó rất

thông minh trong việc hứa. Sự thật chưa bao giờ hứa, nhưng khi bạn vào nó thì tất cả những điều bạn ước mong và mơ sẽ bắt đầu được thực hiện.

Cho nên hãy suy ngẫm về điều đó, thiền về điều đó, và lần sau bạn đến, hãy đến với quyết tâm.

Hãy giữ nó [cái hộp] bên bạn. Hãy giúp người của tôi ở đó. Điều đó là tốt.

**

[Một sannyasin nói, cô ấy muốn hạ xuống từ đầu mình].

Bạn có muốn tham gia một vài nhóm không?...

Đầu tiên thực hiện bài tập cơ thể, những bài học cá nhân, tổng hợp tư thế. Sau đó tham gia những nhóm này: đầu tiên là Let-go, thứ hai là Urja, và thứ ba là Leela.

Và sau Leela, nếu bạn vẫn còn đầu thì hãy nhắc tôi!

**

[Một sannyasin nói, anh ta đã chuẩn bị để sống ở đây vĩnh viễn, nhưng vẫn chưa chắc chắn về việc có đi cùng bạn gái, người sẽ rời đây và không muốn ở lại cùng anh ta].

Thực tế cô ấy đã viết cho tôi rằng, cô ấy cảm thấy mối quan hệ với bạn là địa ngục; cô ấy rất sợ bạn. Cho nên đừng theo cô ấy – đó sẽ là sự hành hạ. Sợ hãi là độc hại, nó giết chết tình yêu. Và có vẻ rằng bạn quá sở hữu; có vẻ rằng bạn quá quan tâm đến việc sở hữu cô ấy hơn là

yêu cô ấy. Trở nên sờ hữu là sát nhân; không chỉ sát nhân đối với cô ấy mà còn là tự sát đối với chính bạn.

Hãy trao cho cô ấy tự do và đừng tạo ra nhà tù quanh cô ấy. Nếu cô ấy bắt đầu cảm thấy tự do, nếu cô ấy không sợ hãi bạn, cô ấy có thể quyết định ở lại cùng bạn. Hoặc thậm chí nếu cô ấy ra đi, hãy để cô ấy nghĩ về việc quay lại với bạn; điều đó còn tốt hơn nhiều. Nếu cô ấy đi và mời bạn cùng đi thì điều đó cũng quá tuyệt; thế thì bạn có thể đi. Nhưng ngay bây giờ cô ấy muốn thoát khỏi bạn... bạn đã nhận được thư từ hai ngày trước. Cho nên, không vấn đề gì – sau hai ngày có thể cô ấy lại cảm thấy như cũ. Nếu cô ấy cảm thấy ổn, điều đó là rất tốt. Thư giãn, trao cho cô ấy tự do, đừng ám ảnh cô ấy, đừng như gián điệp, đừng làm cô ấy ngột thở; thế thì bất kỳ điều gì xảy ra thì cũng đều tốt. Nếu cô ấy cảm thấy ở lại đây, cô ấy có thể ở lại cùng bạn; hoặc nếu cô ấy mời bạn, thế thì bạn nên đi. Nhưng nếu cô ấy muốn trốn khỏi bạn, và bạn theo cô ấy thì điều đó là tồi tệ và sẽ không ích gì.

**

[Sannyasin trả lời: cô ấy muốn tôi đi cùng cô ấy].

Thế thì hãy đi! Tôi không muốn bắt kỳ ai ở đây một cách miễn cưỡng; tôi không quan tâm. Xin hãy ra đi: hãy từ tế với tôi và ra đi. Khi điều đó kết thúc, bạn có thể quay trở lại. Nếu nó không kết thúc, hãy giữ nguyên ở đó.

Tôi không muốn tạo ra bất kỳ xung đột nào trong tâm trí bạn, và tôi không muốn trở thành giải pháp thay thế cho bạn – cái này hoặc cái kia. Nếu bạn ở đây với tôi một cách trọn vẹn, thế thì đó là điều ý nghĩa duy nhất. Ngược lại nếu cô gái nào đó quan trọng hơn, thế thì hãy đi? Trong vòng vài tuần, điều đó sẽ kết thúc.

Có những việc ngẫu nhiên, không phải về tình yêu. Bạn gặp cô gái trong nhóm và một cái gì đó bắt đầu diễn ra. Cô ấy sẽ gặp một ai đó khác trong nhóm, và đó là điều mà bạn sợ. Bạn sợ rằng cô ấy sẽ quay trở lại... và cô ấy sẽ gặp ai đó khác, bởi vì cô ấy không chỉ ngồi đó và chờ đợi bạn; trong một nhóm nào đó khác, cô ấy sẽ gặp một người khác. Có nỗi sợ rằng cô ấy có thể thoát khỏi tay bạn. Cho nên hãy theo cô ấy. Nhưng đó là cách chắc chắn để hủy hoại bất kỳ mối quan hệ nào.

Đây là những đề nghị của tôi: hãy trao cho cô ấy tự do tuyệt đối, đừng quá sở hữu. Và nếu bạn cảm thấy bị chia cách, thế thì hãy đi. Thậm chí nếu bạn muốn chín mươi phần trăm ở đây và mười phần trăm ở đó thì hãy đi. Thậm chí điều đó là không tốt. Tôi không muốn bạn chịu đựng một cách không cần thiết, bởi vì tôi không ở đây để làm cho bạn đau khổ. Tôi không phải là người khổ hạnh và tôi không muốn bất kỳ ai là khổ hạnh. Tôi không thích bất kỳ dạng khổ hạnh hoặc bạo dâm nào. Tại sao tôi lại muốn bạn đau khổ kia chứ? Hãy ra đi – điều này quá đơn giản. Cùng cô ấy ở đó trong thời gian lâu nhất có thể; điều đó là tốt. Nếu bạn gặp một người nào đó khác, điều đó cũng rất tốt. Khi bạn kết thúc với mọi cuộc chơi, thế thì tôi ở đây. Nhưng cuộc chơi mà

bạn chơi với tôi phải trở thành cuộc chơi cuối cùng; không thể cạnh tranh với những cuộc chơi khác của bạn.

Cho nên... đơn giản là ra đi, không lo lắng, bởi vì tôi luôn ở đây? Nếu cô gái đi, ai biết? – bạn có thể tin cậy tôi nhưng bạn không thể tin cậy cô gái. Cho nên hãy đi với cô ấy! Bạn luôn được chào đón trở lại; bất kỳ khi nào bạn quay trở lại bạn cũng được chào đón.

Khi nào cô ấy rời đây – sớm hay muộn?

[Sannyasin nói: tôi đã nghĩ về việc tôi ở lại đây một mình thêm một hoặc hai tháng].

Thế thì có gì bảo đảm cô ấy sẽ đợi bạn ở đó? không có gì bảo đảm.

Bất kỳ điều gì cảm thấy tốt thì hãy thực hiện; không vấn đề gì. Tất cả những điều tôi muốn nói là đừng tạo ra những rắc rối. Nếu bạn cảm thấy ở lại đây thêm hai tháng là tốt thì hãy ở lại và tham gia vài nhóm. Sau đó bất kỳ điều gì bạn cảm thấy hoặc bất kỳ trạng thái nào xuất hiện thì hãy hành động phù hợp.

[Sannyain nói, cô ấy lo lắng rằng cô ấy muốn thực hiện công việc của mình thay vì chăm sóc con gái hai tuổi của cô ấy, người đang có mặt cùng những người bạn ở gần ashram].

Tốt thôi. Đừng lo lắng. Hai tuổi rưỡi là ... cô bé ấy phát triển rất tốt. Không cần thiết phải [được bảo vệ]. Những sannyasin trẻ con của chúng ta quá khỏe mạnh đến mức cha mẹ chúng cần sự bảo vệ khỏi chúng! Đừng lo lắng – bằng việc cùng với những sannyasin trẻ con,

OSHO

cô ấy sẽ trở nên khỏe mạnh hơn. Bạn sẽ nhanh chóng
cần sự bảo vệ! Tốt!

Chương XXIII

**23 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Anand có nghĩa là phúc lạc, hiram là từ Do Thái: nó có nghĩa là cao quý. Phúc lạc là cao quý khi nó nảy sinh một cách tự nhiên, không có bất kỳ nỗ lực nào từ phía bạn, khi nó là món quà tuyệt vời của Thượng đế. Bạn đã không xin, bạn đã không ước mong, bạn đã không yêu cầu. Nó được trao bởi sự tuôn chảy năng lượng của tồn tại và bạn chỉ là người nhận thụ động, chỉ là con thuyền rồng, chỉ là bụng mẹ, nữ tính – chờ đợi với nhẫn nại lớn lao mà không phải những mong mỏi, sẵn sàng chờ đợi sự vô hạn, sự vĩnh hằng, nhưng không vội vã để chớp lấy một cái gì đó của tồn tại – đó là sự cao quý của tâm hồn.

Người cao thượng không bao giờ cầu xin, nhưng đón nhận tất cả những điều cần thiết. Cầu xin là không cao thượng; chờ đợi là cao thượng. Khi con người cầu xin, họ chỉ nhận được điều trần tục, tầm thường, không đáng kể. Khi con người không phải là kẻ ăn xin thì họ là hoàng đế - và là hoàng đế đối với toàn bộ tồn tại, toàn bộ vương quốc của Thượng đế.

Prem Laurent. Prem có nghĩa là tình yêu, laurent có nghĩa là biểu tượng của chiến thắng. Chỉ người yêu mới trở nên chiến thắng. Tình yêu bao hàm chiến thắng trong nó, đó là biểu tượng duy nhất của chiến thắng; nhưng quá trình yêu là rất mâu thuẫn. Nó là ngược đời vì nếu bạn muốn chiến thắng, bạn sẽ không bao giờ chiến thắng. Tình yêu chưa bao giờ muốn chinh phục, nhưng nó thực hiện sự chinh phục; sự tiếp cận không-chinh phục của nó chính là thắng lợi của nó. Không phải nó chỉ muốn chinh phục nó mà nó còn muốn từ bỏ. Nó muốn người khác, người yêu cũng chiến thắng; nhưng

bị đánh bại trong tình yêu là chiến thắng. Đó là chiến thắng thực sự duy nhất.

Khi bạn ép buộc chiến thắng lên ai đó thì đó là bạo lực; nó vẫn giữ nguyên là hơi hợt, và sớm hay muộn thì người khác cũng sẽ nổi dậy. Chỉ khi có tình yêu thì sự nổi dậy là không thể; nổi dậy là bất lực đối với tình yêu.

**

[Một sannnyasin mới nói: tôi muốn thăm nhà thầy].

Bạn có thể! Lalita sẽ đón bạn. Nhưng đừng nói với bất kỳ ai khác!

**

[Một sannnyasin sắp đi, nói: tôi thực sự sợ hãi khi tôi đến vào thời điểm này... ở đây và bị hủy hoại bởi ashram].

Nhưng điều đó không nên là nỗi sợ!

Không nên tạo ra nỗi sợ, không nên tạo ra niềm vui tuyệt vời!

Bởi vì đó là điều thực sự! Bị hủy hoại có nghĩa là di chuyển vào cuộc đời mới. Mỗi cái chết là ngày sinh mới. Và chết như người thầy là sinh ra như Thượng đế.

Nhưng tôi có thể hiểu, nỗi sợ này sinh; nỗi sợ là của tâm trí. Trái tim cảm nhận niềm vui và tâm trí cảm nhận nỗi sợ. Bởi vì bạn đã không đủ nhận biết để tạo ra sự phân biệt giữa hai, bạn trở nên bối rối và khó xử.

Bất kỳ khi nào trái tim nói bất kỳ điều gì thì bạn sẽ luôn nhận thấy nó đang theo hướng đúng. Bất kỳ khi nào trái tim cho phép, bạn sẽ cảm thấy niềm vui; và bất kỳ khi nào bạn cho phép cái đầu thì nó sẽ tạo ra nỗi sợ - bởi vì chỉ cái đầu là sẽ chết, trái tim không chết. Và cái chết của cái đầu sẽ trở thành cuộc đời mới của trái tim.

Cái đầu không phải là bạn, nó là kẻ thù của bạn, bởi vì nó đã trở thành người chủ - điều đó có nghĩa là bạn trở thành đầy tớ. Trái tim là người chủ thực sự, nhưng nhiều thứ đang trong tình trạng hỗn loạn: thậm chí trái tim không phải là đầy tớ, cái đầu đã nhận toàn bộ vấn đề. Cái chết của cái đầu chỉ đơn giản là cái đầu không còn là người chủ nữa. Không phải là cái đầu sẽ bị hủy hoại; nó sẽ được mang đến vị trí đúng của nó. Trái tim sẽ là người chủ và cái đầu sẽ là đầy tớ; thế thì sẽ có sự hài hòa sâu sắc.

Trái tim phải quyết định giá trị của cuộc đời, vận mệnh của cuộc đời, đích đến. Cái đầu chỉ việc tìm ra phương tiện và những phương pháp để đạt tới những giá trị đó. Chức năng của nó như kỹ thuật viên.

Đừng lo lắng!... không cần gì phải sợ. Tôi đang thực hiện công việc của mình - bạn thực hiện công việc của bạn!

Anand có nghĩa là phúc lạc, pantha có nghĩa là con đường - phúc lạc là con đường. Trở nên phúc lạc có nghĩa là trở nên vui đùa hoan hỉ, trở nên phúc lạc có nghĩa là trở nên thiên định; trở nên phúc lạc là thờ phụng Thượng đế. Tất cả những điều khác chỉ là nghi lễ. Nếu con người phúc lạc thì họ không cần tới bất kỳ ngôi

đền nào, bất kỳ miếu thờ nào. Con người đã cầu nguyện bằng chính sự phúc lạc của mình, người đó đã dâng hiến chính mình cho Thượng đế - và đó là sự dâng hiến thực nhất, bởi vì phúc lạc là sự tuôn chảy của tâm thức bạn.

Nếu con người phúc lạc, họ không cần nghĩ về tôn giáo, về Thượng đế; những thứ đó là vớ vẩn. Những thứ đó sẽ xuất hiện bởi chính họ khi thời điểm chín muồi.

Cho nên học một điều duy nhất: làm cách nào giữ nguyên trong phúc lạc. Mặc dù hoàn cảnh là không phù hợp, mặc dù có bóng tối quanh bạn, mặc dù nhiều điều đang sai hướng, bạn vẫn có thể giữ nguyên phúc lạc – bởi vì phúc lạc không phụ thuộc vào hoàn cảnh bên ngoài, nó không có gì liên quan với hoàn cảnh bên ngoài.

Phúc lạc phụ thuộc vào khả năng của bạn để trở nên nhận biết; nó là sản phẩm phụ của nhận biết. Nếu bạn có thể chứng kiến bất kỳ điều gì đang xuất hiện, bạn sẽ trở nên phúc lạc. Nếu đau đầu và bạn có thể chứng kiến nó, đau đầu sẽ có đó nhưng bạn sẽ phúc lạc. Thậm chí nếu con người đang hấp hối, cái chết sẽ xuất hiện nhưng con người sẽ chết trong phúc lạc.

Phúc lạc không phải do những thứ bên ngoài gây ra, cho nên nó không thể bị lấy khỏi bởi những thứ bên ngoài. Nó là một cái gì đó phụ thuộc vào sự chứng kiến của bạn – do vậy bạn có thể phúc lạc hai mươi bốn giờ hàng ngày. Trong đau khổ con người có thể phúc lạc, khi ốm đau con người có thể phúc lạc, bởi vì tất cả những thứ đó chỉ là ngoại vi. Và ở trung tâm, nếu con người có thể giữ nguyên cảnh giác, quan sát, theo dõi,

thế thì con người không đồng dạng với bất kỳ thứ gì đang diễn ra bên ngoài.

Sự không đồng dạng đó là phúc lạc. Và phúc lạc là con đường của bạn.

Chương XXIV

**26 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Anand có nghĩa là phúc lạc, sufi có nhiều nghĩa. Con người thông thái, sufiya; triết lý xuất phát từ cùng một gốc. Nghĩa khác là sự tinh khiết; nó xuất phát từ sufa. Và nghĩa thứ ba là sự giản dị. Các Sufi sống cuộc đời quá giản dị đến mức họ chỉ sử dụng một cái áo bằng len; tất cả chỉ có vậy. Có thể là mùa hè, có thể là mùa đông thì cũng vậy; đó là tất cả những gì họ có. Suf có nghĩa là len.

Ba nghĩa đó đều có mối liên hệ với nhau: giản dị, thuần khiết, thông thái, ba khía cạnh của một hiện tượng. Tất cả chúng đều xuất hiện cùng nhau, chúng không thể tách biệt. Sáng suốt chưa bao giờ là phức tạp. Nó quá đơn giản đến mức chỉ những người có phẩm chất của trẻ thơ mới có thể có được nó. Tâm trí con người càng phức tạp thì khả năng trở nên sáng suốt càng ít đi. Tất nhiên anh ta sẽ là người am hiểu, nhưng không sáng suốt. Anh ta có thể tích lũy nhiều thông tin, anh ta có thể trở thành học giả vĩ đại, nhưng anh ta sẽ không có sự sáng suốt của riêng mình; tất cả đó là vay mượn – và bất kỳ thứ gì vay mượn đều là xấu xa. Về đẹp phải là của chính bạn, chỉ có thể thì nó mới sống động, nếu không nó là chết.

Sáng suốt là đơn giản. Chính vì vậy mà hàng triệu người liên tục lỡ nó, bởi vì nó quá đơn giản. Và con người không còn quá đơn giản nữa; con người có hàng triệu sự nghi ngờ, có hàng triệu câu hỏi. Sự tin cậy làm cho con người trở thành giản dị, nhưng sự tin cậy đã biến mất khỏi thế gian.

Đưa trẻ nhỏ có sự tin cậy; nó không biết gì về nghi ngờ. Thậm chí, nếu nó hỏi về một cái gì đó thì đó chưa

bao giờ là giả dối; nó luôn xuất phát từ sự ngạc nhiên, câu hỏi của nó nảy sinh từ sự ngạc nhiên. Khi người am hiểu hỏi một cái gì đó, thì đó là vì kiến thức của họ mà không vì sự ngạc nhiên của họ. Thực tế họ đã biết câu trả lời; họ muốn tranh cãi, họ muốn lý lẽ. Họ sẵn sàng đấu tranh, đấu tranh về câu chữ, bạo lực bằng miệng. Vì vậy mà họ hỏi. Câu hỏi của họ không vì sự ngạc nhiên mà vì kiến thức hai mươi bốn giờ, và bất kỳ câu hỏi nào xuất phát từ kiến thức cũng là không giá trị.

Sáng suốt là đơn giản và sáng suốt là tinh khiết. Nó không bị ô uế, bởi vì nó nảy sinh từ lõi sâu sắc nhất của thực tại bạn, nơi không gì có thể thấm vào từ bên ngoài. Bất kỳ điều gì có thể đến với bạn từ bên ngoài thì vẫn giữ nguyên quanh bạn; nó giữ nguyên là ngoại vi, nó không thể thấm vào lõi. Đơn giản là không có con đường nào; nó không xuất hiện, nó không thuộc về bản chất của mọi sự vật. Do vậy ở ngay trung tâm của thực tại bạn, bạn vẫn là nguyên sơ, luôn là nguyên sơ. Sự nguyên sơ đó là vĩnh hằng!

Có ba phẩm chất của Sufi, và nếu ba phẩm chất đó xuất hiện thì phúc lạc này sinh một cách tự nhiên. Phúc lạc là sản phẩm phụ của sáng suốt hai mươi bốn giờ, nó theo sau sáng suốt như cái bóng.

Sam là tuyệt đẹp. Nó là từ Do Thái; nó xuất phát từ Samuel, tên của Thượng đế. Cho nên đây sẽ là tên bạn: Swami Sam Anando. Anando có nghĩa là phúc lạc. Tên đầy đủ có nghĩa: Phúc lạc- Thượng đế. Sam cũng còn có nghĩa: Thượng đế đã nghe bạn, cầu nguyện đã được nhận. Đó là ý nghĩa khác của Ram, rằng cầu nguyện

không phải là hảo huyền, rằng mũi tên cầu nguyện của bạn đã tới đích. Một trong những điều vĩ đại nhất của cuộc đời xuất hiện khi cầu nguyện được nghe thấy. Khi tồn tại bắt đầu quan tâm đến bạn, khi tồn tại bắt đầu đáp lại bạn, khi cuộc đối thoại của bạn với tồn tại trở nên có thể - đó cũng có nghĩa là sam.

Chúng ta không riêng biệt với tồn tại: chúng ta đã quên ngôn ngữ để giao cảm với nó. Chúng ta đã quên những con đường liên hệ với nó. Con đường liên hệ với tồn tại là tình yêu, và ngôn ngữ để giao cảm với tồn tại là im lặng. Nếu con người có thể cúi đầu trước tồn tại trong im lặng, trong chan chứa tình yêu thì đó là cầu nguyện thực sự. Không lời nào được thốt ra, không lời cầu nguyện nào được nghe thấy; không đòi hỏi nào, và tất cả những điều bạn đã khát khao đều được mãn nguyện. Lòng khát khao của con người hoặc của bất kỳ thực thể nào là gì? Ở lõi sâu thẳm nhất chỉ có một nỗi khát khao duy nhất, và đó là nỗi khát khao niềm phúc lạc: đó là duy nhất cầu nguyện.

Mọi người đang tìm kiếm và truy tìm niềm phúc lạc - trạng thái quá tĩnh tại đến mức không gì có thể khuấy nhiễu, trạng thái quá tĩnh lặng đến mức chỉ có niềm vui mà không có sự náo động nào. Đó là phúc lạc: vui sướng mà không náo động. Nếu có sự náo động thì sớm hay muộn bạn sẽ trở nên mệt mỏi vì nó. Bất kỳ dạng náo động nào cũng mệt mỏi - thậm chí dạng kích động mà bạn yêu và thích cũng là mệt mỏi. Đó là một dạng sốt.

Phúc lạc không thể là náo động bởi vì nó giữ nguyên mãi mãi. Nó là tĩnh tại, là tĩnh lặng, là bình thản. Không

có một gợn náo động nào, nhưng đó là niềm vui sướng: con người đã trở về nhà.

Andreas là từ Hy Lạp, nó có tính chất đàn ông; và đó là điều nguy hiểm. Nó là sự liên tưởng cũ rằng đàn ông là bề trên của đàn bà, rằng có một cái gì đó đặc biệt trong việc là đàn ông. Không có gì đặc biệt trong việc là đàn ông: là phụ nữ đẹp hơn là đàn ông. Không có gì là thấp kém. không có gì là bề trên. Nhưng toàn bộ quá khứ loài người đã mang tính chất vô sinh. Đàn ông đã thống trị đàn bà, và lý do tại sao đàn ông thống trị đàn bà là rất kỳ lạ. Con người ngạc nhiên khi họ tỉnh cờ biết điều đó lần đầu tiên.

Ở mọi khả năng có thể, ngoại trừ cơ bắp, đàn ông yếu hơn đàn bà. Có thể vì cảm giác thấp kém hơn mà đàn ông bắt đầu thống trị đàn bà - chỉ để bảo vệ chính mình. Đây là luật nào đó của tạo hóa. Ví dụ, con người là con vật không được bảo vệ nhất trên đời. Bạn không thể đối diện tay không với con hổ. Con hổ khỏe hơn nhiều; nó có móng vuốt và bạn không có gì. Vì điều này mà con người đã phát minh ra vũ khí, cung tên, giáo mác; đó là những thứ thay thế cho móng vuốt và răng. Bởi vì con người quá bất lực cho nên họ tìm mọi biện pháp và phương tiện để bảo vệ chính mình.

Điều tương tự cũng đã diễn ra giữa đàn ông và đàn bà. Một trăm năm mươi cậu bé ra đời so với một trăm cô bé, nhưng dần dần con số trở nên cân bằng. Năm mươi cậu bé chết; vì sự ốm yếu của chúng. Số bé trai sinh ra bị chết nhiều hơn bốn lần so với số bé gái bị chết khi sinh ra. Theo mọi cách, bé gái phát triển nhanh hơn:

chúng nói trước, chúng đi trước, chúng ngồi trước. Có thể điều này đã là nguyên nhân làm cho đàn ông trở nên rất sợ đàn bà, và phải phụ thuộc vào khả năng duy nhất mà họ có nhiều hơn so với đàn bà - sức mạnh cơ bắp. Vì sức mạnh cơ bắp mà đàn ông đã thống trị đàn bà qua nhiều thời đại. Điều đó đã trở thành lịch sử xấu xa, vô nhân tính.

Có hai từ phụ thuộc vào quá khứ đó, chúng vẫn mang ý nghĩa của quá khứ. Trở thành tính cách đàn ông là một cái gì đó rất ghê gớm; gọi một người nào đó là đàn bà, không mang tính đàn ông là sự lên án anh ta.

Chúng ta phải tạo ra thế giới mới, nơi mà đàn ông và đàn bà sẽ không bị coi là những kẻ thù, kẻ cạnh tranh, nơi mà họ sẽ không bị so sánh như là bề trên hoặc tôi đòi, họ sẽ là bạn bè trong sự hòa hợp vĩ đại của nhân loại.

Prem có nghĩa là tình yêu, sagaram có nghĩa là đại dương - đại dương tình yêu. Con người có khả năng trở thành đại dương tình yêu. Từ bề mặt, chúng ta nhìn cứ như chỉ là những giọt sương nhỏ, không nhiều hơn thế, nhưng khi chúng ta vào sâu trong nó thì giọt đó chứa cả đại dương. Giọt sương chỉ xuất hiện như là giọt sương; không phải như vậy - nó là vô hạn, là vĩnh hằng.

Thiền là kỹ thuật để lặn sâu vào bản thể bạn, giọt sương biến đi và bạn có thể tìm ra đại dương bên trong bạn.

Deva có nghĩa là linh thiêng, irene là từ Hy Lạp; nó có nghĩa là tĩnh tại - tĩnh tại linh thiêng. Có hai khả năng tạo ra tĩnh tại. Một là bởi chính nỗ lực của bạn. Đó

sẽ là sự tỉnh tại rất mỏng manh, không xứng với cái tên, bởi vì tay của chúng ta quá nhỏ. Tỉnh tại được tạo ra bởi nỗ lực của chúng ta vẫn giữ nguyên hời hợt, bởi vì chúng ta không biết độ sâu của chính chúng ta. Đó sẽ là một dạng tô vẽ từ bên ngoài, đó là việc sơn phết những bức tường từ bên ngoài. Về cơ bản đó là sự giả vờ, là giả tạo, đó sẽ là mặt nạ. Chỉ giống như mọi người sơn môi họ và đánh phấn mặt họ, và có thể đánh lừa trong thời điểm; nhưng đó không phải là vẻ đẹp thực sự. Vẻ đẹp thực sự không cần trang điểm; chỉ điều xấu xí mới cần trang điểm, chỉ điều xấu xí mới cần trang hoàng. Cái đẹp thực sự là đủ với chính nó; đó là sự tỏa sáng, là sự tuôn chảy.

Cho nên dạng tỉnh tại đầu tiên chỉ là thủ đoạn. Đó là xã hội, nó có những công dụng nào đó; nó làm cho bạn đáng yêu hơn, đáng tôn trọng hơn. Nó làm cho cuộc sống xã hội dễ dàng hơn, thuận lợi hơn; nó là một dạng dầu bôi trơn giữa bạn và những người khác. Nó giúp bạn tránh được nhiều tình trạng xung đột, bởi rồi không cần thiết. Nó tạo ra lớp đệm, giám sát quanh bạn, nhưng nó không có gì liên quan với sự phát triển thực sự của bạn.

Phát triển thực sự diễn ra thông qua dạng tỉnh tại hoàn toàn khác, nó xuất hiện từ bên ngoài, bạn không tạo ra nó, nó không xuất phát từ nỗ lực của bạn mà là từ sự từ bỏ của bạn. Khi bạn buông bỏ trong sự bất lực tuyệt đối thì điều huyền diệu xuất hiện: ân huệ hạ xuống bạn, Thượng đế sở hữu bạn. Nhưng ngài chỉ có thể sở hữu bạn khi sự buông bỏ là toàn bộ. Nếu có ước mong

ân náu để thực hiện một cái gì đó bởi chính bạn, vậy thì điều đó sẽ là đủ để ngăn chặn ân huệ tuôn chảy vào bạn.

Nếu con người tuyệt đối trống rỗng... tạo hóa ghé thăm sự rỗng tuếch vô nghĩa, Thượng đế cũng ghé thăm sự rỗng tuếch vô nghĩa. Khi bạn thực sự trống rỗng từ mọi góc ngách thì Thượng đế lao vào bạn. Và đó là sự tĩnh tại thực sự. Bạn trở nên quá tràn đầy đến mức nó bắt đầu tràn ngập bạn, và bạn phải chia sẻ nó. Nó giống như ánh sáng; nó phải lan tỏa, ngọn lửa không thể chứa nó. Đó là tĩnh tại linh thiêng.

Tĩnh tại của con người chỉ là một phần của đạo đức, của luân thường đạo lý. Tĩnh tại linh thiêng là món quà của Thượng đế, đó là mộ đạo, là tâm linh. Hãy tìm kiếm tĩnh tại linh thiêng. Hãy làm lu mờ bạn một cách toàn bộ; trở thành con thuyền rỗng, thành cầu nguyện, thành sự chờ đợi. Thế thì vào một ngày, từ bầu trời trong xanh, một cái gì đó bắt đầu rót vào bạn và rót không ngừng. Khi nó bắt đầu thì sẽ không bao giờ kết thúc.

**

[Bhagwan mời sannyasin từ Mozambique khởi động trung tâm. Sannyasin nói anh ta muốn nhưng tình trạng chính trị đang khó khăn].

Hãy cố. Không có gì phi lo về điều đó. Tình trạng chính trị ở mọi nơi là...

Hãy bắt đầu!

Đây sẽ là tên: Asha. Asha có nghĩa là hy vọng. Tình trạng chính trị sẽ vẫn như vậy; nó vẫn luôn như vậy.

Nhưng chúng ta không thể đợi vì điều đó -- chúng ta phải hy vọng, chúng ta phải hy vọng để đổi lấy mọi hy vọng.

Công việc tâm linh phải diễn ra ở giữa những tình trạng trái ngược. Nếu không Jesus hẳn vẫn giữ nguyên im lặng, Socrates hẳn chưa bao giờ nói, và Phật hẳn đã đi chuyển vào những hang động xa xôi nhất ở Himalayas.

Jesus ra đi và giáo hoàng xuất hiện, thế thì điều đó tuyệt đối ổn. Nhưng bất kỳ khi nào có người thức tỉnh thì không có khả năng của sự thỏa hiệp. Người thức tỉnh không thể thỏa hiệp, đó là điều không thể - ánh sáng không thể thỏa hiệp với bóng tối. Bóng tối không thể chấp nhận ánh sáng, bởi vì cái chết của bóng tối là chấp nhận ánh sáng. Cho nên cuộc đấu tranh là vĩnh viễn và sẽ luôn giữ nguyên như vậy. Về mặt này nó là đẹp, bởi vì chính cuộc đấu tranh đó là thử thách, và thông qua thử thách đó con người trở nên toàn vẹn hơn.

Hãy nghĩ xem: nếu Jesus không bị đóng đinh trên cây thập ác, không bị hành hạ, nếu bất kỳ nơi đâu ông ấy đến, ông ấy cũng được trao vòng hoa và được kính trọng, thế thì hẳn sẽ không bao giờ có Christ. Những người đã hành hạ ông ấy, những người cuối cùng đã sát hại ông ấy là những người được cảm ơn. Họ đã tạo ra con người này, họ đã tạo ra sự kết tinh trong Jesus: họ đã biến Jesus thành Christ.

Cho nên đừng bao giờ lo lắng về những tình trạng bên ngoài: chúng luôn có đó và chúng sẽ luôn giữ nguyên như vậy. Không ngừng hy vọng. Tìm kiếm tia sáng khi mọi thứ ở mọi nơi vẫn trong bóng tối là điều

tuyệt vời. Ánh sáng có thể được tìm ra, thậm chí trong đêm đen nhất. Và vẻ đẹp, sự hồ hởi, sự sung sướng khi tìm ra nó là vô cùng khác thường.

Cho nên đây sẽ là tên: Asha. Nó có nghĩa là hy vọng.

Hãy giữ [cái hộp] cùng bạn, bất kỳ khi nào bạn cần tôi thì hãy đặt nó lên trái tim bạn. Và quay lại bất kỳ khi nào có thể!

Anand có nghĩa là phúc lạc, anatto có nghĩa là không-cái tôi. Cái tôi là đau khổ, không-cái tôi là phúc lạc. Trở thành cái tôi là trở thành đau khổ; không trở thành cái tôi là phúc lạc. Toàn bộ quá trình phát triển tâm linh về cơ bản là sự tự sát của bản ngã. Bạn phải không ngừng kết liễu chính mình, bởi vì bất kỳ khi nào bạn nghĩ về chính mình, bạn không là vậy. Bạn đồng dạng với câu chuyện hư cấu nào đó, với cái bóng nào đó, với giấc mơ nào đó.

Không đồng dạng với chính bạn. Vì khoảnh khắc sẽ rất sợ hãi, rất kinh hoàng, bởi vì bạn sẽ mất toàn bộ sự nhận dạng, bạn sẽ trải qua một cuộc khủng hoảng ghê gớm về nhận dạng. Nhưng đó là nỗi đau mà bạn phải trải qua để được tái sinh. Khi một lần chấp nhận rằng nhận dạng là khủng hoảng và không quay trở lại, và không theo đuổi bản ngã già nữa, thế thì tầm nhìn hoàn toàn mới này sinh: cái tôi không còn là cái tôi nữa. Bạn có thể gọi nó là siêu cái tôi hoặc có thể gọi nó là không-cái tôi, nhưng cả hai đều đồng nghĩa. Với giá trị của kinh nghiệm đó, bạn có thể gọi nó là gì cũng không thành vấn đề. Nếu bạn có khuynh hướng tích cực, bạn có thể gọi nó là siêu cái tôi, cái tôi linh thiêng. Nếu bạn

có khuynh hướng tiêu cực, bạn có thể gọi nó là không-cái tôi.

Anatta là từ của Phật giáo. Phật đã có khuynh hướng tiêu cực: người thích mô tả nhiều vấn đề thông qua khuynh hướng tiêu cực. Có lý do nào đó về vấn đề đó bởi người rất cẩn trọng. Nếu bạn có thể gọi nó là siêu cái tôi, thế thì bạn có thể bắt đầu nghĩ về cái tôi cũ của bạn theo cái cách phóng đại, có mọi nguy hiểm về điều đó. Sử dụng từ tích cực về điều đó là nguy hiểm: cái tôi cũ có thể xuất hiện từ cửa sau. Có thể bạn bắt đầu nghĩ “Đúng, đây là cái tôi linh thiêng”. Cho nên Phật đã cắt chính những gốc rễ, người không để mở cho cái tôi quay trở lại: người gọi đó là không-cái tôi.

Thế thì chỉ cái không còn lại. Nó rất điềm tĩnh, cái không đó - nó đẹp tuyệt vời; cái không đó nó tuyệt đối tinh khiết. cái không đó, nhưng từ cái không đó mọi thứ xuất hiện, đáng cao cả linh thiêng xuất hiện.

[Một sannyasin nói, anh ta đã bối rối về việc ra đi; anh ta cảm thấy sợ hãi về việc ở lại đây].

Bối rối này sinh chỉ khi bạn ép buộc một cái gì đó lên chính mình. Không cần thiết sống ở đây. Chắc là bạn đang cố ép chính mình sống ở đây; thế thì bối rối này sinh. Bối rối là sự sáng tạo của chính chúng ta.

Hãy lắng nghe trái tim bạn: nếu trái tim bạn nói “lên đường” thế thì lên đường, và không có bối rối nào cả. Khi trái tim bạn nói “ở đây” thế thì ở đây, và cũng

không có bối rối nào cả. Bối rối này sinh khi bạn tạo ra mâu thuẫn trong bạn: bạn muốn đi và bạn muốn ở đây, thế thì bạn tạo ra bối rối. Chỉ lắng nghe một cách im lặng, và bất kỳ điều gì là giọng chủ yếu trong bạn thì hãy theo nó, và bạn sẽ luôn đúng hướng. Đừng lo lắng về việc nơi đâu bạn sẽ tới và cái gì bạn sẽ làm. Đừng dập tắt giọng nói chủ yếu của bạn; đó là điều nguy hiểm.

Lắng nghe giọng nói chủ yếu, dần dần bạn sẽ trở nên rõ ràng hơn. Giọng của bạn sẽ trở nên rất rõ ràng bởi vì nó sẽ được nghe. Nó sẽ trở nên to hơn và to hơn, và thời điểm sẽ xuất hiện khi bạn có thể ngay lập tức nhìn vào trong, và một trăm phần trăm câu hỏi xuất hiện. Thế thì sẽ không bao giờ có bối rối cả.

Cho nên nếu giọng nói bên trong của bạn nói “lên đường” thì bạn hãy lên đường. Theo giọng nói bên trong của bạn là cùng với tôi. Ở đây hay không ở đây chỉ là điều nhỏ nhất; theo giọng nói bên trong bạn là cùng với tôi. Hãy giữ điều đó trong trí nhớ và thế thì sẽ không bao giờ còn bối rối nữa. Hãy ra đi một cách vui vẻ: khi giọng nói “quay trở lại” thì hãy quay trở lại.

[Một sannyasin hỏi về con gái mười tám tuổi của bà ấy, cô ấy không hạnh phúc và hy vọng người mẹ sẽ giúp đỡ mình. Bà ấy sẽ cố mang cô ấy đến đây vào lần sau, trong khi đó bà ấy lo lắng về việc rơi vào những mối quan hệ cũ với cô ấy].

Mang cô ấy đến đây. Điều đó sẽ rất đơn giản. Sẽ không bao giờ là rắc rối.

Mang cô ấy đến đây, và bằng việc mang cô ấy đến đây, chỉ trong vòng vài tuần cô ấy sẽ hoàn toàn khác. Cô ấy phải hiểu, và những hoàn cảnh cần đến là làm cho cô ấy hiểu.

Tôi sẽ không có khả năng giúp đỡ cô ấy, bởi vì cô ấy chỉ mới mười tám tuổi; bây giờ cô ấy không thể thay đổi đột ngột. Và cô ấy sẽ không lắng nghe tôi. Đó là sự sáng tạo của bạn: chắc chắn bạn đã thỏa mãn những kỳ vọng của cô ấy. Bạn càng thỏa mãn nhiều thì nhu cầu lại càng nhiều; và nếu bạn không thỏa mãn những yêu cầu của cô ấy, thế thì có đau khổ. Đau khổ là chiến lược để ép bạn thỏa mãn những yêu cầu của cô ấy, theo cô ấy. Cô ấy biết rằng bạn không thể chịu đựng đau khổ của cô ấy, cho nên bây giờ cô ấy có kỹ thuật hoàn hảo trong tay để hành hạ bạn.

Vậy nên, bây giờ, việc bạn phân loại nhiều thứ sẽ là rất khó khăn. Nhưng hãy mang cô ấy đến đây. Tôi sẽ trao cô ấy một ít nhóm và trong vòng sáu đến tám tuần cô ấy sẽ hoàn toàn khác, bởi vì cô ấy sẽ nhìn thấy rằng, bằng việc tạo ra đau khổ cho chính mình, cô ấy đang hủy hoại chính mình. Thậm chí nếu cô ấy có thể ép nhiều điều lên bạn, thì điều đó là quá tai hại và không cần thiết, và cô ấy sẽ học được chiến lược, chiến lược đó sẽ hủy hoại toàn bộ cuộc đời cô ấy. Có thể ngày mai bạn không ở đây, nhưng toàn bộ cuộc đời của cô ấy sẽ bị hủy hoại. Những gì cô ấy đang làm với bạn cô ấy sẽ làm với chồng cô ấy, cô ấy sẽ làm với con cô ấy; đây sẽ

là chương trình của toàn bộ cuộc đời cô ấy. Nó phải được thay đổi: cô ấy phải bị gỡ chương trình.

Đừng làm bất kỳ điều gì ở đây. Chỉ mang cô ấy đến đây và tôi sẽ nhìn xem. Với trẻ con tôi có những cách riêng của mình. Đừng lo lắng!

Kết thúc nhiều vấn đề ở đây, quay trở lại, và ở đây mãi mãi. Mang cô ấy đến để tôi có thể nhìn thấy cô ấy.

Chương XXV

**27 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Prem có nghĩa là tình yêu; sự bền chí là Hy Lạp, nó có nghĩa là nữ thần mùa xuân – tình yêu, nữ thần mùa xuân. Và chỉ thông qua tình yêu mà mùa xuân đến với cuộc đời con người. Không tình yêu, cuộc đời được biết đến như là không có mùa xuân; không tình yêu, thì chỉ là đất hoang khô cằn. Cỏ dại có thể mọc nhưng hoa hồng lại không thể. Không tình yêu cuộc đời là sa mạc, và nơi màu mỡ chỉ tồn tại trong giấc mơ.

Chỉ thông qua tình yêu mà ốc đảo màu mỡ trở thành hiện thực, và khi ốc đảo màu mỡ trở thành thực thì sa mạc trở thành mơ. Cả hai không thể tồn tại cùng nhau; thực tại của cái này là không thực tại của cái khác. Chúng giống như bóng tối và ánh sáng: cùng tồn tại là điều không thể. Nếu cuộc đời là tình yêu, thể thì không bao giờ có sa mạc cả; tất cả đều là đất đai màu mỡ. Nếu tình yêu bị lỡ thì đất đai màu mỡ chỉ là sự an ủi, là mơ, là ảo ảnh, nhưng cuộc đời vẫn giữ nguyên long đong, buồn chán, kéo lê.

Prem có nghĩa là tình yêu. Richard là từ Giec-mạnh; nó có nghĩa là sức mạnh, là vua, là kẻ thống trị. Tình yêu là sức mạnh, nhưng sức mạnh của nó là rất nghịch lý, do vậy mà nó có vẻ đẹp. Sức mạnh của nó không phải là sức mạnh bạo lực, sức mạnh của nó không phải là sức mạnh thống trị người khác. Sức mạnh của nó không bao giờ là thống trị cả; ngược lại, đó là sức mạnh của buông bỏ, của bị chinh phục, và cho phép chính mình bị chinh phục. Sức mạnh của nó là nữ tính mà không phải là nam tính.

Sức mạnh nam tính về cơ bản là bạo lực; nó là cưỡng bức. Sức mạnh nữ tính về cơ bản là không bạo lực; nó là thuyết phục. Cho đến bây giờ thế giới đã bị thống trị bởi sức mạnh nam tính – do vậy mà có quá nhiều cuộc chiến tranh, quá nhiều tội ác, do vậy mà có sự hủy diệt toàn bộ thế giới.

Thời điểm đã xuất hiện để thay đổi toàn bộ cấu trúc: bây giờ con người nên học cách là sức mạnh nữ tính nhiều hơn nếu muốn cứu trái đất, nếu muốn cứu loài người. Chúng ta phải học ngôn ngữ mới. Với chúng ta, ngôn ngữ cũ đã thất bại; nó đã là số phận bất hạnh của chúng ta.

Chúng ta phải học ngôn ngữ của tình yêu, của thuyết phục, của mời gọi, của tin tưởng, của buông bỏ. Chắc chắn điều đó sẽ mang đến sức mạnh vĩ đại – thực tế nó mang đến sức mạnh thực sự. Sức mạnh mà bạn ép buộc lên bất kỳ ai cũng không bao giờ là thực bởi vì nó có thể nổi loạn trở lại, nó có thể bị phá hủy. Nhưng sức mạnh mà tình yêu mang đến không thể bị phá hủy; không có cách nào để hủy hoại nó, nổi dậy chống lại sự hủy hoại.

**

[Một sannyasin mới hỏi: chúng ta đang được gọi ở đây, hoặc chúng ta băng qua một cách bản năng, như cá bơi trong dòng sông?]

Cuộc đời như vậy là điều huyền bí, rằng mọi thứ xảy ra và không một sự giải thích nào là có ý nghĩa. Một vài người được gọi, một vài người tự đến. Một vài người

đến một cách tình cờ và sau đó bị mắc lại, một vì người tìm kiếm trong nhiều cuộc đời và sau đó họ đến nơi.

Đó không phải là hiện tượng duy nhất, không một câu trả lời nào có thể được đưa ra, và cũng không cần câu trả lời nào.

Thực tế con người không nên băn khoăn về những vấn đề này. Những câu hỏi là trí tuệ; làm cách nào chúng có thể là hữu ích? Thậm chí nếu chúng có thể được trả lời, chúng sẽ không ích gì cho sự phát triển của bạn bằng bất kỳ cách nào.

Thực tế tâm trí không ngừng tìm kiếm những điều không huyền bí.

Nếu tôi nói “bạn đã được gọi” tâm trí bạn sẽ cảm nhận thoải mái. Thực tế bản ngã tình vi sẽ nổi dậy trong bạn rằng bạn đã được chọn, rằng bạn là một trong số ít được chọn, rằng bạn đã được gọi, rằng đây là lựa chọn của số phận, rằng đấng linh thiêng làm việc thông qua bạn, rằng bạn là vị cứu tinh mà nhân loại sẽ nhanh chóng được bạn bảo vệ. Tất cả những thứ đó sẽ vào tâm trí bạn – rằng bạn không bình thường, rằng bạn là đặc biệt, rằng bạn không phải là ngẫu nhiên, rằng có mục đích vĩ đại trong việc bạn đến đây, rằng đó là định mệnh, rằng Thượng đế ở sau điều đó. Nhưng tất cả những thứ đó chỉ hỗ trợ cho bản ngã. Tôi không nói rằng bạn không được gọi: tôi chỉ đơn giản nói rằng, sự ham muốn của tâm trí muốn biết về những thứ như vậy, về cơ bản là sai.

Con người nên học cách chấp nhận những điều huyền bí của cuộc sống. Không cần thiết thọc mũi bạn vào mọi vấn đề huyền bí, bởi vì khi bạn làm cho nó trở thành không huyền bí, bạn bị mất rất nhiều. Nguy hiểm là ở chỗ bạn ngã có thể cảm nhận rất hài lòng, và khi bạn ngã hài lòng, khi nó mạnh mẽ lên thì bạn bắt đầu đi xa hơn khỏi sự thật.

Sự thật là huyền bí và tất cả mọi sự giải thích đều chống lại sự thật. Hãy để điều này thành sự hiểu ngầm mà bạn có với tôi: sự thật là huyền bí, và tất cả mọi sự giải thích đều chống lại sự thật bởi vì chúng chống lại huyền bí.

Tâm trí không có khả năng ngạc nhiên, cho nên nó muốn hủy hoại mọi sự kỳ diệu. Nó muốn cố định mọi thứ như là nó vậy, nó muốn đóng đinh mọi thứ lại. Con bướm bay trên đôi cánh là một điều, đó là sự kỳ diệu. Khi bạn bắt nó và đóng đinh nó vào bảng, nó là vật chết. Tất cả mọi điều kỳ diệu trong nó không còn nữa; sự sống đã rời đi. Những con bướm bị đóng trên bảng – đó chính là những sự giải thích, mọi sự giải thích, không có ngoại lệ. Do vậy toàn bộ nỗ lực của triết lý là rác rưởi.

Hãy ở đây với tôi mà không có bất kỳ sự giải thích nào. Hãy ở đây cùng tôi trong sự huyền bí. Đây là trường phái huyền bí: là một phần của nó nhưng không yêu cầu bất kỳ sự giải thích nào.

Mọi dạng giải thích là có thể nhưng không sự giải thích nào là có ích. Khi thời gian chín muồi tôi sẽ nói với bạn, cho dù bạn được gọi hoặc bạn tự đến một cách tự nguyện, cho dù đó là định mệnh hay tình cờ, cho dù

có ước mong lớn lao phía sau nó hay không hay chỉ là cơ hội tình cờ. Khi thời gian chín muồi tôi sẽ nói với bạn. Bạn có biết khi nào thời gian chín muồi không? Khi bạn không có!

Khi bạn ngã không còn hoạt động nữa, thế thì thời gian là chín muồi. Và đó lại là điều ngược đời: khi bạn không còn quan tâm đến việc biết nữa, tôi sẽ nói với bạn! Khi bạn nói “Giữ im lặng! Không cần thiết. Ai quan tâm?” tôi sẽ nói với bạn.

Hãy chờ đợi - nhiều điều sẽ xuất hiện!

Veet Seiji... sẽ có nghĩa: bên ngoài sự chinh phục và bên ngoài sự thống trị. Không cần chinh phục và không cần thống trị.

Đó đã là tai họa; con người đã chịu đựng quá nhiều vì nó. Bây giờ thời điểm cho tình yêu đang chín muồi. Chiến tranh phải biến khỏi trái đất. Bây giờ chỉ có hai sự lựa chọn: chiến tranh sẽ biến mất hoặc chính loài người biến mất. Cả hai không thể tồn tại cùng nhau nữa. Cho đến bây giờ, điều đó là có thể bởi vì chiến tranh là cục bộ; bây giờ điều đó là không thể, bởi vì chúng ta đã phát minh ra chiến tranh toàn bộ. Trong vòng mười lăm phút toàn bộ trái đất sẽ kết thúc – không chỉ con người, mà thú vật, chim muông, côn trùng, cây cối, mọi sự sống. Chỉ mười lăm phút là đủ. Đó sẽ là toàn bộ tai họa.

Theo cách như vậy là tốt, bởi vì con người thay đổi chỉ khi những thử thách lớn lao phải được đối mặt. Tôi không nghĩ rằng con người sẽ quyết định tự sát chung. Con người đã tạo ra chiến tranh để sống sót. Bây giờ

con người đã tinh chế chiến tranh quá nhiều đến mức nó không còn phục vụ sự sống còn; nó không còn phục vụ cuộc sống nữa. Bây giờ nó sẽ phục vụ cái chết, và đó là hy vọng lớn lao. Con người buộc phải bỏ rơi toàn bộ cách tiếp cận với cuộc sống thông qua chiến tranh, chinh phục, cai trị.

Cách nhìn mới sẽ xâm chiếm tâm hồn nhân loại: cái nhìn về tình yêu, về sự tin cậy, về lễ hội. Cuộc sống có thể trở thành thiên đường, và bây giờ, chúng ta có tất cả những thứ cần thiết để biến nó thành thiên đường, ngoại trừ tâm trí cũ. Tâm trí cũ khó chịu, và nỗ lực của tôi ở đây là hủy diệt tâm trí cũ. Khi mà tâm trí mới bắt đầu vận hành, thế thì đây sẽ là thời đại vĩ đại nhất của con người.

Cho nên tôi không chỉ thay tên bạn, thay cả cách tiếp cận của bạn. Hãy vượt lên trên sự chinh phục và sự thống trị. Hướng vào khía cạnh tình yêu, hát ca, nhảy múa nhiều hơn nữa.

[Một sannyasin nói, anh ta đã được hướng dẫn yoga trong bảy năm. Anh ta hỏi về tuyên bố của Osho rằng yoga dẫn tới tantra, và tantra hẳn là sẽ tốt với anh ta].

Tantra là không đối ngẫu: không chia giữa vật chất và tinh thần.

Bạn phải đi vào tantra.

Tantra là giai đoạn cao hơn của yoga. Yoga là nhiều hoặc ít sinh lý học; Tantra sâu sắc hơn sinh lý học của bạn. Yoga là sự rèn luyện bắt buộc; Tantra linh động

hơn. Tantra gần với Đạo, mang tính tự nhiên. Yoga vận hành bởi năng lượng vật lý bạn, Tantra vận hành bởi năng lượng dục của bạn. Năng lượng vật lý là dạng thấp nhất của năng lượng. Năng lượng dục là dạng năng lượng sống, và năng lượng dục là cái thang, cái thang tới Thượng đế.

Cho nên, lần sau bạn tới, đầu tiên hãy nhắc nhở tôi, sau đó tôi sẽ trao bạn vài nhóm, những nhóm đó sẽ giúp bạn vào Tantra.

Prem Elke... sẽ có nghĩa: tình yêu không có nghĩa. Nghĩa, chính nó không quá nhiều ý nghĩa. Nghĩa là trần tục, là thực dụng. Nghĩa thuộc về thương trường. Bạn hướng cao hơn bạn càng vào tồn tại sâu hơn, nghĩa bắt đầu bốc hơi; và khi bạn vươn tới những đỉnh cao của cuộc đời, nghĩa trở thành điều vớ vẩn. Vẻ đẹp không có nghĩa; nó chỉ đơn giản là vậy. Sự sống không có nghĩa; nó đơn giản là vậy. Tình yêu không có nghĩa; nó đơn giản là vậy.

Ý nghĩa ngụ ý là một cái gì đó được sử dụng vì một cái gì đó khác. Ý nghĩa có nghĩa là một cái gì đó được sử dụng như là phương tiện vì mục đích nào đó. Nếu ai đó hỏi “Ý nghĩa của xe hơi là gì?” có ý nghĩa đấy. Đó là phương tiện, nó có thể mang bạn từ nơi này đến nơi khác; đó là ý nghĩa.

Nhưng ý nghĩa của hoa hồng là gì? Nó không phải là phương tiện cho bất kỳ mục đích nào; nó là mục đích cho chính nó. Ý nghĩa của bầu trời đêm đầy sao là gì? Không có ý nghĩa nào trong nó; chỉ đơn giản là nó có mọi vẻ đẹp hùng vĩ.

Ý nghĩa của Thượng đế là gì? Không bao giờ có ý nghĩa, bởi vì Thượng đế là đỉnh cao cuối cùng của tồn tại. Cho nên Thượng đế là khái niệm vô ý nghĩa nhất. Thậm chí hỏi “ý nghĩa của Thượng đế là gì?” cũng là báng bổ thần thánh. Thượng đế là mục đích của tất cả và không là phương tiện; Thượng đế tồn tại vì mục đích của Thượng đế. Tình yêu đến rất gần với Thượng đế. Jesu nói “Thượng đế là tình yêu”. Tình yêu rất gần gũi, rất thân thiết – có thể chỉ một bước nữa là bạn đã ở trong Thượng đế.

Nên nhớ: tất cả những điều đáng kể thực sự đều không nghĩa lý. Và tất cả những điều nghĩa lý đều không thực sự đáng kể; đó chỉ là vấn đề thực dụng, trần tục, bình thường. Điều linh thiêng là bên ngoài nghĩa lý – và tình yêu là linh thiêng.

*
**

[Một sannyasin mới nói: tôi là nhà nghiên cứu sinh học và tôi đã không đến Poona mà đến đại hội tại Bangalore. Tôi đến một cách tình cờ].

Điều đó là rất tốt.

Sinh học có nghĩa là hơi hợt trừ khi bạn bắt đầu có cái nhìn thoáng qua về một cái gì đó tâm linh. Sinh học chỉ là sự khởi đầu của việc hướng tới tâm linh. Nó vẫn còn mờ mịt về việc sự sống là gì. Đúng, một vài cái nhìn thoáng qua đã bắt đầu xảy ra, nhưng chúng chỉ là thoáng qua. Nếu sinh học thật sự đi sâu hơn thì nó buộc

phải là một phần của huyền bí, bởi vì sinh học chứa ô cửa tới huyền bí.

Sớm hay muộn thì sinh học cũng sẽ trở thành nền tảng của tôn giáo thực sự, bởi vì tôn giáo là sự tìm kiếm, vì sự sống và sự thật của cuộc sống. Và đó là những gì mà sinh học đang cố thực hiện ở mức độ rất sơ khai. Tất nhiên, khoa học phải hướng đi một cách cẩn trọng và chậm rãi để không phạm sai lầm.

Các nhà huyền môn thực hiện bước nhảy lượng tử, các nhà toán học di chuyển với tốc độ của ốc sên; nhưng cả hai là cần thiết. Những gì mà các nhà huyền môn biết từ nhiều thế kỷ trước thì các nhà sinh học sớm muộn cũng sẽ biết, bởi vì nếu đó là sự thật thì nó phải được khám phá, và nếu nó là sự thật thì khoa học cũng sẽ biết một cái gì đó về nó. Có thể bởi việc biết nó mà khoa học sẽ tự thay đổi. Và đó là điều sẽ diễn ra.

Khoa học sẽ không còn là như nó đã từng nữa. Từ một trăm năm trước trở lại đây, khoa học là tuyệt đối vật chất; bây giờ nó không còn như vậy nữa. Thực tế vật chất đã biến mất; bây giờ không còn vật chất nữa. Khoa học đang hướng nhiều hơn vào phi-vật chất.

Eddington được cho là đã nói, ở buổi sơ khai, thế giới từng được nhìn như là cái máy; bây giờ nhìn giống tư tưởng nhiều hơn, ít giống cái máy.

Marx đã từng nói rằng ý thức là sản phẩm phụ của vật chất. Bây giờ ông ta sẽ gặp nhiều bối rối nếu ông ta sống lại, bởi vì không vật chất nào còn lại. Ông ta sẽ phải thay đổi toàn bộ thái độ của mình: ông ta sẽ phải

nói rằng bây giờ vật chất không là gì mà là sản phẩm phụ của ý thức.

Nỗ lực của tôi ở đây là tạo ra cây cầu giữa phương Đông và phương Tây, tạo ra cây cầu giữa huyền bí và khoa học, tạo ra cây cầu giữa logic và phi logic. Tôi cần nhiều nhà khoa học có thể trở thành sannyasin của tôi, càng nhiều càng tốt. Hãy biến thông điệp đó trở thành nhu cầu của nhiều, thật nhiều nhà sinh học.

Anand có nghĩa là phúc lạc; lee là từ Anglo-Saxon, nó có nghĩa là sống trong bầu trời rộng mở hoặc sống trên bãi cỏ. Tên đầy đủ sẽ là: sống trong không gian rộng mở của phúc lạc.

Phúc lạc là không gian rộng mở, đau khổ là không gian khép kín. Đau khổ giữ bạn tách biệt với những người khác, không liên hệ, không bắc cầu. Đau khổ tạo ra bức tường quanh bạn và bạn không ngừng thu lại; đau khổ thu bạn lại.

Phúc lạc là trải nghiệm lan tỏa. Con người cởi mở, mở rộng; con người muốn phá hủy mọi bức tường và mọi rào cản. Đau khổ tạo ra những bức tường. Phúc lạc tạo ra những cây cầu mà con người muốn liên kết, con người muốn chia sẻ. Phúc lạc là mạo hiểm, là sự tìm kiếm sâu sắc về những không gian rộng mở hơn; con người sẽ chỉ mất nguyện khi toàn bộ bầu trời là của chính họ. Đau khổ là tự sát, nó tiêu diệt bạn; nó biến bạn thành điều quá nhỏ bé đến mức bạn bắt đầu cảm thấy ngột thở. Phúc lạc giúp bạn trở thành Thượng đế.

Con người phúc lạc thực sự đã tuyên bố “Aham Brahmasmi, ta là Thượng đế; Ana haq, ta là sự thật”. Đây là sự trải rộng tối thượng, khi con người trở thành tuyệt đối một với cái toàn thể. Và đó là con đường thực sự để sống – sống dưới bầu trời rộng mở, sống với gió, với mưa, với cây và sống với mọi người, sống với mọi thứ mà Thượng đế đã tạo ra.

Thế gian quá kỳ quái và mọi người đang sống khép kín trong chính bản thân họ. Họ đang bị lỗ cơ hội Thượng đế trao cho. Thượng đế sẽ không hỏi bạn những tội ác mà bạn đã phạm phải và những tội ác mà bạn chưa phạm phải. Ngài sẽ chỉ hỏi bạn một điều: “Tại sao bạn sống?” chỉ một điều: “Tại sao bạn không cởi mở với cuộc sống?”. Với tôi, chỉ một tội ác đáng gọi là tội ác, đó là ở đây mà vẫn còn quá khép kín đến nỗi cuộc sống không thể xuất hiện với bạn. Không cho phép cuộc sống xuất hiện với bạn là tội ác duy nhất và đức hạnh duy nhất là, cho phép cuộc sống xuất hiện với bạn như cách sống mãnh liệt nhất có thể. Sống nhiệt tình mạnh mẽ là đức hạnh, sống một cách toàn bộ là đức hạnh.

Deva có nghĩa là linh thiêng, rose marie là từ Latinh; nó có hai nghĩa. Một là bông hoa, hoa hồng; hai là giọt sương. Cả hai đều đẹp – hoa hồng linh thiêng hoặc giọt sương linh thiêng.

Hoa hồng linh thiêng biểu tượng cho sự nở hoa tối thượng của tâm thức. Con người cũng là bụi hồng, nhưng rất ít người may mắn mang đến sự nở hoa cho những bụi hồng của họ. Nó cần sự chăm sóc rất chu đáo, nở hoa rực rỡ là nghệ thuật tuyệt diệu; không có chuyện

ZORBA PHẬT

xảy ra tự nguyện. Cuộc sống được trao cho bạn, nhưng để làm cho hoa hồng nở từ nó, bạn sẽ phải hướng sâu hơn vào tâm thức bạn. Bạn sẽ phải làm sạch bạn, bạn sẽ phải học những phương pháp thiền, cầu nguyện, yêu. Tâm trí tràn ngập ý nghĩ không bao giờ trở thành hoa hồng. Giao thông đông nghẹt - ý nghĩ đang hủy diệt mọi năng lượng. Những ý nghĩ là kẻ sống ký sinh, chúng hút máu bạn - và những nụ hồng có thể nở chỉ khi bạn có nhiều năng lượng, năng lượng tuôn chảy.

Khi bạn không thể tìm năng lượng, thế thì nụ hồng nở hoa.

Con người phải học cách làm thế nào bỏ rơi nghĩ, làm cách nào di chuyển vào những không gian, nơi những ý nghĩ không can thiệp. Tất cả điều đó là sannyas.

Và ý nghĩa thứ hai cũng quá tuyệt vời, giọt sương linh thiêng - bởi vì giọt sương nhìn rất nhỏ; không phải như vậy.

Đừng bị đánh lừa bởi vẻ bên ngoài của nó, bởi vì nó chứa cả đại dương bên trong nó. Nó có mọi bí mật của đại dương bên trong nó. Nếu một giọt sương có thể được hiểu trong tính toàn bộ của nó, vậy thì chúng ta hẳn đã hiểu tất cả mọi bí mật của tất cả các đại dương.

[Một sannyasin sắp đi hỏi, làm cách nào cô ấy có thể vượt qua lòng tham, sự đố kỵ và tính ngoan cố mà cô ấy đã có từ lúc mười tuổi].

Một điều rất cơ bản phải được nhớ: tất cả những thứ đó là tiêu cực và đấu tranh với bất kỳ thứ gì tiêu cực là điều tuyệt đối phù phiếm. Bạn không bao giờ chiến thắng, bởi vì ngay từ đầu cái tiêu cực không tồn tại. Giống như là đấu tranh với bóng tối, nếu không bạn sẽ không bao giờ chiến thắng. Bạn có thể làm gì với bóng tối? Nó là thứ không-tồn tại. Một cái gì đó có thể thực hiện với ánh sáng, nhưng không gì có thể thực hiện với bóng tối. Cho nên, thay vì đấu tranh với bóng tối và lãng phí thời gian của mình thì hãy nhen nhóm ánh sáng lên – điều đó còn dễ hơn và đơn giản hơn – và khi có ánh sáng thì bóng tối biến mất.

Bây giờ, lòng tham, đồ kỵ, ghen tỵ, sở hữu, ngoan cố đều là thứ tiêu cực. Bạn có thể liên tục đấu tranh và đấu tranh và bạn sẽ bị đánh bại, bạn không thể chiến thắng – bởi vì không thể tiếp cận tiêu cực một cách trực tiếp; bạn sẽ phải tiếp cận nó thông qua tích cực. Cho nên đừng nghĩ về lòng tham mà nghĩ về tình yêu thương. Lòng tham đơn giản chỉ ra rằng, tình yêu vẫn chưa được nhen nhóm trong trái tim. Khi tình yêu nảy sinh trong trái tim, lòng tham biến mất. Con người đắm đắm yêu thương không thể tham lam -- không thể. Con người yêu thương đắm đắm không thể đồ kỵ. Làm cách nào con người yêu thương đắm đắm có thể khẳng khẳng như vậy? Tình yêu là bi quyết.

Cho nên hãy thay đổi toàn bộ quan niệm. Đừng tạo ra rắc rối từ tham lam, đồ kỵ, nếu không bạn sẽ nhìn sai hướng. Hãy quên tất cả những rắc rối đó. Rắc rối của bạn là như nhau, rắc rối duy nhất - và không phải là duy

nhất của bạn, đây là rắc rối của mọi người, chỉ có nhiều hay ít – và đó là về tình yêu.

Trở nên nhiều đắm thắm yêu thương hơn và điều đó dễ dàng hơn... thay vì bỏ rơi lòng tham thì hãy đắm thắm hơn và bạn sẽ ngạc nhiên; khi bạn đắm thắm yêu thương hơn bạn sẽ không bao giờ tìm ra sự tham lam nảy sinh, bởi vì tình yêu biết cách chia sẻ. Nó có thể trao tặng – và khi tình yêu dâng hiến, nó không làm cho người khác cảm thấy biết ơn; nó dâng hiến chỉ đơn giản vì niềm vui dâng hiến.

Tình yêu không bao giờ đổ kỵ - bởi vì tình yêu là sự mãn nguyện tuyệt vời bên trong, làm cách nào bạn có thể đổ kỵ? Trong sự mãn nguyện đó, đổ kỵ không thể nảy sinh. Tình yêu biết làm cách nào để tin, cho nên kháng cự biến mất.

Điều đó sẽ thay đổi; đừng lo lắng. Sự thay đổi quan trọng nhất là từ tiêu cực thành tích cực.

Điều đó là tốt!

Chương XXVI

**28 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Prem có nghĩa là tình yêu, sabine là từ Latinh, nó có nghĩa là bộ tộc Ý cổ. Tên của bạn có nghĩa là tình yêu cổ. Tình yêu là vĩnh hằng, luôn là vậy. Người yêu thay đổi, tình yêu vẫn tiếp tục. Tình yêu là vở kịch bất diệt của cuộc đời: nó có nhiều bộ mặt, nhiều hình dạng, nhưng nhân lõi của nó vẫn như vậy. Nó ở trong những ngôi sao, nó ở trong những bông hoa, nó ở trong đàn ông và đàn bà, nó ở trong những con thú, chim muông; và những người biết, họ nói rằng, thậm chí nó còn ở trong đá.

Điều mà chúng ta gọi là sự hấp dẫn không là gì mà là sự biểu lộ của tình yêu. Tình yêu là năng lượng kéo mọi thứ lại, cùng hướng tới trung tâm chưa biết. Tình yêu là năng lượng giữ cho tồn tại cùng nhau. Đó là thứ tình yêu biến tồn tại thành vũ trụ không hỗn độn.

Biến mất vào tình yêu. Đừng là người yêu, đừng là người được yêu, chỉ là tình yêu – và đó là sự giải thoát. Chính vì vậy mà toàn bộ thông điệp của tôi là sannyas.

Prem có nghĩa là tình yêu, markus có thể có nghĩa là nhiều thứ. Nghĩa La tinh là: thuộc về vị thần, vị thần chiến tranh – điều đó là xấu. Tôi không ngụ ý nó là vậy. Chiến tranh và Thượng đế không cùng nhau. Thượng đế chỉ có thể là hòa bình, bởi vì Thượng đế là hòa bình. Chiến tranh là của quỷ dữ. Chiến tranh là một cái gì đó vô cùng xấu; nó không thể liên quan đến Thượng đế. Nhưng trong những ngày xa xưa, chúng ta đã phóng chiếu tất cả những điều xấu xa của chúng ta vào Thượng đế. Thượng đế Do Thái tuyên bố “Ta là Thượng đế ghen ghét”. Bây giờ nghĩ về điều đó, chính Thượng đế tuyên

bố “Ta là ghen ghét” là quá xấu xa. Nó nên bị xóa khỏi kinh Cựu ước; nó phải bị bỏ đi, nó không còn phù hợp nữa. Nhân loại đã phát triển, con người hiểu cuộc sống nhiều hơn. Ghen ghét có thể là tốt đối với quý dữ, nhưng không phải đối với Thượng đế.

Cho nên tôi sẽ không làm cho markus có nghĩa là vị thần chiến tranh. Có nghĩa khác: trong tiếng Do Thái nó có nghĩa là large hammer. Cho nên đó là nghĩa tôi chọn: tình yêu và phẩm chất tao nhã, lễ độ.

Tình yêu luôn tao nhã, lễ độ. Nó là lời thì thầm mà không phải đối thoại. Tình yêu không phải là hét lên, không phải là ồn ào. Tình yêu thậm chí không phải là cười vang; nó chỉ là cười mỉm. Nó giống như một dạng hương thơm nhẹ nhàng của bông hoa: nó không tấn công, nó không hùng hổ. Nó thấm, nó lan tỏa, nó tràn ngập nhưng không chinh phục. Nó biết làm cách nào để buông bỏ và chính sự buông bỏ đó là bí mật chiến thắng của nó.

Cho nên hãy quên nghĩa khác của markus; nhớ rằng tên bạn có nghĩa là tình yêu, là tao nhã lễ độ.

Prem có nghĩa là tình yêu, erik có nghĩa là phẩm chất Giéc-manh, nó có nghĩa là vua, và ai là vua thì sẽ là vua mãi mãi. Chỉ tình yêu có thể trao tặng bạn vương quốc mà nó có thể giữ nguyên mãi mãi. Ngược lại đến cả như Alexander cũng phải mất vương quốc của mình; điều đó không thể là mãi mãi. Những gì bị chinh phục bởi vũ lực chỉ có thể là tạm thời. Những gì bị áp đặt không thể là vĩnh viễn, bởi vì kẻ thù mà bạn khuất phục không thể trở thành bạn bè; thực tế họ trở thành kẻ thù nguy hiểm

hơn trước đó. Họ có thể đợi thời điểm để phản công, để trả thù. Đó là cuộc đấu tranh triền miên.

Chỉ vương quốc thực sự xuất hiện thông qua tình yêu. Jesus nói về điều đó – vương quốc đó bên trong bạn. Trong vương quốc giả, bạn chinh phục những người khác; trong vương quốc thực, bạn trở thành tự chinh phục. Và trở thành người chủ của chính mình, không trở thành nô lệ của bất kỳ ước mong, tư tưởng, của bất kỳ ham muốn, đó là điều quý giá nhất trong cuộc đời, về huy hoàng chói lọi nhất có thể xuất hiện ở bất kỳ ai. Tôi đang không nói để hủy hoại những ước mong của bạn và những ham muốn của bạn; tôi không chống lại cơ thể bạn, tôi không chống lại những ước mong của bạn. Những gì tôi đang nói là: chúng không nên là chủ. Bạn nên là chủ và chúng nên là đầy tớ. Khi những ham muốn phục vụ bạn, khi những ước mong là những cái bóng của bạn thì cuộc đời được làm giàu một cách vô hạn.

Điều này có thể xảy ra chỉ thông qua tình yêu – không thông qua xung đột mà thông qua sự hòa hợp. Yêu chính bạn: đó là lời răn đầu tiên và sau đó chín lời răn khác sẽ tự theo sau. Nếu bạn yêu chính mình bạn không thể làm gì sai. Điều quan trọng, điều rất phi thường là tự yêu chính mình, làm cho con người có khả năng yêu tất cả. Và tình yêu là sự bảo vệ duy nhất chống lại quỷ dữ. Quỷ dữ không sợ đức hạnh của bạn: quỷ dữ chỉ sợ tình yêu của bạn.

Anand có nghĩa là phúc lạc, earnest là từ Giec-manh. Nghĩa đầu tiên là nghiêm trọng và đó là một cái gì đó

bệnh hoạn. Trở nên nghiêm trọng là bệnh tật, bệnh tật nghiêm trọng.

Cuộc sống không dành cho những người nghiêm trọng, cuộc sống chỉ dành cho những người vui vẻ khôi hài. Hãy thành thật nhưng đừng nghiêm trọng. Thành thật là hiện tượng hoàn toàn khác. Thành thật xuất phát từ giản dị; nghiêm trọng xuất phát từ tính toán, ranh ma. Thành thật giống như trẻ nhỏ, rất thanh khiết. Nghiêm trọng là một cái gì đó áp đặt, giả tạo, giả vờ - nhưng nếu con người liên tục giả vờ, dần dần họ bắt đầu tin điều đó; nó trở thành tự động-thôi miên. Cho nên bỏ rơi ý tưởng về nghiêm trọng mà nó bám quanh từ “earnest”.

Nghĩa thứ hai là: con người rất hăng say với mục đích của mình, điều đó cũng không được. Điều đó mang tương lai đến, điều đó mang ước mong, tham vọng, mục tiêu đến. Chúng là những phẩm chất được xã hội đánh giá cao. Nhưng sannyas là cuộc đấu tranh chống lại những phẩm chất đó, bởi vì những phẩm chất đó tạo ra xã hội này và xã hội này không thể biến mất khỏi thế gian trừ khi những phẩm chất đó bị lấy khỏi.

Chúng ta phải lấy đi chính nền tảng dưới chân của xã hội cũ.

“Mục tiêu” nên là từ xấu; mặc dù đó không phải là bốn chữ cái [goal - four letters], điều đó không tạo ra nhiều khác biệt. Cuộc đời không nên sống theo mục tiêu; cuộc đời nên sống như là lễ hội, như bài ca, như điệu vũ, như tình yêu. Cuộc sống không nên là thương mại. cuộc sống không nên là trần tục. Và đó chính là điều tôi gọi là phẩm chất mộ đạo – sống cuộc đời không

vì lý do nào khác ngoại trừ niềm vui sống tuyệt vời. Đó là món quà của Thượng đế. Hưởng thụ nó, thích thú nó nhưng đừng biến nó thành phương tiện cho một mục đích nào đó. Đó là ý nghĩa của mục tiêu: luôn biến mọi điều thành những mục đích nào đó, hy vọng bạn có mọi thứ vì những mục tiêu tương lai.

Tôi thuyết giảng bạn điều ngược lại: đừng hy sinh bất kỳ điều gì bạn có. Sống với nó, sống một cách toàn bộ, sống một cách mãnh liệt, sống hết mình – bởi vì, chỉ bằng việc sống trong toàn bộ mà thời điểm tiếp theo sẽ sinh ra từ đó.

Ngày mai sẽ xuất hiện từ cuộc sống ngày hôm nay, nó sẽ có hương vị của ngày hôm nay. Nếu bạn hy sinh ngày hôm nay, ngày mai của bạn sẽ rất xấu; và thế thì bạn cũng phải hy sinh điều đó vì ngày mai khác – và vân vân, thật kinh sợ.

Mọi người chỉ sống trong hy sinh. Họ chưa bao giờ đạt tới khoảnh khắc mà họ có thể hưởng thụ, vui vẻ; họ chưa bao giờ đạt tới khoảnh khắc mà họ có thể nhìn thấy món quà vĩ đại, và cảm nhận lòng biết ơn đối với Thượng đế. Họ luôn lỡ một cái gì đó, bởi vì mục tiêu rất xa trong tương lai. Mục tiêu không xa trong tương lai: mỗi thời điểm là mục tiêu của nó. Cho nên ý nghĩa đó cũng không đúng.

Nhưng có nghĩa rất đẹp trong từ này, nhưng nó không được sử dụng một cách bình thường; nó cũng có nghĩa là đại bàng. Tôi yêu điều đó... điều đó thật đẹp!

Cho nên tên bạn sẽ là: đại bàng phúc lạc. Toàn bộ bầu trời là của bạn – là đại bàng phúc lạc! Là chim, vui vẻ trên đôi cánh còn tốt hơn là làm con người nghiêm trọng, tham vọng, bị định hướng bởi mục tiêu. Đại bàng vỗ cánh dưới mặt trời, trong gió bao la là vô cùng đẹp.

Đại bàng biểu hiện cho tinh thần tự do và đó cũng là tinh thần của sannyas. Cho nên hãy quên mọi nghĩa khác. Và những nghĩa khác là vô cùng quan trọng; bạn sẽ nhận ra chúng trong mọi cuốn từ điển. Ý nghĩa mà bạn đang được trao, bạn có thể nhận ra là rất hiếm ở một nơi nào đó. Nhưng thậm chí nếu bạn không tìm ra nó thì cũng đừng chán nản! Tôi cho nó nghĩa là đại bàng!

**

[Một sannyasin mới hỏi tên cho một trung tâm thiền và cho nhóm nhảy múa của anh ta].

Đây sẽ là tên cho trung tâm thiền: Manisha. manish có nghĩa là sáng suốt – không phải là kiến thức, mà là sáng suốt. Trong lõi sâu nhất của bản thể chúng ta có suối rượu tiên: khi bạn uống nó bạn trở nên sáng suốt. Nó biến đổi bạn; bạn không là người cũ nữa. Người cũ đã biến đi và biến đi mãi mãi, một cái gì đó tuyệt đối mới, mà bạn đã không thể mơ, đã xuất hiện. Nó đoạn tuyệt với cái cũ.

Kiến thức là của bên ngoài, sáng suốt là của bên trong. Sáng suốt là sự tuôn trào của năng lượng bên trong bạn. Nó không có gì liên quan đến ký ức; nó có một cái gì đó liên quan đến trí thông minh. Và nên nhớ

có sự khác biệt giữa người am hiểu và người thông minh. Hiểu biết là am hiểu, là thành thạo; họ phụ thuộc vào trí nhớ, họ là máy tính sinh học đẳng cấp. Người thông minh không phụ thuộc vào trí nhớ; họ phụ thuộc vào sự sáng suốt bên trong, sự thấu hiểu bên trong, tầm nhìn bên trong, cách nhìn vào mọi vấn đề. Mất thứ ba của họ mở ra – đó là sự thấu hiểu, là sự sáng suốt của họ. Sự sáng suốt đó là manisha.

Cho nên đây sẽ là tên của trung tâm thiền của bạn.

Và bạn thích tên khác cho đoàn vũ kịch của bạn không?

Bạn muốn tên riêng hay cùng một tên đó?

Cùng tên sẽ hay hơn. - thu xếp mọi thứ dưới cái tên đó... nhảy múa, thiền, âm nhạc, mọi thứ, bởi vì sự sáng suốt, thấu hiểu chứa trong tất cả. Hãy để cho sự sáng suốt là cây cao, dưới nó mọi thứ đều có thể.

Lần sau đến với thời gian dài hơn.

Deva có nghĩa là linh thiêng; simon là từ Do Thái, nó có nghĩa là nghe một cách lịch thiệp... con người có khả năng nghe. Đó là một trong những khả năng vĩ đại nhất – khả năng rất hiếm hoi, rất ít người có nó. Nói là dễ dàng. Lắng nghe là rất khó. Do vậy mà người ta phát triển khoa học tâm lý. Không ai sẵn sàng nghe; nếu bạn muốn một người nào đó nghe bạn, bạn phải trả giá cho điều đó.

Đó chính là phân tâm học. Nhà phân tâm học đang không làm gì, họ không có gì để làm, nhưng nhiều điều

xuất hiện. Tôi đang không nói rằng không có gì xuất hiện thông qua nó; nhiều điều xuất hiện thông qua nó, nhưng phân tâm học không làm gì. Tất cả những điều họ làm là ngồi sau giường bệnh và nghe. Họ nghe một cách tập trung, họ nghe một cách thông cảm, họ nghe một cách âu yếm; họ cởi mở với bạn. Họ không phê phán những gì bạn đang nói. Bạn không cần cảnh giác, bạn không cần nói một vài điều này và không cần nói một vài điều khác; bạn được hoàn toàn tự do. Họ trong tay bạn, họ không phán xét, không ước lượng, không lên án, không đánh giá; họ chỉ đơn giản là ở đó. Bạn có thể tin tưởng rằng họ không nghĩ tốt hoặc nghĩ xấu về bạn; việc nghe của họ là rất tự do.

Việc đó làm nhiều điều huyền diệu xuất hiện – bởi vì khi con người có thể rút trái tim mình một cách toàn bộ, không giữ lại gì, chính việc rút trái tim đó là tẩy nhẹ. Những vết thương bắt đầu rỉ mủ, tổn thương bề ngoài đối với ý thức. Con người có khả năng nói một nghìn lẻ một thứ mà họ đã luôn kìm nén, con người muốn nói nhưng không thể nói. Và thời điểm bạn nói chúng ra, bạn tự do khỏi chúng.

Chúng ta phải trả giá cho mọi người để họ nghe chúng ta, đó là điều rất xấu. Điều đó chỉ ra một điều đơn giản về con người hiện đại, rằng không người nào đồng cảm. Thậm chí người vợ cũng không sẵn sàng nghe người chồng, thậm chí người cha không sẵn sàng nghe con cái, thậm chí học sinh cũng không sẵn sàng nghe thầy giáo; không ai sẵn sàng nghe bất kỳ ai. Mọi người đều ẩn phía sau những bức tường. Nếu bạn muốn một

người nào đó nghe bạn, bạn phải hét lên. Thế thì, không chắc chắn rằng nó sẽ đạt tới hoặc sẽ đạt tới theo cách mà bạn muốn; mọi khả năng sẽ là hiểu sai.

Chúng ta đang sống trong một thế giới kỳ lạ nhất: giao tiếp đã biến mất. Và khi giao tiếp thông thường biến mất, thế thì nói gì về sự thật đây? Nói gì về bậc thầy và môn đệ đây?

Toàn bộ nghệ thuật của môn đệ là lắng nghe bậc thầy – và lắng nghe một cách quá chăm chú, quá toàn bộ đến mức không người nghe nào bên ngoài mà chỉ có sự lắng nghe, tuyệt đối cõi mờ, đón nhận. Thế thì sự thật có ma thuật trong nó: nếu bạn có thể cho phép nó đạt tới tim bạn, thế thì chỉ nghe là đủ để chuyển hóa bạn.

Cho nên bạn có một cái tên đẹp: nghe một cách linh thiêng. Đừng để nó giữ nguyên chỉ là tên: hãy để nó trở thành chính cách sống của bạn. Và nếu bạn có thể lắng nghe tôi một cách toàn bộ, không ràng buộc nào, không điều kiện nào, bạn sẽ ngạc nhiên: bạn cũng có thể nghe làn gió thổi qua ngọn thông, bạn có thể nghe chim muông ca hát buổi ban mai, bạn có thể nghe tiếng sấm và sóng vỗ trên đại dương. Bạn sẽ ngạc nhiên: sự thật được biểu lộ từ mọi nơi, sự thật được hét lên từ mọi góc ngách trong bạn! Sự thật được tuyên bố từ mọi nóc nhà. Chúng ta chỉ là những người mù và điếc – chúng ta không nhìn thấy, chúng ta không nghe thấy.

[Một sannyasin nói: tôi lo lắng về sức khỏe của mình. Kể từ khi tôi tham gia nhóm thuật giả kim, có sự run rẩy ghê gớm bên trong. Osho kiểm tra năng lượng của anh ta].

Không có gì phải lo lắng. Một cái gì đó tốt đang diễn ra, một cái gì đó thực sự tốt đang diễn ra. Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, năng lượng của bạn đã chuyển động. Bạn đã kìm giữ nó trong thời gian dài; bạn vẫn còn kìm giữ nó một chút ít. Bạn sợ rằng đó là một cái gì đó điên khùng. Không phải vậy: đó chỉ là sự rung động mới. Cơ thể muốn hướng vào những phương diện mới, cơ thể đang sẵn sàng thực hiện bước nhảy và bạn thì đang giữ lại. Giống như xe hơi sẵn sàng chuyển động mà bạn thì lại không nhả phanh: động cơ rồ lên và rung mạnh. Cơ thể bạn cần hướng vào mô hình mới, cấu trúc mới – cho nên đừng giữ nó lại.

Thuật giả kim đã thực hiện một cái gì đó thực sự ý nghĩa: nó đã làm rung động trái tim bạn. Nhưng tâm trí bạn vẫn không sẵn sàng cùng trái tim. Tâm trí bạn luôn lười biếng, tâm trí luôn tòii tẹ. Nó luôn tụt lại phía sau, bởi vì nó không đủ dũng cảm; tâm trí là kẻ hèn nhát. Trái tim biết rủi ro, biết làm cách nào đối mặt với thử thách mới, làm cách nào hướng vào vùng chưa biết, chưa có trên bản đồ. Trái tim sẵn sàng – trái tim bạn ngay lập tức hưởng ứng – nhưng đầu bạn vẫn không thả phanh.

Hãy thả phanh: sang số và thả phanh! Bạn thực sự có hệ thống năng lượng tốt – đó là chiếc Mercedes Benz!

[Một sannyasin mới quay trở lại nói, anh ta cảm thấy không bình ổn về việc đi từ phương Tây và quay về đó, nhưng điều đó không sao].

Không, điều đó tuyệt đối không sao; nó phải là như vậy.

Toàn bộ nỗ lực của tôi ở đây là hủy diệt tất cả những gì bạn có trong quá khứ, tất cả mọi gốc rễ sao cho cái mới có thể được sinh ra. Nhưng giữa hai trạng thái này buộc phải xảy ra. Gốc rễ cũ bị cắt và gốc rễ mới cần thời gian để phát triển; con người cảm thấy ở trung gian, không nơi này hoặc không nơi kia. Nhưng điều này là tuyệt vời như tôi muốn nó là vậy.

Sannyasin của tôi phải là thực thể phổ biến, là công dân của vũ trụ. Thậm chí trái đất này cũng rất nhỏ; chúng ta phải là vũ trụ. Tại sao lại không sở hữu những ngôi sao, những mặt trăng và những mặt trời? – khi chúng là của chúng ta! Tại sao lại giữ nguyên nghèo nàn một cách không cần thiết? Thời điểm một ai đó nghĩ “Ta là phương Tây” thì người đó nghèo nàn hơn, bởi vì người đó đang từ chối toàn bộ di sản phương Đông. Khi một người nào đó nói “Ta là người Ấn Độ” người đó còn nghèo nàn nữa, bởi vì người đó đang từ chối toàn bộ di sản của nhân loại. Khi một người nào đó nói “Ta là Thiên Chúa giáo” hoặc “Ta là Hindu” thì người đó trở thành kẻ ăn mày bởi chính sự lựa chọn của mình. Phê phán toàn bộ – không chỉ toàn bộ quá khứ mà còn toàn bộ tương lai. Đây là thế giới của chúng ta và chúng ta ở đây để phá hủy mọi đường biên.

Nếu nhiều triệu người trên thế giới là sannyasin, thế thì nhiều điều sẽ xuất hiện từ đó. Đây là sự khởi đầu của

thế giới mới, khái niệm mới về con người, con người đó sẽ không là đen hoặc trắng, Ấn Độ hoặc Đức, Trung quốc hoặc Mỹ, cộng sản hoặc Thiên Chúa giáo, người đó sẽ chỉ đơn giản là con người, tuyệt đối vui vẻ, tuyệt đối trong vui mừng lễ hội, người đó sẽ là nhà thơ, ca sĩ, vũ công, nhạc sĩ. Đúng, những thứ đó là tuyệt đẹp.

Nếu bạn có thể di chuyển một bước, tôi sẽ nói thêm một bước nữa; khi bạn sẵn sàng thực hiện bước khác, tôi sẽ nói về bước khác. Nhưng tầm nhìn là vĩ đại: tầm nhìn bao hàm nhất.

Anand có nghĩa là phúc lạc, niraj có nghĩa là đám mây – đám mây phúc lạc. Phúc lạc là không thể định nghĩa, giống như đám mây. Đó là cảm giác mơ hồ, không phải là ý nghĩ chắc chắn. Nó giống với hương thơm hơn là bông hoa. Bạn không thể cầm được nó: khoảnh khắc bạn cố để cầm nó bạn sẽ lỡ nó. Nó cũng giống như đám mây bởi vì nó không có đích đến. Nó đơn giản là bồng bềnh trôi, không có bất kỳ mục đích nào. Nó sẽ không tới đâu, hoặc tới nơi nào đó mà gió mang nó đến. Cho nên đây là trường hợp của phúc lạc: không có hướng – và thời điểm bạn bắt đầu định hướng nó, bạn bắt đầu giết nó. Nó chỉ có thể tồn tại trong tự do hoàn toàn.

Nó cũng giống như đám mây, bởi vì nó có nhiều dạng. Khoảnh khắc này bạn có thể nhìn thấy con voi trong đám mây. Khoảnh khắc khác nó biến đi; có con hổ. Khoảnh khắc đó cũng biến đi. Cho nên đó là trường hợp của phúc lạc: có hàng triệu dạng bởi vì nó là lòng.

Khoảnh khắc này nó là vẻ đẹp, khoảnh khắc khác nó là âm nhạc, khoảnh khắc nữa là tình yêu, vân vân.

Nên nhớ điều đó, rằng phúc lạc là đám mây và hãy trở thành đám mây phúc lạc.

Chương XXVII

**29 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Anand có nghĩa là phúc lạc, atithi có nghĩa là khách. Theo nghĩa đen thì atithi có nghĩa là con người xuất hiện mà không thông báo trước, không thông báo ngày mà người đó sẽ xuất hiện. Đó đã từng là cách thức trong quá khứ - không có cách nào để thông báo; người khách bỗng nhiên xuất hiện. Và niềm phúc lạc là người khách bất ngờ. Khi nào nó đến, làm cách nào nó đến, tại sao nó đến - không câu hỏi nào có thể được trả lời. Nó đến đó là điều quá chắc chắn.

Nó luôn đến, nhưng nó không thể được mang đến. Đứng, bạn có thể mời nó, nhưng bạn không thể bắt nó xuất hiện. Đó không phải là công việc; đó là sự kiện, là hiện tượng. Con người có thể sẵn sàng vì nó, cởi mở với nó, dễ tổn thương vì nó, đó là tất cả những điều mà con người có thể thực hiện. Con người có thể đợi, đợi chờ một cách vui vẻ, con người có thể vô cùng mong đợi, nhưng đó là tất cả những điều mà hiểu biết của con người có thể. Chúng ta không thể sản xuất ra nó; nó xuất hiện từ bên kia và không có khoa học nào mang được nó đến. Sự xuất hiện của nó là điều huyền bí, sự ra đi của nó cũng vậy. Giống như cơn gió xuất hiện và giống như cơn gió, nó cũng ra đi; bạn không thể cầm giữ nó. Thời điểm bạn bắt đầu cầm giữ nó, nó không còn đó nữa; nó đã thực sự rời bạn. Thực tế, thời điểm bạn trở nên nhận biết rằng nó có đó thì nó đã thực sự ra đi. Thậm chí nhận biết nhiều lại tạo ra khoảng cách giữa bạn và niềm phúc lạc; bạn trở nên không được bắc cầu.

Khi phúc lạc có đó, bạn không có; không có khoảng cách vì bạn là nó. Bạn không thể quan sát nó, bạn không

thể theo dõi nó, bạn không thể phân tích nó, bạn không thể hiểu nó. Đơn giản là ở trong mọi vẻ đẹp hùng vĩ của nó và bạn bị lạc trong nó.

Nếu con người hiểu những con đường huyền bí của phúc lạc thì nhiều điều trở nên rất dễ dàng; con người có thể làm cho mình sẵn sàng hơn, cởi mở hơn. Sự chuẩn bị đó là thụ động. Bạn giữ cho cửa sổ và cửa lớn mở: khi làn gió xuất hiện, nó sẽ vào.

Nếu những ô cửa sổ và cửa lớn đóng lại, nếu làn gió xuất hiện, nó sẽ không vào. Hãy giữ cho mắt bạn mở ra, cho nên khi nó là ánh sáng, bạn sẽ nhìn thấy. Nhưng nếu bạn giữ cho mắt nhắm lại, thế thì thậm chí, khi tràn đầy ánh sáng ban ngày, bạn vẫn giữ nguyên trong bóng tối.

Phúc lạc xuất hiện theo con đường thụ động. Con người chỉ phải bỏ những rào cản đi, con người phải hủy bỏ những chướng ngại; đó là dạng công việc thụ động. Khi tất cả những rào cản bị dời bỏ, bỗng nhiên nó bắt đầu mưa xuống từ mọi nơi. Và thậm chí những người được mưa lên cũng bị làm cho câm lặng: họ không thể nói tại sao lại như vậy, đó là gì, làm cách nào nó như vậy.

Anand có nghĩa là phúc lạc, shantam có nghĩa là hòa bình. Phúc lạc không phải là niềm vui sướng, bởi vì niềm vui sướng là một dạng kích động, là cơn sốt, do vậy nó không thể kéo dài mãi. Nếu bạn quan sát gần hơn, bạn sẽ nhận ra rằng niềm vui sướng cũng mệt mỏi nhiều như bất hạnh. Con người có thể nhận rất nhiều - nhiều hơn thế và nó bắt đầu quay sang cay đắng, nhiều hơn thế, nó trở thành độc hại.

Phúc lạc không phải là niềm vui sướng, cũng không phải là bất hạnh, bởi vì nó không bao giờ là kích động. Đó là trạng thái tuyệt đối không-kích động, dễ chịu, hoàn toàn ở nhà, đơn giản là thực tại – không những gọn của kích động tích cực hoặc kích động tiêu cực, không có vấn đề về thích hay không thích, không có ý tưởng về xấu hay tốt – chỉ là không ý tưởng nào, không sự khác biệt nào, không lưỡng cực nào. Thế thì sẽ có tĩnh tại, sẽ có siêu việt.

Sự siêu việt đó là phúc lạc. Đó là trạng thái tuyệt đỉnh của tâm thức thiền định, khi tất cả những nội dung của tâm trí biến mất, vậy thì tấm gương của tâm thức không phản ánh bất kỳ điều gì.

Đó là niềm vui tuyệt vời nhất có thể. Nhưng rồi, nhớ lại rằng, đừng bắt đầu nghĩ trong những điều kiện của đối ngẫu. Đó là trạng thái không đối ngẫu; Bạn là một với tồn tại. Tất cả những thứ không thoải mái, bệnh tật đã biến mất, tất cả những xung đột đã chết. Thay vào đó là sự hòa hợp, sự hài hòa tuyệt vời, từng khoảnh khắc tới khoảnh khắc.

Veet có nghĩa bên kia. Rudi là từ nguy hiểm. Nó là từ Giec-mạnh; nó xuất phát từ Rudolph, nghĩa cơ bản của nó là chó sói. Nghĩa thứ hai là chó sói rất tên tuổi và nghĩa thứ ba là tiếng tăm. Có một cái gì đó tiếng tăm, bằng cách nào đó nó lại liên hệ với tâm trí của chó sói. Tiếng tăm, tham vọng được biết đến như là sự hung dữ, bạo lực trong thâm tâm. Trờ nên nổi tiếng có nghĩa là trên con đường du hành của bản ngã và bản ngã là chó

sói. Cho nên ý tưởng về sự nổi tiếng và chó sói có mối liên quan thực sự sâu sắc.

Jesus vẫn là huyền thoại. Có hàng triệu người nghi ngờ rằng ông ấy chưa từng tồn tại; không có bằng chứng lịch sử. Phật cũng có vẻ như là huyền thoại. Và bạn đi xa hơn – Krishna, Lão Tử, Zarathustra – họ trở nên hoang đường hơn. Lý do là bởi vì họ đại diện cho thánh thần trong con người và toàn bộ lịch sử của chúng ta chỉ chú ý đến bạo lực, đến vô nhân tính, đến thú vật. Thánh thần linh thiêng thuộc về tương lai.

Chính ý tưởng về đạt được tiếng tăm là xấu xa, bởi vì điều đó có nghĩa là cạnh tranh, là tranh giành, là vật lộn, điều đó có nghĩa rằng kinh doanh trên đầu mọi người – tất cả đó chỉ là chính trị.

Cho nên, bằng việc cho bạn cái tên này tôi đang thay đổi nghĩa cơ bản của nó.

Veet có nghĩa là bên ngoài, rudi có nghĩa là tiếng tăm: bước trên ước mong nổi tiếng, không là con sói, bên ngoài con thú, hướng vào điều thánh thần linh thiêng. Con đường vào điều linh thiêng là trở nên không người nào, hoàn toàn vô danh, không có gì, không là gì.

Nếu bạn muốn là người nổi tiếng, bạn phải là người nào đó rất cứng rắn, rắn như đá. Nếu bạn muốn không là một người nào đó, bạn phải trở nên hoàn toàn không-tồn tại, cứ như bạn không còn tồn tại nữa. Nhưng trong trạng thái không-tồn tại đó, Thượng đế thấm vào bạn. Khi bạn không, Thượng đế có.

Deva có nghĩa là Thượng đế, klaus là từ Hy Lạp; nó có nghĩa là chiến thắng. Tên đầy đủ sẽ có nghĩa là chiến thắng của Thượng đế. Bạn không thể trở nên chiến thắng: Thượng đế phải được phép trở nên chiến thắng trước bạn.

Có hai cách để mọi người sống cuộc đời họ: họ đang cố để chiến thắng Thượng đế, hoặc họ đang cố cho phép Thượng đế chiến thắng trước họ. Nỗ lực đầu tiên đã trở thành khoa học và nỗ lực thứ hai đã trở thành tôn giáo. Khoa học là con đường của chinh phục, tôn giáo là con đường của bị chinh phục. Khoa học về thực chất là bạo lực; đó là sự cưỡng đoạt tạo hóa và Thượng đế. Tôn giáo là tình yêu; đó là vấn đề tình yêu với tạo hóa và với Thượng đế.

Chiến thắng thực sự chỉ xuất hiện thông qua tôn giáo. Chiến thắng thực sự là rất ngược đời: trừ khi bạn học được nghệ thuật buông bỏ chính mình, nó không thể xuất hiện. Nên nhớ điều đó, con người phải buông bỏ với toàn bộ, con người phải làm lu mờ chính mình. Chiến thắng không phải là chống lại cái toàn bộ mà là cùng với nó.

Anand có nghĩa là phúc lạc, ageya có nghĩa là cái gì đó không thể được ca hát. Có những điều có thể được trải nghiệm nhưng không thể biểu cảm và đó là những điều vĩ đại nhất trong cuộc đời. Chúng quá bao la đến mức chúng không thể biến thành lời. Chúng quá ý nghĩa đến mức không câu chữ nào có thể mang nổi ý nghĩa của chúng. Câu nói tồn tại vì thực tại trần tục, vì thương trường.

Có những điều thuộc về trái tim vì những điều đó mà không có ngôn ngữ, chúng chỉ có thể được giao tiếp trong trạng thái im lặng. Bài ca duy nhất về chúng chỉ có thể là im lặng.

Khi con người thực sự phúc lạc, thế thì sự phúc lạc của họ là sự hiện hữu của tĩnh lặng quanh họ; giống như tinh hoa phát tiết. Không có tiếng ồn, không phải là sự ồn ào, cho nên nó có thể được nghe thấy chỉ bởi những người trong tĩnh lặng và nó có thể được nhìn thấy chỉ bởi những người có mắt thực sự để nhìn. Nó có thể được cảm thấy bởi những trái tim sẵn sàng bị quấy động bởi điều chưa biết và không thể biết.

Prem có nghĩa là tình yêu, barbara là từ Hy Lạp, nó có nghĩa là người lạ. Những người Hy Lạp có thói quen gọi những người không nói ngôn ngữ của họ là người lạ - không chỉ là người lạ mà họ còn nghĩ rằng người đó là man rợ. “Man rợ” xuất phát từ từ “barbara”. Họ nghĩ rằng người đó là hoang dại, là nguyên thủy, người đó chưa được truyền bá văn minh. Nhưng đó đã là thái độ của mọi người trên khắp thế giới. Mọi người nghĩ chính mình ở cấp bậc cao nhất và những người khác còn chưa là người.

Tình yêu là hiện tượng huyền bí nhất trên trần gian, bị hiểu sai nhất. Tình yêu là điều kỳ lạ vĩ đại nhất trên trần gian, bởi vì thế gian đã trở thành không còn tình thương yêu, vì thế nói về tình yêu có vẻ gần như là điên khùng. Trong thế giới quyền lực, chính trị, trong thế giới của bom nguyên tử, bom khí, nói về tình yêu là không phù hợp.

Tình yêu có vẻ chỉ dành cho những nhà thơ, những người mộng mơ, những kẻ hướng lạc; nó không dành cho những người thực dụng. Tình yêu đã trở thành điều kỳ lạ trên trái đất, đây là điều lạ lùng, rất đáng buồn – bởi vì nếu tình yêu là kỳ lạ, thế thì con người lỡ mọi ý nghĩa trong cuộc đời, mọi cảm giác về phương hướng và mọi khả năng phát triển. Chỉ thông qua tình yêu, con người mới được duy trì, mới được nuôi dưỡng. Chỉ thông qua tình yêu, con người mới trở thành tâm hồn hòa hợp. Chỉ thông qua tình yêu, tâm hồn mới được sinh ra. Không có tình yêu, con người như là thực thể không tâm hồn. Không có tình yêu con người không là gì khác ngoài cái máy.

Không phải am hiểu tạo ra sự khác biệt giữa con người và cái máy; tình yêu tạo ra sự khác biệt. Bây giờ các máy móc có thể tạo ra những máy tính có nhiều kỹ năng hơn, thông minh hơn đầu óc con người. Sớm muộn gì thì máy tính cũng sẽ thực hiện mọi công việc mà đầu óc con người đã thực hiện trong nhiều thời đại, chúng sẽ vận hành tốt hơn bộ óc của Albert Einstein. Thế thì sự khác biệt sẽ là gì? Chúng sẽ là những con người giỏi giang hơn – những máy tính.

Sự khác biệt duy nhất sẽ trở thành điều quyết định trong tương lai, đó là tình yêu. Không máy móc nào có thể được tạo ra có thể lưu giữ tình yêu; tình yêu vẫn giữ nguyên là hiện tượng bên trong của con người. Toàn bộ tương lai phụ thuộc vào việc chúng ta có thể phát triển tình yêu trên thế giới lớn mạnh như thế nào, nếu không con người sẽ đứng bên bờ của biển mất dạng. Con người

sẽ trở thành nô lệ của chính những máy móc do họ tạo ra. Hy vọng duy nhất là tình yêu.

Toàn bộ thuyết giảng của tôi cơ bản dựa trên tình yêu. Tình yêu là kỳ lạ - nhưng hãy kết bạn với nó. Hãy để cho tình yêu trở thành người khách được chào đón nồng nhiệt nhất trong trái tim bạn.

Sabine là từ Latinh, nó có nghĩa là cô; dharmo có nghĩa là tôn giáo – tôn giáo cổ.

Tôn giáo luôn là như vậy, từ khởi đầu cho đến kết thúc. Mọi thứ khác thay đổi, nhưng thực tại cuối cùng vẫn giữ nguyên, luật tối thượng của thực tại vẫn giữ nguyên. Bạn có thể gọi nó là cổ nhất hoặc bạn có thể gọi nó là mới nhất, không có gì khác biệt; cả hai đều có nghĩa như vậy.

Tôn giáo là không thời gian, nó tồn tại bên ngoài thời gian. Tình cờ nó vào thời gian – khi Phật còn đó hoặc khi Jesus còn đó hoặc khi Moses còn đó. Tính dễ lĩnh hội của họ là cách họ mang cái bên kia vào thế giới; trong một thời khắc toàn bộ thế giới trở nên tỏa sáng cùng vĩnh hằng. Nhưng khi Phật ra đi, khi Jesus ra đi, ánh sáng đó lại biến vào bên kia. Thế rồi những nhà thờ tồn tại, những kinh sách tồn tại, những tín ngưỡng, những đức tin tồn tại, Thiên Chúa giáo, Hindu giáo và Hồi giáo tồn tại nhưng họ liên tục thờ cúng một cái gì đó chết.

Mọi người phải trao sự ra đời cho tôn giáo bằng chính bản thể mình, chỉ khi đó thì nó mới sống động. Mọi người phải trở thành người mẹ của tôn giáo, thành

dạ con của tôn giáo. Và tất cả điều đó chính là sannyas: bạn phải mang bầu với cái bên kia. Bạn phải mang đến một cái gì đó không có sẵn của thế giới vật chất, một cái gì đó phi-vật chất. Khi thứ phi-vật chất đó được liên hệ thì cuộc đời bạn được chuyển hóa. Chính bởi cái chạm của nó mà kim loại cơ bản biến đổi thành vàng. Cái chết không còn là chết nữa: cái chết trở thành bất tử.

Prem có nghĩa là tình yêu; el là gốc Hy Lạp, nó có nghĩa là Thượng đế hoặc điều linh thiêng. Và Elisabetta là tên của người mẹ của John Baptist [người làm lễ rửa tội].

John Baptist là một trong những nhà cách mạng vĩ đại nhất trên thế giới. Toàn bộ lợi ích của việc mang Jesus đến cho thế giới là thuộc về ông ta. Ông ta có trách nhiệm với Jesus còn hơn là cha và mẹ ruột của Jesus. Ông ta là người đã chuyển hóa Jesus; ông ta trao cho Jesus lần sinh thứ hai. Ông ta làm sạch Jesus khỏi mọi ô uế, ông ta khai mở Jesus để đón nhận Thượng đế trong trái tim mình: đó là tất cả những gì về lễ rửa tội.

Elisabetta là tên của mẹ John Batist và nó xuất phát từ gốc tốt đẹp: "el" - thánh thần linh thiêng. Tên đầy đủ của bạn có nghĩa là tình yêu linh thiêng. Và người phụ nữ sinh hạ ra John Batist hẳn phải là người phụ nữ của tình yêu linh thiêng.

Tình yêu và linh thiêng là đồng nghĩa: nếu bạn là yêu thương, bạn là linh thiêng; nếu bạn là linh thiêng, bạn là yêu thương. Chúng không thể tách biệt đó là hiện tượng duy nhất nhìn từ hai góc độ khác nhau. Nên nhớ: bạn có

thề càng yêu nhiều thì bạn sẽ nhận ra Thượng đế đến gần với bạn hơn.

Con người có thể hoàn toàn quên về Thượng đế - tình yêu là đủ. Nếu con người có thể ngập chính mình vào tình yêu một cách toàn bộ thì Thượng đế tự nguyện xuất hiện.

**

[Một sannyasin sắp đi nói, anh ta làm công việc của người luật sư ở phương Tây và bây giờ anh ta muốn làm việc nhiều hơn như là nó được thực hiện ở ashram, nhưng anh ta cảm thấy nhu cầu về việc đào tạo nhiều hơn, đầu tiên là những kỹ năng và thiền].

Bạn có thể bắt đầu công việc, nhưng nếu bạn được chuẩn bị nhiều hơn một chút, bạn sẽ cảm thấy tự tin hơn. Năng lượng đã sẵn sàng, không vấn đề gì, nhưng bạn vẫn không có sự tự tin đó. Bạn sẽ có một chút do dự về việc làm cách nào để đi xa hơn, bắt đầu từ đâu, điều gì cho phép, điều gì không cho phép; đó sẽ là sự căng thẳng của bạn. Năng lượng của bạn sẵn sàng, bạn có thể bắt đầu công việc, nhưng sự tự tin của bạn đã chưa sẵn sàng. Vậy nên chỉ cần làm mạnh mẽ thêm sự tự tin của bạn, nếu bạn có thể, ở đây một năm và thực hiện những khóa giảng của trường đại học và bạn sẽ tuyệt đối sẵn sàng.

Điều vĩ đại nhất trong mọi dạng công việc trị liệu là tự tin tuyệt đối. Đó là sức mạnh làm lạnh thực sự: không phải những gì bạn làm mà cách nào bạn làm. Kỹ thuật là điều thứ hai, tính cách của nhà trị liệu là thứ

nhất; nếu nhà trị liệu tuyệt đối tự tin, thế thì năm mươi phần trăm công việc đã được thực hiện. Nếu nhà trị liệu có một chút do dự, một chút nao núng thì ngay lập tức bệnh nhân sẽ tóm lấy cái đó. Đó là sự rung động tinh tế; bạn không thể giấu nó, nó hay lây nhiễm. Thế thì công việc trở nên kéo dài và phức tạp không cần thiết.

**

[Một sannyasin hỏi: nhưng thế thì sự tự tin xuất hiện bằng thực hiện công việc sao?]

Tự tin có thể xuất hiện bởi thực hiện công việc, đó là sự thật, nhưng sau đó sẽ mất nhiều năm để quay lại.

Cho nên đề nghị của tôi là nếu bạn có thể đến, nếu điều đó là có thể, thế thì hãy đến và ở đây lâu hơn một chút, thực hiện tất cả các nhóm, các bài giảng đại học, và trở nên chịu đựng năng lượng của tôi nhiều hơn. Chỉ một chút sai sót và điều đó có thể trở thành nguy hiểm đối với con người; chỉ một chút nghi ngờ trong tâm trí bạn thì nó sẽ tạo ra nghi ngờ trong tâm trí bệnh nhân. Bạn cần niềm tin vô hạn vào những gì bạn đang thực hiện; niềm tin đó là sự chăm sóc thực sự.

Hiện nay, những nhà phân tâm học nói rằng, bảy mươi lăm phần trăm trị liệu xuất hiện thông qua những lời nói trấn an. Đó không phải là thuốc thực sự có tác dụng, thuốc thực sự chỉ sử dụng hai mươi lăm phần trăm. Bảy mươi lăm phần trăm là phẩm chất lây nhiễm của các nhà trị liệu, sự tự tin mạnh mẽ của nhà trị liệu, ánh sáng của mắt họ, niềm tin tuyệt đối mà họ sẽ giúp

đỡ, rằng bạn sẽ được giúp đỡ, rằng không có rắc rối nào cả - đó là bảy mươi lăm phần trăm của công việc.

Lời khuyên của tôi là: nếu bạn có thể thu xếp, hãy quay trở lại. Ở đây thêm ít tháng và sau đó bắt đầu công việc.

[Một sannyasin nói: người yêu của tôi rời tôi vài tháng trước và tôi không cảm thấy liên hệ với bất kỳ điều gì. Một trong những lý do tới đây và cùng với thầy là cảm thấy một sự liên hệ nào đó về tình yêu mà tôi đã bị lỡ].

Có sự việc xảy ra rằng: khi bạn tách biệt với một người nào đó mà bạn đã sống cùng trong thời gian dài, người bạn đã yêu, thế thì khoảng trống này buộc phải có. Con người phải học cách chấp nhận những khoảng tối đó; chúng là điều tự nhiên.

Nếu bạn đã thích thú với việc cùng một ai đó, thế thì ai sẽ đau khổ khi người đó rời bạn hoặc bạn rời người đó? Đây là cái giá chúng ta phải trả. Đau khổ là cái giá cho tất cả những niềm vui mà bạn đã có được trong cuộc đời và không gì là không có giá. Con người phải học những thực tế khắc nghiệt của cuộc đời; đây là số học thuần túy. Bạn chưa bao giờ hỏi tôi khi bạn thích thú với việc cùng một người phụ nữ - bây giờ tại sao lại hỏi tôi? Nếu bạn đã hỏi tôi, thế thì tôi hẳn đã phá hủy nhiều thứ ngay lúc ấy; thời điểm này hẳn sẽ không xuất hiện. Nhưng con người phải học.

Chỉ thư giãn, thiền, thực hiện một vài nhóm... và có thể bạn tìm ra người phụ nữ khác! Thế rồi lại nhận lấy những rắc rối!

Chỉ còn cách duy nhất, đó là, con người dần học trở thành vị Phật – rất chậm! Và không có phụ nữ, hẳn sẽ không có những vị Phật!

Chương XXVIII

**30 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Prem có nghĩa là tình yêu. Tình yêu là sức mạnh duy nhất; tất cả những sức mạnh khác là không chính đáng. Nhưng tình yêu cũng rất ngược đời – sức mạnh của nó không phải là của bạo lực, của gây hấn; sức mạnh của nó là của cõi mở, dễ tổn thương, sẵn sàng đón nhận. Sức mạnh của nó bao gồm buông bỏ, mềm mại, dâng hiến.

Trên thế giới có hai khả năng về sức mạnh. Một là sức mạnh giống đục – sức mạnh của đá, sức mạnh của thú hoang. Sức mạnh thứ hai là giống cái: sức mạnh của nước, không phải đá; của hoa, không phải thú hoang; không phải sức mạnh của cơ thể, của cơ bắp mà là sức mạnh của trái tim.

Tên của bạn là hay nhưng nghĩa phải được hiểu một cách đúng đắn. Người phụ nữ mạnh không có nghĩa như là người đàn ông mạnh; với đàn ông thì ý nghĩa thay đổi. Người đàn ông mạnh nghĩa là như đá. Người phụ nữ mạnh nghĩa là như chất lỏng, như dòng chảy, như nước chảy; dòng suối cuộn cuộn, sức mạnh của đạo – không phải là đấu tranh mà là mềm dẻo.

Jesus nói: Ban phúc cho những người cuối cùng trên thế gian, bởi vì họ sẽ là người đầu tiên trong vương quốc của Thượng đế. Ông ấy đang nói về sức mạnh đó, sức mạnh của không ai cả.

Anand có nghĩa là phúc lạc, moksha có nghĩa là tự do tối thượng. Từ “moksha” là quá duy nhất ở phương Đông và không thể dịch sang bất kỳ ngôn ngữ phương Tây nào, bởi vì chính ý tưởng của moksha chưa bao giờ tồn tại trong ý thức phương Tây. Nhưng nó có thể được hiểu.

Những tư tưởng mộ đạo phương Tây nghĩ về hai điều tồn tại: một là địa ngục, hai là thiên đường. Địa ngục là sự đau khổ thuần khiết và thiên đường là niềm vui thanh khiết. Chúng ta có hai từ này ở phương Đông, nhưng chúng ta có từ thứ ba “moksha” có nghĩa là tự do từ niềm vui cũng nhiều như tự do từ nỗi đau khổ - bởi vì sự sáng suốt vĩ đại phương Đông về cuộc đời là ở chỗ, thời điểm xuất hiện khi con người mệt mỏi về niềm vui, chán nản với hạnh phúc. Đó là sự sáng suốt vĩ đại.

Hiểu một cách đơn giản rằng, con người chán nản với đau khổ, con người mệt mỏi vì nó, con người muốn rũ bỏ nó. Nhưng những nhà huyền môn phương Đông nhìn thấy rằng, có thời khắc xuất hiện khi hạnh phúc là tầm thường, là gánh nặng không cần thiết và con người cũng muốn rũ bỏ nó. Khi bạn rũ bỏ khỏi cả hai đau khổ và vui sướng, tốt và xấu, ánh sáng và bóng tối, sinh và tử, khi bạn tự do khỏi lưỡng cực - trạng thái đó, sự siêu việt đó là moksha.

Không thể định nghĩa điều đó, bởi vì, thời điểm bạn cố định nghĩa nó, bạn sử dụng bất kỳ từ nào thì lưỡng cực cũng quay trở lại. Nếu bạn gọi nó là ánh sáng, không phải như vậy, bởi vì ánh sáng là một phần của lưỡng cực: sáng - tối. Nếu bạn gọi đó là tốt, không phải như vậy. Thậm chí nếu bạn gọi đó là Thượng đế, không phải như vậy, bởi vì Thượng đế là một phần của tồn tại lưỡng cực: thiên thần và quỷ dữ. Không từ ngữ nào là thỏa đáng. Đó là trải nghiệm không lưỡng cực, không từ ngữ của cái một tuyệt đối với tồn tại. Nó quá tinh tại, quá im lặng đến

mức con người không có ở đó, bởi vì con người chỉ có thể ở đó nếu có một sự kích động nào đó.

Bản ngã sống nhờ sự kích động; sự kích động phải có đó để bản ngã tồn tại. Nếu đó không phải là niềm vui thích, bản ngã sẵn sàng sống với đau khổ, nhưng sự kích động là cần thiết. Trạng thái không-kích động là biến mất và biến mất là đạt được tự do cuối cùng. Đó là điều chúng ta gọi là phúc lạc. Phúc lạc không tương đương với hạnh phúc; đó chỉ là sự vắng mặt của mọi niềm hạnh phúc, của mọi nỗi bất hạnh.

Đó là mục tiêu của sannyas và khi nó đạt được thì có một cái gì đó vẫn giữ nguyên bị thất lạc. Nó có thể đạt được, bởi vì đó là một cái gì đó cố hữu trong chính thực tại bạn; nó chỉ cần bộc lộ.

Anand có nghĩa là phúc lạc, reiner có nghĩa là con người thanh khiết. Sự thanh khiết không có nghĩa là lòng tốt: sự thanh khiết có nghĩa là sự vắng mặt của ý tưởng về thiện và ác. Sự thanh khiết có nghĩa là ngây thơ trong trắng. Tội phạm không phải là không có tội, mà là người đã làm điều sai trái; và cái gọi là vị thánh không phải là không có tội, hoặc không phải là không kiêu ngạo. Cả hai được chọn: người này đã trở thành tội đồ, người khác đã trở thành thánh nhân, cả hai đều đã được tính toán.

Con người trong trắng giống như đứa trẻ: họ không biết gì về tốt hoặc xấu. Họ sống cuộc đời không tính toán, không kế hoạch, thời điểm tới thời điểm. Họ không có tính cách cá nhân: con người thanh khiết thực sự không bao giờ có tính cách cá nhân. Những người

xấu có tính cách cá nhân, những người tốt có tính cách cá nhân, nhưng người thực sự thanh khiết không có tính cách cá nhân. Họ không thể có tính cách, bởi vì tính cách có nghĩa là ô nhiễm, tính cách có nghĩa là ô uế.

Tính cách cá nhân có nghĩa bạn đã bắt đầu sống theo ý tưởng cụ thể nào đó. Bạn không còn thanh khiết nữa; hành động của bạn được lên kế hoạch trước, được nhắc lại. Hành động của bạn không tức thời, nó xuất hiện từ quá khứ. Nó đã được chuẩn bị trước, do vậy nó tẻ ngắt, vô trách nhiệm, không thông minh. Người thông minh không cần mang bất kỳ câu trả lời được chuẩn bị sẵn bên mình. Người đó tin vào trí thông minh của mình, cho nên khi hoàn cảnh xuất hiện, họ phản ứng ngay, và từ sự phản ứng đó một cái gì đó nảy sinh.

Sự nảy sinh đó sẽ làm ngạc nhiên họ cũng nhiều như làm ngạc nhiên những người khác, bởi vì họ đã không biết rằng điều đó sẽ giống như vậy. Do vậy người thanh khiết liên tục sống trong ngạc nhiên; họ sống cuộc đời tràn đầy sự ngạc nhiên. Cuộc đời họ là tràn đầy sự kính sợ. Họ sống như điều huyền diệu, họ hoạt động như điều huyền bí.

Sự tính toán sẽ tiêu diệt mọi điều huyền bí, sự cân nhắc sẽ hủy diệt mọi điều huyền bí. Am hiểu tạo ra những bức tường quanh bạn và nó không cho phép bạn nhìn thấy vẻ đẹp tuyệt vời quanh bạn, cuộc đời nhảy múa từ thời điểm tới thời điểm, diễn ra không ngừng, đó là điều không thể tin. Kiến thức ngăn cản bạn – nó giữ cho bạn mù lòa, nó làm cho bạn bị điếc. Dần dần, nó làm cho bạn quá vô cảm đến mức cuộc đời bạn chỉ là

cái tên; không còn thực sự sống động, bạn thực sự ở trong năm mờ.

Sống trong trắng là sống mộ đạo. Jesus nói: Những người giống như trẻ nhỏ, họ sẽ có khả năng vào vương quốc của ta, vương quốc Thượng đế.

Đó là ý nghĩa của tên bạn: sự trong trắng phúc lạc, sự thanh khiết phúc lạc.

Anand có nghĩa là phúc lạc, usha có nghĩa là rạng đông – rạng đông phúc lạc. Phương Đông đã yêu thích rạng đông, lý do là vì rạng đông đại diện cho một cái gì đó bên trong của thế giới bên ngoài. Giống như đêm kết thúc, đường chân trời trở nên đỏ và mặt trời bắt đầu mọc, chính xác như vậy, sự thức tỉnh bên trong cũng xuất hiện.

Nếu con người có thể thiền vào buổi bình minh thì bên trong và bên ngoài có thể trở nên đồng bộ. Do vậy rạng đông trở thành thời điểm cho thiền. Bên ngoài có thể kích hoạt quá trình bên trong, bởi vì bên ngoài và bên trong không thực sự riêng biệt như chúng biểu hiện; chúng tham gia cùng nhau, chúng là một phần của cái toàn bộ duy nhất.

Giống như buổi sáng đẹp tuyệt vời, buổi sáng bên trong cũng vậy – một triệu lần hơn – bởi vì khi bóng đêm bên trong kết thúc, ánh sáng này sinh trong bản thể bạn, lần đầu tiên bạn thực sự được sinh ra. Trước đó chỉ là cuộc sống vật lý. Bây giờ nó có màu sắc mới, phẩm chất mới, hương thơm mới: hương thơm của vĩnh hằng, hương thơm của bất tử.

Anand có nghĩa là phúc lạc; bernie là từ Giéc-manh, nó là viết tắt của bernard. Nó có nghĩa là con người dũng cảm.

Theo quan sát của tôi, sự dũng cảm nhất trong cuộc đời là dám đối mặt với rủi ro để được là phúc lạc.

Thiên hạ sống trong đau khổ bởi vì hèn nhát. Mọi người là hèn nhát và với những kẻ hèn nhát thì chỉ có đau khổ.

Trong đau khổ có một vài điều hấp dẫn với những kẻ hèn nhát. Đó là sự an toàn, bạn có thể phụ thuộc vào nó. Nó sẽ không rời bạn một cách dễ dàng, nó sẽ theo bạn; bạn sẽ không bao giờ được là một mình. Nó giúp bạn để có được sự chú ý của những người khác, nó giúp bạn có được sự thông cảm của những người khác. Nó trở thành nguyên cớ vì nhiều điều: nếu bạn thất bại, nó là nguyên cớ, nếu bạn không thành công, nó là nguyên cớ; nếu bạn không sáng tạo, nó là nguyên cớ. Nó là cái ô, bạn có thể giấu nhiều điều dưới nó. Và bạn không cần phải rất sáng tạo; bạn chỉ đơn giản là chờ đợi và nó sẽ tự nguyện xuất hiện. Bạn không cần phải tài năng, bạn không cần nhiều trí thông minh để trở nên đau khổ. Bất kỳ người ngu ngốc nào cũng có khả năng trở nên đau khổ. Nhưng trở nên phúc lạc cần trí thông minh.

Trở nên phúc lạc là một nghệ thuật – thực tế, là nghệ thuật vĩ đại nhất có thể được. Trở nên phúc lạc, con người cần phải mạo hiểm. Con người phải khám phá điều đó, con người phải lao vào vùng chưa biết, con người phải đối mặt với rủi ro để vào vùng chưa được vẽ trên bản đồ, không bản đồ trên tay, không hướng dẫn.

Con người phải sống cuộc đời rủi ro, chỉ có thể thì con người mới trở nên phúc lạc. Con người phải là kẻ chơi bạc mà không phải là thương gia, chỉ có thể con người mới phúc lạc.

Sannyas là rủi ro, bởi vì nó hướng tới một cái gì đó chưa biết, không an toàn, không quen biết. Di chuyển vào thế giới, ở thế giới đó bạn không biết gì. Đó là việc lặn sâu vào linh hồn bạn, từ đó bạn vẫn giữ nguyên tâm thần trong nhiều cuộc đời. Con người sẽ cần lòng dũng cảm để bỏ rơi sự nhận dạng cũ, can đảm để chết như là con người cũ và chỉ khi đó thì con người mới mới có thể sinh ra. Khi người cũ dùng thì người mới sinh ra. Tất cả những điều chúng ta biết về chúng ta đều là con người cũ; đó là sự nhận dạng của chúng ta, bản ngã của chúng ta, sự quen biết của chúng ta với chính chúng ta. Rủi ro ghê gớm nhất là trải qua sự khủng hoảng sâu sắc về nhận dạng.

Đó chính là sannyas là gì; ban đầu nó tạo ra sự khủng hoảng về nhận dạng. Con người cũ bắt đầu biến đi, con người mới không được nhìn thấy ở nơi nào và bạn đang trong trạng thái mập mờ mây trôi. Nỗi sợ ghê gớm xuất hiện. Con người hẳn là muốn quay trở lại và bám lấy thế giới cũ, thế giới quen biết nhưng không thể; quay lại là điều không thể. Cuộc đời không biết quay lùi lại, nó luôn hướng về phía trước.

Lòng dũng cảm vĩ đại sẽ cần đến, không bao giờ cần đến sợ hãi. Đó là cái giá chúng ta phải trả để được là phúc lạc.

Prem có nghĩa là tình yêu, cecilia có hai nghĩa; một xuất phát từ Latinh, nó có nghĩa là mù. Tình yêu là mù quáng, đó là vẻ đẹp của tình yêu. Mù theo con mắt của người trí tuệ, bởi vì nó là vô lý, phi logic. Nó có mắt của chính nó, nhưng cái đầu không thể nhìn thấy đôi mắt của trái tim. Cái đầu liên tục lên án trái tim là mù quáng. Nhưng những người đã ném trái tình yêu nói rằng chỉ tình yêu mới có mắt, bởi vì nó có thể nhìn thấy những nơi mà logic thất bại, nó có thể tới những nơi mà lý lẽ dừng lại.

Lý lẽ là nặng nề, giới hạn bởi lực hút của đất. Tình yêu là nhẹ; nó có đôi cánh, nó có thể bay lên những bầu trời cao nhất.

Nhưng nó vẫn giữ nguyên là khó hiểu đối với trí tuệ, do vậy những người am hiểu trên khắp thế giới đã gọi tình yêu là mù quáng. Nhưng thà mù quáng trong tình yêu còn tốt hơn là mất sáng của logic. Nếu có sự lựa chọn giữa đôi mắt mù quáng của cái đầu và đôi mắt mù quáng của trái tim thì hãy chọn sự mù quáng của trái tim.

Đó là sự khởi đầu của sannyas. Sannyas là tình yêu với tồn tại.

Nghĩa khác của cecilia cũng đẹp. Cecilia là nhà huyền môn Thiên Chúa giáo nữ. Bà ấy đã bị sát hại, bị ám sát, nhưng trong khi bà ấy bị hành hạ, bà ấy luôn hát những bài ca tuyệt vời. Họ không thể sát hại những bài ca của bà ấy: họ có thể hủy hoại cơ thể nhưng không thể hủy hoại linh hồn bà. Thậm chí Jesus không hát những bài ca khi ngài bị đóng đinh trên cây thập ác, nhưng Cecilia đã từng thực hiện. Bà ấy đã bùng nổ thành nhiều

bài ca; hơi thở cuối cùng là bài ca của trái tim bà. Vì thế bà trở thành vị thánh bảo trợ cho âm nhạc. Chắc hẳn bà đã yêu Thượng đế một cách tuyệt đối.

Điều huyền diệu này là có thể chỉ bởi tình yêu tuyệt vời – khi bạn bị hành hạ, khi bạn bị giết hại, khi cái chết đang chắc chắn đến gần hơn ở mỗi thời điểm và bạn vẫn tỏa hương thơm cùng bài ca. Điều đó là có thể chỉ bởi sự tin tưởng tuyệt đối. Đó là chiến thắng của cái sống trước cái chết. Đó là chiến thắng của âm nhạc đối với sự tàn sát.

Lần sau hãy đến với thời gian dài hơn; nhiều điều phải được thực hiện? Tôi phải dạy bạn làm cách nào để ca hát!

Prem có nghĩa là tình yêu, gerard là từ Giec-manh; nó có nghĩa là chiến binh da đỏ với ngọn giáo. Điều đó có một chút nguy hiểm, bạo lực và không phải là sự yêu thích của tôi. Nhưng với tình yêu tham gia vào thì toàn bộ phẩm chất được biến đổi. Tên đầy đủ của bạn bây giờ sẽ là: chiến binh da đỏ với ngọn giáo tình yêu.

Tình yêu là ngọn giáo. Nó không tiêu diệt ai; nó không phải là hủy diệt, nó là sáng tạo.

Đó là nền tảng rất cơ bản của cuộc sống, vui vẻ, sáng tạo. Nhưng tôi vẫn giữ tên nó bởi vì nghĩa của nó mang nội dung về lòng dũng cảm.

Nên nhớ: dũng cảm không có nghĩa là không sợ hãi. Nếu một người nào đó không sợ hãi, bạn không thể gọi họ là dũng cảm. Bạn không thể gọi cỗ máy là dũng cảm; nó là không sợ hãi. Dũng cảm chỉ tồn tại trong đại

dương của sợ hãi, dũng cảm là ốc đảo trong đại dương sợ hãi. Nỗi sợ có đó, nhưng mặc dù vậy, con người vẫn bất chấp rủi ro; đó là lòng dũng cảm. Con người run sợ, con người sợ vào bóng tối và vẫn tiếp tục hành trình. Mặc dù là tự hành trình; đó là ý nghĩa của trở nên dũng cảm. Điều đó không có nghĩa là sợ hãi. Nó có nghĩa là rất nhiều nỗi sợ nhưng vẫn không bị nó khống chế.

Câu hỏi sâu sắc nhất nảy sinh khi bạn hướng vào tình yêu. Thế thì nỗi sợ ôm chặt tâm hồn bạn, bởi vì yêu có nghĩa là chết, chết thành người khác. Đó là cái chết, và còn sâu sắc hơn cái chết thông thường. Với cái chết thông thường, chỉ có cơ thể chết; với cái chết của tình yêu, bản ngã chết. Tình yêu cần khí phách lớn lao. Nó đòi hỏi con người có khả năng vào nó, mặc dù tất cả nỗi sợ đó sẽ vẫn la lối âm ỉ quanh con người.

Rủi ro càng ghê gớm thì khả năng phát triển càng tuyệt vời – vậy nên, không gì có ích hơn tình yêu trong việc giúp con người phát triển. Mọi người sợ hãi vẫn giữ nguyên là trẻ con, vẫn giữ nguyên chưa trưởng thành, chưa chín chắn trong tình yêu. Đó là ngọn lửa duy nhất của tình yêu, nó mang sự chín chắn đến cho bạn. Tình yêu là con dao hai lưỡi: nó đâm bạn và nó cũng đâm người khác – và nó đâm vào chính lõi sâu nhất của bản thể bạn.

Cho nên hãy để nghĩa là: dũng cảm cùng cây giáo của tình yêu. Nghĩ về tình yêu, thiền về tình yêu, bước từng bước vào yêu. Dần dần, bạn sẽ có khả năng khám phá địa hạt của tình yêu. Và địa hạt của tình yêu là địa hạt của Thượng đế; đó là toàn bộ bản đồ của Thượng đế.

Con người biết tình yêu là biết Thượng đế; con người không biết tình yêu có thể biết về Thượng đế nhưng sẽ không bao giờ biết Thượng đế là gì.

**

[Một sannyasin nói: Osho, kể từ khi tôi cùng thầy, tôi đã nhìn thấy tình yêu thông qua hai bộ mặt và tôi đã mang những bộ mặt đó cùng mình. Những thứ tuyệt diệu nhất và khủng khiếp nhất với tôi là với tình trạng đó].

Tình trạng đơn giản là tuyệt đẹp. Chỉ bởi vì ở nơi nào đó trong thâm tâm, bạn tạo ra rắc rối từ nó, bạn vướng vào rắc rối một cách không cần thiết.

Học hỏi bí mật đơn giản: đừng chọn, hãy để mọi thứ xảy ra. Và bất kỳ điều gì xuất hiện cũng là tốt. Đúng, đôi khi những điều xấu xa cũng xuất hiện, nhưng chúng cũng là tốt. Đôi khi đau khổ xuất hiện; điều đó cũng là tốt. Điều tốt không loại trừ bất kỳ thứ gì, nó bao gồm tất cả.

Bạn thực sự trong tình trạng tốt, nhưng bởi vì bạn muốn làm cho nó rõ ràng hơn, bình ổn hơn, xác định hơn, chắc chắn hơn thì bạn lại tạo ra rắc rối cho chính mình.

Không tình trạng sống động nào có thể từng được xác định. Nó luôn mơ hồ; nó như mây mù, hơi khó hiểu, nó luôn thay đổi, nó ở trong tình trạng thay đổi liên tục. Và con người tạo ra nỗi khổ bởi vì họ sợ ở trong tình trạng luôn thay đổi. Họ muốn sự chắc chắn, chắc như đinh đóng cột. Họ muốn biến mọi thứ thành xác định, thành cụ thể sao cho họ có thể thao túng nó. Họ không muốn bị lạc trong sương mù. Nhưng cuộc đời là vậy, tình yêu

là vậy, thiên là vậy: có khả năng bị lạc trong sương mù – không xác định, không cụ thể, không phương hướng, không bất kỳ khả năng phán đoán nào về những gì sẽ xảy ra thời điểm tiếp theo. Với sự tin tưởng lớn lao, con người cho phép bất kỳ điều gì xuất hiện.

Bạn đang trong thử thách tuyệt vời. Và tình yêu trở nên thực sự sắc bén khi có thử thách. Chỉ hai người yêu không phải là hiện tượng quá sâu sắc. Khi có ba người yêu, thế thì nhiều thứ trở thành ba chiều hướng; ngược lại nó vẫn giữ nguyên hời hợt, hai khía cạnh. Và bạn đang thực sự nhìn vào bức tranh ba chiều! Hãy vào nó, và vào với sự thích thú! Điều gì sẽ bị mất? Hai đối tác khác đang nhận nhiều thứ hơn bạn; họ đang thích thú cuộc chơi hơn. Bạn cũng thích thú!

Nhưng chúng ta quá nặng gánh với những ý tưởng lỗi thời, những khái niệm vô nghĩa. Hãy đặt mọi thứ ra ngoài và hãy để nhiều điều xuất hiện. Bất kỳ điều gì xuất hiện cũng đều tốt. Đừng cố thao túng tình trạng đó và sẽ không có vấn đề gì. Hãy sẵn sàng với tình trạng đó, đừng cố làm chủ chúng. Bởi chính nỗ lực làm chủ chúng mà bạn bắt đầu đấu tranh, bạn bắt đầu kháng cự. Và thế thì toàn bộ niềm vui biến mất; điều huyền bí trở thành rắc rối. Đừng kháng cự, đừng đấu tranh, mọi rắc rối sẽ biến thành huyền bí.

Đó là toàn bộ nghệ thuật sống, tôi gọi đó là giả thuật kim. Nghệ thuật biến đổi rắc rối thành huyền bí là giả thuật kim. Nhưng mọi người liên tục làm điều ngược lại – họ liên tục biến đổi những điều huyền bí thành những rắc rối và thế rồi họ chịu đựng đau khổ.

Thời gian này đừng chọn. Hãy sẵn sàng với bất kỳ điều gì xuất hiện, đi bất kỳ đâu nó mang bạn đi. Như chiếc lá vàng trong gió, không đích đến, vô phương, không ý niệm về nơi bạn sẽ đến. Bất kỳ nơi nào làn gió thổi, bạn sẽ đồng hành cùng nó; và nếu làn gió đổi hướng, dĩ nhiên bạn đổi hướng cùng nó – bạn không tạo ra một sự kháng cự yếu ớt nào với gió.

Hãy là gỗ trôi dạt và nhìn xem sự thích thú của nó – đó là toàn bộ bí mật của đạo.

Prem có nghĩa là tình yêu, lok có nghĩa là thế giới – thế giới tình yêu hoặc khía cạnh tình yêu. Cuộc sống là đa dạng. Chúng ta đang không sống trong một thế giới, có nhiều thế giới cùng nhau; nó là đa vũ trụ, không phải là duy nhất vũ trụ. Trong vũ trụ, người sống những cuộc đời logic hoàn toàn khác với người sống trong tình yêu. Nhà thơ sống trên thế gian hoàn toàn khác với nhà toán học, nhà chính trị sống trên thế gian hoàn toàn khác với nhà huyền môn. Có nhiều thế giới ở đây, nhưng điều tốt nhất để lựa chọn là thế giới tình yêu, bởi vì tất cả mọi điều tuyệt vời đều nảy sinh từ tình yêu – thơ ca, âm nhạc, nhảy múa. Và sau cùng, Thượng đế xuất hiện từ tình yêu.

Cho nên hãy để tình yêu trở thành thế giới của bạn bạn hãy chọn nó một cách tinh táo. Bỏ rơi mọi thứ chống lại tình yêu và giữ gần với trái tim bạn những thứ vì tình yêu; thế thì dần dần cấu trúc sẽ thay đổi. Khi bạn trở thành tình yêu, bạn đã thực sự trở thành con người. Chỉ con người mới có khả năng yêu – và không phải mọi con người, bởi vì nhiều người vẫn giữ nguyên chỉ là

khả năng, họ chưa bao giờ biến điều đó thành hiện thực. Chỉ tình cờ, Phật, Jesus, Zarathustra, Lão Tử trở thành những người yêu thực sự. Họ biết những cực đỉnh, họ biết kho báu của cuộc đời.

Sannyas là thế giới của tình yêu. Tôi khai tâm bạn thành sannyas sao cho tôi có thể khai tâm bạn thành tình yêu. Sannyas là ô cửa; tình yêu là ngôi đền.

Chương XXIX

**31 tháng giêng năm 1979
buổi tối tại thính đường Trang Tử**

Anand có nghĩa là phúc lạc, trạng thái tuyệt đỉnh của niềm vui – tuyệt đỉnh trong hoàn cảnh rằng con người không thể rơi trở lại, tuyệt đỉnh trong hoàn cảnh rằng không có bất kỳ cái gì trong nó mà lại là đối nghịch. Đó không phải là trải nghiệm hỗn hợp. Thông thường, niềm hạnh phúc của bạn cũng chứa một cái gì đó bất hạnh trong nó; chúng chưa bao giờ là thanh khiết. Trong đời thường, mọi thứ đều bị pha trộn, pha trộn bởi chính sự đối nghịch của nó.

Tình yêu của bạn có một phần nào đó bên trong, mà nó là hoàn toàn đáng ghét. Cái sự ghét của bạn cũng chứa sự yêu; đó là một dạng bệnh tật của tình yêu, một dạng ốm yếu của tình yêu, nhưng nó có đó. Trong những kinh nghiệm đời thường thì mọi trải nghiệm là không thanh khiết. Bằng việc nói tình yêu tuyệt đỉnh tôi ngụ ý rằng đó chỉ là niềm vui và không còn gì khác; đó là niềm vui thanh khiết.

Từ “henk” là đẹp. Đó là từ Giéc-manh; nó xuất phát từ henry. Nó có nghĩa là kẻ thống trị ngôi nhà. Và đó là điều vĩ đại nhất đạt được trong cuộc đời – trở thành kẻ thống trị chính mình.

Thống trị người khác là điều dễ dàng. Điều khó khăn nhất là thống trị chính mình, là người chủ bên trong thực tại mình – không phải là nô lệ đối với những ước mong, không phải là đầy tớ với những tư tưởng, không bị kéo, không bị đẩy, không bị thao túng bởi hàng nghìn lẻ một thứ trong tâm trí con người, tuyệt đối thoải mái, ở nhà, hoàng đế của vương quốc bên trong mình. Phúc lạc chỉ có thể với người đã trở thành người chủ của

chính mình, thống trị bản năng bên trong của mình: đó là ngôi nhà của bạn.

Prem có nghĩa là tình yêu. Luciano là từ Latinh, nó xuất phát từ lux, có nghĩa là ánh sáng. Tên đầy đủ của bạn nghĩa là ánh sáng của tình yêu. Và không có ánh sáng nào khác trong cuộc đời, tất cả những ánh sáng khác chỉ là sự thay thế. Con người có thể đánh lừa chính mình, đánh lừa những người khác trong thời điểm, vậy thì người đó vẫn giữ nguyên trong bóng tối. Trừ khi tình yêu xuất hiện nếu không bóng tối của tâm hồn vẫn tiếp tục. Bóng đêm bị xua tan chỉ khi tình yêu đã gõ lên ô cửa. Bình minh chỉ xuất hiện khi tình yêu gõ lên ô cửa.

Luciano cũng đẹp, bởi vì đây là tên được đặt cho đứa trẻ ra đời vào buổi bình minh, vào ngày mới – những đứa trẻ của ánh sáng, những đứa trẻ của bình minh. Có thể đó cũng là một ẩn dụ đẹp cho sự ra đời bên trong. Con người phải được sinh ra ở đó, con người phải trở thành đứa trẻ của bình minh bên trong. Bóng tối dày đặc, bóng tối đã thắng thế trong thời gian dài, những nỗ lực của chúng ta để tạo ra ánh sáng là rất nhỏ bé, không đáng kể. Những ước mong hướng tới ánh sáng chỉ là những nảy sinh tình cờ, những ước mong đó chứng tỏ chỉ là bong bóng xà phòng.

Nó phải trở thành sự bền gan, nó phải trở thành sự mãnh liệt ghê gớm, khát khao cứ như cuộc sống con người đang gặp rủi ro. Trừ khi nó trở thành vấn đề sinh tử, nếu không con người không thể tạo ra ánh sáng. Thế thì con người bị sống đọa đầy trong bóng tối – và

sống trong bóng tối không bao giờ là sống, đó là sống mà như chết.

Tình yêu là bước đầu tiên tới ánh sáng, bởi vì tình yêu là bước đầu tiên ra ngoài bản ngã. Tình yêu là bước đầu tiên của buông bỏ. Bóng tối bao gồm bản ngã, kháng cự, không buông bỏ; bóng tối là ảo ảnh rằng “ta là riêng biệt với tồn tại”. Thời điểm bạn thư giãn, bạn tin vào cuộc sống, bạn không còn đấu tranh với nó nữa, bạn đang trong một dạng buông bỏ, bóng tối bắt đầu biến mất. Và buông bỏ là có thể, buông bỏ là có thể chỉ trong tình yêu.

Sannyas không là gì mà là nghệ thuật tinh tế về việc học làm cách nào để yêu – không phải làm cách nào yêu mà làm cách nào là tình yêu. Tình yêu, không như mối quan hệ mà như hương thơm tuyệt vời của bản thể. Và thế thì cuộc đời sẽ có phẩm chất mới, phẩm chất của ánh sáng.

Bóng tối chỉ có thể tạo ra đau khổ. Chỉ ánh sáng mới có thể tạo ra phúc lạc. Ánh sáng là Thượng đế - biểu tượng của sự sáng suốt, tầm nhìn, sự thấu hiểu tối thượng.

Deva có nghĩa là linh thiêng. Harald là từ Giec-mạnh; nó có nghĩa là chiến binh vĩ đại. Tên đầy đủ sẽ có nghĩa là: chiến binh của Thượng đế, chiến binh thần thánh.

Con người có thể đấu tranh vì chính mình hoặc đấu tranh vì Thượng đế. Khi họ đấu tranh cho chính mình họ làm vữa lòng bản ngã, họ làm mạnh thêm bản ngã; đó là hành trình bản ngã. Và bởi vì bản ngã là hào huyền, do vậy toàn bộ vấn đề không là gì mà là mơ. Đầu tiên đấu

tranh vì chính mình là đấu tranh cho một cái gì đó không tồn tại – và đó là điều mà hàng triệu người đang thực hiện.

Đấu tranh vì Thượng đế là đấu tranh chống lại bản ngã, đấu tranh vì Thượng đế là đấu tranh cho cái toàn bộ. Cuộc đấu tranh bao gồm cả việc tự làm tan rã chính mình, biến mất, trở thành không người nào, không thực tại, trong hấp hối, trên cây thập ác. Nhưng nếu con người có khả năng đóng đinh bản ngã của chính mình trên cây thập ác, thế thì tái sinh là điều chắc chắn, tuyệt đối chắc chắn. Con người chết như là bản ngã nhỏ bé nhưng lại sinh ra như là toàn bộ, như là Thượng đế. Jesus chết và Christ ra đời. Đây là cuộc chiến thực sự và những người tiên hành những cuộc chiến khác đơn giản là liên tục lỡ cơ hội.

Cho nên hãy bắt đầu cuộc chiến chống bản ngã, không phải vì bản ngã; không phải bắt đầu cuộc chiến chống cái toàn bộ, mà vì toàn bộ. Nên nhớ: chúng ta không thể kế tục chống lại cái toàn bộ, chúng ta chỉ có thể kế tục với cái toàn bộ.

Anand có nghĩa là phúc lạc, geha có nghĩa là nhà – ngôi nhà phúc lạc. Con người sống không ngôi nhà phúc lạc; họ sống ở chợ. Chợ đã đi vào thực tại họ. Thực tại bên trong họ là giao thông không ngừng, đông đúc, và luôn là giờ cao điểm – quá nhiều ý nghĩa, quá nhiều ước mong, quá nhiều ký ức, quá nhiều hy vọng, kỳ vọng, chương trình. Con người sống trong điều kiện đông đúc suốt cuộc đời mình, chưa bao giờ biết một thời điểm mà toàn bộ đám đông này là không cần thiết, rằng đó là

năng lượng tiêu tan, đó là hủy diệt, đó là đầu độc từ từ, đó là tự sát; rằng con người có thể sống trong tĩnh tại, trong tĩnh lặng tuyệt đối, rằng con người có thể có nhiều tĩnh lặng hơn trong bản thể mình so với ở Himalayas, rằng con người có thể hướng tới những không gian bên trong cái ta của mình mà chúng là vĩnh viễn trình nguyên – không ai đã từng tới đó, không ai có thể ngoại trừ chính mình. Nhưng thật không may, chúng ta vẫn giữ nguyên không nhận biết những kho báu bên trong chúng ta; chúng ta sống ở ngoại vi, chúng ta chưa bao giờ vào lâu đài bên trong của chính chúng ta.

Cho nên, tất cả những người thuyết giảng, tất cả những bậc thầy trên thế giới đều đồng ý duy nhất một điều rằng, vương quốc của Thượng đế ở bên trong bạn, ngôi nhà đã không được tìm kiếm một nơi nào đó bên ngoài, nó đã có đó. Bạn chỉ phải hướng vào trong, quay vào trong; bạn chỉ phải học nghệ thuật dò dẫm trong bản thể bên trong bạn.

Chỉ là thông thạo nhiều hay ít mà thôi – không phải là nghệ thuật mà là sự thông thạo. Nó được học chỉ bởi những người biết điều đó. Đó là một cái gì đó phải được chộp lấy. Do vậy mà sannyas cùng với bậc thầy di chuyển vào ngôi nhà bên trong của mình. Đó là sự lấy nhiệm. Nếu con người đến gần hơn với người đã vào bên trong ngôi nhà của mình, sớm hay muộn, sự tĩnh lặng của người đó sẽ bắt đầu khuấy động một cái gì đó bên trong con người chưa bao giờ mơ trước đó. Chính sự rung động của người đó sẽ kích thích những giấc mơ bên trong bạn, những ước mơ về điều chưa biết. Chính sự ảnh hưởng của người đó sẽ tác động giống như cú

sốc từ đầu đến chân của thực tại bạn; và cú sốc sẽ là sự làm sạch tuyệt vời. Nó sẽ làm tinh khiết bạn, nó sẽ đốt cháy tất cả những gì là rác rưởi, nhưng nó sẽ giữ gìn tất cả những gì là quý giá.

Deva có nghĩa là linh thiêng, marianne có nhiều nghĩa. Đầu tiên – nó bắt nguồn từ Do Thái – nghĩa là ân huệ, cầu nguyện, nhân từ và thật kỳ lạ cũng còn là nổi dậy. Từ “nổi dậy” với cầu nguyện là rất ý nghĩa, bởi vì với tôi người mộ đạo thực sự luôn là nổi dậy. Cầu nguyện chưa bao giờ có thể là chủ nghĩa tuân thủ; và nếu nó là như vậy, thế thì nó không phải là cầu nguyện, thế thì đó là nghi thức xã hội. Cầu nguyện thực sự luôn là nổi dậy; là cách mạng, bởi vì nó biến đổi thực tại con người và nó cũng biến đổi thế giới của con người. Thật kỳ lạ rằng cùng một từ lại có nhiều nghĩa như cầu nguyện, ân huệ, nhân từ và nổi dậy, nhưng với tôi điều đó không có gì lạ.

Điều thứ hai, nó cũng có khả năng là gốc Latinh. Thế thì nó có nghĩa là món quà của Thượng đế. Cuộc sống là món quà, món quà quý giá. Chúng ta không thể mua được nó, không có cách nào để mua; chúng ta vĩnh viễn nợ. Chúng ta chỉ có thể cúi xuống với lòng biết ơn. Chúng ta đã không kiếm được nó; nó đã được trao cho chúng ta bởi vì Thượng đế rất hào phóng, bởi vì ngài quá tràn đầy, bởi vì ngài không thể giúp mà là cho. Nghĩa đó cũng quá tuyệt đẹp.

Và nghĩa thứ tư là từ Ai Cập. Ở Ai Cập, Men-Amen là tên của tính Thượng đế. Từ cùng một gốc có từ Thiên Chúa giáo “amen”, nó là sự kết thúc của mọi lời cầu nguyện. Amen hoặc amin đều có nghĩa “Con nói “có”

với ngài, thừa Chúa. “Có” của con là toàn bộ, niềm tin của con là toàn bộ. Trong “có” của con, không có hình bóng của “không”; nó tuyệt đối trong trắng. Không có sự trộn lẫn của bất kỳ dạng nghi ngờ, tinh táo hoặc vô thức nào trong nó”.

Amen, amin, chúng đều có nghĩa là “Có, vâng, có”. Và đó là toàn bộ câu nguyện. Còn điều gì khác ngoài “có” mà chúng ta có thể nói với Thượng đế đây? Và thời điểm con người có thể nói “có” với Thượng đế một cách toàn bộ, cuộc đời bắt đầu mọc đôi cánh.

Tất cả những nghĩa đó đều đẹp. Thiên về tất cả những nghĩa đó, bởi vì mỗi tên có thể trở thành phép ẩn dụ. Nó có thể trao cho bạn sự sáng suốt vĩ đại bên trong cuộc đời. Nghĩ về câu nguyện, nghĩ về lòng khoan dung, nghĩ về ân huệ, nghĩ về câu nói có, niềm tin, buông bỏ, nghĩ về nổi dậy, và bạn sẽ có thể thưởng ngoạn toàn bộ quang phổ về tôn giáo; tất cả bảy màu của tôn giáo đều có đó.

Anand có nghĩa là phúc lạc, nirmohi có nghĩa là không quyền duyên.

Thời điểm bạn trở nên quyền duyên với bất kỳ thứ gì, đau khổ xuất hiện. Quyền duyên chống lại cuộc sống, do vậy, nó tạo ra đau khổ. Quyền duyên có nghĩa là chúng ta sẽ cản trở bất kỳ khả năng thay đổi nào. Cuộc sống là thay đổi, thay đổi không ngừng và thời điểm chúng ta bắt đầu cản trở sự thay đổi, chúng ta bắt đầu đẩy dòng sông. Thế thì chúng ta sẽ trở thành kẻ thù của cuộc sống – và hậu quả tự nhiên là đau khổ; chúng ta tự động bị

trừng phạt. Giữ nguyên không quyến luyến là bí mật giữ nguyên phúc lạc mãi mãi.

Vui thú, sống động, yêu thương tràn ngập. Nhưng khi nhiều thứ thay đổi, hãy để chúng thay đổi; khi nhiều thứ chuyển động, đừng dừng sự chuyển động của nó. Luôn hòa với sự thay đổi liên tục của tồn tại, đừng bao giờ chống lại nó thì không ai có thể tạo ra đau khổ cho bạn. Thế thì, bất kỳ là cái gì thì cũng mang phúc lạc đến, bởi vì bạn chưa bao giờ hy vọng nó là khác đi. Bất kỳ nó là gì thì cũng được chào đón. Bất kỳ điều gì biến đi bạn cũng nói lời tạm biệt; bạn cảm thấy biết ơn rằng nó đã có ở đó, và bạn cũng cảm thấy biết ơn rằng bây giờ nó không còn đó nữa, cho nên không gian được tạo ra cho một cái gì đó mới xuất hiện. Thế thì cuộc đời vẫn giữ nguyên như là thử thách, tự do, không phụ thuộc. Nó vẫn giữ nguyên như dòng sông cuộn chảy. Và thế thì đại dương sẽ không còn bao xa – nó đến gần hơn và gần hơn ở mọi thời điểm.

Toàn bộ bí mật của sannyas là sống cuộc đời trong toàn bộ mà không có bất kỳ sự quyến luyến, lệ thuộc nào. Đó là vấn đề khó khăn. Có nhiều người có thể sống, nhưng họ không thể giữ nguyên không lệ thuộc, không quyến luyến. Thế thì có những người có thể giữ nguyên không lệ thuộc, nhưng họ không thể sống. Đó là những điều bình thường. Chính vì vậy mà trong quá khứ có những người trần tục và có những người khác với trần tục. Sống cuộc đời trần tục và trở nên lệ thuộc, đau khổ. Thấy tu trốn khỏi cuộc đời vì sợ hãi việc trở nên quyến luyến mà họ ngăn cản cuộc sống. Họ giữ nguyên

không quyến luyến, nhưng có gì để quyến luyến đâu, làm gì còn cuộc sống.

Các Sannyasin của tôi phải tạo ra hiện tượng mới trên thế giới.

Họ sẽ ở trong thương trường nhưng không thuộc về nó. Họ sẽ sống mọi điều từ thông thường đến cực đỉnh với sự thích thú, với lễ hội, với say mê, họ sẽ giữ nguyên không quyến luyến, không lệ thuộc. Khi nó biến đi, họ sẽ không bám lấy, họ để nó đi. Họ sẽ có khả năng chào đón và tương tự như vậy, họ cũng có khả năng nói lời tạm biệt. Đó là tháp cao nhất có thể đối với tâm thức loài người. Chỉ có con người như vậy mới được giải thoát.

Anand có nghĩa là phúc lạc. Lionel là từ Latinh; nó có nghĩa là con sư tử non.

Phúc lạc chỉ dành cho những người sẵn sàng bứt phá khỏi tâm trí đám đông, khỏi tâm trí của con cừu, chỉ cho những người sẵn sàng trở thành sư tử. Sư tử có tâm lý hoàn toàn khác. Nó không tin vào đám đông, nó không theo con đường mòn. Nó là phiêu lưu, mạo hiểm nổi dậy là tinh thần cốt lõi của nó. Nó không phải là kẻ theo đuôi, sự tìm kiếm của nó là cho bộ mặt nguyên thủy.

Được nói rằng, khi Phật đạt được sự thoả mãn qua đầu tiên về chứng ngộ, người gằm lên như sư tử. Phép ẩn dụ là rất ý nghĩa. Bằng chính sự gằm rú đó, sự gằm rú của sư tử mà toàn bộ quá khứ của người, quá khứ giống con lừa, đã tan biến. Người không còn là một phần của xã hội mình nữa, không còn là một phần của quốc gia, không còn là một phần của bất kỳ đám đông nào - tôn

giáo, chính trị, tư tưởng. Lần đầu tiên người đơn độc một mình. Sự đơn độc đó là tinh thần của sư tử.

Và điều thứ hai nên nhớ: sư tử luôn trẻ. “Sư tử già” là vô lý. Thân thể có thể già nhưng tinh thần của sư tử vẫn luôn giữ nguyên trẻ trung; nó chưa bao giờ mất tính tươi trẻ của mình.

Chính vì vậy ở Ấn Độ, chúng ta đã không vẽ Phật, Krishna hoặc Mahavira khi già – không, chưa bao giờ. Không có nổi một bức tranh nào, không có bức tượng nào tồn tại mà nó lại miêu tả họ như những người già. Bạn có thể đến hàng nghìn ngôi đền và bạn sẽ luôn nhận thấy họ trẻ. Không phải là họ không bao giờ trở nên già – họ cũng đã già, cũng đã qua đời, nhưng chúng ta không có bất kỳ dấu hiệu nào về điều đó. Chúng ta không có bất kỳ ghi chép nào về cơ thể họ; toàn bộ sự quan tâm của chúng ta là tinh thần họ. Họ trong trẻo như những giọt sương, họ tươi mát như những cánh hoa hồng trong nắng ban mai, như những lá non trên cành. Trong quá khứ, họ luôn tươi trẻ, khỏe khoắn, họ chưa bao giờ trở nên rắc rối.

Trong quá khứ, không người nào nhận biết mà lại trở nên rắc rối. Đối với quá khứ, họ chết mọi thời điểm nhưng vẫn giữ sự trẻ trung của mình tuôn chảy, sự tươi mát của mình sống động. Họ chưa bao giờ chịu gánh nặng; họ không có quá khứ. Họ sống trong hiện tại, hiện tại là thời gian duy nhất của họ.

Cho nên bạn có cái tên đẹp: con sư tử trẻ hạnh phúc!

Prem có nghĩa là tình yêu. Pierre xuất phát từ Hy Lạp; nó có nghĩa là đá. Ngôi đền tình yêu chỉ có thể

mọc lên trên đá, nó không thể mọc lên trên cát – và tâm trí của chúng ta chỉ chứa cát. Không gì vĩnh cửu có thể xuất hiện trong tâm trí, bởi vì nó là cát chảy; thậm chí hai khoảnh khắc liền nhau cũng không như cũ.

Trái tim bao gồm đá, bởi vì trái tim bao gồm sự vĩnh hằng. Chỉ có trái tim mới có thể trở thành nền tảng của một cái gì đó bất diệt. Tâm trí tràn ngập nghi ngờ; nghi ngờ là hủy diệt. Trái tim tràn ngập niềm tin và niềm tin là đá, cho nên bất kỳ điều gì bắt rễ trong trái tim vẫn còn giữ nguyên. Tình yêu phải giữ nguyên bám rễ vào trái tim. Nhưng chúng ta đã hoàn toàn quên trái tim ở đâu, nó có hay không; chúng ta sống lơ lửng quanh cái đầu.

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Nhà B15, Mỹ Đình 1, Từ Liêm, Hà Nội

ĐT: (04) 62872348 – Fax: (04) 62871730

ZORBA PHẬT

Chịu trách nhiệm xuất bản:

BÙI VIỆT BẮC

Chịu trách nhiệm nội dung:

NGUYỄN THANH

Biên tập: Xuân Thanh

Sửa bản in: Hải Anh

Vẽ bìa: Nghiêm Hoàng Anh

Trình bày: Mai Phương

Liên kết xuất bản – Tổng phát hành

Nhà sách Kiến Thức

70 Trung Liệt – Đống Đa – Hà Nội

ĐT: (04)22155998 – 0903408530

Email: nhasachkienthuc@yahoo.com

In 2000 cuốn khổ 13,5x20,5cm. Tại xưởng in Báo Người Hà Nội.
Giấy phép xuất bản số 563-2009/CXB/03/02/TĐ. In xong và nộp
lưu chiểu quý III năm 2009.

Osho

Zorba Phật

Osho, nhà huyền môn Ấn Độ nổi tiếng, sinh ra tại Kuchwada, Madhya Pradesh, Ấn Độ, vào ngày 11 tháng 12 năm 1931.

Sau khi chứng ngộ ở tuổi hai mươi mốt, Osho hoàn thành việc học tập hàn lâm và dành nhiều năm giảng dạy triết học tại Đại học Jabalpur. Đồng thời, ông đã du hành trong toàn Ấn Độ để nói chuyện, thách thức các nhà lãnh đạo tôn giáo chính thống trong các cuộc tranh luận công khai, đặt câu hỏi về những niềm tin truyền thống và gạt bỏ mọi người từ mọi nẻo đường cuộc sống.

Đến cuối những năm 1960 Osho đã bắt đầu phát triển các kỹ thuật thiền động duy nhất của mình. Con người hiện đại, ông nói, bị quá nặng gánh với những truyền thống lạc hậu của quá khứ và những lo âu của cuộc sống hiện đại đến mức sẽ phải trải qua một tiến trình thanh tẩy sâu sắc trước khi có thể hi vọng khám phá ra trạng thái thanh thoi, vô suy nghĩ của thiền.

Trong những bài thuyết giảng của ông cho các đệ tử và những người tìm kiếm tâm linh, Osho đã nói về mọi khía cạnh thực của việc phát triển tâm thức con người. Ông đã cô đọng những tinh hoa có ý nghĩa nhất của việc truy tìm tâm linh của con người hiện đại, dựa trên không chỉ hiểu biết trí tuệ mà còn được kiểm nghiệm lại theo kinh nghiệm sống của riêng ông. Những bài thuyết giảng này đã được xuất bản trong hơn sáu trăm năm mươi tập và đã được dịch sang hơn bốn mươi ba thứ tiếng.

Osho rời khỏi thân thể ngày 19 tháng 01 năm 1990. Cộng đồng khổng lồ của ông ở Ấn Độ và ở nhiều nước khác trên thế giới tiếp tục là những trung tâm trưởng thành tâm linh lớn nhất trên thế giới, hấp dẫn hàng chục nghìn du khách quốc tế, những người tới để tham dự vào việc thiền, trị liệu, các chương trình sáng tạo, hay chỉ để chứng nghiệm bản thể trong Phật trưởng.

NHÀ SÁCH KIẾN THỨC

Địa chỉ: 70 Trung Liệt, Đống Đa, Hà Nội

Tel: 04. 2215 5000 - 253 79405

Mobile: 0903 000001

E-mail: nhasa@kienthuc.vn

Zorba Phật

2408090000001

60,000

Zorba Phật

8 936046 521402

Giá: 60.000 đ